

ຄູ່ມືເຫຼັ້ມທີ 2

ການຈັດການສອນຫ້ອງຮຽນຮ່ວມ
ແລະ ເປັນເພື່ອນມິດໃນການຮຽນຮູ້

ກະຊວງສຶກສາທິການ
ສູນການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ
ສະໜັບສະໜູນໂດຍ ອົງການອຸຍແນດສະໂກ
ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ, ສປປ ລາວ
2011

ຄຳນຳ

ຊຸດຄູ່ມືແນະນຳການສ້າງສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເປັນການຮຽນຮ່ວມ ແລະ ເປັນເພື່ອນມິດ ຕໍ່ການຮຽນຮູ້ ໄດ້ສ້າງຂຶ້ນໂດຍອົງການອຸຍແນສໂກປະຈຳພາກພື້ນອາຊີ-ປາຊີຟິກ ພ້ອມທັງພົມ ແຈກຢາຍຢ່າງ ກ້ວາງຂວາງໃນທົ່ວພາກພື້ນ. ຄູ່ມືດັ່ງກ່າວມີທັງໝົດ 4 ເຫຼັ້ມຄື: ຄູ່ມືແນະນຳການ ສ້າງສະພາບແວດລ້ອມ, ຄູ່ມືແນະນຳການຈັດການສອນຫ້ອງຮຽນຮ່ວມ, ຄູ່ມືແນະນຳການສົ່ງເສີມ ສຸຂະພາບ, ຄູ່ມືແນະນຳການປະ ຕິບັດວິໄນ/ການສຶກສາອົບຮົມແບບສ້າງສັນໃນຫ້ອງຮຽນຮ່ວມທີ່ ເປັນການຮຽນຮ່ວມ ແລະ ເປັນເພື່ອນມິດ ໃນການຮຽນຮູ້.

ສຳລັບຄູ່ມືແນະນຳເຫຼັ້ມນີ້ເປັນຄູ່ມືແນະນຳເຫຼັ້ມທີ 2: ເນື້ອໃນເວົ້າເຖິງ ການຈັດການ ສອນຫ້ອງຮຽນຮ່ວມ ແລະ ເປັນເພື່ອນມິດໃນການຮຽນຮູ້. ຈຸດປະສົງຫຼັກຂອງຄູ່ມືແນະນຳເຫຼັ້ມນີ້ ແມ່ນເພື່ອການ ສ້າງຫ້ອງຮຽນຮ່ວມ, ການຄຸ້ມຄອງຫ້ອງຮຽນຮ່ວມ ແລະ ການວາງແຜນການສອນ ຫ້ອງຮຽນຮ່ວມ, ການນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທີ່ມີໃຫ້ເກີດຜົນປະໂຫຍດສູງ. ເພື່ອເສີມສ້າງຄວາມສາ ມາດໃຫ້ແກ່ຜູ້ຊົມໃຊ້ ກ່ຽວກັບວິທີການຈັດການຮຽນເປັນກຸ່ມ, ການສ້າງຕັ້ງລະບຽບການພື້ນຖານ ໃນການເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມ, ການຄວບ ຄຸມຫ້ອງຮຽນຮ່ວມ ແລະ ເຕັກນິກການປະເມີນແບບຕັ້ງໜ້າ ແລະ ແບບຕົວຈິງຕາມຫຼັກວິຊາການ ເພື່ອສ້າງໂຮງຮຽນ ແລະ ຫ້ອງຮຽນໃຫ້ກາຍເປັນການສຶກສາ ຮຽນຮ່ວມ ແລະ ເປັນມິດຫຼາຍຂຶ້ນ, ຊຶ່ງເປັນປະໂຫຍດສູງ ສຳລັບຜູ້ສ້າງນະໂຍບາຍ, ຜູ້ຈັດຕັ້ງປະຕິ ບັດ ແລະ ຊຸມຊົນ.

ເພື່ອສຳເລັດເປົ້າໝາຍການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນ ແລະ ເປົ້າໝາຍສະຫະສະວັດ ເພື່ອການ ພັດທະນາໃນປີ 2015. ອົງການອຸຍແນສໂກໄດ້ແນະນຳໃຫ້ແຕ່ລະປະເທດສະມາຊິກ ດຳເນີນການ ແປເປັນ ພາສາຂອງຕົນເອງ ແລະ ດັດປັບໃຫ້ແທດເໝາະກັບສະພາບຕົວຈິງຂອງແຕ່ລະປະເທດ. ສຳລັບ ສປປ ລາວ, ອະດີດກົມສາມັນສຶກສາໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນ ໃນການແປຈາກສະບັບ ຕົ້ນທີ່ເປັນພາສາອັງກິດມາເປັນສະບັບພາສາລາວ. ຈາກນັ້ນ, ໃນປີ 2010 ໂດຍການສືບຕໍ່ສະໜັບ ສະໜູນຈາກອົງການ UNESCO, ສູນການສຶກສາຮຽນຮ່ວມໄດ້ຮ່ວມກັບກົມສ້າງຄູ, ກົມປະຖົມ ແລະ ອະນຸບານ ແລະ ສະຖາບັນສ້າງຄູ 8 ແຫ່ງ ຈັດກອງປະຊຸມວິຊາການຮຽບຮຽງ, ປັບປຸງ ແລະ ຮິບໂຮມອີກຄັ້ງໜຶ່ງ. ການປັບປຸງ ແລະ ຮິບໂຮມຄັ້ງນີ້ບໍ່ໄດ້ປຸງແປງເນື້ອໃນແຕ່ປະການໃດ ພຽງ ແຕ່ນຳໃຊ້ຄຳສັບ ແລະ ສຳນວນເປັນ ພາສາລາວ ເພື່ອໃຫ້ເຂົ້າໃຈງ່າຍຂຶ້ນ ແລະ ຕົວຢ່າງຈຳນວນ ໜຶ່ງຖືກຄັດອອກ ເພື່ອໃຫ້ມີລັກສະນະກະທັດລັດແກ່ຜູ້ຊົມໃຊ້.

ສູນການສຶກສາຮຽນຮ່ວມສະແດງຄວາມຂອບໃຈເປັນຢ່າງສູງ ມາຍັງທີມງານວິຊາການ ຈາກກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ສະຖາບັນສ້າງຄູທັງ 8 ແຫ່ງ ທີ່ໄດ້ໃຫ້ການຮ່ວມມື ໃນການຮຽບ ຮຽງຄູ່ມືດັ່ງກ່າວ. ພິເສດຂໍຂອບໃຈມາຍັງ ອົງການອຸຍແນສໂກ ທີ່ໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນດ້ານງົບ ປະມານນັບທັງການຮຽບຮຽງ ແລະ ຄ່າພິມແຈກຢາຍອີກດ້ວຍ. ເປັນທີ່ແນ່ນອນວ່າການປັບປຸງ,

ຮິບໂຮມຄັ້ງນີ້ຈະບໍ່ປາສະຈາກໄດ້ຂໍ້ຂາດຕົກບົກຜ່ອງ. ສູນການສຶກສາຮຽນຮ່ວມມີຄວາມຍິນດີຮັບ
ເອົາຄໍາຕໍານິຕິຊົມທຸກປະການຈາກຜູ້ອ່ານ ແລະ ຜູ້ຊົມໃຊ້ເພື່ອຈະໄດ້ປັບປຸງໃຫ້ດີຂຶ້ນໃນອະນາຄົດ.

ຜູ້ອໍານວຍການສູນການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ

ສາລະບານ

ໜ້າ

ພາກທີ I ການສ້າງຫ້ອງຮຽນຮ່ວມ ແລະ ເປັນເພື່ອນມິດໃນການຮຽນຮູ້

ບົດທີ 1 : ການຮຽນຮູ້ ກ່ຽວກັບການຮຽນ ແລະ ຜູ້ຮຽນ.....01

1.1 ການຮຽນ ແລະ ການສອນ.....01

1.2 ການຮຽນຮູ້ຂອງເດັກ..... 02

1.3 ການສ້າງສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນຮູ້ທີ່ມີການຄຸ້ມຄອງທີ່ດີຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຫລາຍຄົນ.....10

ບົດທີ 2: ການເຮັດໃຫ້ການຮຽນຮູ້ມີຄວາມໝາຍສໍາຄັນສໍາລັບທຸກຄົນ.....12

2.1 ການຮຽນຮູ້ເພື່ອຊີວິດ.....12

2.2 ການສ້າງສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນຮູ້ທີ່ເປັນເພື່ອນມິດເພື່ອເຮັດໃຫ້ການຮຽນຮູ້ມີຄວາມໝາຍ.....13

2.3 ການສ້າງປະສົບການການຮຽນຮູ້ທີ່ຄໍານຶງເຖິງບົດບາດຍິງ-ຊາຍ.....15

2.4 ການຮຽນຮູ້ແບບຕັ້ງໜ້າ ແລະ ແບບມີສ່ວນຮ່ວມ..... 18

2.5 ການເຮັດໃຫ້ວິຊາຄະນິດສາດ,ວິທະຍາສາດ ແລະ ພາສາມີຄວາມໝາຍສໍາຄັນສໍາລັບທຸກຄົນ.....21

ພາກທີ II ການຄຸ້ມຄອງຫ້ອງຮຽນຮ່ວມ ແລະ ການຮຽນຮູ້ເປັນເພື່ອນມິດ.....35

ບົດທີ 3: ການວາງແຜນສໍາລັບການສອນ ແລະ ການຮຽນຮູ້.....35

3.1 ກິດຈະວັດປະຈໍາວັນ.....35

3.2 ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງເດັກ36

3.3 ການວາງແຜນການສອນ.....37

3.4 ການສິດສອນຢ່າງມີປະສິດຜົນຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ມີຈໍານວນນັກຮຽນຫລາຍ.....42

ບົດທີ 4: ການນໍາໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທີ່ມີໃຫ້ເກີດປະໂຫຍດສູງສຸດ.....54

4.1 ພື້ນທີ່ເປົ່າຫວ່າງກາຍະພາບ.....55

4.2 ມູມຮຽນຮູ້.....55

4.3 ພື້ນທີ່ວາງສະແດງ.....57

4.4 ມູມອ່ານໜັງສື.....58

4.5 ການຈັດຕັ້ງສະພາບແວດລ້ອມທາງດ້ານກາຍະພາບຂອງຫ້ອງຮຽນ.....60

4.6 ການຈັດຕັ້ງສະພາບແວດລ້ອມທາງດ້ານ ຈິດຕະສາດ- ສັງຄົມຂອງຫ້ອງຮຽນ.....63

ບົດທີ 5: ການຈັດການຮຽນເປັນກຸ່ມ ແລະ ການຮຽນຮູ້ແບບຮ່ວມມື.....75

5.1 ວິທີຕ່າງໆສໍາລັບວຽກເປັນກຸ່ມ.....75

5.2 ການໃຊ້ການຈັດກຸ່ມໃນຫ້ອງຮຽນແບບແຕກຕ່າງກັນ.....76

5.3	ການຮຽນຮູ້ແບບຮ່ວມມືກັນ.....	77
5.4	ທັກສະການພົວພັນລະຫວ່າງບຸກຄົນເພື່ອການຮຽນຮູ້.....	79
5.5	ການສ້າງຕັ້ງລະບົບການພື້ນຖານໃນການເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມ.....	80
5.6	ການຈັດການຮຽນຮູ້ແບບເພື່ອນຊ່ອຍເພື່ອນ.....	81
5.7	ການຮຽນຮູ້ທີ່ຄວບຄຸມດ້ວຍຕົນເອງ.....	82
5.8	ການວາງແຜນການສອນສຳລັບຄວາມແຕກຕ່າງທີ່ຫລາກຫລາຍ.....	83
5.9	ການຄຸ້ມຄອງຫ້ອງຮຽນທີ່ມີລັກສະນະຕັ້ງໜ້າແລະແບບຮຽນຮ່ວມ.....	86
ບົດທີ 6	: ການປະເມີນຜົນແບບຕັ້ງໜ້າ ແລະ ແບບຕົວຈິງ.....	90
6.1	ການປະເມີນຜົນ.....	90
6.2	ຜົນໄດ້ຮັບຂອງການຮຽນຮູ້.....	91
6.3	ວິທີ ແລະ ເຕັກນິກການປະເມີນຜົນແບບຕົວຈິງ.....	93
6.4	ການສ້າງແສງຄືນ ແລະ ການປະເມີນຜົນ	99
6.5	ການປະເມີນທັກສະ ແລະ ທັດສະນະຄະຕິ.....	101
6.6	ຂໍ້ຜິດພາດທີ່ອາດສາມາດເກີດຂຶ້ນກັບການປະເມີນຜົນ.....	102
6.7	ການປະເມີນຜົນການຮຽນການສອນໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຫລາຍຄົນ.....	104

ພາກທີ I

ການສ້າງຫ້ອງຮຽນຮ່ວມ ແລະ ເປັນເພື່ອນມິດໃນການຮຽນຮູ້

ບົດທີ 1

ການຮຽນຮູ້ ກ່ຽວກັບການຮຽນ ແລະ ຜູ້ຮຽນ

1.1 ການຮຽນ ແລະ ການສອນ

ໃນຊຸດເຄື່ອງມືນີ້ໄດ້ເວົ້າວ່າ “ ການຮຽນຮ່ວມ ” ຫມາຍເຖິງການຮັບເດັກທຸກຄົນເຂົ້າຮຽນ ບໍ່ສະ ເພາະແຕ່ເດັກທີ່ມີຄວາມເປັນພິການເທົ່ານັ້ນ ຍັງລວມເອົາເດັກທີ່ມີ ພື້ນຖານ ແລະ ຄວາມສາມາດແຕກ ຕ່າງກັນ. ການເອົາເດັກເຂົ້າຮຽນໃນຫ້ອງຮຽນໄດ້ຖືວ່າເປັນການທ້າທາຍ ຄວາມສາມາດພຽງເຄິ່ງໜຶ່ງ ເທົ່ານັ້ນ ແລະ ອີກເຄິ່ງໜຶ່ງ ແມ່ນການສະໜອງການຮຽນຮູ້ທີ່ແຕກຕ່າງ ໃຫ້ແກ່ເດັກທຸກຄົນໄດ້ມີສ່ວນຮ່ວມໃນຂະບວນການຮຽນຮູ້.

ຫ້ອງຮຽນທີ່ມີເດັກຫຼາຍປະເພດ ພວກເຂົາກໍມີວິທີຮຽນແຕກຕ່າງກັນ. ຈາກຜົນການວິໄຈ ໃໝ່ໆໄດ້ໃຫ້ຮູ້ວ່າ ‘ເດັກມີວິທີການຮຽນຮູ້ທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ຍ້ອນປັດໄຈທາງພັນທຸກຳ, ປະສົບການ, ສະພາບ ແວດລ້ອມ ຫລື ບຸກຄະລິກສ່ວນຕົວຂອງເດັກເອງ’. ດັ່ງນັ້ນ, ຄູ່ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງໃຊ້ ວິທີສິດສອນ ແລະ ຈັດກິດຈະກຳແບບຫລາກຫລາຍ ເພື່ອເດັກຈະໄດ້ມີສ່ວນຮ່ວມແລະເກີດການ ຮຽນຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງ.

ຄູ່ຫລາຍຄົນສອນຫ້ອງຮຽນທີ່ມີເດັກຈຳນວນຫລາຍຄົນເກີນໄປ ອາດຈະມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ຖ້າຫາກ ວ່າ “ ຄູ່ຈະໃຊ້ວິທີ ສິດສອນແບບຫລາກຫລາຍ ເພື່ອໃຫ້ເຫມາະກັບເດັກແຕ່ລະຄົນ ໃນເມື່ອຫ້ອງຮຽນ ມີນັກຮຽນທີ່ແຕກຕ່າງກັນຫລາຍກວ່າ 50 ຄົນ ” ຄວາມຈິງແລ້ວ, ນີ້ແຫລະຄືເຫດ ຜົນໜຶ່ງ ທີ່ວ່າເປັນຫຍັງ ຄູ່ບາງຄົນ ຈຶ່ງຫັນມາໃຊ້ “ການຮຽນແບບນິກແກ້ວ” ຫລື ແບບທ່ອງຈຳ. ພວກເຮົາພາກັນສອນແບບງ່າຍໆ ໂດຍເວົ້າຫລຳໄປຫລຳມາຄວາມເກົ່າ ແລ້ວກໍໃຫ້ນັກຮຽນເວົ້າ ຄືນແລ້ວຄືນອີກ ເພື່ອໃຫ້ເຂົາຈື່ໄດ້. ຖືວ່າເປັນວິທີທີ່ງ່າຍສຳລັບການຄວບຄຸມຫ້ອງຮຽນ ທີ່ມີເດັກ ຈຳນວນຫລາຍ. ວິທີການແບບນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ ໜ້າເປັນ ສຳລັບເດັກ, ເດັກກຳໜົດຄວາມມ່ວນຊື່ນ ແລະ ບໍ່ຫ້າວຫັນໃນການຮຽນ. ສ່ວນຄູ່ເອງກໍບໍ່ເອົາຈິງເອົາຈັງ ກັບການສອນຂອງຕົນເອງ.

ເພື່ອຫັນປ່ຽນຈາກສະຖານະການທີ່ກ່າວມາ, ຄູ່ພວກເຮົາຈຳຕ້ອງຮຽນຮູ້ວິທີສິດສອນອັນໃໝ່. ນັກຮຽນ ຈະມີຄວາມມ່ວນຊື່ນໃນແນວທາງການສອນ ແລະ ກິດຈະກຳແບບຕ່າງໆ ທີ່ຈະເຮັດ ໃຫ້ພວກເຮົາຮຽນໄດ້ດີ, ແຕ່ສິ່ງສຳຄັນເດັກທຸກຄົນກໍສາມາດຮຽນໄປດ້ວຍກັນໄດ້. ຄູ່ຈຳນວນໜຶ່ງ ກໍເຄີຍນຳໃຊ້ວິທີສິດສອນແບບຫລາກຫລາຍ ແລະ ໄດ້ພົບວ່າ ການສອນຄືແນວນີ້ຈະເປັນການ ເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນມີສ່ວນຮ່ວມ ແລະ ຮັບເອົາຄວາມຮູ້ຈາກຄູ່ຫລາຍຂຶ້ນ.

ກິດຈະກຳສະທ້ອນພາບ: ທ່ານເຄີຍຖືກສອນຢ່າງໃດ?

ຈົ່ງຄິດທົບທວນກ່ຽວກັບອາດີດຂອງທ່ານທີ່ເຄີຍຮຽນຢູ່ໂຮງຮຽນສາມັນ ແລະ ເມື່ອທ່ານຮຽນວິຊາ ຊີບຄູ, ຄູ່ເລົ່ານັ້ນໄດ້ສອນ ທ່ານ ດ້ວຍວິທີສິດສອນຢ່າງໃດແດ່ ? ແລ້ວຂຽນກ່ຽວກັບບັນດາວິທີການ ເຫລົ່ານັ້ນ ໃສ່ຊ່ອງຫວ່າງໃນຕາຕະລາງລຸ່ມນີ້.

	ວິທີສິດສອນ (ແບບຕ່າງໆ)ທີ່ໃຊ້	ໃຫ້ຄຳເຫັນ ວິທີການເຫລົ່ານີ້ ແມ່ນ ແບບຄູເປັນໃຈກາງ (ເຊັ່ນການຮຽນແບບທ່ອງຈຳ) ຫລື ແບບເດັກ(ຜູ້ຮຽນ)ເປັນໃຈກາງ
ເມື່ອທ່ານຮຽນຢູ່ໂຮງຮຽນ		
ໃນລະຫວ່າງທີ່ທ່ານຮຽນເປັນຄູ		

ວິທີການສອນແບບໃດທີ່ຊ່ອຍທ່ານຮຽນໄດ້ດີທີ່ສຸດ? ທ່ານກຳລັງໃຊ້ມັນໃນທ້ອງຮຽນຂອງ ທ່ານບໍ່? ເດັກນັກຮຽນຂອງທ່ານຕອບສະໜອງຕໍ່ວິທີເຫລົ່ານີ້ຄືແນວໃດ? ພວກເດັກຮຽນຢ່າງ ຫ້າວຫັນ ແລະ ມີຄວາມສຸກຫລືບໍ່ ຫລື ເຂົາເຈົ້າຟັງທ່ານຢ່າງງຽບໆ? ພວກເຂົາສອບເສັງປະຈຳ ພາກ/ປີ, ກວດກາປະຈຳເດືອນ ຫລື ກວດກາປົກກະຕິໄດ້ດີຫລືບໍ່ແນວໃດ?

1.2 ການຮຽນຮູ້ຂອງເດັກ

ເດັກທຸກຄົນສາມາດຮຽນໄດ້ ຖ້າມີເງື່ອນໄຂທີ່ຖືກຕ້ອງເໝາະສົມ, ເດັກທຸກຄົນ ບໍ່ວ່າຍິງ ຫລື ຊາຍ ຈະສາມາດຮຽນໄດ້ຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ, ໂດຍສະເພາະ ເມື່ອພວກເຂົາ “ທັງຮຽນທັງເຮັດ”.

ສຳລັບພວກເຮົາຫລາຍຄົນກໍຮຽນໄດ້ດີດ້ວຍການຮຽນແບບ “ທັງຮຽນທັງເຮັດ”. ນັ້ນກໍຄືການ ຮຽນ ໂດຍການເຮັດກິດຈະກຳຕົວຈິງ ແລະ ໄດ້ຮັບປະສົບການຈາກການປະຕິບັດ.

ສິ່ງເລົ່ານີ້ພວກເຮົາເອີ້ນກັນວ່າ “ ການຮຽນແບບຕັ້ງໜ້າ ”, “ ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງເດັກ ໃນ ການຮຽນຮູ້ ” ຫລື “ ການຮຽນຮູ້ແບບມີສ່ວນຮ່ວມ ”. ມັນເປັນການເຮັດໃຫ້ເດັກຮຽນຮູ້ຂໍ້ມູນຄວາມ ຮູ້ໃໝ່ ໂດຍຜ່ານກິດຈະກຳຕ່າງໆ ແລະ ວິທີການສອນແບບຫລາກຫລາຍ. ກິດຈະກຳເຫລົ່ານີ້ມັກຈະ ກ່ຽວໂຍງກັບປະສົບການຊີວິດປະຈຳວັນ. ການເຊື່ອມໂຍງນີ້ ຊ່ອຍໃຫ້ເດັກເຂົ້າໃຈ ແລະ ຈື່ຈຳສິ່ງທີ່ ພວກເຂົາຮຽນ ແລະ ນຳໃຊ້ສິ່ງທີ່ຮຽນເຂົ້າໃນການດຳລົງຊີວິດ.

ວິທີຮຽນຮູ້ແບບຕ່າງໆຂອງເດັກມີຄືແນວໃດແດ່?

ການຮູ້ວິທີຮຽນແບບແຕກຕ່າງກັນຂອງເດັກຈະຊ່ອຍຄູ ເພື່ອພັດທະນາກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ ທີ່ມີ ຄວາມຫມາຍຫລາຍຂຶ້ນ ສຳລັບເດັກ ແລະ ຄູເອງ. ວິທີຮຽນຮູ້ແບບຕ່າງໆຈະຊ່ອຍເດັກ ໂດຍສະ ເພາະເດັກທີ່ບໍ່ເຄີຍມີສ່ວນຮ່ວມ ໃນການຮຽນຮູ້ .

ການຮຽນຮູ້ແບບອິນຊີສຳພັດ: ການເຫັນ, ການໄດ້ຍິນສຽງ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວ

ໃນຕອນເຊົ້າເດັກນັກຮຽນຂອງທ່ານເຮັດຫຍັງແດ່? ເວລາພວກເຂົາເຂົ້າມາ ໃນຫ້ອງຮຽນທຳອິດຄິດວ່າ: ພວກເຂົາຈະຫລຽວເບິ່ງທ່ານ (ການເຫັນ), ຟັງທ່ານ (ການຍິນສຽງ) ແລະ ສັງເກດເບິ່ງທ່ານ ແລະ ຜູ້ອື່ນໆ ເຮັດຫຍັງຢູ່ (ການເຄື່ອນໄຫວ). ນັ້ນແມ່ນ **ພວກເຂົາພວມຮຽນຮູ້!**

ອິນຊີສຳພັດທັງສາມ: ການເຫັນ, ການໄດ້ຍິນສຽງ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວ ທັງຫມົດມີຄວາມສຳຄັນເພື່ອຊ່ອຍເດັກໃນການຮຽນຮູ້. ສຳລັບເດັກທີ່ມີຄວາມເປັນພິການ ເຂົາກໍຮຽນຮູ້ແບບຄ້າຍຄືກັນກັບເດັກປົກກະຕິທົ່ວໄປ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເດັກເຫລົ່ານີ້ອາດມີຂໍ້ຈຳກັດດ້ານໃດໜຶ່ງ ໃນການເຫັນ, ການຟັງ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວ ຈຶ່ງຮຽນຊ້າກວ່າເພື່ອນທີ່ປົກກະຕິ.

ຫລາຍປີຜ່ານມາ, ພວກເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າ: ເດັກຮຽນໄດ້ຈາກການຟັງ 30%, ຈາກການເຫັນ 33% ແລະ ຜ່ານການເຄື່ອນໄຫວ 37%. ດັ່ງຄຳໂບຮານກ່າວໄວ້ວ່າ “ ເມື່ອຂ້ອຍໄດ້ຍິນຂ້ອຍລືມ; ເມື່ອຂ້ອຍໄດ້ເຫັນຂ້ອຍຈື່ ; ເມື່ອຂ້ອຍໄດ້ເຮັດ ຂ້ອຍເຂົ້າໃຈ ”. ຄຳກ່າວນີ້ສຳຄັນທີ່ສຸດ .

ວິທີຮຽນຮູ້ແບບຫລາກຫລາຍ

ເດັກບາງຄົນຮຽນໄດ້ດີໂດຍການອ່ານ ແລະ ການຈົດບັນທຶກ, ບາງຄົນກໍຮຽນໄດ້ດີເມື່ອໃຊ້ອຸປະກອນປະຈຳກຕາ ແລະ ອີກບາງຄົນກໍຮຽນໄດ້ດີໂດຍຜ່ານການເຄື່ອນໄຫວ (ເຕັ້ນ/ຟ້ອນ, ກິລາ) ຫລື ຮຽນໄດ້ດີໂດຍຜ່ານກິດຈະກຳດົນຕີ/ຮ້ອງເພງ. ເດັກບາງຄົນ ມັກຮຽນ/ແກ້ໂຈດບັນຫາໂດຍລຳພັງ, ໃນຂະນະທີ່ ບາງຄົນມັກຮ່ວມກັບຄົນອື່ນ ເພື່ອຄົ້ນຫາຄຳຕອບຂອງໂຈດບັນຫາ. ຫມາຍຄວາມວ່າເດັກຮຽນຮູ້ດ້ວຍ ຫລາຍວິທີທາງ.

ການຄົ້ນພົບວິທີຮຽນຮູ້ແບບຕ່າງໆຂອງນັກຮຽນຢູ່ໃນຫ້ອງ, ພວກເຮົາຈະສາມາດຊ່ອຍເດັກທຸກຄົນຮຽນໄດ້ດີຂຶ້ນ ແລະ ກໍຈະໄດ້ຮັບຄວາມພໍໃຈ ຈາກການສອນຂອງເຮົາຫລາຍຂຶ້ນ.

ການຮຽນແບບຕັ້ງໜ້າ ແລະ ມີສ່ວນຮ່ວມສາມາດນຳໃຊ້ຫລາຍຮູບແບບ ເພື່ອຊ່ອຍເດັກຮຽນຮູ້. ວິທີ ຮຽນຮູ້ 7 ຢ່າງ ທີ່ເດັກໃຊ້ເພື່ອຮຽນຮູ້ປະກອບມີດັ່ງນີ້:

- ◆ ຮຽນຮູ້ຜ່ານຖ້ອຍຄຳ ຫລື ພາສາ: ເດັກບາງຄົນຄົ້ນຄິດ ແລະ ຮຽນຮູ້ຜ່ານຖ້ອຍຄຳຕ່າງໆ ທີ່ຂຽນ ແລະ ເວົ້າ, ການທ່ອງຈຳ ແລະ ການເລົ່າຄືນ.
- ◆ ຮຽນຮູ້ຜ່ານຕະກະວີທະຍາ ແລະ ຄະນິດສາດ: ເດັກບາງຄົນຄົ້ນຄິດ ແລະ ຮຽນຮູ້ຜ່ານການສະແດງເຫດຜົນ ແລະ ການຄຳນວນ. ພວກເຂົາສາມາດໃຊ້ຕົວເລກໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ, ຄິດໄດ້/ຄິດອອກຕົວແບບທີ່ເປັນນາມມະທຳ ຫລື ເຂົ້າໃຈຍາກ ແລະ ໃຊ້ການວັດທີ່ແມ່ນຍຳ.

- ◆ ຮຽນຮູ້ຜ່ານການມອງເຫັນ ຫລື ເຂົ້າໃຈຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງສິ່ງຕ່າງໆ: ເດັກບາງຄົນມັກສິລະປະເຊັ່ນ ການແຕ້ມຮູບ, ລະບາຍສີ ຫລື ແກະສະຫລັກ. ເດັກເຫລົ່ານີ້ສາມາດອ່ານແຜນທີ່, ແຜນພູມ ແລະແຜນພາບຕ່າງໆໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ.
- ◆ ຮຽນຮູ້ຜ່ານການໃຊ້ຮ່າງກາຍ ຫລື ການເຄື່ອນໄຫວ: ເດັກບາງຄົນຮຽນຮູ້ ໂດຍຜ່ານການເຄື່ອນໄຫວຂອງຮ່າງກາຍ, ເກມ ແລະ ຫລິ້ນລະຄອນ.
- ◆ ຮຽນຮູ້ໂດຍຜ່ານດົນຕີ/ເພງຫລືຈັງຫວະ: ເດັກບາງຄົນຮຽນໄດ້ດີທີ່ສຸດ ໂດຍຜ່ານການອອກສຽງ, ຄຳສຳພັດ/ຄຳກອນ, ຈັງຫວະ ແລະ ການຊຳ.
- ◆ ຮຽນຮູ້ໂດຍຜ່ານການປະຕິສັນຖານກັບຄົນອື່ນ: ເດັກບາງຄົນຮຽນຮູ້ໄດ້ໂດຍງ່າຍໃນກຸ່ມໂດຍ ຜ່ານການຮຽນແບບຮ່ວມມື. ພວກເຂົາມ່ວນຊື່ນກັບກິດຈະກຳກຸ່ມ, ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈສະຖານະການສັງຄົມໄດ້ດີ ແລະ ສາມາດພັດທະນາ ຄວາມສຳພັນກັບຄົນອື່ນໄດ້ຢ່າງງ່າຍ.
- ◆ ຮຽນຮູ້ໂດຍລຳພັງ: ເດັກບາງຄົນຮຽນຮູ້ໄດ້ດີໂດຍໃຊ້ສະມາທິສ່ວນຕົວ ແລະ ການສະທ້ອນກັບພາບຕົວເອງ. ພວກເຂົາສາມາດເຮັດວຽກໂດຍລຳພັງ, ຮັບຮູ້ເຖິງຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຕົນເອງ ແລະ ຮູ້ຈຸດແຂງ ແລະ ຈຸດອ່ອນຂອງຕົນ.

ຄູສອນພວກເຮົາຕ້ອງປັບປຸງແຜນການສອນ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງບໍລິຫານທ້ອງຮຽນ ໃນແນວທາງທີ່ເຊື່ອໝັ້ນວ່າຈະເກີດການຮຽນຮູ້ແບບຕັ້ງໜ້າ ແລະ ມີປະສິດທິຜົນສຳລັບເດັກທຸກຄົນ.

ກິດຈະກຳສະທ້ອນພາບ: ການປັບປຸງບົດສອນຂອງທ່ານ

- ◆ ເອົາບົດສອນໜຶ່ງບົດ ທີ່ທ່ານສະໜຸກສະໜານ ໃນການສອນຂຶ້ນມາແຕ່ນັກຮຽນຂອງທ່ານຊຳພັດ ບໍ່ອາດສາມາດຮຽນໄດ້ດີດັ່ງທີ່ທ່ານຄາດຫມາຍໄວ້. ອີກວິທີໜຶ່ງ ໃຫ້ຍົບເອົາບົດສອນ ທີ່ທ່ານຢາກສອນແບບ ໃຫ້ສະໜຸກສະໜານ.
- ◆ ຈຸດສຳຄັນ (ຂໍ້ມູນຄວາມຮູ້) ທີ່ທ່ານຕ້ອງການໃຫ້ເດັກຮຽນຮູ້ຄືອັນໃດ?
- ◆ ທ່ານໃຊ້ວິທີການໃດ ເພື່ອສື່ສານຂໍ້ມູນຄວາມຮູ້ນີ້? ເປັນຫຍັງທ່ານຄິດວ່າມັນໃຊ້ບໍ່ໄດ້ຜົນ? ຕົວຢ່າງ: ເດັກໃຊ້ວິທີຮຽນຮູ້ພຽງວິທີດຽວບໍ່?
- ◆ ກິດຈະກຳຕ່າງໆທີ່ທ່ານສາມາດໃຊ້ໃນການສົດສອນຂອງ ທ່ານ ເພື່ອໃຫ້ເດັກສາມາດໃຊ້ອິນຊີ ສຳພັດຫລາຍດ້ານ(ການເຫັນ, ການຟັງສຽງ, ສຳພັດ, ການເຄື່ອນໄຫວ) ໃນການຮຽນຮູ້ມີຄືແນວໃດ? ວິທີການຮຽນຮູ້ທີ່ແຕກຕ່າງກັນອັນໃດແດ່ ທີ່ກິດຈະກຳເຫລົ່ານີ້ຈຳເປັນຕ້ອງໃຊ້? (ເບິ່ງແນວຄວາມຄິດຂອງຄູຂ້າງເທິງ).
- ◆ ທ່ານຈະສາມາດສອດແຊກກິດຈະກຳເຫລົ່ານີ້ເຂົ້າໃນແຜນການສອນໄດ້ ຢ່າງໃດ?
- ◆ ເດັກຈະສາມາດປະກອບສ່ວນອອກແບບບົດສອນໄດ້ຢ່າງໃດ, ໂດຍສະເພາະເດັກພິເສດ ຫລື ເດັກທີ່ມີພື້ນຖານ ແລະ ຄວາມສາມາດແຕກຕ່າງກັນ?

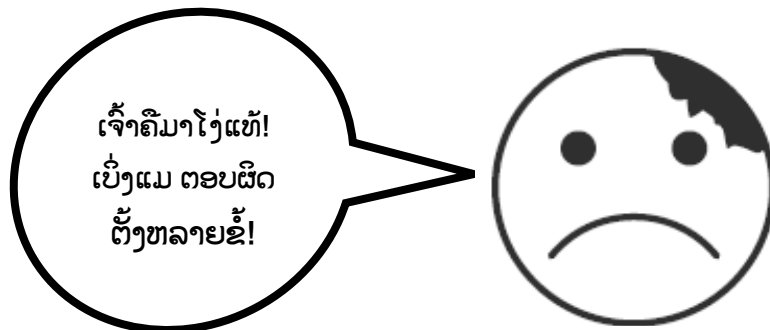
- ♦ ທົດລອງເຮັດຈັກບົດເບິ່ງ! ຖ້າທ່ານຮູ້ສຶກສະດວກທີ່ຈະເຮັດ, ໃຫ້ຖາມນັກຮຽນຂອງທ່ານວ່າພວກເຂົາສະໜຸກສະໜານກັບບົດຮຽນບໍ່. ກິດຈະກຳອັນໃດແດ່ ທີ່ເດັກນັກຮຽນມັກທີ່ສຸດ? ທ່ານສາມາດໃຊ້ກິດຈະກຳເຫຼົ່ານີ້ ເພື່ອສອນບົດຮຽນອື່ນໄດ້ບໍ່?

ອຸປະສັກຂອງການຮຽນຮູ້

ຈາກການວິໄຈຍັງພົບວ່າ ເດັກຂີ້ອາຍ, ບໍ່ມັກມີສ່ວນຮ່ວມ, ບໍ່ເຄີຍຍົກມືໃນຫ້ອງຮຽນເລີຍບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອໝັ້ນ ໃນຄວາມສາມາດຂອງຕົນເອງ ຫລື ອາດຄິດວ່າຕົນເປັນສະມາຊິກ ທີ່ດ້ອຍຄ່າໃນຫ້ອງຮຽນ ແລະ ກໍຮຽນບໍ່ໄດ້ດີ. ໜຶ່ງໃນເຫດຜົນຂອງເດັກທີ່ມີພຶດຕິກຳແບບນີ້ ອາດເປັນເພາະວ່າພວກເຂົາມີຄວາມພາກພູມໃຈໃນຕົວເອງຕໍ່າ. ຍ້ອນການຕຳນິສິ່ງຂ່າວທີ່ເປັນທາງລົບນັ້ນ ໃນບໍ່ຊ້າເດັກຈະບໍ່ຕັ້ງໃຈຮຽນ ແລະ ສອບບໍ່ຜ່ານ ສຸດທ້າຍກໍຈະປະລະການຮຽນໄປເລີຍ.

ກິດຈະກຳເພື່ອປະຕິບັດ: ຄຸນຄ່າໃນຄວາມພາກພູມໃຈຂອງຕົນເອງ

ຈົ່ງເອົາເຈ້ຍຂາວມາໜຶ່ງແຜ່ນ ແລ້ວແຕ້ມຮູບໜ້າຄົນແບບງ່າຍໆ. ນີ້ຄືໜຶ່ງໃນເດັກນັກຮຽນຂອງທ່ານ. ໃຫ້ຄິດເຖິງສິ່ງທີ່ຜູ້ໃຫຍ່ອາດຈະເວົ້າກັບເດັກ ແລ້ວເຮັດໃຫ້ເດັກຮູ້ສຶກທ້າຍລົງໃນຕົວເອງ. ສຳລັບແຕ່ລະຕົວຢ່າງ ທີ່ທ່ານສາມາດຄິດ ຫລື ສັງເກດເຫັນໃນຮອບອາທິດ, ໃຫ້ຈົກເຈ້ຍແຜ່ນນັ້ນຖິ້ມໄປ.

ພຽງສາມ ຫລື ສີ່ຂໍ້ວິຈານຮຸນແຮງຄືແນວນີ້ ກໍຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມພາກພູມໃຈໃນຕົນເອງຂອງເດັກຫາຍໄປ.

ຄວນຈົດຈຳໄວ້ວ່າ: ທ່ານສາມາດປະຕິບັດກິດຈະກຳນີ້ກັບເດັກ ເພື່ອຊ່ອຍໃຫ້ເຂົາເຂົ້າໃຈຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຄົນອື່ນ ແລະ ໃຫ້ເຂົາເຈົ້າໃຈວ່າການກະທຳເຊັ່ນນັ້ນກະທົບຕໍ່ຄວາມຮູ້ສຶກນັ້ນຄືແນວໃດ?

ເມື່ອເຮົາໄດ້ຍິນຄຳເຫັນ ຫລື ຄຳຕຳນິວິຈານທີ່ເປັນທາງລົບເກີດຂຶ້ນກັບເດັກ, ພວກເຮົາຕ້ອງປ່ຽນມັນກັບມາເປັນທາງບວກ ເຊັ່ນຕົວຢ່າງ: ຄຳເຫັນທີ່ເປັນລົບ “ເບິ່ງແມ່ ຕອບຜິດຕັ້ງຫລາຍຂີ້” ອາດສາມາດປ່ຽນເປັນ “ເບິ່ງດູ່ເອີ້ນຕອບຖືກຕັ້ງຫລາຍຂີ້. ມາລອງຊ່ວຍກັນຫາທາງ ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະຕອບໃຫ້ຖືກຫລາຍຂຶ້ນໃນເທື່ອ ຫນ້າ. ແມ່ນຫຍັງ ຊ່ວຍໃຫ້ຈີ່ຄຳຕອບຂີ້ທີ່ເຈົ້າເຮັດຖືກ”

ເດັກຕ້ອງເຊື່ອໝັ້ນວ່າພວກເຂົາສາມາດຮຽນຮູ້ໄດ້. ເດັກຈະພັດທະນາຄວາມພາກພູມໃຈໃນຕົນເອງ ແລະ ຄວາມເປັນເອກະລັກຂອງເຂົາ ເມື່ອເຕີບໂຕຂຶ້ນ ແລະ ຜູ້ໃຫຍ່ເປັນຜູ້ທີ່ມີບົດບາດເຂັ້ມແຂງ.

ເງື່ອນໄຂທີ່ຖືກຕ້ອງເພື່ອໃຫ້ເດັກພັດທະນາຄວາມເຊື່ອໝັ້ນຂຶ້ນເລື້ອຍໆເດັກທຸກຄົນຄວນຈະ:

- ◆ ຮູ້ສຶກວ່າ ພວກເຂົາ ແລະ ການປະກອບສ່ວນຂອງເຂົາມີຄຸນຄ່າ;
- ◆ ຮູ້ສຶກປອດໄພ (ດ້ານກາຍະພາບກໍຄືດ້ານຄວາມຮູ້ສຶກ) ຢູ່ໃນສະພາບແວດລ້ອມແຫ່ງການຮຽນຮູ້ຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ຮູ້ສຶກວ່າ ພວກເຂົາມີເອກະລັກສະເພາະ ແລະ ຄວາມຄິດເຫັນຂອງ ພວກເຂົາ ຖືກຕີລາຄາສູງ.

ກິດຈະກຳເພື່ອປະຕິບັດ: ການປັບປຸງຄວາມພາກພູມໃຈໃນຕົນເອງ

ກິດຈະກຳນີ້ ເໝາະສົມສຳລັບຄູ, ນັກຮຽນ, ຜູ້ປົກຄອງ ຫລື ຜູ້ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

- ◆ ແບ່ງ 3 ຊ່ອງເທົ່າກັນໃນເຈ້ຍແຜ່ນໃຫຍ່ ຫລື ສິ່ງທີ່ເໝາະສົມສາມາດຂຽນໄດ້.
- ◆ ໃນຊ່ອງດ້ານຊ້າຍມືໃຫ້ຂຽນສະຖານະການຕ່າງໆ ໃນຫ້ອງຮຽນ ຫລື ໂຮງຮຽນຂອງທ່ານ ເຊິ່ງເປັນສະຖານະການທີ່ນັກຮຽນອາດບໍ່ຮູ້ສຶກວ່າຕົນເອງມີຄຸນຄ່າ, ບໍ່ປອດໄພ ຫລື ບໍ່ມີ ເອກະລັກສະເພາະ.
- ◆ ໃນຊ່ອງກາງຖັດຈາກ ແຕ່ລະສະຖານະການທີ່ຂຽນລົງກ່ອນນັ້ນ, ໃຫ້ຂຽນວ່າເປັນຫຍັງທ່ານ ຈຶ່ງຄິດວ່າສະພາບແວດລ້ອມຂ້າງນອກ ຫລື ຄົນຂ້າງນອກ ເຮັດໃຫ້ເດັກມີຄວາມຮູ້ສຶກເຊັ່ນນັ້ນ.
- ◆ ໃນຊ່ອງຂວາມືສຸດ, ໃຫ້ຂຽນສິ່ງທີ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເດັກຮູ້ສຶກວ່າຕົນເອງມີຄຸນຄ່າ, ປອດໄພ ແລະ ມີເອກະລັກສະເພາະ ລວມທັງການປ່ຽນແປງເຫລົ່ານີ້ຈະສາມາດ ເກີດຂຶ້ນໄດ້ຢ່າງໃດ?

ຈຶ່ງໃຊ້ກິດຈະກຳນີ້ເປັນຈຸດເລີ່ມ ເພື່ອພັດທະນາແຜນປະຕິບັດການປັບປຸງຄວາມພາກພູມໃຈໃນຕົນເອງ ແລະ ການຮຽນຮູ້ໃນຫ້ອງຮຽນ, ໂຮງຮຽນ ແລະ ຊຸມຊົນຂອງທ່ານ.

ເດັກຫ້າວຫັນຄົນຄວາມຮູ້ ແລະ ຮູ້ຄວາມຫມາຍຂອງຕົນເອງ

ເດັກຮຽນຮູ້ໂດຍການເຊື່ອມໂຍງຄວາມຮູ້ໃໝ່ກັບຄວາມຮູ້ທີ່ຮູ້ກ່ອນແລ້ວ. ສິ່ງນີ້ ເອີ້ນວ່າການກໍ່ສ້າງບັນຍາ. ການເວົ້າຈາກັນ ແລະ ຖາມຄຳຖາມຮ່ວມກັນ (ການພົວພັນທາງສັງຄົມ) ສາມາດ

ປັບປຸງການຮຽນຮູ້, ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ວ່າເປັນຫຍັງການເຮັດວຽກເປັນຄູ່ ແລະ ກຸ່ມນ້ອຍຈຶ່ງມີຄວາມສໍາຄັນຫລາຍ.

ບົດບາດຂອງພວກເຮົາໃນຖານະເປັນຄູ ບໍ່ແມ່ນຈະຖອກເຫຼັ້ມຄວາມຮູ້ໃສ່ໃນສະໝອງເດັກ ; ເຊັ່ນດຽວກັນ ການປ່ອຍໃຫ້ເດັກຄົ້ນຫາໃຫ້ພົບທຸກສິ່ງຢ່າງດ້ວຍຕົນເອງ ກໍເປັນການກະທຳທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ. ພວກເຮົາຄວນຫ້າວຫັນຊອກຫາຊ່ອງທາງສະໜັບສະໜູນການຮຽນຮູ້ ເຊິ່ງຕ້ອງນຳໃຊ້ຂໍ້ມູນຄວາມຮູ້ທີ່ເດັກຮູ້ກ່ອນແລ້ວ.

ໃນກໍລະນີເຊັ່ນນີ້ ທ່ານຕ້ອງສ້າງຄວາມສຳພັນທີ່ດີກັບເດັກ ເພື່ອວ່າຈະສາມາດເຂົ້າໃຈວ່າເດັກສາມາດຮຽນຮູ້ໄດ້ດີທີ່ສຸດຄືແນວໃດ? **ຕົວຢ່າງ** ວຽກງານງ່າຍໆອັນໃດເດັກຄົນນີ້ສາມາດເຮັດໄດ້? ຕົວອັກສອນຕົວໃດໃນຊື່ຂອງເດັກທີ່ລາວຮູ້ ແລະ ສາມາດກ່າຍຄືນພໍໄດ້ ? ມີຕົວເລກຕົວໃດແດ່ທີ່ລາວຮູ້ ແລະ ສາມາດສຳພັນກັບສິ່ງຂອງຕ່າງໆໃນຫ້ອງ? ມີສິ່ງໃດທີ່ເດັກຄົນນີ້ມັກເປັນພິເສດ ແລະ ສາມາດເວົ້າລົມໄດ້ກັບຄູ, ກັບເພື່ອນ ຫລື ພ້ອມທັງກັບຕຸກກະຕາມີແບບງ່າຍໆ ໃນຫ້ອງຮຽນ? ເດັກຄົນນີ້ສາມາດຮ້ອງ ເພງ ຫລື ຫລິ້ນເກມໄດ້ບໍ່ ?

ກິດຈະກຳເພື່ອປະຕິບັດ: ການເຊື່ອມສຳພັນລະຫວ່າງຄອບຄົວກັບຫ້ອງຮຽນ

ໃນຕາຕະລາງລຸ່ມນີ້, ໃຫ້ຂຽນກິດຈະກຳຕ່າງໆ ທີ່ເດັກນັກຮຽນຂອງ ທ່ານ ອາດໄດ້ຮຽນຮູ້ມາແລ້ວທີ່ ຄອບຄົວ ແລະ ສາມາດນຳມາໃຊ້ໃນໂຮງຮຽນໄດ້ດ້ວຍ.

ທ່ານຈະສາມາດສອດແຊກຂໍ້ມູນຄວາມຮູ້ເຂົ້າໃນແຜນການສອນໄດ້ແນວໃດ ? ທ່ານຈະສາມາດນຳເອົາເດັກເຂົ້າມີສ່ວນຮ່ວມ ໃນການອອກແບບບົດສອນໄດ້ແນວໃດ ?

ຊື່ເດັກນັກຮຽນ	ສິ່ງໃດແດ່ທີ່ເດັກໄດ້ຮຽນຢູ່ຄອບຄົວແລ້ວ	ສິ່ງທີ່ເດັກໄດ້ຮຽນໃນຄອບຄົວຈະສາມາດນຳໃຊ້ທີ່ໂຮງຮຽນໄດ້ຢ່າງໃດ?

ບໍ່ມີເດັກຄົນໃດມາໂຮງຮຽນໂດຍບໍ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ຫຍັງມາຈາກຄອບຄົວ ຫລື ຈາກຊຸມຊົນຂອງເຂົາ. ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃນ ຫລື ຢູ່ນອກໂຮງຮຽນ, ເດັກນັກຮຽນຈະສະໜອງຕອບຕໍ່ສະຖານະການໃໝ່ດ້ວຍຫລາຍວິທີທາງ. ບາງວິທີກໍເປັນປະໂຫຍດ ແຕ່ບາງວິທີກໍອາດບໍ່ເປັນປະໂຫຍດ. ມັນເປັນຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງເຮົາໃນການຊອກຫາສິ່ງທີ່ເດັກຮູ້ ແລະ ມີທັກສະ ຄວາມສາມາດທີ່ເດັກມີຢູ່. ຈາກນັ້ນ ພວກເຮົາຈະສາມາດອີງໃສ່ຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະຂອງເຂົາເພື່ອສອນສິ່ງໃໝ່. ເພື່ອຈະເຮັດໄດ້ຄືແນວນີ້, ພວກເຮົາຕ້ອງສ້າງເກດເດັກ ຢ່າງໃກ້ຊິດ ແລະ ເບິ່ງວ່າພວກເຂົາຮຽນຮູ້ແນວຄິດ, ທັກສະ ແລະ ຄຳນິຍົມໃໝ່ຄືແນວໃດ. ໃນຫລາຍກໍລະນີ, ປະສົບການຂອງເດັກຍິງຈະແຕກຕ່າງຈາກເດັກຊາຍ.

ກິດຈະກຳເພື່ອປະຕິບັດ: ການສ້າງຄວາມເຊື່ອມສຳພັນສຳລັບນັກຮຽນ

ໃນລະດັບພື້ນຖານ, ໂຮງຮຽນຕ່າງໆ ຈະສອນເດັກໃຫ້ຮູ້ວິທີອ່ານແລະນຳໃຊ້ຕົວເລກ. ໃນເມື່ອເດັກມາໂຮງຮຽນຈະມີກິດຈະກຳງ່າຍໆຫຍັງແດ່? ທີ່ທ່ານສາມາດເຮັດໄດ້ ເພື່ອສົ່ງເສີມໃຫ້ເດັກສາມາດຮຽນອ່ານ ແລະ ຄຳນວນເລກໄດ້ສຳເລັດ? ພວກເຮົາມີບາງຕົວຢ່າງໃຫ້ທ່ານເບິ່ງ. ທ່ານສາມາດຄິດຕົວຢ່າງອື່ນໆ ອີກໄດ້ບໍ່?

- ◆ ໂດຍຮ່ວມກັບເດັກນັກຮຽນ, ໃຫ້ຕິດປ້າຍຊື່ສິ່ງຂອງຕ່າງໆ ອ້ອມທ້ອງຮຽນຕາມຊື່ ທີ່ເຮົາໃຫ້ເຂົາ (ຕາມພາສາທີ່ເດັກໃຊ້) ເຊັ່ນ ໂຕະ, ຕັງ, ຊື່ເດັກເທິງໜ້າໂຕະ, ຕົວເລກທີ່ຈັດເປັນກຸ່ມດ້ວຍສິ່ງຂອງຕ່າງໆ.... ມີເດັກຄົນໃດແດ່ ທີ່ສາມາດບອກຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງສິ່ງຂອງຕ່າງໆ ກັບ ຄຳສັບ ທີ່ໃຊ້ເອີ້ນຊື່ນັ້ນ?
- ◆ ຕ້ອງແນ່ໃຈວ່າທ່ານໄດ້ບອກເດັກແຕ່ລະຄົນຢ່າງໜ້ອຍໜຶ່ງຢ່າງທີ່ເດັກສາມາດເຮັດໄດ້ດີ
- ◆ ຂຽນຄຳຕ່າງໆ ຈາກເພງທີ່ເດັກຮູ້ ຫລື ສາມາດຮຽນໄດ້ໄວ. ລອງເບິ່ງວ່າ ໃຜສາມາດເດົາໄດ້ວ່າ ຄຳໃດເປັນຄຳໃດ. ຄຳສັບໃໝ່ສາມາດນຳເຂົ້າມາ ໃນເພງທີ່ເດັກຮູ້ດີມາກ່ອນ. ການຮ້ອງເພງ ແມ່ນພາກສ່ວນໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນຂອງການຮຽນຮູ້ ເພາະມັນຊ່ອຍການຫາຍໃຈຂອງເດັກ, ປະກອບຄຳສັບ, ຈັງຫວະ ແລະ ການສຳຜັດ. ມັນຍັງເປັນການສ້າງຄວາມສາມະຄີພາຍໃນ ທ້ອງຮຽນອີກດ້ວຍ.
- ◆ ການໃຫ້ຄຳແນະນຳຕ່າງໆ ໃນທ້ອງຮຽນຕ້ອງຈະແຈ້ງຊັດເຈນ. ຈັດຕັ້ງນັກຮຽນເກົ່າຊ່ອຍເຫລືອນັກຮຽນໃໝ່ ໃຫ້ເຂົ້າໃຈຄຳແນະນຳທີ່ທ່ານບອກ.

ໃນທ້ອງຂອງ ທ່ານ ອາດຈະມີເດັກ ເຊິ່ງບໍ່ສາມາດເວົ້າພາສາທີ່ນັກຮຽນສ່ວນຫລາຍໃນທ້ອງຮຽນໃຊ້ກັນ. ໃນກໍລະນີເຊັ່ນນີ້, ສິ່ງສຳຄັນກໍຄື ຕ້ອງຄົ້ນຫາໃຫ້ໄດ້ວ່າ ເດັກຄົນນີ້ສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້ແດ່? ຈະມີປະໂຫຍດຖ້າຫາກ ທ່ານສາມາດໂອ້ລົມກັບລາວໄດ້ແບບສ່ວນຕົວ, ເອີ້ນຊື່ຂອງລາວຕາມພາສາທີ່ລາວໃຊ້. ຖ້າເຮັດບໍ່ໄດ້, ໃຫ້ຫາເດັກຄົນອື່ນ ຫລື ອາດຫາຄົນອື່ນ ໃນຊຸມຊົນຜູ້ທີ່ສາມາດຊ່ອຍທ່ານສື່ສານ ແລະ ສ້າງສາຍສຳພັນລະຫວ່າງ ພາສາທີ່ລາວໃຊ້ ກັບກິດຈະກຳຂອງທ້ອງຮຽນ. ຕົວຢ່າງ ເຊັ່ນ ທ່ານສາມາດ ໃຊ້ເພງທີ່ເປັນພາສາແມ່ຂອງເດັກ ເພື່ອສອນຄຳສັບໃໝ່ທີ່ໃຊ້ສອນໃນທ້ອງຮຽນຂອງທ່ານໄດ້ບໍ່? ຄຳສັບຕ່າງໆຂອງເພງທີ່ເດັກຮູ້ເປັນພາສາແມ່ຂອງເຂົາສາມາດຈະໃຊ້ຄຳສັບຂອງທ້ອງຮຽນແທນເທື່ອລະໜ້ອຍ. ທ່ານສາມາດໃຊ້ເພງນີ້ສອນເດັກທຸກຄົນກ່ຽວກັບຄຸນຄ່າຂອງການມີຫລາກຫລາຍພາສາແຕກຕ່າງກັນໄດ້ ຫລືບໍ່?

ໂດຍການສ້າງກິດຈະກຳງ່າຍໆ ທີ່ເດັກສາມາດເຮັດໄດ້ສຳເລັດ, ສະເພາະໃນຊ່ວງເລີ່ມຕົ້ນຂອງປີຮຽນທັງໆ ເດັກຂຶ້ນອາຍທີ່ສຸດກໍອາດຈະອອກຕົວໄດ້ດີດ້ວຍການເລີ່ມຕົ້ນທີ່ດີ. ພວກເຂົາຈະໝັ້ນໃຈວ່າໂຮງຮຽນເປັນສະຖານທີ່ດີໜ້າຢູ່, ເປັນບ່ອນທີ່ພວກເຂົາຮູ້ສຶກປອດໄພ, ເປັນສະຖານທີ່ເພື່ອສຳຫລວດ ແລະ ຮຽນຮູ້. ນັ້ນຄືການຮຽນຮູ້ແບບເປັນເພື່ອນມິດ.

ພິເສດສຳລັບການສອນ ແລະ ການຮຽນຮູ້

- ◆ ບົດສອນຕ່າງໆຈຳເປັນຕ້ອງຂຽນເປັນໂຄງອ້ອມຮອບ “ຄວາມຄິດສຳຄັນ” ແທນທີ່ຈະຂຽນໂຄງແບບແຍກເປັນຂັ້ນສ່ວນຂໍ້ມູນຄວາມຮູ້ທີ່ບໍ່ຕິດພັນກັນ. ດ້ວຍວິທີນີ້, ເດັກຈະປຽບເຫມືອນວ່າ ມີຄັນຮົ່ມອັນໜຶ່ງ ເຊິ່ງໃຕ້ຄັນຮົ່ມດັ່ງກ່າວ ເຂົາຈະສາມາດບັນຈຸຂໍ້ມູນຄວາມຮູ້ໃໝ່ໃສ່ກັບ ຂໍ້ມູນຄວາມຮູ້ເກົ່າທີ່ຮຽນມາກ່ອນແລ້ວ. ຄວາມຄິດທີ່ສຳຄັນສາມາດເປັນບາງສິ່ງເຫມືອນກັບ “ນ້ຳມີ ຄວາມສຳຄັນ ແກ່ຊີວິດ” ແລະ ຫົວຂໍ້ອາດສາມາດປຽບ ເຫມືອນ “ມື້ນີ້ ເຮົາຈະຮຽນວິທີຮັກສານ້ຳໃຫ້ສະອາດ”.
- ◆ ເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງພິຈາລະນາຄວາມຕ້ອງການ ໃນການພັດທະນາຂອງເດັກ. ເດັກບາງຄົນຈະຕ້ອງການເວລາຫລາຍກວ່າຜູ້ອື່ນ ເພື່ອພັດທະນາຄວາມກ້າວໜ້າ.
- ◆ ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງເປັນຜູ້ຄອຍຊ່ອຍເຫລືອການຮຽນຮູ້ ແລະ ຈົດຈຳຈຸດພິເສດຂອງເດັກໆ ນັກຮຽນຂອງພວກເຮົາ. ສະພາບແວດລ້ອມຂອງການຮຽນຮູ້ ຄວນສະໜັບສະໜູນຜູ້ຮຽນທັງຫມົດ.
- ◆ ນັກຮຽນຈຳເປັນຕ້ອງເວົ້າລົມຮ່ວມກັບຄູ ແລະ ເພື່ອນຂອງຕົນໃນເວລາເຮັດກິດຈະກຳ ບໍ່ວ່າຈະເປັນກິດຈະກຳແບບເຮັດຄົນດຽວ ຫລື ເປັນກຸ່ມ.
- ◆ ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງວາງແຜນກິດຈະກຳ ເພື່ອກະຕຸ້ນໃຫ້ເດັກທັງຫມົດເຮັດວຽກ ເປັນທີມເຊັ່ນ ການເຮັດວຽກເປັນຄູ່ ຫລື ເປັນກຸ່ມນ້ອຍຕາມງານທີ່ເໝາະສົມສອດຄ່ອງ.
- ◆ ນັກຮຽນຕ້ອງສາມາດຄົ້ນຫາຫລັກສູດທີ່ເປັນປະໂຫຍດແກ່ຕົນເອງ, ໄດ້ຮັບການກະຕຸ້ນຊຸກຍູ້ ໃຫ້ຖາມຄຳຖາມ ແລະ ພິຈາລະນາຂໍ້ມູນຄວາມຮູ້ ແລະ ສາມາດສ້າງຄວາມເຂົ້າໃຈດ້ວຍຕົນເອງ ເນື້ອໃນວິຊາຮຽນ.
- ◆ ພວກເຮົາຕ້ອງຕັ້ງຄຳຖາມທີ່ດີ ເພື່ອຈະໃຫ້ນັກຮຽນອະທິບາຍແນວຄວາມຄິດເຫັນຂອງເຂົາແທນທີ່ຈະມັກຕັ້ງຄຳຖາມທີ່ຕ້ອງ ໃຫ້ຕອບວ່າ "ແມ່ນ" ຫລື "ບໍ່ແມ່ນ", "ຖືກ" ຫລື "ບໍ່ຖືກ". ພວກເຮົາ ຕ້ອງຕັ້ງຄຳຖາມປາຍເປີດ (Open-ended questions) ເພື່ອໃຫ້ນັກຮຽນສະແດງຈຸດຢືນ, ຄວາມຄິດຄວາມເຫັນຂອງຕົນອອກມາຢືກຕົວຢ່າງ ພວກເຮົາສາມາດຕັ້ງຄຳຖາມທີ່ລົງທ້າຍ ດ້ວຍ "ນ້ອງນັກຮຽນຄິດຢ່າງໃດ ຫລື ຄິດແນວໃດ"
- ◆ ຄຳຖາມທີ່ຕ້ອງການຄວາມຄິດເຫັນທີ່ຄູຕັ້ງຂຶ້ນ ແລະ ການສົນທະນາອະພິປາຍຢ່າງຫ້າວຫັນລະຫວ່າງນັກຮຽນຈະກະຕຸ້ນ ໃຫ້ເຂົາຄົ້ນຄວ້າຫາຂໍ້ມູນຄວາມຮູ້. ການປະຕິສຳພັນກັບຄົນອື່ນ, ການໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນຄວາມຮູ້ໃໝ່ ແລະ ການສະທ້ອນ ຫລື ສະແດງຄວາມຄິດເຫັນຈະຊ່ອຍເດັກ ນັກຮຽນສ້າງຄວາມຮູ້ໃໝ່.

ສິ່ງທີ່ຄວນຈື່: ກ່ອນຈະເລີ່ມຕົ້ນສອນບົດຮຽນໃໝ່, ທ່ານຈຳເປັນຕ້ອງຖາມນັກຮຽນທຸກຄົນວ່າ ພວກເຂົາຮູ້ຫຍັງແດ່ແລ້ວກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້ນີ້. ການຖາມຄືແນວນີ້ຈະຊ່ອຍ ໃຫ້ນັກຮຽນຄິດກ່ຽວໂຍງເຖິງຫົວຂໍ້ທີ່ຈະຮຽນ, ຖ້າເປັນຫົວຂໍ້ທີ່ເດັກຄຸ້ນເຄີຍຈະຊ່ອຍໃຫ້ເຂົາເຂົ້າໃຈ ແລະ ຮຽນຮູ້ໄດ້ໄວຂຶ້ນ.

ຄວາມຮູ້ສ່ວນໃຫຍ່ຂອງເຂົາອາດໄດ້ຮຽນຮູ້ຈາກຂ້າງນອກ ເຊັ່ນ ຈາກຄອບຄົວ ແລະ ຊຸມຊົນ. ຂໍ້ມູນຄວາມຮູ້ດັ່ງກ່າວນີ້ ຈະຊ່ວຍເຮົາເຊື່ອມສຳພັນສິ່ງທີ່ເຮົາຮູ້ແລ້ວ ຈາກການດຳເນີນຊີວິດປະຈຳວັນກັບຄວາມຮູ້ໃໝ່ທີ່ພວກເຮົາພະຍາຍາມຈະສອນ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເດັກບາງຄົນອາດຈະ”ເປັນຊ່ຽວຊານ” ໃນຫົວຂໍ້ໃດໜຶ່ງ ເຊັ່ນ ການຫາປາ ຫລື ການປູກຜັກ ແລະ ສຳລັບເດັກເຫຼົ່ານີ້ ເຮົາຄວນໃຫ້ໂອກາດເຂົາ ນຳສະເໜີຄວາມຮູ້ ເພື່ອປະໂຫຍດຂອງເດັກຜູ້ອື່ນ ໃນຫ້ອງຮຽນ.

ຖ້າມີການຈັດຕັ້ງດີ, ການເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມຈະກະຕຸກຊຸກຍູ້ເດັກເຮັດວຽກ ແລະ ຮຽນຮູ້ຮ່ວມກັນ. ການປະຕິສຳພັນມີຄວາມສຳຄັນເປັນພິເສດ ຫາກວ່າກຸ່ມປະກອບດ້ວຍ ນັກຮຽນທັງຍິງ ແລະ ຊາຍ ຫລື ຫາກວ່າກຸ່ມປະກອບດ້ວຍເດັກທີ່ມີພື້ນຖານ ແລະ ຄວາມສາມາດຫລາກຫລາຍແຕກຕ່າງກັນ.

1.3 ການສ້າງສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນຮູ້ ທີ່ມີການຄຸ້ມຄອງທີ່ດີຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຫລາຍຄົນ

ສະພາບແວດລ້ອມຂອງຫ້ອງຮຽນ

ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ຍັງມີຄູ່ພວກເຮົາຈຳນວນບໍ່ໜ້ອຍທີ່ບໍ່ໄດ້ກວດເບິ່ງວ່າ ມີນັກຮຽນເທົ່າໃດ ທີ່ຈະຕ້ອງສິດສອນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພວກເຮົາຈະຕ້ອງກວດກາເລື່ອງສະພາບແວດລ້ອມຂອງຫ້ອງຮຽນທີ່ນັກຮຽນກຳລັງຮຽນຢູ່. ສະພາບແວດລ້ອມຂອງຮຽນມີຜົນສຳຄັນຍິ່ງຕໍ່ນັກຮຽນວ່າເຂົາເຈົ້າສາມາດຮຽນໄດ້ດີແນວໃດ? ໃຫ້ທ່ານຫຼັບຕາ ແລະ ຈົນຕະນາການເບິ່ງຕົວທ່ານເອງ ເມື່ອເປັນຄູ່ສອນໃໝ່ ທີ່ໄດ້ຖືກມອບໝາຍ ໃຫ້ສອນໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນ 60 ຄົນ ຫຼືຫຼາຍກວ່ານັ້ນ. ພາຍຫຼັງການຕົກຕະລົງ ທ່ານອາດຕອບຮັບການ ມອບໝາຍ ອັນນັ້ນ, ມີຄຳຖາມອັນໃດແດ່ທີ່ທ່ານຈະຖາມຕົວຂອງທ່ານ? ສ່ວນຫຼາຍແລ້ວ ຄຳຖາມ ທຳອິດ ທີ່ເກີດຂຶ້ນຢູ່ ໃນໃຈທ່ານແມ່ນ “ຂ້ອຍຈະຄຸ້ມຄອງນັກຮຽນທັງໝົດໄດ້ແນວໃດ?” ໃນຕົວຈິງແລ້ວ ຄຳຖາມນີ້ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງເລື່ອງທີ່ສຳຄັນກວ່າໝູ່ໝົດ ຢູ່ໃນການເຮັດວຽກສິດສອນ ຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍ ຊຶ່ງເອີ້ນວ່າ: ການຄຸ້ມຄອງ

ສະພາບ ແວດລ້ອມຂອງຫ້ອງຮຽນ ເພື່ອໃຫ້ເປັນບ່ອນສະດວກສະບາຍ ໃນການສິດສອນ ແລະ ຮຳຮຽນ. ສະພາບແວດລ້ອມຂອງຫ້ອງຮຽນ ລວມມີສະພາບແວດລ້ອມທາງດ້ານວັດຖຸ ຊຶ່ງປະກອບມີຊັບ ພະຍາກອນສຳລັບການຮຽນບົດຮຽນ ກໍຄືສະພາບແວດລ້ອມທາງດ້ານຈິດຕະສາດ-ສັງຄົມ,

ຄວາມອາດສາມາດຂອງທ່ານ ໃນການປະດິດສ້າງສະພາບແວດລ້ອມ ທາງດ້ານວັດຖຸ ແລະ ຈິດຕະສາດ - ສັງຄົມ ທີ່ມີການຄຸ້ມຄອງທີ່ດີ ສາມາດເຮັດໃຫ້ ມີຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຫ້ອງຮຽນທີ່ມີດຽບ ແລະ ຫ້ອງຮຽນທີ່ດຳເນີນໄປໄດ້ດີ ແລະ ຫ້ອງຮຽນ ທີ່ຢູ່ໃນຄວາມຫຍຸ້ງຍາກສັບສົນ.

ຄຳຖາມ

1. ຄຳວ່າ “ການຮຽນຮ່ວມ” ໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ?
2. ມີວິທີຮຽນຮູ້ໃດແດ່? ເພື່ອຊ່ອຍໃຫ້ເດັກຮຽນຮູ້ໄດ້.
3. ອຸປະສັກໃນການຮຽນຮູ້ຂອງເດັກມີຄືແນວໃດແດ່?
4. ເພື່ອຫຍັງ ຈຶ່ງຕ້ອງມີການຄຸ້ມຄອງແລະສ້າງສະພາບແວດລ້ອມຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນ ?

ບົດທີ 2

ການເຮັດໃຫ້ການຮຽນຮູ້ມີຄວາມຫມາຍສໍາລັບທຸກຄົນ

2.1 ການຮຽນຮູ້ເພື່ອຊີວິດ

ການນໍາເອົາເດັກທຸກຄົນເຂົ້າໂຮງຮຽນ ແມ່ນ"ການໃຫ້ຄຸນຄ່າຂອງການສຶກສາ".ອີກດ້ານໜຶ່ງ, ຜູ້ປົກຄອງ ແລະ ເດັກອາດຈະບໍ່ເຫັນວ່າຄວາມຮູ້ຂໍ້ມູນທີ່ຮຽນໃນໂຮງຮຽນ ມີຄວາມຫມາຍສໍາຄັນຄືແນວໃດ ? ຕໍ່ຊີວິດປະຈຳວັນຂອງພວກເຂົາ. ສໍາລັບ ຜູ້ປົກຄອງທີ່ເພິ່ງພາລູກຊ່ອຍຫາລາຍໄດ້ນັ້ນ, ພວກເຂົາເອງກໍອາດຈະຄິດວ່າ " ຮຽນຮູ້ເພື່ອເຮັດວຽກ " ມີຄວາມ ສໍາຄັນກວ່າທີ່ຈະໄປໂຮງຮຽນ.

ສະນັ້ນ, ສິ່ງທ້າທາຍຂອງພວກເຮົາ ກໍຄື ຕ້ອງສ້າງສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເປັນມິດຕໍ່ການຮຽນຮູ້ທີ່ກະ ຕຸ້ນເດັກໃຫ້ຮຽນຮູ້ໂດຍເຊື່ອມໂຍງສິ່ງທີ່ກໍາລັງຮຽນກັບຄວາມສົນໃຈ ແລະ ຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເຂົາ. ໃນຂະນະທີ່ທ່ານສອນເດັກ, ໃນຄວາມນິກົດຂອງເດັກ ເຂົາຈະພາຍາຍາມເຊື່ອມໂຍງສິ່ງທີ່ກໍາລັງຮຽນຢູ່ ໃນປັດຈຸບັນກັບສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮຽນຮູ້ແລ້ວ ຈາກຊີວິດຈິງໃນຫ້ອງຮຽນ, ຄອບຄົວ ຫລື ຊຸມຊົນ. ພວກເຮົາຈະສາມາດສ້າງຄວາມເຊື່ອມໂຍງນີ້ໄດ້ແນວໃດ? ພວກເຮົາມາເບິ່ງກໍລະນີຕົວຢ່າງດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

ກິດຈະກຳເພື່ອປະຕິບັດ: ການເຊື່ອມໂຍງການຮຽນຮູ້ໃສ່ກັບຊີວິດໃນຊຸມຊົນ

ການປັບຫລັກສູດແຫ່ງຊາດ ແລະ ລຽງຫົວຂໍ້ທີ່ສໍາຄັນຂອງມັນ ໂດຍອີງໃສ່ສິ່ງທີ່ເດັກໄດ້ຮຽນຮູ້ແລ້ວ ກັບສິ່ງທີ່ທ່ານຄິດວ່າເຂົາຄວນຈະຮູ້ການກ່ຽວໂຍງກັບຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເດັກ ເຊັ່ນ : ຫົວຂໍ້ການປູກຝັງ ຫລື ຫາປາ, ຫລືຫົວຂໍ້ທີ່ຈະຊ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາມີຊີວິດຢູ່ລອດ ເຊັ່ນ ຫົວຂໍ້ກ່ຽວກັບສຸຂະພາບ. ທ່ານຮູ້ຈັກອາຊີບຂອງຜູ້ປົກຄອງເດັກຫລືບໍ່? ທ່ານຮູ້ຈັກເດັກອາໄສຢູ່ບ່ອນໃດຫລາຍທີ່ສຸດຫລືບໍ່? ມີເດັກຫລາຍຄົນຂາດໂຮງຮຽນຫລືບໍ່? ພວກເຂົາມັກຂາດໂຮງຮຽນຊ່ວງເວລາໃດ? ທ່ານຮູ້ບໍ່ວ່າຍ້ອນຫຍັງ? ໂຮງຮຽນຂອງ ທ່ານ ມີປະຫວັດການຮຽນຂອງເດັກທີ່ບັນຈຸຂໍ້ມູນເຫລົ່ານີ້ຫລື ບໍ່?

ໃຫ້ພິຈາລະນາຫົວຂໍ້ຕ່າງໆທີ່ທ່ານຈະສອນໃນພາກຮຽນນີ້ ແລະ ໃຫ້ຕື່ມຊ່ອງວ່າງໃນຕາຕະລາງ ຄືດັ່ງສະແດງລຸ່ມນີ້. ລຽງບັນດາຫົວຂໍ້, ໃຫ້ເບິ່ງວ່າຫົວຂໍ້ຕ່າງໆພົວພັນກັບຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເດັກຄືແນວໃດ ? ແລະ ໃຫ້ຄິດເຖິງວິທີທາງ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມັນມີຄວາມຫມາຍ ຫລາຍຂຶ້ນ.

ຫົວຂໍ້	ເຊື່ອມໂຍງກັບຊີວິດປະຈຳວັນ ຂອງເດັກ	ວິທີປັບຫົວຂໍ້
ຕົວຢ່າງ:	ຊຸມຊົນທີ່ເດັກອາໄສຢູ່ມີ	ກ່ອນອື່ນໃຫ້ສຶກສາປ່າໄມ້ໃນທ້ອງຖິ່ນ ໂດຍການສັງເກດ

ຕົ້ນໄມ້ໃນປ່າຕົບ (Rainforest)	ຕົ້ນໄມ້ຫລວງຫລາຍ ຫລື ມັນຕັ້ງຢູ່ໃກ້ກັບປ່າທີ່ບ ເປັນປ່າຕົບ	ແລະ ເຮັດກິດຈະກຳພາກປະຕິບັດທີ່ເຊື່ອມໂຍງກັບວິຊາ ວິທະຍາສາດ, ຄະນິດສາດ ແລະ ພາສາ. ຈາກນັ້ນ ເຊື່ອມໂຍງກັບປ່າໃນພາກພື້ນແລະໃນທີ່ສຸດເຊື່ອມໂຍງ ກັບປ່າລະດັບໂລກ ເຊັ່ນປ່າຕົບທຳມະຊາດທັງຫລາຍ.
ຕົວຢ່າງ ຂອງທ່ານ:		

2.2 ການສ້າງສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນຮູ້ທີ່ເປັນເພື່ອນມິດເພື່ອເຮັດໃຫ້ການ ຮຽນຮູ້ມີຄວາມໝາຍ

ການກະກຽມເພື່ອການຮຽນຮູ້ທີ່ມີຄວາມໝາຍ

“ການຮຽນຮູ້ທີ່ມີຄວາມໝາຍ” ມີຄວາມໝາຍວ່າ ພວກເຮົາເຊື່ອມໂຍງສິ່ງທີ່ຮຽນຮູ້(ຫົວຂໍ້
ຫລື ເນື້ອໃນ) ແລະ ວິທີສົດສອນທີ່ພົວພັນກັບຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເດັກ ແລະ ຄອບຄົວ.
ຄືດັ່ງທີ່ທຸກຄົນຮູ້, ການສົດສອນແມ່ນກິດຈະກຳທີ່ສະຫລັບສັບຊ້ອນ. ພວກເຮົາຕ້ອງພິຈາລະນາ
ຫລາຍຢ່າງເວລາກະກຽມ ເພື່ອການຮຽນຮູ້ທີ່ມີຄວາມໝາຍ. ເດັກຈະຮຽນກໍຕໍ່ເມື່ອ ພວກເຂົາຖືກ
ກະຕຸ້ນຈູງໃຈໃຫ້ຮຽນ. ພວກເຂົາຈະຮຽນເມື່ອໄດ້ຮັບໂອກາດຮຽນຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ ແລະ ເມື່ອ
ພວກເຂົາຮູ້ສຶກວ່າທັກສະ ທີ່ເຂົາມີຈະນຳ ໄປສູ່ຜົນສຳເລັດ.

ນີ້ຄືບາງຄຳຖາມເພື່ອຖາມຕົວທ່ານເອງໃນການກຽມແຜນການສອນ.

- ◆ **ສິ່ງກະຕຸ້ນຈູງໃຈ:** ຫົວຂໍ້ມີຄວາມໝາຍ ແລະ ພົວພັນກັບຊີວິດຈິງຂອງເດັກຫລືບໍ່? ພວກ
ເຂົາສົນໃຈສິ່ງທີ່ຖືກຄາດຫວັງຈະໃຫ້ຮຽນ ຫລືບໍ່?
- ◆ **ໂອກາດ:** ໂອກາດເໝາະສົມກັບລະດັບການພັດທະນາການຂອງເດັກຫລືບໍ່?
ຕົວຢ່າງ: ຫົວຂໍ້ຍາກເກີນໄປ ຫລື ງ່າຍເກີນໄປສຳລັບເດັກຫລາຍໆຄົນຫລືບໍ່? ກິດຈະກຳ
ຕ່າງໆເໝາະສົມສຳລັບທັງເດັກຍິງ ແລະ ເດັກຊາຍຫລືບໍ່? ມີຄວາມເໝາະສົມ ສຳລັບ
ເດັກ ທີ່ມີພື້ນ ຖານ ແລະ ຄວາມສາມາດແຕກຕ່າງກັນຫລືບໍ່?
- ◆ **ທັກສະ:** ເດັກມີທັກສະເພື່ອບັນລຸລະດັບຄາດຫວາຍຫລືບໍ່
- ◆ **ການສະທ້ອນ/ການສ່ອງແສງກັບ:** ຊະນິດຂອງການປະເມີນ ແລະ ການສ່ອງແສງທີ່ໃຫ້ແກ່
ເດັກຖືກອອກແບບ ເພື່ອເພີ່ມທະວີການກະຕຸ້ນຈູງໃຈຢາກສືບຕໍ່ການ ຮຽນຮູ້ຫລືບໍ່?

ກິດຈະກຳເພື່ອປະຕິບັດ: ການເຊື່ອມໂຍງການຮຽນຮູ້ກັບຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເດັກ

ພະຍາຍາມຄິດຕື່ມອີກ ເຖິງຫົວຂໍ້ທີ່ທ່ານຈະສອນ. ເພີ່ມຕື່ມໃສ່ຕາຕະລາງຂ້າງເທິງ. ທ່ານສາ
ມາດສ້າງສາຍເຊື່ອມໂຍງກັບກິດຈະກຳປະຈຳວັນຂອງເດັກໄດ້ຫລືບໍ່? ຕົວຢ່າງ:

- ◆ ວຽກເຮືອນ (ການແຕ່ງກິນ, ການເບິ່ງນ້ອງ ການອະນາໄມ);
- ◆ ການລ້ຽງສັດ;
- ◆ ການຫາຢູ່ຫາກິນ ໂດຍການລ່າສັດ, ຫາປາ ຫລື ເກັບຜັກເກັບຫຍ້າຕ່າງໆ ຫລື
- ◆ ປູກຝັງລ້ຽງສັດ ແລະ ເຮັດວຽກໄຮ່ນາ.

ການສ້າງສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນຮູ້ທີ່ມີຄວາມຫມາຍ

ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການຮຽນຮູ້ທີ່ມີຄວາມຫມາຍເກີດຂຶ້ນໄດ້ນັ້ນ ຄວນສ້າງທ້ອງຮຽນ ໃຫ້ເປັນເພື່ອນມິດຕໍ່ການຮຽນຮູ້. ທ້ອງຮຽນທີ່ເປັນເພື່ອນມິດຕໍ່ການຮຽນຮູ້ ຈະຊຸກຍູ້ສິ່ງເສີມນັກຮຽນຖາມຄໍາຖາມເປີດ, ລະບຸ/ກຳນົດບັນຫາ, ເລີ່ມການສົນທະນາ ແລະ ສົນທະນາອະພິປາຍ ທາງອອກຂອງບັນຫາກັບຄູ, ເພື່ອນ ໆ ແລະ ຄອບຄົວ. ເດັກທຸກຄົນ - ທັງຊາຍ ແລະ ຍິງ ລວມທັງເດັກທີ່ມາຈາກພື້ນຖານ ແລະ ຄວາມສາມາດແຕກຕ່າງກັນ ຈະຮູ້ສຶກເຊື່ອໝັ້ນ ແລະ ສະບາຍໃຈທີ່ຈະເຂົ້າມີສ່ວນຮ່ວມຢ່າງເຕັມທີ່.

ໃນເມື່ອກ່ອນ, ບົດບາດຂອງຄູພວກເຮົາເປັນພຽງ “ຜູ້ໃຫ້ຂໍ້ມູນຄວາມຮູ້”. ແຕ່ເພື່ອຈະຊ່ອຍເດັກຂອງເຮົາໃຫ້ຮຽນຢ່າງເຕັມຄວາມສາມາດນັ້ນ, ເຮົາຕ້ອງຂະຫຍາຍບົດບາດຂອງເຮົາເປັນຜູ້ໃຫ້ຄວາມສະດວກ, ເປັນຜູ້ຈັດການ, ເປັນຜູ້ສັ່ງເກດການ ແລະ ເປັນທັງຜູ້ຮຽນ. ບົດບາດໃໝ່ເຫລົ່ານີ້ ມີລາຍລະອຽດປະກອບຫຍັງແດ່?

- ◆ **ຜູ້ໃຫ້ຄວາມສະດວກ:** ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງສະໜອງໂອກາດການຮຽນຮູ້ທີ່ເໝາະສົມສຳລັບ ເດັກ ແລະ ຊູ່ສິ່ງເສີມໃຫ້ເຂົາສະເໝີແນວຄິດ ແລະ ເວົ້າກ່ຽວກັບປະເດັນບັນຫາໃນທາງທີ່ ສ້າງສັນຢ່າງອິດສະຫລະ.
- ◆ **ຜູ້ຈັດການ:** ເພື່ອຈະເປັນຜູ້ໃຫ້ຄວາມສະດວກທີ່ປະສົບຜົນສຳເລັດ, ເຮົາຕ້ອງວາງແຜນ ແລະ ນຳພາການສົນທະນາຢ່າງລະມັດລະວັງ ໂດຍໃຫ້ເດັກແຕ່ລະຄົນມີໂອກາດໄດ້ສະແດງອອກທັດສະນະແນວຄິດຂອງເຂົາ.
- ◆ **ຜູ້ສັ່ງເກດການ:** ການສັ່ງເກດເບິ່ງເດັກໃນຂະນະທີ່ພວມເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມ, ເປັນຄູ່ ຫລື ເຮັດວຽກຄົນດຽວຕາມລຳພັງຈະຊ່ອຍໃຫ້ເຮົາເຂົ້າໃຈເດັກ ແລະ ວາງແຜນກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ທີ່ມີຄວາມຫມາຍໄດ້ດີຂຶ້ນ. ຕົວຢ່າງ: ກິດຈະກຳທີ່ເດັກແຕ່ລະຄູ່ພວມເຮັດວຽກໄດ້ເປັນຢ່າງ ດີສາມາດຂະຫຍາຍເປັນການເຮັດກິດຈະກຳກຸ່ມໄດ້ ຫລືບໍ່? ເດັກທີ່ເປັນຄູ່ກັນສອງຄົນນັ້ນສາ ມາດຈະເປັນຫົວໜ້າກຸ່ມໄດ້ບໍ່?
- ◆ **ຜູ້ຮຽນຮູ້:** ພວກເຮົາກາຍເປັນຜູ້ຮຽນຮູ້ເມື່ອເຮົາສະທ້ອນພາບຄືນບົດຮຽນຂອງເຮົາ. ພວກເຮົາກໍສາມາດພັດທະນາວິທີທາງທີ່ຈະເຮັດ ໃຫ້ສິ່ງທີ່ຮຽນຮູ້ມີຄວາມຫມາຍຫລາຍຂຶ້ນ. ຕົວຢ່າງ: ກິດຈະກຳອັນໜຶ່ງຈະມີ ຜົນຕໍ່ການຊ່ອຍເຫລືອເດັກໃຫ້ເຂົ້າໃຈຫົວຂໍ້ ຫລື

ແນວຄວາມຄິດທີ່ຍາກໄດ້ບໍ່? ກິດຈະກຳນີ້ສາມາດນຳໃຊ້ໃນຫົວຂໍ້ ຫລື ແນວຄວາມຄິດອື່ນໆໄດ້ບໍ່?

2.3 ການສ້າງປະສົບການການຮຽນຮູ້ທີ່ຄຳນຶງເຖິງບົດບາດຍິງຊາຍ

ໃນຊຸດເຄື່ອງມືນີ້ວ່າ "ບົດບາດຍິງຊາຍ" ຫມາຍເຖິງບົດບາດ ທາງສັງຄົມທີ່ຜູ້ຊາຍ ແລະ ຜູ້ຍິງ ໄດ້ຮັບມອບຫມາຍພາຍໃນວັດທະນະທຳໃດໜຶ່ງ ເຊັ່ນ "ຜູ້ຊາຍ ເປັນຜູ້ທຳມາຫາກິນລ້ຽງຄອບຄົວ" ແລະ "ຜູ້ຍິງ ເປັນຜູ້ໃຫ້ການດູແລລູກເຕົ້າ". ບົດບາດຍິງຊາຍ ຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍສັງຄົມ ແລະ ຖືກສອນໃຫ້ຄົນຈາກລຸ້ນໜຶ່ງສູ່ລຸ້ນຕໍ່ໄປ ເຊິ່ງເປັນວັດທະນະທຳສ່ວນໜຶ່ງຂອງສັງຄົມ. ບົດບາດຍິງຊາຍ ປ່ຽນແປງໄປຕາມກາລະເວລາ ເຊັ່ນດຽວກັບຮີດຄອງປະເພນີ ແລະ ຄວາມຮັບຮູ້ທາງວັດທະນະທຳອື່ນໆ.

ໜ້າເສຍດາຍທີ່ບົດບາດເຫລົ່ານີ້ສາມາດຈະໃຫ້ໂທດການຮຽນຮູ້ຂອງເດັກເລື້ອຍໆ ເພາະວ່າມັນຈຳກັດວິທີປະພຶດປະຕິບັດຂອງເດັກຍິງ ແລະ ເດັກຊາຍ ແລະ ຈຳກັດສິ່ງທີ່ຈະອະນຸຍາດ ໃຫ້ຮຽນໄດ້. ກໍ ລະນີສຶກສາລຸ່ມນີ້ ເປັນຕົວຢ່າງ ວ່າສິ່ງດັ່ງກ່າວເກີດຂຶ້ນໄດ້ຢ່າງໃດ.

ເລື່ອງກ່ຽວກັບນ້ອງສວນ

ສວນອາໄສຢູ່ບ້ານທີ່ໃກ້ກັບຕົວເມືອງປາກເຊ ພາກໃຕ້ຂອງ ສປປ ລາວ. ສວນມີອາຍຸເກົ່າປີຮຽນ ຫ້ອງ ປ.3. ລາວມ່ວນຊື່ນກັບການຍ່າງໄປໂຮງຮຽນກັບອ້າຍອີກ 2 ຄົນ ຊື່ ລີ ແລະ ຮິງ. ສວນເປັນເດັກ ຮຽນດີ ແລະ ເປັນຄົນດຸໝັ່ນພາກພຽນ ແຕ່ລາວໄດ້ຮຽນດ້ວຍຄວາມລຳບາກ. ຄວາມຍາກລຳບາກຂອງສວນ ມີສາເຫດມາຈາກວຽກງານທີ່ລາວຕ້ອງເຮັດຢູ່ເຮືອນກ່ອນມາໂຮງຮຽນ. ລາວຕ້ອງເຮັດວຽກຫລາຍຢ່າງ. ເອື້ອຍຂອງສວນຢຽບກັບລະເບີດ ໃນຂະນະທີ່ແລ່ນຫລິ້ນ ແລະ ຕ້ອງເສຍຂາໄປໜຶ່ງຂ້າງ. ລາວມັກຈະປຸກສວນໃຫ້ລຸກມາຊ່ອຍໃນເວລາທີ່ລາວຍັງເຈັບຢູ່. ທຸກເຂົ້າສວນຕ້ອງຕົ້ນນອນກ່ອນຜູ້ອື່ນໆ ໃນຄອບຄົວເພື່ອໄປເອົາພື້ນມາດັງໄຟ. ໜຶ່ງເຂົ້າໃນຕອນເຊົ້າ. ຫລັງຈາກນັ້ນ ລາວຈຶ່ງໄປອາບນ້ຳ ແລະ ປ້ອນເຂົ້ານ້ອງສາວນ້ອຍ. ເມື່ອມາເຖິງໂຮງຮຽນ ສວນຮູ້ສຶກເມື່ອຍ. ອ້າຍຂອງລາວບໍ່ເຄີຍ ຖາມຊ່ອຍເຮັດວຽກເຮືອນເລີຍ. ພວກເຂົາມີແຕ່ໄປຕຶກເປັດກັບພໍ່ໃນວັນເສົາ-ອາທິດ, ເຂົາມີເວລາເຮັດວຽກບ້ານທີ່ຄູໃຫ້ ມາ.

ເມື່ອສວນໄປໂຮງຮຽນ ລາວເມື່ອຍຈົນບໍ່ມີສະມາທິຈະຮຽນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ລາວຮູ້ສຶກລຳບາກ ທີ່ຈະເອົາໃຈໃສ່ຕະຫລອດເວລາ ຍ້ອນຄວາມເມື່ອຍລ້າ ແລະ ຫົວຂໍ້ທີ່ລາວຮຽນກໍແຕກຕ່າງ ຈາກຊີວິດປະຈຳວັນຂອງຕົນ. ຄູ່ມັກຈະຮ້າຍລາວເລື້ອຍໆ ໂດຍສະເພາະມື້ວັນໜຶ່ງທີ່ລາວເຊືອບຫລັບໃນຫ້ອງ.

ພາຍຫລັງທີ່ຖືກຄູຮ້າຍ, ສວນຕັດສິນໃຈຂາດໂຮງຮຽນ. ລາວຄິດວ່າມັນອາດເປັນການດີກວ່າທີ່ຕ້ອງຢູ່ເຮືອນເພື່ອທີ່ຈະໄດ້ຕັກນ້ຳ, ຫາພື້ນ, ດູແລນ້ອງ ແລະ ຮຽນຮູ້ການລ້ຽງສັດ. ສວນເລີ່ມຂາດໂຮງຮຽນ ນັບມື້ນັບຫລາຍ ແລະ ໃນທີ່ສຸດກໍຕັດສິນໃຈອອກໂຮງຮຽນ. ລາວຢູ່ເຮືອນ ແລະ ຊ່ອຍວຽກແມ່ທຸກວັນ. ລາວຮຽນບໍ່ຈົບຫ້ອງ ໒.3. ອ້າຍຂອງລາວ ທັງລີ ແລະ ຮິງຮຽນຈົບປະຖົມ. ພວກເຂົາສາມາດອ່ານ ແລະ ຊຽນ ແລະ ພວມຈະໄປຮຽນຕໍ່ຢູ່ຊັ້ນມັດທະຍົມ.

ສວນ ເປັນພຽງຕົວຢ່າງດຽວທີ່ຊີ້ໃຫ້ເຫັນບົດບາດ ແລະ ໜ້າທີ່ຍິງຊາຍສາມາດນຳໄປສູ່ຄວາມດ້ອຍຢູ່ປາຍແຖວ ແລະ ປະລະໃນໝູ່ເດັກຍິງ. ບົດບາດຍິງຊາຍຍັງສາມາດກະທົບຕໍ່ການຮຽນຮູ້ຂອງເດັກຊາຍ ເພາະເຂົາຈະຮູ້ສຶກວ່າມັນບໍ່ມີຄວາມຫມາຍສຳຄັນພໍເທົ່າໃດ ແລະ ສິ່ງທີ່ສຳຄັນກວ່າ ສຳລັບ ເຂົາແມ່ນການຊ່ອຍຄອບຄົວຫາຢູ່ຫາກິນ. ຍິ່ງໄປກວ່ານີ້, ເດັກຍິງ ແລະ ເດັກຊາຍ ຈະຮຽນຮູ້ຈາກສັງຄົມເຖິງແນວຄວາມຄິດກ່ຽວກັບຕົວເອງ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຂົາສາມາດເຮັດໄດ້. ຕົວຢ່າງ: ທ່ານອາດໄດ້ຍິນ "ເດັກຜູ້ຊາຍບໍ່ຮ້ອງໄຫ້" ຫລື "ເດັກຜູ້ຍິງບໍ່ຄວນຫລິ້ນເກມໜັກໆ" ອີກເຊັ່ນດຽວກັນ, ເດັກຍິງບາງຄົນອາດຮູ້ສຶກບໍ່ໝັ້ນໃຈ ໃນວິຊາຄະນິດສາດ ຫລື ວິທະຍາສາດ ຍ້ອນເຂົາໄດ້ຍິນ ຄົນບອກວ່າ ວິຊາພວກນີ້ເປັນ "ວິຊາຂອງເດັກຜູ້ຊາຍ". ກົງກັນຂ້າມເດັກທຸກຄົນສາມາດ ບັນລຸຜົນສຳເລັດໄດ້ຖ້າໄດ້ ຮັບ ໂອກາດທີ່ຖືກຕ້ອງເໝາະສົມ.

ກິດຈະກຳເພື່ອປະຕິບັດ: ການຍົກຄວາມຮັບຮູ້ກ່ຽວກັບບົດບາດຍິງຊາຍ

ມີກິດຈະກຳຫ້ອງຮຽນ 2 ຢ່າງ ທີ່ສາມາດເຮັດເພື່ອຍົກຄວາມຮັບຮູ້ກ່ຽວກັບ ບົດບາດຍິງຊາຍ.

1. ສົນທະນາອະພິປາຍກັບເດັກເປັນກຸ່ມ (ເດັກຍິງຢູ່ນຳກັນ, ເດັກຊາຍຢູ່ນຳກັນ ແລະ ກຸ່ມປະສົມ) ສິ່ງທີ່ເຂົາຄິດເປັນສິ່ງທີ່ເຂົາຄາດຫວັງເພາະເຂົາເກີດເປັນຍິງ ຫລື ເປັນຊາຍ. ເດັກຊາຍ ແລະ ເດັກຍິງຄິດເຖິງບົດບາດ ຫລື ຄາດຫວັງບົດບາດຂອງເພດກົງກັນຂ້າມຢ່າງໃດ? ພວກເຂົາເຫັນຄວາມປ່ຽນແປງໃນບົດບາດເຫລົ່ານີ້ຫລືບໍ່?
2. ບອກໃຫ້ເດັກຊາຍ ແລະ ເດັກຍິງລະບຸ/ກຳນົດຈຸດພິເສດຂອງເດັກຊາຍ ແລະ ເດັກຍິງ. ເຮັດເປັນ 2 ແຖວ. ໃນແຖວທີ 1, ໃຫ້ລຽງສິ່ງທີ່ຄິດວ່າຈຸດພິເສດຂອງຜູ້ຍິງມີຫຍັງແດ່. ຢູ່ແຖວທີ 2, ໃຫ້ລຽງ ສິ່ງທີ່ຄິດວ່າເປັນຈຸດພິເສດຂອງຜູ້ຊາຍ. ເມື່ອສຳເລັດແລ້ວ ໃຫ້ປຽນຄຳວ່າ "ຜູ້ຍິງ" ໄປໃຫ້ແຖວ ທີ່ຄົ້ນຄວ້າຈຸດພິເສດຂອງຜູ້ຊາຍ ແລະ ປຽນຄຳວ່າ "ຜູ້ຊາຍ" ໄປໃຫ້ແຖວທີ່ຄົ້ນຄວ້າ ຈຸດພິເສດຂອງຜູ້ຍິງ. ໃຫ້ນັກຮຽນຄົ້ນຄິດບົດບາດເຫລົ່ານີ້ ອາດສາມາດນຳໃຊ້ ກັບເພດກົງກັນຂ້າມໄດ້ຫລືບໍ່? ໄດ້ທັງຫມົດ ຫລື ພຽງບາງບົດບາດເທົ່ານັ້ນ? ຍ້ອນຫຍັງ? ຄາດວ່າ ເດັກຈະມາເຖິງບົດ ສະຫລຸບ ທີ່ວ່າ ບົດບາດຂອງຍິງ ແລະ ຊາຍທັງຫມົດອາດສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້ ຍົກເວັ້ນບົດບາດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຊີວະພາກສິດໆເທົ່ານັ້ນ.

ກິດຈະກຳສະທ້ອນພາບ: ການຮັບຮູ້ບົດບາດຍິ່ງຊາຍໃນການຮຽນການສອນ

ໃຫ້ພິຈາລະນາບາງປະໂຫຍກຄຳເວົ້າດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້. ໃຫ້ຕື່ມໃສ່ຕາຕະລາງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ອອກມາວ່າປະຕິບັດການໃດແດ່ ທີ່ອາດມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງປັບປຸງສະຖານະການ ໃນຫ້ອງຮຽນຂອງທ່ານ.

ປະໂຫຍກຄຳເວົ້າ	ເລື້ອຍໆ	ບາງຄັ້ງ	ບໍ່ເຄີຍມີ	ປະຕິບັດການທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດ
ຂ້ອຍກວດສອບອຸປະກອນການຮຽນການສອນ ເພື່ອເບິ່ງວ່າມັນມີຕົວແບບຂອງບົດບາດທີ່ດີສຳລັບເດັກຍິງ ແລະ ເດັກຊາຍ				
ຂ້ອຍຊຸກຍູ້ສິ່ງເສີມເດັກຍິງໃຫ້ໄດ້ຮັບຜົນສຳເລັດທີ່ດີໃນການຮຽນຄະນິດສາດ ແລະ ວິທະຍາສາດ.				
ຂ້ອຍໃຊ້ວິທີການຮຽນຮູ້ແບບຮ່ວມມື; ບໍ່ມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງມີລະບຽບວິໄນເຄັ່ງຄັດ.				
ເດັກຍິງຫ້ອງໃຫຍ່ທີ່ຮຽນເກັ່ງຊ່ອຍເດັກຍິງຫ້ອງນ້ອຍກວ່າຮຽນຄະນິດສາດ ແລະ ວິທະຍາສາດ				
ຂ້ອຍໃຫ້ໂອກາດເດັກທຸກຄົນໃນຫ້ອງເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ສະແດງອອກ ແລະ ໄດ້ຮັບຜົນສຳເລັດໃນວິຊາຫລັກ.				

ເພື່ອຊ່ອຍເດັກຍິງໃຫ້ຮູ້ສຶກສະບາຍຂຶ້ນໃນໂຮງຮຽນ ແລະ ເພື່ອຮັບປະກັນໂອກາດທີ່ເທົ່າທຽມ, ໃຫ້ທ່ານເຮັດວຽກກັບເພື່ອນ ແລະ ຜູ້ບໍລິຫານຂອງທ່ານໃນໂຮງຮຽນ ເພື່ອດຳເນີນການປະຕິບັດດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ :

- ◆ ສະໜັບສະໜູນການທົບທວນປັບປຸງຄືນອຸປະກອນການຮຽນການສອນ ແລະ ລິບລ້າງຄວາມລຳອຽງທາງເພດ ແລະ ອື່ນໆ ເຊັ່ນ ການຂາດການລວມເອົາເດັກພິການ ຫລື ເດັກຊົນເຜົ່າເຂົ້າ ໃນປັ້ມແບບຮຽນນີ້ ແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງທັງຫມົດໂຮງຮຽນ ທີ່ຕ້ອງດຳເນີນການ, ແຕ່ວ່າ ຄູ່ແຕ່ລະຄົນຈຳເປັນຕ້ອງຮັບຮູ້ ແລະ ຮູ້ວິທີທີ່ຈະດຳເນີນການຄືແນວໃດ ?
- ◆ ນຳໃຊ້ຫລັກສູດທີ່ຢືດຢຸ່ນ ແລະ ສື່ການຮຽນການສອນສ່ວນຕົວໂດຍກົງ ເພາະວ່າເດັກຍິງ ອາດຈະມີຄວາມຕ້ອງການໃຊ້ເວລາຂອງເຂົາເອງ ເຊັ່ນ ວຽກເຮືອນການຊານ ແລະ ເບິ່ງແຍງນ້ອງ. ເດັກທັງຊາຍ ແລະ ຍິງຈາກຄອບຄົວທຸກຍາກ ມັກຈະມີເວລາໜ້ອຍ ເພື່ອເຮັດວຽກບ້ານ ເພາະຄອບຄົວຕ້ອງການຄວາມຊ່ອຍເຫລືອ ຈາກທຸກຄົນ

ເພື່ອດຳລົງຊີບ. ໃຫ້ພະຍາຍາມເຮັດກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ຕ່າງໆ ໃນເວລາຢູ່ໂຮງຮຽນ ແລະ ອະນຸຍາດ ໃຫ້ມີທາງເລືອກ ເມື່ອມີການໃຫ້ວຽກບ້ານ.

- ◆ ໂດຍປົກກະຕິຄູ ຈະເວົ້າກັບເດັກຊາຍຫລາຍກວ່າເດັກຍິງ ໃນຫລາຍໆຫ້ອງຮຽນປະຖົມ. ທ່ານສາມາດທົດລອງໃຊ້ກິດຈະກຳແບບມີສ່ວນຮ່ວມກັບເດັກ ເພື່ອປະເມີນວ່າ ທ່ານ ປະຕິບັດຕໍ່ເດັກຊາຍ ແລະ ເດັກຍິງແຕກຕ່າງກັນຫລືບໍ່. ຕົວຢ່າງ : ບອກໃຫ້ເດັກເກັບກ້ອນຫີນ ມາຜູ້ລະ 5 ກ້ອນ (ທ່ານ ອາດມີໄວ້ກ່ອນແລ້ວເພື່ອໃຊ້ ໃນການສອນວິຊາຄະນິດສາດ). ບອກໃຫ້ເດັກແຕ່ລະຄົນ ວາງກ້ອນຫີນໃສ່ຂ້າງໂຕະ ເທື່ອລະກ້ອນທຸກຄັ້ງ ທີ່ທ່ານເວົ້ານຳ, ຖາມ, ຄຳ ຖາມ ຫລື ອະນຸຍາດໃຫ້ຕອບຄຳຖາມ. ພ້ອມດຽວກັນ ທ່ານຍັງສາມາດປະເມີນແບບແຜນການປະຕິສຳພັນ ແລະ ສົນທະນາບັນຫາວ່າ ສິ່ງນີ້ອາດເກີດຂຶ້ນໄດ້. ຍຸດທະສາດອື່ນໆ ທີ່ທ່ານສາມາດ ໃຊ້ເພື່ອປະຕິບັດກັບນັກຮຽນຢ່າງເທົ່າທຽມ ກັນມີຫຍັງແດ່ ? ມີທັກສະໃດແດ່ ທີ່ເດັກຕ້ອງການຢາກຮຽນຮູ້ ເພື່ອວ່າເຂົາຈະສາມາດເຂົ້າມາມີສ່ວນຮ່ວມຢ່າງເທົ່າທຽມ ?

ຫລາຍໆກິດຈະກຳຂ້າງເທິງຈະຕ້ອງການການສະໜັບສະໜູນຂອງຜູ້ປົກຄອງ ຫລື ຜູ້ດູແລອື່ນໆ. ດ້ວຍເຫດຜົນດັ່ງກ່າວ, ປະເດັນບັນຫາເຫລົ່ານີ້ຄວນໄດ້ຮັບການພິຈາລະນາ ໃນກອງປະຊຸມຄະນະກຳມະການໂຮງຮຽນ ແລະ ແຜນປະຕິບັດການກໍ່ຄວນພັດທະນາຂຶ້ນມາ. ມັນຈະຊ່ວຍຄູທຸກຄົນ ຖ້າຫາກນະໂຍບາຍໂຮງຮຽນ ກ່ຽວກັບເລື່ອງເຊັ່ນນີ້ເປັນລະບຽບການ ແລະ ການລຳອຽງທາງເພດໄດ້ຮັບການອະພິປາຍ ແລະ ຕົກລົງກັນໄດ້ ໂດຍຄູ ແລະ ຜູ້ປົກຄອງທັງຫມົດ.

2.4 ການຮຽນຮູ້ແບບຕັ້ງໜ້າ ແລະ ແບບມີສ່ວນຮ່ວມ

ຢູ່ພາຍໃນ ແລະ ພາຍນອກຂອງຫ້ອງຮຽນ, ພວກນັກຮຽນເຂົ້າຄວນທ້າວທັນ/ຕັ້ງໜ້າຮຽນຮູ້ ເພື່ອຈະນຳສິ່ງທີ່ໄດ້ຮຽນໄປປະຕິບັດ ແລະ ເປັນການເພີ່ມຄວາມສາມາດນຳອີກ. ພວກເຮົາຍັງຕ້ອງຖືກຊຸກຍູ້ສິ່ງ ເສີມໃຫ້ເຮັດວຽກກັບເດັກທຸກຄົນໃນຫ້ອງຮຽນ, ເຖິງວ່າຈະເປັນເດັກທີ່ມີພື້ນຖານ ແລະ ຄວາມສາມາດແຕກຕ່າງກັນ. ການຮ່ວມມືຈະກະຕຸກຊຸກຍູ້ ໃຫ້ເກີດຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ຍອມຮັບກັນໄດ້. ການເຮັດວຽກເປັນຄູ່ ແລະ ເປັນກຸ່ມນ້ອຍ ຈະເຮັດໃຫ້ເກີດການມີສ່ວນຮ່ວມ ແລະ ການປະຕິສຳພັນລະຫວ່າງເດັກດີຂຶ້ນ ແລະ ຊ່ອຍສ້າງຄວາມເປັນຕົວຂອງຕົວເອງ ລວມທັງຄວາມສາມາດ ໃນການເຮັດວຽກກັບຜູ້ອື່ນໄດ້ຢ່າງສ້າງສັນນຳດ້ວຍ. ບາງຕົວຢ່າງຂອງ ໂອກາດການຮຽນຮູ້ທີ່ດີ ຈະປະກອບດ້ວຍການລົງທັດສະນະສຶກສາພາກສະໜາມ ແລະ ການຫລິ້ນເກມເພື່ອການຮຽນຮູ້ດ້ວຍ.

ກິດຈະກຳເພື່ອປະຕິບັດ: ການໄປທັດສະນະສຶກສາພາກສະໜາມ

ການນຳພາເດັກໄປທັດສະນະສຶກສາພາກສະໜາມເຊັ່ນ : ໄປທີ່ສວນຄົວໂຮງຮຽນ, ໄປທີ່ນ້ຳສ້າງ, ຝາຍກັນນ້ຳຂອງຊຸມຊົນ, ໄປຍັງສູນຊຸມຊົນ. ພວກເຂົາສາມາດສັງເກດສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ ຫລື ປະກົດການທຳມະຊາດ ລວມທັງຮຽນຮູ້ຈາກຜູ້ຊ່ຽວຊານ.

ການທັດສະນະສຶກສາເພື່ອສະໜັບສະໜູນການເຮັດວຽກກຸ່ມ

ຕົວຢ່າງ: ການໄປທັດສະນະສຶກສາທີ່ຝ່າຍກັນນັ້ນຂອງຊຸມຊົນ, ແຕ່ລະກຸ່ມທີ່ຮຽນຢູ່ທ້ອງ ບ5 ພວກເຮົາ ຕ້ອງແບ່ງວຽກໃຫ້ແຕ່ລະກຸ່ມຂອງເດັກເພື່ອປະຕິບັດ. ກ່ອນທີ່ຈະໄປເບິ່ງຝ່າຍກັນນັ້ນ ສະມາຊິກກຸ່ມສາມາດຮຽນຮູ້ ກ່ຽວກັບຄວາມສຳຄັນຂອງນ້ຳຕໍ່ຊີວິດຄົນເຮົາ ແລະການກະສິກຳ. ທີ່ຝ່າຍກັນນັ້ນ, ແຕ່ລະກຸ່ມອາດຖືກຮ້ອງຂໍໃຫ້: ປະເມີນຄວາມກວ້າງຂອງຝ່າຍ; ຊຽນແຜນທີ່ ພື້ນທີ່ ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບທັນທີທັນໃດຈາກຝ່າຍ; ແຕ້ມຮູບຕົ້ນໄມ້ຊະນິດຕ່າງໆ ທີ່ຢູ່ອ້ອມ ຝ່າຍ; ຫລື ຕັ້ງຄຳຖາມໃນເວລາທີ່ຮັບ ພັງການໃຫ້ຂໍ້ມູນຄວາມຮູ້ໂດຍວິສະວະກອນປະຈຳຝ່າຍ.

ເມື່ອກັບຄືນມາທ້ອງຮຽນແຕ່ລະກຸ່ມ ສາມາດໃຊ້ຂໍ້ມູນຄວາມຮູ້ທີ່ໄດ້ລວບລວມໄວ້ນຳສະ ເໜີ ຫລື ລາຍງານຜົນການສັງເກດຂອງເຂົາ. ພວກເຂົາຍັງສາມາດສົນທະນາອະທິບາຍຄວາມ ສຳຄັນຂອງຝ່າຍກັນນັ້ນກັບຄອບຄົວຂອງເຂົານຳອີກ.

ການປະຕິບັດການທີ່ທ່ານ ສາມາດເຮັດລ່ວງໜ້າປະກອບດ້ວຍ: ການດຳເນີນ ການເຮັດ ວິໄຈ ເພື່ອກຽມການ, ສົນທະນາອະທິບາຍຫມົດທ້ອງ ຫລື ສອບຖາມ ກ່ຽວກັບ ສິ່ງທີ່ເດັກອາດ ຈະເຫັນ ໃນລະຫວ່າງລົງສະໜາມ;

- ◆ ຮັບເອົາການຊ່ອຍເຫລືອຂອງຈາກຄົນທີ່ຈະຊ່ອຍ ຫລື ຈາກສະມາຊິກຄອບຄົວ ເພື່ອ ຈັດຕັ້ງການທັດສະນະ ແລະ ມີສ່ວນຮ່ວມໃນນັ້ນ;
- ◆ ຊອກຫາໂອກາດເພື່ອຮັບພັງ ແລະ ສຳພາດຜູ້ຊ່ຽວຊານ
- ◆ ມອບຫມາຍກິດຈະກຳສະເພາະໃຫ້ກຸ່ມ, ຄູ່ ຫລື ເດັກນັກຮຽນເປັນລາຍບຸກຄົນ ທີ່ຈະ ຊ່ອຍ ພວກເຂົາໃຫ້ເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ຈະໄດ້ພົບເຫັນໃນລະຫວ່າງລົງສະໜາມ.

ການທັດສະນະສຶກສາ ເຮັດໃຫ້ເກີດການຮຽນຮູ້ທີ່ມີຄວາມຫມາຍ. ມັນຍັງເປັນຕົວຢ່າງ ຂອງການຮຽນຮູ້ແບບປະສົມປະສານເຊິ່ງ ຕົວຢ່າງ ການວິໄຈກ່ຽວກັບຝ່າຍກັນນັ້ນ ກ່ຽວໂຍງກັບ ວິຊາຄະນິດສາດ, ວິທະຍາສາດ, ພາສາ ແລະ ສັງຄົມສາດ.

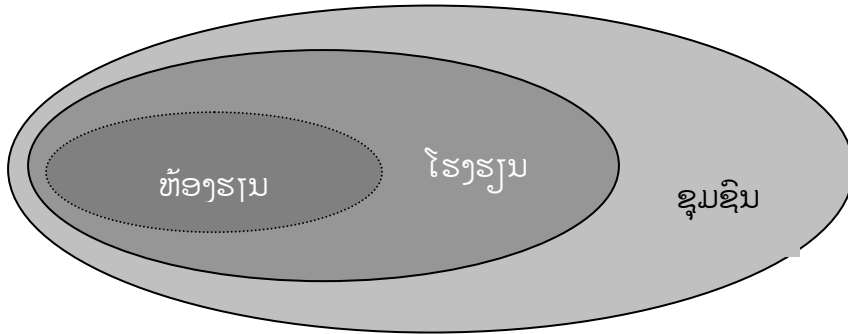
ວົງຈອນແຫ່ງການຮຽນຮູ້

ທ່ານຈະປະຕິບັດດ້ວຍຕົວເອງ ເພື່ອທີ່ຈະວາງແຜນການສອນຂອງທ່ານ. ມັນຍັງເປັນສິ່ງທີ່ທ່ານ ສາມາດ ເຮັດຮ່ວມກັບນັກຮຽນຂອງທ່ານ!

ໃຫ້ລະບຸ/ກຳນົດບັນດາໂອກາດຕ່າງໆທັງຫມົດສຳລັບການລົງພາກສະໜາມພາຍໃນໄລຍະ ທາງ ທີ່ບໍ່ທ່າງໄກຈາກທ້ອງຮຽນຂອງທ່ານ. ຢູ່ທີ່ກາງແຜ່ນເຈ້ຍ, ໃຫ້ແຕ້ມຮູບວົງກົມ ຫລື ຮູບໄຂ່ ເພື່ອເປັນຕົວແທນທ້ອງຮຽນຂອງທ່ານ. ອ້ອມຮອບວົງກົມນີ້ໃຫ້ແຕ້ມອີກວົງກົມໜຶ່ງ ທີ່ເປັນຕົວແທນ ໂຮງຮຽນຂອງທ່ານ. ອ້ອມຮອບວົງກົມໂຮງຮຽນ, ໃຫ້ແຕ້ມຮູບວົງກົມໃຫຍ່ ເພື່ອເປັນຕົວແທນຊຸມ

ຊົນ ຫລື ເຂດ ຫລື ເມືອງ ຂອງທ່ານ. ເລີ່ມຈາກວົງກົມໂຮງຮຽນ. ໂຮງຮຽນມີຟາມລ້ຽງສັດ ຫລື ສັດ ຊະນິດຕ່າງໆທີ່ລ້ຽງຮັກສາໄວ້ບໍ່? ມີຕົ້ນໄມ້ຫລືທົ່ງນາບໍ່? ມີຮັງນົກຫລືຮັງມົດບໍ່?

ພາຍໃນວົງກົມໂຮງຮຽນ, ໃຫ້ຂຽນລາດັບຊື່ຂອງສະຖານທີ່ຕ່າງໆ ໃນການຮຽນຮູ້ທຸກຢ່າງພາຍ ນອກຫ້ອງຮຽນ. ທ່ານສາມາດສ້າງສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນຮູ້ອັນໃໝ່ ສຳລັບເດັກ ຫລືບໍ່ ເຊັ່ນ ສວນຄົວ ໂຮງຮຽນ?

ຕໍ່ໄປ, ໃຫ້ເຄື່ອນໄປຍັງວົງກົມຊຸມຊົນ, ເຂດ/ເມືອງ. ໃຫ້ພິຈາລະນາຫ້າງຮ້ານ ແລະ ທຸລະກິດທີ່ໜ້າ ສົນໃຈສຳລັບເດັກທີ່ຈະຮຽນຮູ້. ມີຊາວນາທີ່ປູກພືດຜົນພິເສດ ເຊັ່ນ ຕົ້ນໝາກກ້ຽງ ຫລື ສັດພິເສດຕ່າງໆ ຫລືບໍ່? ມີຫໍພິພິດທະພັນ, ປ່າໄມ້, ສວນສາທາລະນະ ຫລື ທົ່ງນາບໍ່? ໃຫ້ຂຽນຊື່ ຂອງໂອກາດຕ່າງໆ ສຳລັບການຮຽນຮູ້ເຫລົ່ານີ້ໃສ່ວົງກົມ.

ການນຳໃຊ້ພື້ນທີ່ໂຮງຮຽນຂອງ ທ່ານ ເພື່ອຊ່ອຍນັກຮຽນໃນຫ້ອງຮຽນຮູ້ ກ່ຽວກັບການປະພຶດ ທີ່ເໝາະສົມຢູ່ພາຍນອກຫ້ອງຮຽນ ແລະ ຮຽນຮູ້ວິທີເຮັດວຽກຮ່ວມກັນເປັນກຸ່ມ. ຢ່າລືມເດັກທີ່ມີ ບັນຫາໃນການຢ່າງ ຫລື ມີຄວາມເປັນພິການໃດໜຶ່ງ. ພວກເຂົາຈະສາມາດເຂົ້າເຖິງໂອກາດ ຕ່າງໆ ໃນການຮຽນຮູ້ເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຢ່າງໃດ? ທ່ານອາດຈຳເປັນຕ້ອງສຶກສາເສັ້ນທາງກ່ອນ. ທ່ານຍັງ ອາດຈຳເປັນຕ້ອງ ການຄວາມຊ່ອຍເຫລືອ ຈາກຜູ້ປົກຄອງ ຫລື ຈາກນັກຮຽນຄົນອື່ນໆອີກດ້ວຍ.

ກິດຈະກຳເພື່ອປະຕິບັດ: ເກມຕ່າງໆເພື່ອການຮຽນຮູ້

ເດັກສ່ວນຫລາຍຈະມັກການຫລິ້ນເກມ, ພວກເຂົາຈະສ້າງກະຕິກາຂອງການຫລິ້ນເກມໃໝ່. ພວກເຂົາອາດໃຊ້ຫມາກບານ, ຝາປິດແກ້ວ, ເຊືອກ, ໃບໄມ້ ຫລື ວັດສະດຸອື່ນໆ. ເກມການຫລິ້ນບົດບາດ ສົມມຸດ, ການແກ້ບັນຫາ ຫລື ການໃຊ້ທັກສະສະເພາະ ແລະ ຂໍ້ມູນ ຄວາມຮູ້ເປັນວິທີທາງທີ່ດີ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເດັກມີຄວາມສົນໃຈ ໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາພວມຮຽນຢູ່.

ການຮຽນຮູ້ແບບຕັ້ງໜ້າສາມາດນຳໃຊ້ເກມຕ່າງໆ ທີ່ສາມາດປັບປຸງທັກສະການສື່ສານຂອງ ເດັກ ກໍຄື ທັກສະໃນການວິເຄາະ ແລະ ການຕັດສິນໃຈ. ຕົວຢ່າງ: ໂດມິໂນ, ບິງໂກ ແລະ ເກມ 5 ຄຳຖາມ (ປັນເກມທີ່ເດັກພະຍາຍາມເດົາສິ່ງຂອງວ່າແມ່ນຫຍັງ ດ້ວຍການຖາມໄດ້ພຽງ 5 ຄຳ

ຖາມ). ທ່ານ ແລະ ນັກຮຽນຂອງທ່ານສາມາດອອກແບບອຸປະກອນສຳລັບຫລາຍໆເກມ ແລະ ທ່ານສາມາດປັບເກມອັນ ດຽວກັນນັ້ນເພື່ອໃຊ້ໃນຈຸດປະສົງທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ຕ່າງຂັ້ນຮຽນ.

ເກມ ແລະ ອຸປະກອນປະກອບຫລັ້ນເຫລົ່ານີ້ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້ ເພື່ອທີ່ຈະໃຫ້ເຊື່ອມໂຍງ ໂດຍກົງກັບຫລັກສູດ. ທ່ານສາມາດສ້າງບັດໂດມິໂນ ດ້ວຍຮູບຊົງເລຂາຄະນິດທີ່ສາມາດຈັບຄູ່ຕໍ່ ເຂົ້າກັນໄດ້.

ຕົວຢ່າງ: ຮູບຈະຕຸ້ລັດຢູ່ບົນບັດໂດມິໂນ ບັດໜຶ່ງສາມາດຈັບຄູ່ກັບໂດມິໂນອີກບັດໜຶ່ງ ທີ່ມີຊື່ເປັນ ຖ້ອຍຄຳ (ຈະຕຸ້ລັດ).

ເກມການຮຽນຮູ້. ທ່ານ ແລະ ນັກຮຽນຂອງທ່ານສາມາດສ້າງກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ ໂດຍອີງ ໃສ່ເກມງ່າຍໆໄດ້ ຫລື ບໍ່? ນັ້ນມີວິທີການດັ່ງນີ້!

- ◆ ໃຫ້ສັງເກດ ຫລື ສົນທະນາກັບນັກຮຽນຂອງທ່ານເຖິງເກມທີ່ເຂົາຫລິ້ນຢູ່ນອກມືຫຍັງແດ່? ເຂົາໃຊ້ກິດອັນໃດ? ເພື່ອນັບຄະແນນ? ພວກເຂົາຮ້ອງເພງ ຫລື ໃຊ້ຄຳສຳຜັດ? ມີຫລັ້ນຕ່າງ ກັນ ສຳລັບ ເດັກຊາຍ ແລະ ເດັກຍິງບໍ່? ຍ້ອນຫຍັງ?
- ◆ ບອກໃຫ້ເດັກພັດທະນາປຶ້ມເກມ ທີ່ຜູ້ອື່ນສາມາດຮຽນນຳໄດ້. ເດັກສາມາດວິໄຈຄົ້ນຄວ້າ ເກມທີ່ສະມາຊິກໃນຄອບຄົວອາດເຄີຍຫລິ້ນ ໃນສະໄໝທີ່ເຂົາຍັງຮຽນຢູ່ໂຮງຮຽນ ຫລື ເປັນ ເກມເຊິ່ງເປັນ ສ່ວນໜຶ່ງຂອງວັດທະນະທຳທ້ອງຖິ່ນ ຫລື ວັດທະນະທຳອື່ນໆຫລືບໍ່?
- ◆ ເຊື່ອມໂຍງເກມ ຫລື ກິດຈະກຳໃສ່ຫົວຂໍ້ທີ່ທ່ານສອນ, ຕົວຢ່າງ ຄະນິດສາດ.

ການທັດສະນະສຶກສາພາກສະໜາມ ແລະ ການຫລິ້ນເກມສາມາດກະຕຸ້ນເດັກທຸກຄົນ ເພື່ອ ຮຽນຮູ້. ມີແມ່ນອີກບາງວິທີເພື່ອເພີ່ມທະວີການຈູງໃຈ:

- ◆ ໃຊ້ຕົວຢ່າງທີ່ເປັນຮູບປະທຳທີ່ມາຈາກພື້ນທີ່ທ້ອງຖິ່ນທີ່ມີຄວາມຫມາຍ ສຳລັບ ເດັກຍິງ ແລະ ເດັກຊາຍ
- ◆ ລວມທັງເດັກທີ່ມີພື້ນຖານ ແລະ ຄວາມສາມາດແຕກຕ່າງກັນ.
- ◆ ໃຫ້ໂອກາດເດັກເຫລົ່ານີ້ ນຳໃຊ້ສິ່ງທີ່ເຂົາໄດ້ຮຽນຮູ້ຈາກກິດຈະກຳຊີວິດປະຈຳວັນ ເຊັ່ນ: ການຫາປາ, ການເຮັດນາເຂົ້າ ຫລືການຕັກນ້ຳ.
- ◆ ນຳໃຊ້ວິທີການສົດສອນແບບຫລາກຫລາຍທີ່ໜ້າຈັບໃຈ ແລະ ດຶງເດັກເຂົ້າມີສ່ວນຮ່ວມ ຢ່າງຫ້າວຫັນໃນການຮຽນຮູ້.

2.5 ການເຮັດໃຫ້ວິຊາຄະນິດສາດ, ວິທະຍາສາດ ແລະ ພາສາມີຄວາມຫມາຍ ສຳລັບ ທຸກຄົນ

ວິຊາຄະນິດສາດ, ວິທະຍາສາດ ແລະ ພາສາ(ອ່ານ ແລະ ຂຽນ) ເປັນວິຊາຫລັກໃນທຸກໆ ໂຮງຮຽນຂອງພວກເຮົາ. ມັນຍັງເປັນວິຊາທີ່ທ້າທາຍ/ຍາກສຳລັບເດັກ. ໃນວິຊາທັງຫມົດເຫລົ່ານີ້

ເດັກຈະຮຽນແນວຄວາມຄິດທີ່ເປັນນາມມະທຳ ທີ່ອາດຍາກສຳລັບເຂົາຈະເຂົ້າໃຈໄດ້. ນອກຈາກ ວ່າເດັກຂອງທ່ານ ຈະສາມາດເຊື່ອມແນວຄວາມຄິດ ແບບນາມມະທຳໃສ່ກັບສິ່ງທີ່ເຂົາເຮັດໃນ ຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເຂົາ. ພວກເຂົາສາມາດເຂົ້າໃຈແນວຄວາມຄິດທີ່ເປັນນາມມະທຳ ແລະ ຈະ ສາມາດເລີ່ມນຳໃຊ້ມັນໄດ້ ໂດຍ ຜ່ານທັກສະທີ່ສຳຄັນ.

ການຮຽນຮູ້ແບບເປັນເພື່ອນມິດໃນວິຊາຄະນິດສາດ

ຢູ່ໃນໂຮງຮຽນ, ຄະນິດສາດຈະຄ້າຍກັບວ່າບໍ່ໄດ້ ພົວພັນຫຍັງກັບ ກິດຈະວັດປະຈຳວັນຂອງ ພວກເຮົາ. ຖ້າພວກເຮົາມີຄວາມພະຍາຍາມ, ຈະສາມາດຊ່ອຍເດັກ ໃຫ້ສ້າງການເຊື່ອມໂຍງກັນ ລະຫວ່າງ ທັກສະດ້ານຄະນິດສາດ, ແນວຄວາມຄິດລວມຍອດ ແລະ ການຄົ້ນຄິດດ້ານຄະນິດ ສາດກັບຄະນິດສາດຂອງຊີວິດປະຈຳວັນເຊັ່ນວ່າເລື່ອງທີ່ໃຊ້ກັນໃນຕະຫລາດ.

ຕົວຢ່າງ : ການຫລິ້ນບົດບາດສົມມຸດ ເຊິ່ງນັກຮຽນທຳທ່າໄປຕະຫລາດ ອາດສາມາດເປັນເລື່ອງ ມ່ວນ ແລະ ມີຄວາມຫມາຍ ສຳລັບເດັກໃນການຮຽນຮູ້ຄະນິດສາດ. ມັນຍັງເປັນໂອກາດ ສຳລັບ ເດັກທີ່ຈະພັດທະນາຄວາມໝັ້ນໃຈ ເມື່ອເວົ້າຢູ່ໃນທ້ອງ ອີກດ້ວຍ.

ການສ້າງທັກສະພື້ນຖານ ໂດຍການໃຊ້ວັດຖຸສິ່ງຂອງທີ່ເປັນຮູບປະທຳ

ເດັກນັກຮຽນຈະສາມາດເຂົ້າໃຈງ່າຍຂຶ້ນເພື່ອຮຽນເລກບວກ, ເລກລົບ, ເລກຄູນ ແລະ ເລກ ຫານ ເມື່ອພວກເຂົາໃຊ້ວັດຖຸສິ່ງຂອງຊ່ອຍ ເຊັ່ນ ກ້ອນຫີນນ້ອຍ, ໃນຫມາກຖົ່ວແຫ້ງ, ເປືອກຫອຍ, ໄມ້ທູ່ ຫລື ແກ່ນຫມາກໄມ້. ສິ່ງຂອງເຫລົ່ານີ້ ສາມາດຊ່ອຍການເຮັດເລກຄະນິດ ບາງຢ່າງ ເຊິ່ງເດັກສາມາດເຫັນ ຫລື ຮູ້ສຶກສຳພັນໄດ້ ບໍ່ແມ່ນມີ ພຽງແຕ່ໃຫ້ຄິດເທົ່ານັ້ນ.

ເມື່ອເດັກໄດ້ເຫັນ ຫລື ສຳພັນແລ້ວມີເຄື່ອນໄຫວດ້ວຍເຂົາເອງ ແລະ ຈະມີປະສົບການ ເຖິງການພັດທະນາການທາງຮ່າງກາຍ ເທື່ອລະເລັກລະນ້ອຍລວມທັງດ້ານປັນຍາດ້ວຍ. ນັກຮຽນ ທີ່ໃຊ້ສາຍຕາຮຽນຮູ້ ແລະ ນັກຮຽນທີ່ໃຊ້ການສຳພັນຮຽນຮູ້ຈະໄດ້ຜົນປະໂຫຍດຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ ໂດຍການໃຊ້ສື່ການສອນ.

ການໃຊ້ສິ່ງຂອງທີ່ມີຂະໜາດ ແລະ ຮູບຊົງແຕກຕ່າງກັນ

ສິ່ງຂອງທີ່ມີຂະໜາດ ແລະ ຮູບຮ່າງແຕກຕ່າງກັນຈະຊ່ອຍເດັກໃຫ້ເຂົ້າໃຈເລື່ອງບໍລິມາດ, ມິຕິ ແລະ ເລຂາຄະນິດ (ຮູບຊົງ). ສິ່ງຂອງເຫລົ່ານີ້ອາດສາມາດປະກອບດ້ວຍ ຮູບກ້ອນ, ຮູບປິລາມິດ, ຮູບສີ່ຫລ່ຽມ, ຮູບຫໍ່ກົມ ແລະ ຮູບຊົງອື່ນໆທີ່ແກະສະຫລັກມາຈາກໄມ້ ຫລື ເຮັດດ້ວຍ ກະດາດໜາ. ບອກໃຫ້ກຸ່ມເດັກສຳຫລວດເບິ່ງໂຮງຮຽນ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມໂຮງຮຽນ ເພື່ອ ທີ່ຈະຄົ້ນຫາປັນດາຮູບຊົງຕ່າງໆ ທີ່ນຳໃຊ້ໃນຊີວິດປະຈຳວັນ. ຕົວຢ່າງ : ກະບ່ອງມືຮູບເປັນຫໍ່ກົມ, ດິນຈີ່ມືຮູບເປັນສີ່ຫລ່ຽມ, ຮູບ ສາມຫລ່ຽມຕ່າງໆຈະສ້າງຮູບຊົງຄ້ຳຫລັງຄາ ແລະ ອື່ນໆ.

ການໃຊ້ວິທີສິດສອນແບບແຕກຕ່າງຫລາກຫລາຍ: ເຮັດ, ເວົ້າ ແລະ ບັນທຶກ

ໃນການພັດທະນາທັກສະທາງດ້ານຄະນິດສາດ, ເດັກຈຳເປັນຕ້ອງມີສ່ວນຮ່ວມ ໃນການເຮັດກິດຈະກຳພາກປະຕິບັດ; ພວກເຂົາຈຳເປັນຕ້ອງຮຽນຮູ້ວິທີເວົ້າກ່ຽວກັບຄະນິດສາດ; ແລະ ພວກເຂົາຈຳເປັນຕ້ອງບັນທຶກ(ຂຽນ) ວິທີທີ່ເຂົາພະຍາຍາມແກ້ໂຈດບັນຫາຄະນິດສາດຕ່າງໆ.

- ◆ ພາກສ່ວນທີ່ຕ້ອງ **“ເຮັດ”** ໃນຂະບວນການນີ້ຈະກ່ຽວພັນກັບກິດຈະກຳ (ຕົວຢ່າງ: ການນັບແກ່ນໝາກຖົ່ວ ແລ້ວຫັກລົບອອກບາງສ່ວນ).
- ◆ ພາກສ່ວນທີ່ຕ້ອງ **“ເວົ້າ”** ແມ່ນການສົນທະນາອະພິປາຍກັບຄູ່ຮ່ວມງານ ຫລື ໃນກຸ່ມນ້ອຍ ເຊັ່ນ “ຂ້ອຍຄິດວ່າມັນຄວນຈະເປັນ 6 ບໍ່ແມ່ນ 5...”
- ◆ ພາກສ່ວນທີ່ຕ້ອງ **“ບັນທຶກ”** ແມ່ນຂຽນລາຍລະອຽດຂອງຂະບວນການຊອກຫາຄຳຕອບ ເພື່ອໃຫ້ຄູສາມາດເວົ້າຄຸຍກັບເດັກ ກ່ຽວກັບວິທີການອື່ນໆ ເພື່ອການແກ້ໂຈດບັນຫາ.

ຕົວຢ່າງ: ເດັກອາດຈະຖືກບອກໃຫ້ວັດແທກຮູບຊົງໃດໜຶ່ງ ແລະ ຫາລວງອ້ອມ ແລະ ໜ້າພຽງ (ເຮັດ). ແຕ່ລະກຸ່ມສາມາດສົນທະນາຖືກຖຽງການເຮັດການວັດແທກ(ເວົ້າ). ຜົນຂອງແຕ່ລະກຸ່ມສາມາດເອົາມາ ປະສົມປະສານລວມກັນກັບກຸ່ມອື່ນໆ ແລະ ຂຽນອອກເພື່ອສະແດງຜົນຂອງທັງຫມົດ ທ້ອງຮຽນ (ບັນທຶກ). ການສົນທະນາໃນທ້ອງຮຽນອາດຈະຕາມມາ.

ການເຊື່ອມໂຍງຄະນິດສາດເຂົ້າກັບຊີວິດປະຈຳວັນ

ຈາກຜົນຂອງການວິໄຈພົບວ່າ : ເດັກສາມາດວາດແຕ້ມສາຍພົວພັນ ລະຫວ່າງການປະຕິບັດການແບບງ່າຍໆ ກັບສິ່ງທີ່ມີຄວາມສະຫລັບສັບຊ້ອນກວ່າ. ເນັ້ນໃສ່ໜ້າທີ່ຂອງຄະນິດສາດ ໃນຊີວິດປະຈຳວັນ ເຊັ່ນ ການຄິດໄລ່ເວລາ ແລະ ໄລຍະທາງ ເພື່ອຈະເດີນທາງຈາກເຮືອນຫາໂຮງຮຽນ, ການປະມານຈຳນວນເນື້ອທີ່ວ່າງເປົ່າ ເພື່ອເຮັດເດີນກິລາ ແລະ ລາຄາຜັກທີ່ຊື້ຢູ່ຕະຫລາດ. ຍ້ອນວ່າມັນເປັນກິດຈະກຳປະຕິບັດ ແລະ ມັນເນັ້ນໃສ່ອົງປະກອບຕ່າງໆ ທີ່ມັກຮຽນຄຸ້ນເຄີຍ, ໂຈດບັນຫາຄືເຊັ່ນນີ້ຈຶ່ງພັດທະນາທັກສະທາງຄະນິດສາດ ໂດຍການນຳໃຊ້ສິ່ງຂອງຈິງບໍ່ແມ່ນແຕ່ຈະໃຊ້ສິ່ງທີ່ເປັນນາມມະທຳ.

ທ່ານສາມາດຊ່ອຍເດັກທີ່ມີວິທີຮຽນຮູ້ ແລະ ມີຄວາມຕ້ອງການການຮຽນຮູ້ແຕກຕ່າງກັນ ໂດຍອີງ ໃສ່ບັນດາກິດຈະກຳທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ກິດຈະກຳທີ່ພວກເຮົາປະຕິບັດທຸກມື້ ຈະສາມາດຊ່ອຍເດັກຮູ້ໃຊ້ສິ່ງ ສິ່ງຂອງທີ່ເປັນຮູບປະທຳ ແລະ ໂດຍການພັນລະນາເຖິງແນວຄວາມຄິດລວມຍອດຂອງຄະນິດສາດ ແບບປາກເປົ່າ, ແບບປະຈັກຕາ ແລະ ໂດຍຜ່ານການຈັບຕ້ອງ. ເມື່ອເຮັດໄດ້ຄືແນວນັ້ນ, ພວກເຮົາຈະຮັບປະກັນໄດ້ວ່າການຮຽນຮູ້ຄະນິດສາດ ມີຄວາມຫມາຍສຳລັບເດັກທຸກຄົນ.

ກິດຈະກຳປະຕິບັດ: ຄະນິດສາດ ແລະ ຊຸມຊົນ

ລຽງລຳດັບວິທີຕ່າງໆທີ່ຊຸມຊົນຂອງທ່ານໃຊ້ຄະນິດສາດ; ເຊັ່ນຕົວຢ່າງ, ບອກໃຫ້ເດັກຂອງທ່ານດຳເນີນການສຳຫລວດແບບງ່າຍໆ ກ່ຽວກັບຄະນິດສາດ ຖືກນຳໃຊ້ໃນຄອບຄົວຂອງເຂົາຄືແນວໃດ? ນີ້ເປັນວິທີທີ່ດີເພື່ອໃຫ້ເຂົາຄົ້ນຄິດ. ໃຫ້ລຽງລຳດັບວິທີການຕ່າງໆກ່ຽວກັບກິດຈະວັດທາງຄະນິດສາດໃນອາທິດໜຶ່ງຜ່ານມາທີ່ທ່ານໄດ້ເຮັດເປັນປະຈຳ.

ໃຫ້ລົມກັບເດັກນັກຮຽນ ຫລື ສະມາຊິກຊຸມຊົນ ເພື່ອຊອກຮູ້ເບິ່ງວ່າມີນິທານ ຫລື ຕຳນານ ທ້ອງຖິ່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບເວລາ, ໄລຍະທາງ, ເພງ, ບົດຟ້ອນ ທີ່ກ່ຽວພັນກັບເນື້ອໃນບົດ ໃຫ້ສອດແຊກສົ່ງເຫລົ່ານີ້ ເຂົ້າໃນແຜນການສອນຂອງທ່ານ.

ໃຫ້ໃຊ້ຊີຄົນ, ສັດ, ສິ່ງຂອງ ແລະ ສະຖານທີ່ທ້ອງຖິ່ນ ເພື່ອໃຫ້ເດັກສາມາດເຂົ້າໃຈຄຳຖາມຂອງທ່ານ ດີຂຶ້ນ. ຕົວຢ່າງ: ທ້າວ ຈອນ ຍ່າງໄປຕັກນ້ຳຢູ່ສ້າງຂອງຊຸມຊົນ ທີ່ຫ່າງຈາກເຮືອນຂອງລາວປະມານກວ່າ ເຄິ່ງກິໂລແມັດ. ຖ້ຽນນ້ຳຂອງລາວສາມາດບັນຈຸນ້ຳໄດ້ 5 ລິດ. ທ້າວຈອນຕ້ອງຍ່າງເອົານ້ຳເຕັມຖ້ຽມາຮອດ ເຮືອນໄກປານໃດ?

ກິດຈະກຳເພື່ອປະຕິບັດ: ວິຊາຄະນິດສາດ ແລະ ສຸຂະອະນາໄມ

ການຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບສຸຂະພາບແລະການພັດທະນາການຂອງເດັກ ໂດຍຜ່ານກິດຈະກຳການສອນ ວິຊາຄະນິດສາດ.

- ◆ ເດັກສາມາດວັດແທກຄວາມສູງ ແລະ ນ້ຳໜັກຂອງເຂົາ. ການວັດແທກນີ້ ຈະຖືກບັນທຶກເປັນເສັ້ນສະແດງ ສຳລັບເດັກທຸກຄົນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເປັນ ປັດຈຸບັນສະເໝີ. ຂໍ້ມູນຂອງພວກເຂົາຈະຊ່ວຍໂຮງຮຽນ ແລະ ແພດທ້ອງຖິ່ນ ທີ່ຈະກຳນົດເດັກທີ່ຂາດສານອາຫານ ເພື່ອລົງທະບຽນ ເຂົ້າໃນໂຄງການອາຫານກາງວັນ.
- ◆ ການສຳຫລວດການເຈັບເປັນ ສາມາດດຳເນີນການໄດ້ ໃນທ້ອງຮຽນ ຫລື ໂຮງຮຽນ. ຍົກຕົວຢ່າງ: ເດັກສາມາດບັນທຶກຈຳນວນເພື່ອນໃນທ້ອງຜູ້ທີ່ເປັນໂລກຫັດ, ຂີ້ກາກ, ໄຂ້ຍຸງ ຫລື ບັນຫາສຸຂະພາບອື່ນໆ ໃນຊ່ວງເວລາໃດໜຶ່ງທີ່ຜ່ານມາ. ຜົນສຳຫລວດຈະຂຽນອອກມາເປັນອັດຕາສ່ວນ ຫລື ເປັນເປີເຊັນ. ຈາກນັ້ນ ກໍສາມາດດຳເນີນການ ເພື່ອປ້ອງກັນບາງຄວາມເຈັບ ປ່ວຍເຫລົ່ານີ້.

ກິດຈະກຳສະທ້ອນພາບ: ຂ້ອຍສອນວິຊາຄະນິດສາດແນວໃດ?

ໃຫ້ວິເຄາະວິທີການທີ່ທ່ານສອນວິຊາຄະນິດສາດໂດຍຕົວທ່ານໃນຕາຕະລາງດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

ວິທີຕ່າງໆທີ່ໃຊ້ສອນ/ກິດຈະກຳຕ່າງໆ	ຂ້ອຍເຮັດ ເລື້ອຍໆ	ຂ້ອຍບໍ່ຄ່ອຍ ໄດ້ເຮັດ	ສິ່ງທີ່ຂ້ອຍຈຳເປັນ ຕ້ອງເຮັດ
ຊຸກຍູ້ສິ່ງເສີມໃຫ້ເດັກຊາຍ ແລະ ເດັກຍິງໃຊ້ສີ່ ອຸປະກອນປະຕິບັດຕົວຈິງ			
ເຊື່ອມໂຍງຄຳຖາມຄະນິດສາດກັບກິດຈະ ກຳສຸຂະພາບ ຫລື ຊຸມຊົນ			
ໃຊ້ມຸມການຮຽນຮູ້ວິຊາຄະນິດສາດ			
ກວດກາສີ່ ອຸປະກອນການຮຽນຮູ້ທີ່ລຳອຽງ ບົດບາດຍິງຊາຍ			

ການຮຽນຮູ້ແບບເປັນເພື່ອນມິດໃນວິຊາວິທະຍາສາດ

ເມື່ອພວກເຮົາສຶກສາວິທະຍາສາດ, ພວກເຮົາສຳຫລວດແຫ່ງກໍ່ທີ່ນ້ອຍທີ່ສຸດຂອງໂມລະກຸນ ແລະ ຈຸລັງ ເຊັ່ນ ປະລາມະນູ (Atoms) ແລະອາວະກາດທີ່ໄກແສນໄກ. ພວກເຮົາມີຄວາມ ຫຍຸ້ງຍາກຮຽນຮູ້ ປະລາມະນູ ແລະ ກາແລັກຊີມີຢູ່ຈິງ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພວກເຮົາພ້ອມທັງເດັກ ບໍ່ໄດ້ເຫັນມັນທຸກວັນ ແລະ ພວກເຮົາກໍບໍ່ຄ່ອຍໄດ້ຄິດກ່ຽວກັບມັນ. ໂດຍພື້ນຖານທຸກວັນ ພວກເຮົາກໍຍັງບໍ່ໄດ້ເວົ້າກ່ຽວກັບມັນດ້ວຍ. ຍ້ອນແນວນັ້ນ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ວິຊາວິທະຍາສາດມີການ ຮຽນຮູ້ແບບເປັນເພື່ອນມິດ, ພວກເຮົາຈຳ ເປັນຕ້ອງຕໍ່ສູ້ກັບຄວາມສົມດູນລະຫວ່າງສິ່ງທີ່ເປັນຈິງ (ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາ ເຫັນ, ສຳພັດ ຫລື ໄດ້ກິນ) ກັບສິ່ງ ທີ່ຮູ້ຈັກ (ສິ່ງທີ່ເປັນນາມມະທຳ, ເຊັ່ນ ປະລາ ມະນູ ແລະ ກາແລັກຊີ) ດ້ວຍການເລີ່ມກັບສິ່ງທີ່ ເປັນຈິງ ແລະ ການເຊື່ອມໂຍງວິທະຍາສາດ ໃສ່ກັບສິ່ງທີ່ເດັກເຄີຍເຫັນ ຫລື ເຄີຍເຮັດປະຈຳວັນ, ເດັກສາມາດ ທີ່ຈະພັດທະນາທັກສະດ້ານ ການສື່ສານໄດ້ດີຂຶ້ນ. ພວກເຂົາສາມາດທີ່ຈະເວົ້າເຖິງວິທະຍາສາດ ແລະ " ຊີວິດຈິງ ". ຈາກນັ້ນ ເຂົາຈະສາມາດເຮັດວຽກເພື່ອກ້າວໄປສູ່ຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ເວົ້າກ່ຽວກັບແນວຄິດ ຫລື ແນວ ຄວາມຄິດທີ່ເປັນນາມມະທຳຢ່າງເປັນວິທະຍາສາດ.

ໃນວິຊາຄະນິດສາດ, ການຮຽນຮູ້ວິທະຍາສາດ ສາມາດສົ່ງເສີມໄດ້ ໂດຍຜ່ານກິດຈະກຳທີ່ ເປັນຮູບ ປະທຳກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້ ເຊັ່ນ : ພືດ ແລະ ສັດ, ຮ່າງກາຍຂອງມະນຸດ, ນ້ຳ ແລະ ການ ປະຕິຮູບທີ່ດິນ, ສິ່ງ ແວດລ້ອມທີ່ເປັນທຳມະຊາດ ແລະ ມະນຸດເປັນຜູ້ສ້າງສຽງ ແລະ ດົນຕີ, ລະບົບ ສຸລິຍະຈັກກະວານ ແລະ ອື່ນໆ. ຍິ່ງໄປກວ່ານີ້, ການຕິດປ້າຍສະຫລາກຮູບແຕ້ມຕົ້ນໄມ້ ກໍເປັນ ເສັ້ນທາງໜຶ່ງຂອງການສອດແຊກທັກສະການຂຽນ ແລະ ການແຕ້ມເຂົ້າໄປດ້ວຍ ແລະ ມັນເປັນ ຮູບແບບທີ່ດີເລີດຂອງການສື່ສານ ໃນວິທະຍາສາດ. ຍິ່ງເປັນບາດກ້າວທີ່ດີ ເພື່ອນຳໄປສູ່ການຕິດ ປ້າຍສະຫລາກອື່ນໆ ທີ່ມີລັກສະນະນາມມະ ທຳເຂົ້າໃຈຍາກກວ່າອີກ ເຊັ່ນ ເລື່ອງກ່ຽວກັບລະບົບ ດາວເຄາະ ຫລື ອະໄວຍະວະພາຍໃນຂອງຮ່າງກາຍ.

ສິ່ງສຳຄັນກໍຄື ໃນຖານະທີ່ເປັນຄູ ພວກເຮົາຮຽນຮູ້ແນວຄວາມຄິດທີ່ເປັນວິທະຍາສາດ ທີ່ສຳຄັນ ເພື່ອວ່າເຮົາຈະສາມາດເຊື່ອມໂຍງກິດຈະກຳປະຈຳວັນຂອງເດັກ ໃສ່ກັບແນວຄວາມຄິດຕ່າງໆນັ້ນໄດ້ໂດຍງ່າຍ ເພື່ອຊ່ອຍເຂົາຮຽນຮູ້.

ບາດກ້າວເພື່ອຊ່ອຍເດັກໝູ່ມນ້ອຍຈັດປະເພດໝວດໝູ່

1. ຂ້ອຍຕ້ອງການຈັດປະເພດໝວດໝູ່ອັນໃດ ?
2. ມີສິ່ງໃດແດ່ທີ່ຄ້າຍຄືກັນ ທີ່ຂ້ອຍສາມາດຈັດໃສ່ກຸ່ມດຽວກັນ ?
3. ສິ່ງຕ່າງໆເຫລົ່ານີ້ມີຄວາມຄ້າຍຄືກັນໃນທາງໃດແດ່ ?
4. ຂ້ອຍຈະສາມາດເຮັດເປັນກຸ່ມອື່ນໆອັນໃດໄດ້ ?
ສິ່ງຕ່າງໆໃນແຕ່ລະກຸ່ມຄ້າຍຄືກັນຢ່າງໃດ ?
5. ບັດນີ້ ທຸກໆສິ່ງເຫມາະສົມທີ່ຈະຈັດເຂົ້າໃນກຸ່ມດຽວກັນຫລືບໍ່ ?
6. ອາດເປັນການດີກວ່າຫລືບໍ່ທີ່ຈະຈັດແບ່ງສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງອອກຫລືຈະລວມເຂົ້າໄປໃນກຸ່ມດ້ວຍກັນ ?
7. ຂ້ອຍສາມາດແຕ້ມແຜນພູມສະແດງເພື່ອນຳສະເໜີວິທີທີ່ຂ້ອຍຈັດແບ່ງປະເພດໝວດໝູ່ສິ່ງຂອງຕ່າງໆໄດ້ບໍ່ ?

ວິທີການອື່ນໆຂອງການຄົ້ນຄິດ ແລະ ການຮຽນຮູ້

ວິທີການຫາຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບທຳມະຊາດ ແລະ ໂລກອ້ອມຮອບຕົວອາດເຊື່ອມໂຍງກັບປະສົບການທາງສັງຄົມ ຫລືການສັງເກດຫລາຍກວ່າທີ່ຈະເປັນການທົດລອງທາງວິທະຍາສາດ. ເດັກບາງຄົນອາດເປັນການສັບສົນ ເພາະວ່າວິທີການອະທິບາຍໃນໂຮງຮຽນອາດແຕກຕ່າງຈາກເລື່ອງ ລາວ/ນິທານທີ່ເຂົາເຄີຍໄດ້ຍິນທີ່ຄອບຄົວ. ຕົວຢ່າງ : ສະມາຊິກຂອງ ຊຸມຊົນອາດຈະອະທິບາຍການນຳໃຊ້ສະໝຸນໄພເພື່ອປິ່ນປົວ ຫລື ເຂົາອາດເລົ່າເລື່ອງລາວ ທີ່ອະທິບາຍເຖິງການບຸກເບີກທີ່ດິນເພື່ອທຳການປູກຝັງ. ບາງຄັ້ງຂໍ້ມູນອາດບໍ່ກົງກັບຄວາມຮູ້ທີ່ມີໃນປຶ້ມແບບຮຽນ. ອີກເທື່ອໜຶ່ງ ເລື່ອງເລົ່າຂານ/ນິທານເປັນ ພາກສ່ວນໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນຂອງວັດທະນະທຳຊຸມຊົນ ແລະ ຖືກສອນກັນມາຈາກຄົນລຸ້ນໜຶ່ງສູ່ຄົນລຸ້ນຕໍ່ໄປ.

ການຮຽນຮູ້ແບບຮຽນຮ່ວມຫມາຍເຖິງການໂອບອູ້ມເອົາຄວາມຫລາກຫລາຍທາງແນວຄິດລວມທັງ ຄວາມແຕກຕ່າງຂອງເດັກ ແລະ ວິທີການຮຽນຮູ້ຂອງເຂົາ. ເດັກຈຳເປັນຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າມີຫລາຍວິທີທາງ ທີ່ຈະອະທິບາຍວັດຖຸສິ່ງຂອງ ແລະ ເຫດການຕ່າງໆ ແລະ ພວກເຮົາກໍມີຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະຍອມຮັບ ການອະທິບາຍທີ່ແຕກຕ່າງກັນໂດຍປາສະຈາກການຕັດສິນວ່າຖືກ ຫລື ຜິດ. ຜູ້ຮຽນທີ່ຍັງໝູ່ມນ້ອຍອາດ ໄດ້ຮຽນຮູ້ແລ້ວເລື່ອງເລົ່າ, ເລື່ອງທີ່ກ່າວຂານກັນ ພ້ອມທັງ ວິທີທີ່ຈະຮູ້ຈັກ ແລະ ການປິ່ນປົວ.

ກິດຈະກຳເພື່ອປະຕິບັດ : ວິທະຍາສາດ ແລະ ຊີວິດປະຈຳວັນ

ຄວາມຮູ້ທາງວິທະຍາສາດສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບວິທີທາງການດຳລົງຊີວິດ. ຕົວຢ່າງ : ນ້ຳ ເປັນຫົວຂໍ້ທີ່ສາມາດສຳຫລວດໄດ້ຫລາຍວິທີ ແລະ ມັນມີຄວາມຈຳເປັນໃຫຍ່ຫລວງສຳລັບຊີວິດຂອງທຸກຄົນ. ໂດຍການສຶກສານ້ຳ, ພວກເຮົາສາມາດສັງລວມຮູບແບບຕ່າງໆ ຂອງຄວາມຮູ້ວິທະຍາສາດ ລວມທັງການເຊື່ອມໂຍງກັບວິຊາອື່ນໆ ເຊັ່ນ ຄະນິດສາດ, ພາສາ ແລະ ສັງຄົມສາດ. ຕົວຢ່າງ : ເມື່ອພວກເຮົາຕົ້ມນ້ຳເພື່ອເຮັດໃຫ້ມັນບໍລິສຸດ, ພວກເຮົາກຳລັງຂ້າເຊື້ອຈຸລິນຊີທີ່ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດມອງເຫັນໄດ້ ເຊິ່ງບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກ ກ່ອນທີ່ນັກວິທະຍາສາດຈະຄົ້ນພົບມັນ. ເມື່ອພວກເຮົາໃຊ້ບໍ່ມີ ບໍ່ນ້ຳຈາກສ້າງເຮົາກຳລັງໃຊ້ເຄື່ອງຈັກແບບງ່າຍໆ, ເມື່ອເມກເຜື່ອກໍ່ຕົວ, ຟ້າຜ່າ/ຟ້າແມບລົງພື້ນດິນ ແລ້ວຝົນກໍ່ຕົກ, ພວກເຮົາມີປະສົບການກັບພະລັງແຫ່ງທຳມະຊາດໃຫ້ອອກແບບບົດສອນໃໝ່ທີ່ເຊື່ອມ ຄວາມຮູ້ວິທະຍາສາດ ແລະ ການສຳຫລວດກັບຊີວິດປະຈຳວັນ.

- ◆ ມີຊັບພະຍາກອນຫຍັງແດ່ທີ່ທ່ານຈະໃຊ້ໃນການສົດສອນນັກຮຽນຂອງທ່ານ?
- ◆ ນັກຮຽນຈະຖືກຂໍໃຫ້ຕັ້ງຄຳຖາມພາຍໃນກອບຫລືບໍ່ ? ຕົວຢ່າງ : ເງົາຈະປະກອບເປັນຮູບຊົງຂຶ້ນຍ້ອນໄມ້ສຽບ ຕອນ 9 :00ໂມງ ຈະຍາວກວ່າຕອນທ່ຽງ ຫລືບໍ່ ?
- ◆ ມີກິດຈະກຳຫຍັງແດ່ທີ່ເຂົາສາມາດເຮັດທົດສອບໂຈດຄຳຖາມຂອງເຂົາ?
- ◆ ຊັບພະຍາກອນຂໍ້ມູນຄວາມຮູ້ ເຊັ່ນ ປຶ້ມແບບຮຽນ ພວກເຂົາສາມາດໃຊ້ຫລືບໍ່?
- ◆ ທ່ານຈະປະເມີນຄວາມເຂົ້າໃຈໃນກິດຈະກຳໄດ້ຢ່າງໃດ?

ຫົວຂໍ້	ການສຳຫລວດປະຕິບັດ	ວັດສະດຸອຸປະກອນທ້ອງຖິ່ນທີ່ໃຊ້	ກ່ຽວຂ້ອງກັບຊີວິດປະຈຳວັນ	ວິທີປະເມີນ

ການວາງແຜນບົດສອນ ແລະ ການສົດສອນ

ເມື່ອຂຽນແຜນບົດສອນ, ສິ່ງສຳຄັນແມ່ນວາງແຜນວິທີທີ່ຈະໃຫ້ເດັກເຂົ້າມີສ່ວນຮ່ວມໃນການຮຽນຮູ້. ພວກເຮົາຕ້ອງຄຳນຶງເຖິງຫລັກສູດວິທະຍາສາດທີ່ທ່ານຈະສອນ. ສິ່ງນີ້ ໂດຍປົກກະຕິຂຶ້ນຢູ່ກັບວິທີສົດສອນແບບຕ່າງໆທີ່ເຮົາເລືອກ. ຕົວຢ່າງໜຶ່ງຂອງວິທີສົດສອນທີ່ມີປະສິດທິຜົນຄື: ຄິດ, ລິຂິດ, ຈັດຄູ່, ແລກ ປຸງນ. ວິທີນີ້ຈະກະຕຸກຊຸກຍູ້ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງເດັກພ້ອມທັງເດັກທີ່ຂ້ອຍາຍທີ່ສຸດ ຫລື ເດັກທີ່ຮູ້ສຶກ ຖືກປະປ່ອຍ.

- ◆ ຖາມເດັກເປັນຄຳຖາມເປີດ ເຊັ່ນ ຄຳຖາມທີ່ບອກໃຫ້ເຂົ້າຕັດສິນໃຈກັບສິ່ງໃດໜຶ່ງ ຫລື ສະແດງ ແນວຄິດຄວາມເຫັນ.
- ◆ ຂໍໃຫ້ເດັກ ຄິດ ກ່ຽວກັບຄຳຕອບ.
- ◆ ຂໍໃຫ້ເດັກ ຊຽນ ຫລື ລິຂິດ ບັນທຶກກ່ຽວກັບຄຳຕອບ (ກະດານນ້ອຍຈະມີປະໂຫຍດ ເພື່ອຊຽນ ບັນທຶກສິ່ງໆ)
- ◆ ຂໍໃຫ້ເດັກ ຈັບຄູ່ ເພື່ອແລກປ່ຽນທັດສະນະ ຄວາມຄິດເຫັນກັບຂາຄູ່.
- ◆ ຂໍໃຫ້ເດັກອາສາສະຫມັກ(ເດັກຍິງ ແລະ ເດັກຊາຍ)ແລກປ່ຽນ ຜົນຂອງການສົນທະນາ ອະພິປາຍຂອງເຂົາໝົດທ້ອງ.

ວິທີການນີ້ເຮັດໃຫ້ພື້ນໃຈວ່າ ເດັກທຸກຄົນຈະມີໂອກາດທີ່ຈະຕອບ, ມີການແລກປ່ຽນຂໍ້ຄິດ ເຫັນ ແລະ ຄຳຕອບຂອງພວກເຂົາ. ນີ້ຄືສິ່ງສຳຄັນທີ່ສຸດ.ເດັກຈຳນວນໜຶ່ງພວກເຂົາອາດຈະຕ້ອງ ໃຊ້ເວລາທີ່ຫລາຍກວ່າ ເພື່ອກະກຽມຄຳຕອບ ຫລື ເຂົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈ ກໍຄືວ່າ ເດັກຜູ້ອື່ນໆ ຈະຕອບ ຄຳຖາມຂອງ ທ່ານ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເດັກຫລາຍຄົນຈະມີຄວາມຍ້ານກົວທີ່ຈະສະແດງອອກ ໂດຍ ສະເພາະຫາກ ພາສາແມ່ຂອງເຂົາ ບໍ່ແມ່ນພາສາທີ່ໂດຍປົກກະຕິບໍ່ໄດ້ໃຊ້ໃນຫ້ອງຮຽນ. ບາງຄັ້ງ ເດັກຍິງກໍເປັນຜູ້ດ້ອຍເສຍປຽບ ໂດຍວິທີການຂອງຄູຖາມຄຳຖາມ ຫລື ຄູມັກຖາມ ແຕ່ເດັກຜູ້ຊາຍ ໃຫ້ຕອບຄຳຖາມ ເຊັ່ນ ຄຳຖາມ ໃນວິຊາຄະນິດສາດ ແລະ ວິທະຍາສາດ. ຍ້ອນແນວນັ້ນ, ທ້າງ ເດັກຊາຍ ແລະ ເດັກຍິງ ຈຶ່ງຕ້ອງການໂອ ກາດເພື່ອເຂົ້າໃຈຄຳຖາມ ແລະ ພັດທະນາຄວາມ ພື້ນໃຈ ໃນການຕອບຄຳຖາມ. ການເຮັດວຽກເປັນຄູ່ ໃນວິທີການສົດສອນທີ່ສະເໜີຂ້າງເທິງຈະ ເຮັດໃຫ້ເດັກຝຶກປະຕິບັດຄຳສັບຢ່າງຖືກຕ້ອງ ເພື່ອສະແດງ ຄວາມຄິດເຫັນກັບຄົນອື່ນ.

ການເຊື່ອມໂຍງວິທະຍາສາດກັບຊີວິດປະຈຳວັນ

ການເຊື່ອມໂຍງວິທະຍາສາດກັບຊີວິດປະຈຳວັນຈະເຮັດໃຫ້ການຮຽນມີຄວາມຫມາຍສຳລັບ ເດັກ. ມັນຊ່ອຍພວກເຮົາໃນການວາງແຜນການສອນ ແລະ ຈັດຕັ້ງຫ້ອງຮຽນ. ວິທີທາງໜຶ່ງ ທີ່ດີ ໃນການປະຕິບັດແມ່ນເລີ່ມດ້ວຍສິ່ງທີ່ເດັກມັກຮຽນຮູ້ມາກ່ອນແລ້ວ ໂດຍການໃຊ້ ວິທີ **K W L H**

(KWLH method)

K	W	L	H

K - ຫມາຍເຖິງການຊ່ອຍເຫລືອນັກຮຽນຫວນຄິດເຖິງສິ່ງທີ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ (Know) ກ່ຽວກັບວິຊາ ຮຽນ.

W - ຫມາຍເຖິງການຊ່ອຍເຫລືອນັກຮຽນໃຫ້ຮູ້ກຳນົດ/ລະບຸສິ່ງທີ່ເຂົາຕ້ອງການ (Want) ຢາກຮຽນຮູ້.

L - ຫມາຍເຖິງການຊ່ອຍເຫລືອນັກຮຽນກຳນົດ/ລະບຸໃຫ້ໄດ້ສິ່ງທີ່ເຂົາໄດ້ຮຽນຮູ້ແລ້ວ
(Learned)

H - ຫມາຍເຖິງ ວິທີໃດ (How) ທີ່ເຂົາສາມາດຮຽນຮູ້ໄດ້ຫລາຍຂຶ້ນ (ແຫລ່ງຂໍ້ມູນຄວາມຮູ້ເພີ່ມກ່ຽວ ກັບຫົວຂໍ້ທີ່ສາມາດຊອກໄດ້ ຫລື ຖາມຄຳຖາມຫລາຍຂຶ້ນຕື່ມ).

ການຮຽນຮູ້ແບບເປັນເພື່ອນມິດໃນທັກສະດ້ານພາສາ

ທັກສະດ້ານພາສາ ມີຄວາມສຳຄັນຫລາຍທີ່ສຸດ ຕໍ່ກັບຄວາມສາມາດຂອງເດັກ ທີ່ຈະຮຽນຮູ້ໃນທຸກວິຊາ. ການຮຽນຮູ້ທີ່ມີຄວາມຫມາຍຈະເກີດຂຶ້ນໄດ້ ຖ້າຜູ້ຮຽນມີຄວາມເຂົ້າໃຈດີຕໍ່ພາສາທີ່ໃຊ້ສອນ. ບາງຄັ້ງພາສາໃນຄອບຄົວ(ທ້ອງຖິ່ນ) ຈະຈຳເປັນຕ້ອງໃຊ້ ເພື່ອໃຫ້ເດັກທຸກຄົນເຂົ້າເຖິງຂໍ້ມູນຄວາມຮູ້, ສາມາດສື່ສານແນວຄິດເຫັນຂອງຕົນ ແລະ ສາມາດເຂົ້າໃຈຕາມແນວທາງທີ່ມີຄວາມຫມາຍ.

ການເວົ້າ, ການຟັງ, ການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ ແມ່ນທັກສະທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງໃຊ້. ແລະ ປະສານ ລວມກັນທັງຫມົດເພື່ອເດັກຈະໄດ້ພັດທະນາຄວາມສາມາດທາງພາສາຢ່າງຮອບດ້ານ. ວິທີປະຕິບັດການ 2 ຢ່າງ ທີ່ສາມາດຊ່ອຍທ່ານໄດ້ຄື :

- ◆ ສ້າງໂອກາດໃຫ້ມີການຟັງ ແລະ ການອ່ານ ເພາະວ່າ ຜູ້ຮຽນຮູ້ສາມາດຈະຍັງຮູ້ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລະ ສ້າງຄວາມເຂົ້າໃຈໂດຍຜ່ານສອງເສັ້ນທາງດັ່ງກ່າວ ; ແລະ
- ◆ ນຳໃຊ້ການເຮັດວຽກແບບຈັບຄູ່ ແລະ ກຸ່ມນ້ອຍເພື່ອຊ່ອຍເດັກຟັງ ແລະ ສະແດງອອກດ້ວຍຕົນເອງ. ຕົວຢ່າງ :ອອກໃຫ້ເດັກພັດທະນາ/ສ້າງບົດລະຄອນສັ້ນໆ ບົດລະຄອນຈະຊ່ອຍໃຫ້ພວກ ເຂົາສະແດງອອກດ້ວຍພາສາຂອງເຂົາເອງ ແລະ ຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບການ ລຳດັບເຫດການໃນບົດ ເລື່ອງ.

ໃນທ້ອງຮຽນທ່ານສາມາດໃຫ້ໂອກາດສຳລັບເດັກ ເພື່ອທີ່ຈະຟັງດ້ວຍການອ່ານບົດເລື່ອງດັງພໍ່ຄວນ. ແລະ ຍັງສາມາດທີ່ຈະເຊີນປະຊາຊົນຈາກຊຸມຊົນຂອງ ທ່ານ ເຂົ້າມາຢ້ຽມທ້ອງແລ້ວເລົ່າກ່ຽວກັບວຽກງານ ຕ່າງໆທີ່ເຂົາເຮັດ, ເລົ່າເລື່ອງຊີວິດຂອງເຂົາ ຫລື ປະຫວັດຂອງບ້ານ. ຂໍໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າ ທ່ານ ເຊີນຄົນທີ່ ມີອາຍຸ, ຄົນສູງອາຍຸມັກຈະມີຫລາຍເລື່ອງລາວທີ່ຈະເລົ່າ ແລະ ໃຫ້ເວລາອ່າວຫລາຍເພື່ອໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເລົ່າ. ເມື່ອປະຊາຊົນຖືກເຊື່ອເຊີນ, ທ່ານຄວນກຽມ ຜູ້ມາຢ້ຽມກ່ອນໂດຍການອະທິບາຍ ຈຸດປະສົງຂອງການເຊີນມາ. ໃຫ້ຊ່ອຍເຫລືອເດັກຍິງ ແລະ ເດັກຊາຍພັດທະນາທັກສະທາງສັງຄົມຂອງເຂົາ.

- ໃຜຈະເປັນຜູ້ກ່າວຕ້ອນຮັບແຂກມາຢ້ຽມ ?
- ເຮົາຈະກ່າວຕ້ອນຮັບຜູ້ທີ່ເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກແນວໃດ ?

- ເຮົາຈະເວົ້າກັບຜູ້ສູງອາຍຸແນວໃດ ?
- ຈະໃຫ້ເພິ່ນນັ່ງຢູ່ໃສ ?
- ເຮົາຈະກ່າວຂອບໃຈຜູ້ທີ່ໃຫ້ຄວາມຊ່ອຍເຫລືອເຮົາແນວໃດ ?

ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ລ້ວນແຕ່ ເປັນວິທີທາງທີ່ດີສຳລັບຝັກປະຕິບັດການສື່ສານ ລວມທັງທັກສະທາງສັງຄົມ.

ການອ່ານດ້ວຍວິທີຕ່າງໆ

ພໍ່ແມ່ເດັກຫລາຍຄົນເປັນຫ່ວງກ່ຽວກັບການອ່ານຂອງລູກຫລານ. ບາງຄັ້ງຄວາມກັງວົນນີ້ ຈະກົດດັນນັກຮຽນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ການຮຽນອ່ານ ກາຍເປັນການລົງໂທດ ແທນທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ມີ ຄວາມສະໝຸກ. ການອ່ານມີຄວາມສະຫລັບຊັບຊ້ອນ ແລະ ມີຫລາຍວິທີແຕກຕ່າງ ເພື່ອຊ່ອຍເດັກ ຮຽນອ່ານ. ສ່ວນຫລາຍມັກຈະນຳໃຊ້ຢູ່ 2 ວິທີຄື: ວິທີອ່ານອອກສຽງ ແລະ ວິທີແບບພາສາທັງ ຫມົດ.

(ການໃຊ້ເຄື່ອງໝາຍ, ສັນຍາລັກ, ຖ້ອຍຄຳ)

ຢູ່ໃນວິທີການອ່ານແບບອອກສຽງ, ຄຳສັບທີ່ຂຽນຈະຖືກແຍກອອກເປັນອົງປະກອບຍ່ອຍ. ອັກສອນຍ່ອຍທີ່ຂຽນເຫລົ່ານີ້ ຈະຈັບຄູ່ກັບສຽງກົງກັນ ແລ້ວປະສົມເຂົ້າກັນເພື່ອຜະລິດ ເປັນຄຳສັບ ຫລືຖ້ອຍຄຳ.

ວິທີແບບພາສາທັງຫມົດ ຈະກ່ຽວຂ້ອງກັບການປະກອບຄວາມຫມາຍ ລະຫວ່າງຖ້ອຍຄຳທັງ ຫມົດກັບສິ່ງທີ່ເວົ້າ, ໂດຍປົກກະຕິຈະຢູ່ໃນບໍລິບົດ (ເນື້ອຄວາມ) ວ່າຖ້ອຍຄຳອາດຈະໃຊ້ຢ່າງໃດ. ຖ້ອຍຄຳ ອາດຖືກນຳສະເໜີໃນປະໂຫຍກສັ້ນໆ ເຊັ່ນ “ ຫມາກບານສີຟ້າໜຶ່ງໜ່ວຍ...”.

ທັງສອງວິທີຄວນຖືກນຳໃຊ້ ຍ້ອນວ່າຜູ້ຮຽນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ຈະຮຽນອ່ານດ້ວຍວິທີ ທີ່ບໍ່ ເໝືອນກັນ. ເພື່ອຈະສອນການອ່ານໃຫ້ຜູ້ຮຽນທີ່ແຕກຕ່າງຫລາກຫລາຍທີ່ມີວິທີຮຽນຮູ້ ແລະ ພື້ນ ຖານບໍ່ເໝືອນກັນ ຕ້ອງເຮັດ ດັ່ງນີ້:

- ◆ ໃຊ້ວິທີຫລາຍຢ່າງຫລາກຫລາຍ;
- ◆ ຢ່າແຍກທັກສະ ແລະ ຄວາມຫມາຍອອກຈາກກັນ;
- ◆ ຄວນຈື່ຈຳໄວ້ວ່າ ຜູ້ອ່ານຮຽນອ່ານ ແລະ ຂຽນ ຍ້ອນເຂົາຕ້ອງການສື່ສານ;
- ◆ ໃຫ້ຮູ້ວ່າການຮຽນອ່ານເກີດຂຶ້ນໄດ້ໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເອື້ອອຳນວຍ ເຊິ່ງເດັກຈະສ້າງທັດສະນະຄະຕິທີ່ຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບຕົນເອງ ແລະ ພາສາ
- ◆ ໃຫ້ອ່ານທຸກວັນໃຫ້ເດັກທ້ອງນ້ອຍຟັງ ເພື່ອທີ່ຈະນຳເຂົາໄປສູ່ການອ່ານ ເພື່ອຂໍ້ມູນ ຄວາມຮູ້, ຄວາມສະໝຸກເພີດເພີນ ແລະ ເພື່ອສະແດງໃຫ້ເຂົາເຫັນວ່າ ທ່ານມ່ວນຊື່ນ ກັບການອ່ານ ນຳດ້ວຍ.

ວິທີທາງອື່ນໆເພື່ອສະໜັບສະໜູນການອ່ານ

ເດັກນັກຮຽນຄວນມີປຶ້ມອ່ານ ແລະ ບົດຄວາມທີ່ເໝາະສົມເພື່ອຈະອ່ານ ແລະ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ສາມາດຫາໄດ້ໃນທ້ອງຖິ່ນພິເສດສຳລັບການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ. ຖ້າບໍ່ມີປຶ້ມອ່ານ, ທ່ານອາດສາມາດສ້າງປຶ້ມຂອງທ່ານເອງທີ່ນຳສະເໜີບົດເລື່ອງ ແລະ ນິທານທ້ອງຖິ່ນ. ແນວຄິດອື່ນໆ ປະກອບມີດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

ສະເໜີໃຫ້ເດັກນ້ອຍເລົ່າເລື່ອງກ່ຽວກັບການສັງເກດໂລກອ້ອມຕົວຂອງເຂົາ ແລະ ກ່ຽວກັບ ເຫດການຕ່າງໆໃນຊີວິດຂອງເຂົາ ເຊັ່ນ ມີພັກຮຽນ ຫລື ງານບຸນ/ງານສະເຫລີມສະຫລອງໃດໜຶ່ງ ໃນຄອບຄົວ. ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮຽນວິທີລຳດັບເຫດການຕ່າງໆ ໃນເລື່ອງເລົ່າ ກໍຄື ວິທີປ່ຽນແປງ ພາສາທີ່ເຂົາໃຊ້ຢູ່ຂຶ້ນ ກັບຈຸດປະສົງຂອງບົດເລື່ອງ ແລະ ຜູ້ຟັງ.

- ◆ ການສ້າງສະພາບແວດລ້ອມ “ການອ່ານ ແລະ ການຂຽນ” ຂອງທ້ອງຮຽນ ໂດຍການຕິດໂປສະເຕີຕົວອັກສອນ, ຮູບພາບ, ຖ້ອຍຄຳຕ່າງໆ ແລະ ຂໍ້ມູນຄວາມຮູ້ອື່ນໆ. ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ອາດມາຈາກບົດເລົ່າເລື່ອງ, ບົດຮຽນ ຫລື ງານຂອງນັກຮຽນເອງ. ທ່ານຍັງສາມາດຕິດປ້າຍສິ່ງຂອງຕ່າງໆອ້ອມທ້ອງ. ຖ້າມີທີ່ຫວ່າງຢູ່ຝາ ທ່ານກໍສາມາດແຂວນຕົວອັກສອນ, ຖ້ອຍຄຳ ແລະ ຮູບພາບໃສ່ເຊືອກພາຍໃນທ້ອງຮຽນ. ຖ້າມີໜັງສືພິມທ້ອງຖິ່ນ, ບົດຄວາມ, ຄຳພາດຫົວ ຂອງໜັງສືພິມ ແລະ ຮູບພາບຕ່າງໆ ກໍສາມາດວາງສະແດງເພື່ອສາທິດການໃຊ້ພາສາທີ່ ແຕກຕ່າງກັນ.
- ◆ ບູລະນາການ ການຝຶກປະຕິບັດດ້ານພາສາກັບວິຊາຮຽນອື່ນໆ. ຕົວຢ່າງ: ເມື່ອເດັກໄດ້ພັດທະນາທັກສະໃນການຂຽນແລ້ວ, ເຂົາກໍສາມາດຂຽນບັນຍາຍກ່ຽວກັບພຶດຊະນິດຕ່າງໆ ຫລື ແຫລ່ງທີ່ມາຂອງນ້ຳສະອາດສຳລັບບົດຮຽນວິທະຍາສາດ. ຂວນເຊິນພວກເຂົາຂຽນໂຈດບັນຫາໃຫ້ແກ່ກັນໃນວິຊາຄະນິດສາດ ຫລື ເຂົາສາມາດ ທີ່ຈະຂຽນກ່ຽວກັບວິທີແກ້ໂຈດ ຄຳຖາມ ທາງວິທະຍາສາດ.
- ◆ ແນະນຳນັກຮຽນທ້ອງໃຫຍ່ ໃຫ້ສົນທະນາອະພິປາຍ ໃນກຸ່ມນ້ອຍ ລວມທັງນຳເອົາເລື່ອງຕ່າງໆ ຈາກທ້ອງຮຽນມາສ້າງເປັນລະຄອນ ເພື່ອທີ່ຈະໃຫ້ໂອກາດເຂົາວາງກອບແນວຄິດ ໃນພາສາຂອງເຂົາເອງ. ໂດຍສະຖານະການຂອງການຫລິ້ນບົດບາດສົມມຸດຈາກໂຮງຮຽນ ຫລື ໂດຍໃຊ້ຕຸກກະຕາ ເພື່ອຊີ້ໃຫ້ເຫັນປະເດັນບັນຫາສັງຄົມ ເຊັ່ນ ການຂົ່ມເຫັງກັນ, ເດັກຍິງຈະໄດ້ພັດທະນາ “ອາລົມຈິດທີ່ດີ” ຂອງເຂົາ ແລະ ວິທີທີ່ຈະດຳເນີນການກັບສະຖານະການທີ່ ຫຍຸ້ງຍາກໄດ້ດີ.
- ◆ ໃຫ້ໂອກາດແກ່ຜູ້ຮຽນທັງຫມົດເພື່ອຂຽນ, ເພື່ອແລກປ່ຽນຂໍ້ຂຽນໂດຍອ່ານດັງໆ ໃຫ້ເພື່ອນຟັງ ແລະ ເວົ້າລົມກັນກ່ຽວກັບການຂຽນຂອງພວກເຂົາ. ນັກຮຽນທັງຫມົດໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດ.
- ◆ ຈາກການອ່ານຜົນງານຂອງຕົນໃຫ້ຕົວເອງຟັງ ໃນຂະນະທີ່ ພວມສ້າງຜົນງານຢູ່ ກໍຄື ການອ່ານ ໃຫ້ຜູ້ອື່ນໆຟັງ. ການເຮັດວຽກໃນ “ຄູ່ຂຽນ” ກໍສາມາດຊ່ອຍນັກຮຽນຂອງທ່ານ

ພະຍາຍາມ ໃຊ້ຄວາມຄິດ ແລະ ຕັດສິນໃຈທີ່ຈະ ໃຊ້ຄຳສັບທີ່ດີທີ່ສຸດ. ນັກຂຽນທຸກຄົນ ຍົກເວັ້ນຜູ້ຫາກໍ່ຮຽນຂຽນ (ເດັກນ້ອຍທີ່ຫາກໍ່ເລີ່ມຂຽນ) ສາມາດໄດ້ປະໂຫຍດຈາກການບັນນາທິການກວດ ແກ້ຈາກກຸ່ມເພື່ອນ ເຊິ່ງພວກເຂົາຈະອ່ານ, ແລກປ່ຽນການຕຳນິວິຈານທີ່ສ້າງສັນ ແລະ ວາງ ແຜນທົບທວນເພື່ອປັບປຸງ.

ພິເສດສຳລັບການສອນຂຽນ

ການສອນຂຽນມີຄວາມສຳຄັນແລະຄວາມລຳຍາກ. ຖ້າທ່ານໃຫ້ໂອກາດເດັກຂອງ ທ່ານ ຂຽນ ເລື້ອຍໆ ແລະ ໂອກາດທົບທວນປັບປຸງໃຫ້ການຂຽນດີຂຶ້ນ. ນັກຂຽນໝູ່ມທັງຍິງ ແລະ ຊາຍ ສາມາດ ສະແດງຕົນໃນການຂຽນ ກ່ຽວກັບ ຫົວຂໍ້ທີ່ສຳຄັນສຳລັບເຂົາ. ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ສາມາດປະກອບມີເລື່ອງຄອບຄົວຂອງເຂົາ, ເຫດການພິເສດໃນຊຸມຊົນ, ຫົວຂໍ້ກ່ຽວກັບສັງຄົມສາດ ແລະ ອື່ນໆ.

ການຂຽນຂອງເດັກຄວນມີຈຸດປະສົງສະເພາະ ແລະ ຜູ້ອ່ານ. ເດັກນັກຈະຂຽນເລື່ອງ ໃຫ້ພຽງແຕ່ຄູ, ແຕ່ໃນຊີວິດຈິງ ພວກເຮົາໃຊ້ການຂຽນສຳລັບຜູ້ອ່ານຜູ້ຟັງທີ່ແຕກຕ່າງ ຫລາກຫລາຍ. ພວກເຮົາຕ້ອງປ່ຽນ ຮູບແບບວິທີຂຽນຂອງເຮົາທີ່ສອດຄ່ອງກັບຈຸດປະສົງ ແລະ ຜູ້ອ່ານຜູ້ຟັງ ເຊັ່ນຕົວຢ່າງ: ລາຍການ, ຈົດຫມາຍ ຫລື ບັນທຶກສຳລັບເຮົາເອງ ຫລື ແຜນໂປສະເຕີ ຫລື ເລື່ອງເລົ່າສຳລັບເດັກນ້ອຍ. ນີ້ຄືລັກສະ ນະການຂຽນທີ່ມີຄວາມຫມາຍ. ນີ້ຄື ທົບພິເສດອີກ 2-3 ຂໍ້:

- ◆ ເຊັ່ນຊວນນັກຂຽນລຸ້ນເຍົາຂຽນຢ່າງອິດສະຫລະ ໂດຍບໍ່ຕ້ອງກັງວົນກ່ຽວກັບຄວາມຖືກຕ້ອງ. ເດັກທີ່ຫາກໍ່ຮຽນຂຽນກໍ່ສາມາດສ້າງໂຄງສ້າງ ແລະ ການສະແດງອອກທາງພາສາ ແມ່ນວ່າ ເຂົາອາດໃຊ້ການສະກົດອັກສອນຈາກຈົນຕະນາການ ທີ່ບໍ່ຖືກປານໃດ ແລະ ໃຫ້ວັກຕອນທີ່ແປກໆກໍ່ຕາມ. ການສະກົດຕົວອັກສອນແບບຈົນຕະນາການ ຫລື ຂຽນຂຶ້ນເອງແບບຜິດໆ ຖືກໆເປັນສິ່ງປົກກະຕິ ໃນການພັດທະນາການຂຽນ. ເດັກຈະ "ໄດ້ຍິນ" ແລະ ຈະພະຍາຍາມຕັດສິນໃຈວ່າຖ້ອຍຄຳໃດ ອາດສາມາດມີໜ້າຕາຄືແນວໃດ ພວກເຂົາຈຳເປັນຕ້ອງໃຊ້ຍຸດທະສາດຂອງເຂົາເອງກ່ອນ. ເດັກຕ້ອງພາກພຽນພະຍາຍາມ ແລະ ສະກົດຄຳອອກມາ ໃຫ້ໄດ້ດ້ວຍຕົວເອງ. ໃນຂະນະດຽວກັນ ເຂົາຄວນຈະຮຽນຮູ້ວິທີຈີ່ຈຳ ແລະ ວິທີ ໃຊ້ວັດຈະນານຸກົມ.
- ◆ ຄວນຮຽນຖ້ອຍຄຳຕ່າງໆ ໃນບໍລິບົດ ບໍ່ວ່າຈະເປັນພາບຂອງຖ້ອຍຄຳ ເຊັ່ນ "ເຮືອນ ຫລື ຫມາກບານ" ຫລືການໃຊ້ຖ້ອຍຄຳຢູ່ພາຍໃນປະໂຫຍກ ເຊັ່ນ "ເຮືອນສີເຫລືອງ" ຫລື "ຫມາກບານສີມ່ວງ".
- ◆ ທ່ານສາມາດສອນເດັກນ້ອຍໃຫ້ສະກົດຄຳດ້ວຍຫລາຍວິທີ ເຊັ່ນ ສະກົດຄຳໃຫ້ອອກສຽງດັງໆ, ສະກົດເກມການຫລິ້ນຕ່າງໆ ແລະ ເກມຕໍ່ຄຳ. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ເມື່ອພວກເຂົາຂຽນ ແລະ ເລີ່ມກັງວົນກັບການສະກົດຄຳ ແລະ ການໃຫ້ວັກຕອນທີ່ຖືກຕ້ອງ,

ພວກເຂົາອາດມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ໃນການສ້າງການພົວພັນ ທີ່ເລິກເຊິ່ງກວ່າກັບ ພາສາ. ທ່ານຈຳເປັນຕ້ອງສ້າງເກດ ແລະ ຂຽນອອກບັນຫາຕ່າງໆ ໃນການຂຽນຂອງ ເດັກ ບໍ່ແມ່ນຈະເບິ່ງແຕ່ ການສະກົດຄຳ ທີ່ຖືກຕ້ອງ. ຈາກນັ້ນ ທ່ານກໍສາມາດທີ່ຈະ ວິນິໄສຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຂອງເຂົາ ແລະ ຊ່ອຍເຫລືອເຂົາສະເພາະຂົງເຂດນັ້ນ ເຊັ່ນ ວິທີໃຊ້ຄຳຄຸນນາມ ທີ່ມີປະສິດທິຜົນ ຫລື ວິທີສ້າງ ການປຽບທຽບທີ່ມີຄວາມຫມາຍ (ຄວາມຄ້າຍຄືກັນ). ເບົາຫມາຍຂອງການຂຽນ ແມ່ນເພື່ອການສື່ສານແນວຄິດ ໃຫ້ ໄດ້ດີເພື່ອທີ່ຈະໃຫ້ທຸກຄົນເຂົ້າໃຈມັນ. ກົດເກນໃຫຍ່ໆ ສຳລັບ ຄູ່ໃນການສອນການ ຂຽນແມ່ນຕ້ອງສ້າງໂອກາດ ສຳລັບການສື່ສານທີ່ມີຄວາມຫມາຍເຊັ່ນດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ :

- ◆ ເຊີນຊວນຜູ້ຮຽນທີ່ໜຸ່ມນ້ອຍໃຫ້ອ່ານຂຽນທວາຍບົດເລື່ອງຕ່າງໆໃຫ້ "ຜູ້ຮັບຂຽນ" ຂຽນ ຕາມອາດຈະເປັນທ່ານເອງ, ຄູ່, ອາສາສະໝັກຈາກຊຸມຊົນ ຫລື ນັກຮຽນ ທີ່ເປັນລຸ້ນ ອ້າຍ. (ໃຫ້ເຕືອນຜູ້ຮຽນອົດທົນ ແລະ ເວົ້າຊ້າໆກັບຜູ້ທີ່ພວມຂຽນ). ຈາກນັ້ນຜູ້ເລົ່າ/ ອ່ານກໍສາມາດທີ່ຈະວາດພາບສະແດງບົດເລົ່າເລື່ອງຂອງເຂົາ. ການຝຶກປະຕິບັດນີ້ ຈະສ້າງສະພາບລະຫວ່າງ ການເວົ້າ ແລະ ການຂຽນ. ມັນຍັງເປັນກິດຈະກຳທີ່ ພວກເຮົາສາມາດ ຈະຊ່ອຍເດັກທີ່ສາມາດເຫັນ ທີ່ຈະຮຽນກ່ຽວກັບຜູ້ບໍ່ສາມາດມອງ ເຫັນ.
- ◆ ບອກໃຫ້ຜູ້ຮຽນຂຽນກ່ຽວກັບເລື່ອງຊີວິດ ແລະ ປະສົບການຂອງພວກເຂົາ ບໍ່ວ່າຈະ ເປັນການໄປຢ້ຽມຢາມພໍ່ແມ່ ຫລື ປະສົບການໃດໜຶ່ງຢູ່ນອກໂຮງຮຽນ. ຜູ້ຮຽນ ຂຽນໃໝ່ຈະຂຽນໄດ້ດີທີ່ສຸດ ເມື່ອຂຽນກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຮູ້ດີ.
- ◆ ໃຫ້ຈັດຕັ້ງນຳພາການຂຽນໃນໄລຍະສັ້ນໆ. ສຳລັບເດັກທີ່ມີອາຍຸ ຕ່ຳກວ່າ 8-9 ປີ ອາດຈະ ເມື່ອຍຫລາຍທີ່ຈະນັ່ງຈັບສໍ ຫລື ສໍ່ຂາວເພື່ອຈະຂຽນໜັງສື ໃນຂະນະທີ່ ຕ້ອງຄິດຄົ້ນຫາຂໍ້ ຄວາມທີ່ພວກເຂົາຢາກສື່ສານນຳອີກ. ການໃຫ້ຂຽນເລື້ອຍໆ ແລະ ໃຊ້ເວລາສັ້ນໆຈະໄດ້ ຜົນດີກວ່າຫລາຍທີ່ຈະພະຍາຍາມໃຫ້ຂຽນເປັນໄລຍະຍາວ.
- ◆ ເປີດໂອກາດໃຫ້ແກ່ການຂຽນຊະນິດຈິນຕະນາການທຸກຢ່າງ. ເມື່ອຜູ້ຮຽນທີ່ມີອາຍຸ ຫລາຍຂຶ້ນຂຽນກ່ຽວກັບວິທີທີ່ເຂົາເຄີຍແກ້ໂຈດບັນຫາຄະນິດສາດ ຫລື ວິທະຍາສາດ ຫລື ກ່ຽວກັບຜົນກະທົບຂອງສະພາບອາກາດຕໍ່ຊີວິດຂອງຄົນ ໃນຄອບຄົວຂອງເຂົາ ມີຄືແນວໃດ ນັ້ນ ຫມາຍວ່າ ເຂົາກຳລັງໃຊ້ການຂຽນ ເປັນເຄື່ອງມືທີ່ມີປະສິດທິຜົນ.
- ◆ ພິມສິ່ງທີ່ຂຽນເພື່ອເຮັດໃຫ້ມັນມີຄວາມຫມາຍ. ບົດຂຽນຂອງ ເດັກຍິງ ແລະ ເດັກ ຊາຍສາມາດ " ພິມເຜີຍແຜ່ " ຕິດໃສ່ຝາຫ້ອງ ຫລື ເຮັດເປັນປຶ້ມແບບງ່າຍໆ. ມັນຍັງ ສາມາດນຳໄປແລກປ່ຽນກັບຜູ້ຮຽນອື່ນ, ກັບຄອບຄົວ, ກັບຊຸມຊົນ ແລະ ຫມູ່ ເພື່ອນອີກດ້ວຍ. ເມື່ອຜູ້ຮຽນຂຽນໜັງສືເຖິງຜູ້ນຳຊຸມຊົນ ຫລື ຜູ້ມາຢ້ຽມຢາມບໍ່ວ່າ ຈະເປັນການຖາມບັນຫາ ຕ່າງໆ, ຂໍສະເໜີຄຳຄິດຄຳເຫັນ ຫລື ພຽງສະແດງ ຄຳຂອບໃຈ ແລະ ຊົມເຊີຍໃນການ ມາຢ້ຽມຢາມແບບງ່າຍໆນັ້ນ ພວກເຂົາຈະມີໂອ

ກາດທີ່ຈະຂຽນ ກ່ຽວກັບສິ່ງຕ່າງໆ ທີ່ສຳຄັນຕໍ່ເຂົາ ແລະ ຈະມີຈຸດປະສົງ ແລະ ຜູ້ອ່ານຕົວຈິງ.

ກິດຈະກຳສະທ້ອນກັບ: ການສອນພາສາຢ່າງມີຄວາມໝາຍ

ໃຫ້ຄິດກ່ຽວກັບການສອນຕົວຈິງຂອງ ທ່ານ ໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ເດັກນັກຮຽນຂອງທ່ານ :

- ວິທີສອນພາສາແບບໃດທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມສົນໃຈໜ້ອຍທີ່ສຸດໃນຫ້ອງຂອງທ່ານ?
- ທ່ານຈະສາມາດປັບປຸງສະຖານະການນີ້ຢ່າງໃດ ?
- ທ່ານໃຫ້ໂອກາດເດັກເພື່ອເວົ້າຮ່ວມກັນເປັນຄູ່ ແລະ ສົນທະນາໃນກຸ່ມ 4 ຄົນບໍ່ ?
- ທ່ານສາມາດເຮັດໃຫ້ການຮຽນຮູ້ ແລະ ນຳໃຊ້ພາສາໃຫ້ເປັນໜ້າສົນໃຈ, ສອດຄ່ອງ ແລະ ມີຄວາມໝາຍຫລາຍຂຶ້ນໄດ້ຢ່າງໃດ ?

ຄຳຖາມ

1. ການຮຽນຮູ້ເພື່ອຊີວິດແມ່ນແນວໃດ? (ຖາມຫລັງຈາກປະຕິບັດກິດຈະກຳຂອງ3.1).
2. ການສ້າງສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນຮູ້ທີ່ເປັນເພື່ອນມິດມີຄວາມໝາຍແນວໃດ?
3. ເພື່ອຮັບປະກັນໂອກາດເທົ່າທຽມກັນ (ຍິງ-ຊາຍ) ຢູ່ໃນໂຮງຮຽນຄວນເຮັດແນວໃດ?
4. ການຮຽນຮູ້ແບບຕັ້ງໜ້າ ແລະ ແບບມີສ່ວຮ່ວມມີແນວໃດແດ່?
5. ມີວິທີການອັນໃດແດ່? ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ ຄະນິດສາດ,ວິທະຍາສາດ ແລະ ພາສາມີຄວາມໝາຍສຳຄັນຕໍ່ຄົນເຮົາ.

ພາກທີ II

ການຄຸ້ມຄອງຫ້ອງຮຽນຮ່ວມ ແລະ ເປັນເພື່ອນມິດໃນການຮຽນຮູ້

ບົດທີ 3

ການວາງແຜນສຳລັບການສອນ ແລະ ການຮຽນຮູ້

ຢູ່ຫລາຍໆປະເທດ ແລະ ໂດຍສະເພາະຢູ່ເຂດຊົນນະບົດ, ຄູອາດຈະພົບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ທ້າທາຍໃນວຽກຂອງຕົນທີ່ສຸດ. ເຖິງວ່າພວກເຮົາຈະອາດສາມາດຕອບສະໜອງໄດ້ຄວາມສົນໃຈ ຂອງເດັກກໍຕາມ, ພວກເຮົາຍັງຈຳເປັນຕ້ອງມີການຈັດຕັ້ງທີ່ດີ.

ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງມີການ**ບໍລິຫານຈັດການ** ການຮຽນ-ການສອນທີ່ດີ. ເຄື່ອງມືນີ້ ຈະຊ່ວຍ ເຫລືອ ທ່ານ ດ້ານແນວຄວາມຄິດຫລາຍຢ່າງກ່ຽວກັບການວາງແຜນ ເພື່ອສິດສອນ ແລະ ຮຽນຮູ້, ການໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທີ່ມີໃຫ້ເກີດປະໂຫຍດສູງສຸດ ລວມທັງການບໍລິຫານຈັດການຫ້ອງ ຮຽນທີ່ມີລັກສະນະຮຽນຮ່ວມ ແລະ ເປັນເພື່ອນມິດໃນການຮຽນຮູ້ ເມື່ອມີເດັກທີ່ມີພື້ນຖານ ແລະ ຄວາມສາມາດແຕກຕ່າງກັນ.

3.1 ກິດຈະວັດປະຈຳວັນຂອງຫ້ອງຮຽນ

ກິດຈະກຳປົກກະຕິຂອງຫ້ອງຮຽນຈະຊ່ວຍເດັກເລີ່ມຕົ້ນຮູ້ໄດ້ໄວ ແລະ ມີຄວາມ ຫມາຍນັບແຕ່ໄລຍະເລີ່ມຕົ້ນຂອງການເຂົ້າໂຮງຮຽນ. ເດັກຄວນເຫັນດີເຫັນພ້ອມກ່ຽວກັບລະບຽບ ແລະ ກິດຈະວັດປະຈຳ ແລະ ຍິ່ງເປັນການດີ ຖ້າພວກເດັກເປັນຜູ້ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດເອງ. ຕົວຢ່າງ: ກຸ່ມນັກຮຽນໃດໜຶ່ງ ຫລື ຄະນະຫ້ອງອາດສາມາດເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບການລົງທະບຽນ / ຮຽກຊື່ ແລະ ລາຍງານການມາ - ການຂາດໂຮງຮຽນຕໍ່ຄູ.

ເວລາພັດທະນາກິດຈະວັດປະຈຳວັນກັບເດັກ, ສິ່ງສຳຄັນກໍຄືຕ້ອງອະທິບາຍ ແລະ ຕັດ ສິນໃຈກ່ຽວກັບ: (1) ຈະເຮັດຫຍັງ; (2) ໃຜຈະເປັນຜູ້ເຮັດ; (3) ຈະເຮັດເມື່ອໃດ ແລະ (4) ຍ້ອນ ເຫດຜົນໃດ ການເຮັດກິດຈະກຳປະຈຳວັນນີ້ ຈິ່ງມີຄວາມສຳຄັນ. ສິ່ງທີ່ຈະກ່າວຕໍ່ໄປນີ້ ແມ່ນບາງ ແນວຄວາມຄິດ ກ່ຽວກັບ ກິດຈະວັດປະຈຳວັນທີ່ທ່ານສາມາດຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ກັບເດັກນັກຮຽນ ຂອງທ່ານ:

- ວຽກໃດ ທີ່ພວກເຂົາຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດໃນແຕ່ລະຄັ້ງ ໂດຍສະເພາະສຳລັບເດັກທີ່ມາ ຊ້າຍ້ອນວ່າ ຕ້ອງເດີນທາງໄກ, ລວມທັງໃນສ່ວນຂອງເດັກທີ່ພວມລໍຖ້າຈະຮຽນຮູ້;
- ປຶ້ມແບບຮຽນ ແລະ ສື່ການສອນຄວນແຈກຢາຍ, ເກັບຄືນ ແລະ ເກັບຮັກສາຢ່າງໃດ, ແລະ ໃຜຄວນເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບກິດຈະກຳນີ້ (ບາງເທື່ອອາດປ່ຽນຜຽນກັນຮັບຜິດຊອບ ໃນໝູ່ເດັກແຕ່ລະ ຄົນ, ກຸ່ມເດັກຍິງກໍຄືເດັກຊາຍ ຫລື ຈັດເປັນກຸ່ມຮັບຜິດຊອບ);

- ເດັກຈະສາມາດຊ່ອຍເຫລືອກັນແນວໃດເມື່ອມີຄວາມຈຳເປັນ ແລະ ເມື່ອຄູ່ບໍ່ຫວ່າງ;
- ຈະໃຫ້ເດັກເຮັດຫຍັງເມື່ອເຂົາເຮັດສຳເລັດກິດຈະກຳໃດໜຶ່ງແລ້ວ;
- ຈະໃຫ້ຄູເອົາໃຈໃສ່ແບບບໍ່ມີການລົບກວນຄູຄືແນວໃດ;
- ລະດັບສຽງປົນແຊວທີ່ພໍຮັບໄດ້ແມ່ນແນວໃດ; ຈະເຄື່ອນໄຫວ/ເຄື່ອນທີ່ ໃນຫ້ອງຮຽນ ໂດຍບໍ່ມີ ການລົບກວນແນວໃດ; ແລະ ຈະມີວິທີອອກຈາກຫ້ອງຮຽນແນວໃດ.

ເດັກຄວນຈະພັດທະນາບາງລະບຽບວິໄນເຫລົ່ານີ້ຢ່າງຈິງຈັງ ຍ້ອນວ່າມັນຈະເປັນທີ່ຍອມຮັບ ເພື່ອປະຕິບັດຖ້າເດັກໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມການສ້າງຕັ້ງລະບຽບວິໄນດັ່ງກ່າວ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ກິດລະບຽບ ບາງຂໍ້ອາດຈະບໍ່ສາມາດຕໍ່ລອງໄດ້ ໂດຍສະເພາະ ຂໍ້ທີ່ມີຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະປົກປ້ອງເດັກຕົວຢ່າງ: ກິດລະບຽບ ກ່ຽວກັບການເຂົ້າອອກຫ້ອງຮຽນ ຫລື ກິດລະບຽບກ່ຽວກັບການຕິດຕໍ່ພົວພັນກັບຄູກ່ອນອອກພື້ນທີ່ໂຮງຮຽນ ໂດຍສະເພາະຖ້າພວກເຂົາມີບຸກຄົນນອກທີ່ບໍ່ແມ່ນ ພໍ່ແມ່ ຜູ້ປົກຄອງພາໄປ.

3.2 ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງເດັກ

ເດັກທຸກຄົນຄວນເຂົ້າຮ່ວມໃນການຊ່ອຍເຫລືອໜ້າທີ່ວຽກງານຂອງຫ້ອງຮຽນ. ດ້ວຍວິທີດັ່ງກ່າວນີ້, ທ່ານຈະໄດ້ຊ່ອຍຕົວເອງ ໃນການບໍລິຫານຈັດການຫ້ອງຮຽນ ໃນຂະນະດຽວກັນກໍເປັນການສອນຄວາມຮັບຜິດຊອບໃຫ້ນັກຮຽນຂອງທ່ານ. ໃນນີ້ມີບາງຕົວຢ່າງຂອງຄວາມຮັບຜິດຊອບຕ່າງໆ ທີ່ທ່ານສາມາດມອບໝາຍໃຫ້ເດັກເປັນຜູ້ເຮັດ:

- ເປັນຄູສອນເດັກທີ່ນ້ອຍກວ່າ ຫລື ເດັກທີ່ອາດມີຄວາມຕ້ອງການຊ່ອຍເຫລືອພິເສດ ໃນການຮຽນຮູ້;
- ເປັນຄະນະຫ້ອງ/ໜ່ວຍ/ກຸ່ມ ຫລື ເປັນສະມາຊິກຄະນະຮັບຜິດຊອບໃດໜຶ່ງທີ່ ຮັບປະກັນເຮັດໃຫ້ກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ ຫລື ກິດຈະວັດປະຈຳວັນສຳເລັດຜົນ ແລະ ເປັນຜູ້ທີ່ຈະລາຍງານສິ່ງທີ່ໄດ້ ຮຽນຮູ້ ຫລື ເຮັດສຳເລັດແລ້ວ;
- ເປັນສະມາຊິກຂອງຄະນະຮັບຜິດຊອບດ້ານສຸຂະອະນາໄມ ເຊິ່ງຜູ້ທີ່ຈະຮັບປະກັນວ່າ: ມີນ້ຳ ແລະ ສະບູ ຫລື ນ້ຳດັ່ງ ສຳລັບລ້າງມື ແລະ ນ້ຳສະອາດດີ້ມ;
- ເປັນຜູ້ລົງທະບຽນ ແລະ ບັນທຶກການມາໂຮງຮຽນໃສ່ແຜນພູມ; ແລະ ເກັບກຳລວບລວມ ແລະ ບັນທຶກຂໍ້ສະເໜີແນະຕ່າງໆຈາກກ່ອງສະເໜີຄຳເຫັນຂອງ ຫ້ອງຮຽນ.

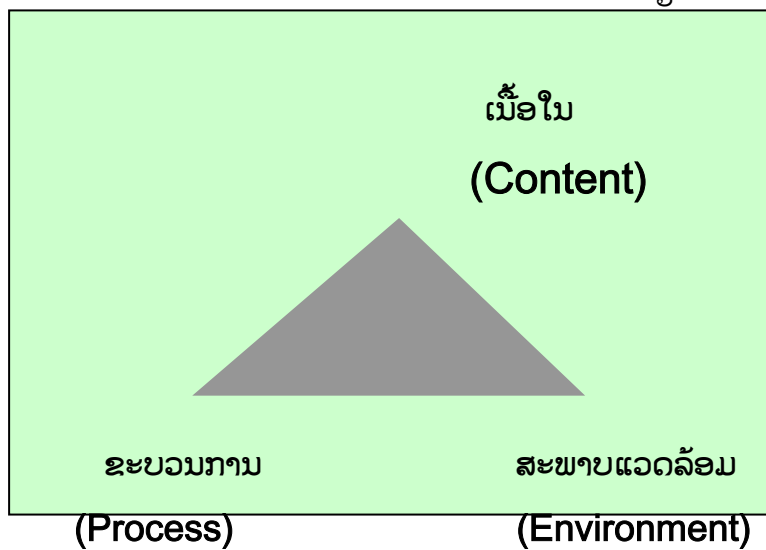
ການເລືອກຄວາມຮັບຜິດຊອບຕ່າງໆ ເພື່ອຈະມອບໝາຍໃຫ້ເດັກຄົນໃດໜຶ່ງເຮັດ ແມ່ນຂຶ້ນກັບອາຍຸ ແລະ ລະດັບຄວາມເປັນຜູ້ໃຫຍ່ຂອງເຂົາ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ບໍ່ແມ່ນຈະມີແຕ່ເດັກທີ່ສະຫລາດທີ່ສຸດ ຫລື ເດັກທີ່ “ສະດັງໄວ” ທີ່ສຸດຄວນຈະໄດ້ຮັບຜິດຊອບປະໂຫຍດ ຈາກການມອບໝາຍຄວາມຮັບຜິດຊອບທີ່ແທ້ຈິງ. ເດັກທຸກຄົນໃນຫ້ອງຮຽນຂອງທ່ານຄວນ ເຂົ້າມີສ່ວນຮ່ວມບໍ່ຂຶ້ນກັບວ່າ ເຂົາຈະເປັນ ເດັກຍິງ ຫລື ຊາຍ, ຄວາມສາມາດໃນການຮຽນຮູ້ ຫລື ພື້ນຖານທາງວັດທະນະທຳ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພວກເຮົາ ຍັງຈຳເປັນຕ້ອງລະມັດລະວັງ ບໍ່ໃຫ້ຊຸກຍູ້ຮູບ ແບບເດີມ

ຂອງບົດບາດຍິງຊາຍ ເຊັ່ນ ບອກໃຫ້ ເດັກຍິງ ໄປຫົດນ້ຳຕົ້ນໄມ້, ສ່ວນຜູ້ຊາຍໃຫ້ໄປ ຍ້າຍໂຕະຕັ້ງ. ເມື່ອໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນ ທີ່ຖືກຕ້ອງ, ເດັກທຸກຄົນຈະສາມາດເຂົ້າຮ່ວມ ແລະ ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກທຸກວຽກກິດຈະກຳ ແລະ ກິດຈະວັດ ທັງຫມົດຂອງຫ້ອງຮຽນ.

3.3 ການວາງແຜນການສອນ

ເພື່ອຈະນຳໃຊ້ເວລາຂອງທ່ານ ແລະ ເວລາສຳລັບການຮຽນຮູ້ໃຫ້ໄດ້ດີທີ່ສຸດ, ບົດຮຽນ/ບົດສອນຕ່າງໆ ຈຳເປັນຕ້ອງວາງແຜນເປັນຢ່າງດີ. ແນ່ນອນ, ໃນຕອນຕົ້ນຈະໃຊ້ເວລາ, ແຕ່ມັນເປັນທັກສະທາງ ວິຊາຊີບ ທີ່ສຳຄັນສຳລັບຄູທຸກຄົນ ແລະ ເປັນສິ່ງປະຢັດເວລາໃນໄລຍະຍາວດ້ວຍ.

ກອບຂອງວຽກໜຶ່ງທີ່ທ່ານສາມາດໃຊ້ສຳລັບການວາງແຜນແມ່ນ ສາມຫລ່ຽມຫລັກສູດ

ໃນກອບຂອງວຽກນີ້, **ເນື້ອໃນ (Content)** ຫມາຍເຖິງຫົວຂໍ້ບົດຮຽນ ທີ່ໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ຢູ່ໃນເອກະສານ ຫລັກສູດແຫ່ງຊາດຂອງທ່ານ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໂດຍສະເພາະຫ້ອງຮຽນທີ່ບັນຈຸເດັກທີ່ມີພື້ນຖານ ແລະ ຄວາມສາມາດທີ່ແຕກຕ່າງຫລາກຫລາຍນັ້ນ, ຫົວຂໍ້ດັ່ງກ່າວຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມຫມາຍຕໍ່ເດັກ ແລະ ຖືກປັບໃຫ້ເໝາະສົມສອດຄ່ອງກັບຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນທີ່ເດັກອາໄສຢູ່.

ຂະບວນການ (Process) ແມ່ນວິທີທີ່ຈະສິດສອນເນື້ອໃນ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວອາດ ກ່ຽວຂ້ອງກັບການໃຊ້ວິທີການສິດສອນທີ່ຫລາກຫລາຍ ເພື່ອຕອບຮັບຄວາມຕ້ອງການຂອງ ເດັກທີ່ມີວິທີຮຽນຮູ້ແຕກຕ່າງກັນ ຫລື ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເວລາທີ່ມີ ເພື່ອສິດສອນ ແລະ ຮຽນຮູ້ ໄດ້ເກີດປະໂຫຍດສູງສຸດ (ໃຫ້ເບິ່ງ ເພື່ອນສອນເພື່ອນຂ້າງລຸ່ມ).

ສະພາບແວດລ້ອມ (Environment) ຈະປະກອບດ້ວຍສິ່ງແວດລ້ອມກາຍະພາບ - ລວມທັງ ຂັບພະຍາກອນການຮຽນຮູ້ສຳລັບບົດຮຽນທີ່ອາດມີໄວ້ຢູ່ມຸມຮຽນຮູ້ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມຈິດຕະ-ສັງຄົມດັ່ງ ຕົວຢ່າງ: ການເນັ້ນໃສ່ການສ້າງຄວາມພາກພູມໃຈໃນຕົນເອງ ໂດຍຜ່ານກິດຈະກຳກຸ່ມແບບຮ່ວມມື.

ກິດຈະກຳຕ່າງໆ : ເລີ່ມບົດຮຽນດ້ວຍ “ເກມຮຽກຊື່” ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເດັກ ຈີ່ຈຳຊື່ ຂອງກັນແລະກັນ ໃນຕົ້ນ ປີຮຽນ. ກິດຈະກຳນີ້ຈະຊ່ວຍສ້າງຄວາມສາມາດສາມະຄາໃນຫ້ອງຮຽນ. ອີກກິດຈະກຳໜຶ່ງ ເອີ້ນຊື່ວ່າ “ເກມພອນສະຫວັນ”. ໃຫ້ເດັກເຮັດວຽກເປັນຄູ່ ໂດຍໃຫ້ລົມກັນ ແລະ ຖາມກັນ. ຫລັງຈາກສາມ ສິ່ນາທິ, ໃຫ້ພວກເຂົາຂຽນ ສິ່ງທີ່ເຂົາໄດ້ຄົ້ນພົບໃນຕົວຂອງຂາຄູ່ທີ່ໄດ້ສົນທະນາກັນ ແລ້ວລາຍ ງານໃຫ້ຫ້ອງຟັງກ່ຽວກັບຄຸນນະພາບ ຫລື “ພອນສະຫວັນ” ທີ່ຂາຄູ່ມີ. ພວກເຂົາ ສາມາດລາຍງານ ໃນລັກສະນະນີ້: “ເພື່ອນຂອງ ຂ້ອຍຊື່ວ່າ ມາລີ ແລະ ລາວມີພອນສະຫວັນຂອງຄວາມຮູ້ສຶກຕະ ຫລົກຂົບຂັນ” “ເພື່ອນຂອງ ຂ້ອຍຊື່ວ່າ ໂຈ ແລະ ລາວເປັນຄົນທີ່ມີພອນສະຫວັນ ໃນການເປັນ ນັກຟັງທີ່ດີ”. ກິດຈະກຳ ນີ້ສະແດງ ໃຫ້ເຫັນວ່າແຕ່ລະຄົນສາມາດນຳສິ່ງໃດໜຶ່ງມາໃນຫ້ອງຮຽນ ແລະ ພອນສະຫວັນ/ ຄຸນສົມບັດ ເຫລົ່ານີ້ມີຄຸນຄ່າ.

ເດັກຈະຮຽນໄດ້ດີທີ່ສຸດ ໃນເມື່ອພວກເຂົາຫ້າວຫັນ ແລະ ໄດ້ຄົ້ນຄິດ. ພວກເຂົາຍັງສາມາດ ຮຽນໄດ້ດີອີກ ເມື່ອກິດຈະກຳຕ່າງໆຕັ້ງຢູ່ບົນປະສົບການ ແລະ ສະພາບຊີວິດຈິງ ເພື່ອວ່າເຂົາຈະສາ ມາດນຳໃຊ້ ຄວາມຮູ້ໃຫ້ເກີດຜົນ. ຄູ່ທີ່ຮູ້ເດັກ ແລະ ຊຸມຊົນຂອງຕົນຕີ ຈະສາມາດຍົກເອົາຕົວຢ່າງຕ່າງໆ ໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ ຈາກທ້ອງຖິ່ນເຂົ້າໃນການວາງແຜນບົດຮຽນທີ່ ຈະສອນ.

ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຄູ່ຈຳນວນຫລວງຫລາຍ ຍັງບໍ່ເຄີຍໄດ້ຮັບການແນະນຳການວາງແຜນບົດ ຮຽນ. ພວກເຂົາມັກຈະຖືກສິດສອນໃຫ້ອີງໃສ່ປື້ມແບບຮຽນ. ໃນບາງກໍລະນີ, ກໍຍ້ອນວ່າມັນມີພຽງ ແຕ່ປື້ມແບບຮຽນຢ່າງດຽວເປັນສື່ການສອນ.

ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃນກໍລະນີໃດກໍຕາມ, ພວກເຂົາຕ້ອງວາງແຜນວິທີສື່ສານຂໍ້ມູນຢູ່ ໃນປື້ມແບບ ຮຽນໃນທາງທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ເດັກເຂົ້າໃຈ. ສຳລັບຫ້ອງຮຽນຮ່ວມ, ການວາງແຜນນີ້ບໍ່ ແມ່ນສິ່ງຫຼູຫຼາ ແຕ່ມັນເປັນສິ່ງຈຳເປັນ ຍ້ອນວ່າ ຕ້ອງໄດ້ພິຈາລະນາຄື້ນຄວ້າເຖິງຄວາມຕ້ອງການຂອງເດັກທີ່ມີ ພື້ນຖານ ແລະ ຄວາມສາມາດແຕກຕ່າງກັນ. ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງຮູ້ຢ່າງນ້ອຍ ສິ່ງດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

- ພວກເຮົາພວມສອນອັນໃດ (ຫົວຂໍ້, ເນື້ອໃນ)?
- ເປັນຫຍັງພວກເຮົາຈຶ່ງສອນມັນ (ເປົ້າປະສົງ/ຈຸດປະສົງ)?
- ພວກເຮົາຈະສອນມັນຢ່າງໃດ (ວິທີ/ຂະບວນການ)?
- ເດັກໄດ້ຮູ້ຫຍັງມາກ່ອນແລ້ວ (ການຮຽນຮູ້ກ່ອນໜ້ານີ້; ການປະເມີນກ່ອນການຮຽນ)?
- ເດັກຈະຕ້ອງເຮັດຫຍັງແດ່ (ກິດຈະກຳຕ່າງໆ)?
- ພວກເຮົາຈະບໍລິຫານ - ຈັດການສອນບົດຮຽນແນວໃດ (ລວມທັງການຈັດຕັ້ງສະພາບ ແວດລ້ອມທາງກາຍະພາບ ແລະ ສັງຄົມ)?
- ກິດຈະກຳຕ່າງໆຈະເໝາະກັບເດັກທຸກຄົນ ຫລືບໍ່?
- ເດັກຈະມີໂອກາດເຮັດວຽກເປັນຄູ່ ຫລື ເປັນກຸ່ມນ້ອຍ ຫລືບໍ່?
- ເດັກຈະມີວິທີບັນທຶກສິ່ງທີ່ເຂົາໄດ້ເຮັດແລ້ວແນວໃດ (ຜົນງານຈາກການຮຽນຮູ້ ເຊັ່ນ ພາບ ແຕ້ມຕ່າງໆ)?

- ພວກເຮົາຈະຮູ້ໄດ້ແນວໃດວ່າເດັກໄດ້ຮຽນຮູ້ແລ້ວ (ການສະທ້ອນຄືນ/ສ່ອງແສງ ແລະ ການປະເມີນ)?
- ພວກເຮົາຈະເຮັດຫຍັງໃນຕໍ່ໜ້າ (ການສະທ້ອນກັບ ແລະ ການວາງແຜນ ສຳລັບອະນາຄົດ)?

ບາງວິທີທາງທີ່ພວກເຮົາສາມາດຈັດຕັ້ງຕົນເອງ ແລະ ວາງແຜນບົດຮຽນຂອງເຮົາໃຫ້ໄດ້ດີ ແມ່ນ ຕ້ອງຜ່ານການໃຊ້ແມ່ແບບການວາງແຜນການສອນແບບງ່າຍໆ, ຮ່າງບົດສອນ ຫລື ແບບຟອມການວາງແຜນການສອນປະຈຳວັນ ຄືດັ່ງໃນບາງ ຕົວຢ່າງທີ່ນີ້. ໃຫ້ພະຍາຍາມ ໃຊ້ຢ່າງນ້ອຍຈັກໜຶ່ງ ຕົວຢ່າງ ໃນການວາງແຜນການສອນ, ບາງທີອາດຈະເລີ່ມດ້ວຍໜຶ່ງຫົວຂໍ້ ຫລື ໜຶ່ງບົດຮຽນກ່ອນ. ມັນຈະເຮັດ ໃຫ້ການລິເລີ່ມທີ່ໝັ້ນຄົງໃນການຈັດຕັ້ງການສອນຂອງທ່ານ; ວິທີຕິດຕາມຊ່ອຍເຫລືອເດັກ ວ່າເຂົາໃຈສິ່ງ ທີ່ໄດ້ສອນໄປແລ້ວຫລືຍັງ ແລະ ໂອກາດ ສຳລັບ ທ່ານເພື່ອຄົ້ນຄິດ ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ທ່ານຈະເຮັດໃນຂັ້ນຕໍ່ໄປ ເພື່ອປັບປຸງການສອນຂອງທ່ານຄືແນວ ໃດ.

ແມ່ແບບການວາງແຜນບົດສອນທີ່ຈະສອນ

ຫົວຂໍ້	ຈຸດປະສົງ	ວິທີສອນ	ປະເມີນກ່ອນສອນ	ການກຽມ ທ້ອງຮຽນ	ກິດຈະກຳເດັກ	ຜະລິດພັນ ຂອງການ ຮຽນຮູ້	ການສ່ອງແສງ	ຄຳເຫັນ(ການສະທ້ອນກັບ)

ຮ່າງແຜນບົດຮຽນທີ່ຈະສອນ

ວິຊາ:

.....

.....

ຫ້ອງຮຽນ

ຫລື

ກຸ່ມທີ່ຈະສອນ

.....

ຈຳນວນນັກຮຽນ:

.....

.....

ເວລາສອນ:

ຈຸດປະສົງຂອງການຮຽນຮູ້

ທ່ານຕ້ອງການຢາກໃຫ້ເດັກຮຽນຫຍັງໃນບົດຮຽນນີ້?

ໃຫ້ຄົ້ນຄິດກ່ຽວກັບຄວາມຮູ້, ທັກສະ ແລະ ທັດສະນະຄະຕິທີ່ທ່ານຢາກໃຫ້ເຂົາ ຮຽນຮູ້.

ໃຫ້ຄັດເລືອກ ຈັກສອງສາມຈຸດປະສົງເພື່ອເນັ້ນ ໃນການສອນບົດຮຽນໜຶ່ງ.

ຊັບພະຍາກອນ:

ທ່ານຕ້ອງການຊັບພະຍາກອນຫຍັງແດ່ສຳລັບສອນບົດຮຽນນີ້? ສີ່ , ເອກະສານ, ອັນໃດ

ແດ່ທີ່ເດັກຈຳເປັນ? ເດັກຈະສາມາດຊ່ອຍຊອກຫາຊັບພະຍາກອນ ໃຫ້ໄດ້ມາຢ່າງໃດ?

ເດັກທີ່ມີຄວາມຕ້ອງການພິເສດ:

ມີເດັກໃນຫ້ອງ/ກຸ່ມ ທີ່ມີຄວາມຕ້ອງການຊ່ອຍເຫລືອພິເສດຫລືບໍ່?

ມີການຊ່ອຍເຫລືອຊະນິດໃດທີ່ທ່ານຈຳເປັນຕ້ອງສະໜອງໃຫ້ເດັກເຫລົ່ານີ້?

ທ່ານຈຳເປັນຕ້ອງຊ່ອຍເຫລືອເຂົາແບບລາຍບຸກຄົນຫລືບໍ່?

ການໃຫ້ຄຳແນະນຳ:

ໃຫ້ບອກເດັກ ສິ່ງທີ່ທ່ານຕ້ອງການໃຫ້ເຂົາຮຽນຮູ້ໃນບົດຮຽນນີ້. ຄູບາງຄົນຈະຂຽນສິ່ງດັ່ງກ່າວໃສ່ກະດານກ່ອນຈະເລີ່ມບົດຮຽນ. ໃຫ້ຄົ້ນຄິດກ່ຽວກັບວິທີທີ່ທ່ານຈະເລີ່ມບົດຮຽນ.

ຢ່າລືມທົບທວນແບບສັ້ນໆກ່ຽວກັບ ສິ່ງທີ່ເດັກໄດ້ຮຽນໃນບົດຮຽນຜ່ານມາ. ພະຍາຍາມເລີ່ມດ້ວຍການຕັ້ງບັນຫາ ເພື່ອໃຫ້ເດັກຕອບ ຫລື ແກ້ໂດຍໃຊ້ຄຳຖາມແບບປາຍເປີດ ຫລື

ໂດຍໃຊ້ຮູບພາບ ເພື່ອສົນທະນາອະພິປາຍເຊິ່ງ ຈະສາມາດນຳໄປສູ່ກິດຈະກຳຫລັກຂອງທ່ານ.

ກິດຈະກຳຫລັກ:

- ທ່ານຕ້ອງການໃຫ້ເດັກເຮັດຫຍັງແດ່ໃນພາກສ່ວນສຳຄັນຂອງບົດຮຽນ?
- ຕ້ອງແນ່ໃຈວ່າກິດຈະກຳຕ່າງໆຂອງທ່ານຈະເຮັດໃຫ້ເດັກໄປເຖິງຈຸດປະສົງຂອງການຮຽນຮູ້.
- ໃຫ້ພະຍາຍາມບັນຈຸກິດຈະກຳທີ່ຫລາກຫລາຍເຂົ້າໄປເຊັ່ນຕົວຢ່າງ: ພະຍາມຍາມບອກໃຫ້ເດັກ ເຮັດວຽກເປັນຄູ່ ຫລື ເປັນກຸ່ມນ້ອຍ.
- ໃຫ້ຕັດສິນໃຈວ່າຈະແນະນຳ ແລະ ອະທິບາຍວິທີເຮັດກິດຈະກຳແນວໃດ.
- ຕັດສິນໃຈວ່າຈະໃຫ້ເວລາແກ່ເດັກເຮັດກິດຈະກຳຢ່າງໃດ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວມັກຈະເປັນໂອກາດທີ່ດີ ເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອເດັກທີ່ມີຄວາມຕ້ອງການພິເສດ

ສະຫລຸບ:

ໃຫ້ເລືອກກິດຈະກຳ ຫລື ການສົນທະນາອະພິປາຍໃນຕອນທ້າຍຂອງບົດຮຽນ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ບັນລຸຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ. ຖາມນັກຮຽນວ່າ ເຂົາໄດ້ຮຽນຮູ້ຫຍັງແລ້ວ.

ການສະຫ້ອນພາບ/ສ່ອງແສງດ້ວຍຕົນເອງ ຫລັງຈາກທ່ານໄດ້ສອນບົດຮຽນແລ້ວ:

ໃຫ້ໃຊ້ຊ່ອງຫວ່າງໃນຕາຕະລາງນີ້ ເພື່ອຂຽນບັນທຶກສິ່ງ ສຳຄັນທ່ານເອງວ່າບົດຮຽນທີ່ສອນເປັນໄປຄືແນວໃດ ແລະ ອາດສາມາດປັບປຸງໃນເທື່ອໜ້າຢ່າງໃດ. ເດັກໄດ້ບັນລຸຈຸດປະສົງຫລືບໍ່? ເດັກທຸກຄົນໄດ້ມີສ່ວນຮ່ວມຫລືບໍ່? ທ່ານຈະສາມາດເຮັດອັນໃດທີ່ແຕກຕ່າງໄປຈາກນີ້ໃນຄັ້ງໜ້າ?

ແບບຟອມການວາງແຜນການສອນປະຈຳວັນຂອງຄູ		
ວັນທີ:		
1.	ຈຸດປະສົງຂອງການຮຽນຮູ້	ຊັບພະຍາກອນ:
	ໂຄງສ້າງຂອງບົດຮຽນ/ບົດສອນ	
2.	ຈຸດປະສົງຂອງການຮຽນຮູ້	ຊັບພະຍາກອນ:
	ໂຄງສ້າງຂອງບົດຮຽນ/ບົດສອນ	
3.	ຈຸດປະສົງຂອງການຮຽນຮູ້	ຊັບພະຍາກອນ:
	ໂຄງສ້າງຂອງບົດຮຽນ/ບົດສອນ	
4.	ຈຸດປະສົງຂອງການຮຽນຮູ້	ຊັບພະຍາກອນ:

	ໂຄງສ້າງຂອງບົດຮຽນ/ບົດສອນ	
5.	ຈຸດປະສົງຂອງການຮຽນຮູ້	ຊັບພະຍາກອນ:
	ໂຄງສ້າງຂອງບົດຮຽນ/ບົດສອນ	

3.4 ການສົດສອນຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ ຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຫຼາຍຄົນ ສອນແນວ ໃດ? ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ວ່າ ຈະສອນອັນໃດ?

ໃຫ້ທ່ານຫລັບຕາ ແລະ ຄິດຄືນຫລັງຕອນເວລາທີ່ທ່ານເປັນນັກຮຽນ; ບາງທີທ່ານອາດເປັນຜູ້ໜຶ່ງ ທີ່ຮຽນຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນນັ້ນ. ມີເວລາໃດແດ່ ທີ່ທ່ານມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່າທ່ານ ບໍ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ອັນໃດເລີຍ? ໃຫ້ທ່ານຂຽນແນວຄິດຂອງທ່ານລົງໃນແຜ່ນເຈ້ຍ. ໃຫ້ຂຽນເຫດຜົນທີ່ມີລັກສະນະທຳມະດາທີ່ສຸດວ່າ ເປັນຫຍັງ ນັກຮຽນທີ່ຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍ ຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຕິດຕາມສິ່ງທີ່ທ່ານກຳລັງສົດສອນລົງ ຂ້າງລຸ່ມນີ້. ເຫດຜົນນີ້ມີຢູ່ໃນແນວຄິດທີ່ທ່ານໄດ້ຂຽນລົງແຜ່ນເຈ້ຍບໍ?

- ◆ ບົດຮຽນ, ການບັນລະຍາຍ ຫຼື ກິດຈະກຳບໍ່ຈະແຈ້ງຕໍ່ນັກຮຽນ.
- ◆ ປາກົດວ່າຄູສອນບໍ່ມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນ ຫຼືວ່າ ເບື້ອຫນ່າຍ.
- ◆ ວິທີການສົດສອນເປັນຕາໜ້າເບື້ອ.
- ◆ ບັນດາຕົວຢ່າງທີ່ນຳໃຊ້ຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນ ບໍ່ສາມາດຊ່ວຍເຫຼືອນັກຮຽນໃຫ້ເຂົ້າໃຈ ແລະ ນຳໃຊ້ແນວຄິດທີ່ໄດ້ສົດສອນນັ້ນ ຢູ່ໃນພາກປະຕິບັດຕົວຈິງ. ບັນດາຕົວຢ່າງບໍ່ມີຄວາມໝາຍ.
- ◆ ຈຸດສຳຄັນບໍ່ໄດ້ຖືກເນັ້ນໜັກ ແລະ ແນວຄວາມຄິດຫຼັກໆ ບໍ່ໄດ້ຖືກສະຫຼຸບສັງລວມ.

ເຫດຜົນເຫຼົ່ານີ້ ແມ່ນລັກສະນະຂອງວິທີການທີ່ທ່ານສົດສອນບໍ? ທ່ານຈຶ່ງມີຄວາມຊື່ສັດ! ຖ້າຫາກແມ່ນກໍບໍ່ຕ້ອງເປັນຫວ່ງ. ຂໍ້ມູນຢູ່ໃນພາກນີ້ຈະຊ່ວຍເຫຼືອທ່ານ ເພື່ອສົດສອນ ໃຫ້ມີປະສິດທິຜົນຫຼາຍຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ.

ການແຕ່ງບົດສອນ.

ຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍ, ມັນມີຄວາມສຳຄັນທີ່ສຸດ ໃນການນຳໃຊ້ເວລາຂອງ ທ່ານທີ່ມີ ໃຫ້ເປັນປະໂຫຍດທີ່ສຸດ ແລະ ໃຫ້ມີເວລາພຽງພໍ ສຳລັບ ການຮຽນຮູ້. ອັນນີ້ມີຄວາມໝາຍວ່າໃຫ້ມີການວາງແຜນໄວ້ລ່ວງໜ້າ. ຕ້ອງເຮັດພາກສ່ວນໃຫຍ່ໆຂອງວຽກງານການສອນໃນຫ້ອງຮຽນ ທີ່ມີ ນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍ ໃຫ້ດີເສຍກ່ອນໃນມື້ທຳອິດ.

ຕົວຢ່າງ, ຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຈຳນວນໜ້ອຍ ທ່ານອາດເອົາວຽກໃຫ້ນັກຮຽນ ໂດຍບໍ່ຕ້ອງມີການກະກຽມໄວ້ລ່ວງໜ້າໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ, ແຕ່ວ່າ ຢູ່ໃນ ຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍ ທ່ານ

ຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ເວລາຫຼາຍກວ່າ ເພື່ອວາງແຜນແຕ່ງບົດສອນ ແລະ ວາງແຜນກິດຈະກຳ ຂອງບົດສອນ ຢ່າງລະອຽດຖີ່ຖ້ວນ.

ແຕ່ກໍເປັນໜ້າເສຍດາຍທີ່ມີຄູສອນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ ບໍ່ໄດ້ຮັບການຮຽນຮູ້ວ່າຈະແຕ່ງບົດສອນແນວໃດ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຖືກສອນເພື່ອໃຫ້ອົງໃສ່ປຶ້ມແບບຮຽນ. ໃນບາງກໍລະນີ ຍ້ອນວ່າປຶ້ມແບບຮຽນ ແມ່ນອຸປະກອນການສິດສອນແນວດຽວທີ່ມີ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ ການແຕ່ງບົດສອນທີ່ດີ ຈະຊ່ວຍເຫຼືອທ່ານໃນການຫຼຸດຜ່ອນຄວາມກັງວົນ ຕໍ່ການສິດສອນຢູ່ຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍ ເພາະວ່າ ທ່ານຈະຮູ້ໃນສິ່ງທີ່ທ່ານຈະສອນກ່ອນລ່ວງໜ້າ, ເປັນຫຍັງຈຶ່ງສອນ ແລະ ຈະສອນແນວໃດ. ທ່ານຈະສາມາດຖ່າຍທອດບົດຮຽນຢ່າງທຸ່ນທ່ຽງ, ແລະ ຄວາມໝັ້ນໃຈຂອງທ່ານຈະເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນມີຄວາມເຊື່ອຖື ແລະ ມີຄວາມສະບາຍໃຈໃນການຮຽນຮູ້ຈາກທ່ານ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ທ່ານຈະອົງໃສ່ປຶ້ມແບບຮຽນເປັນຫຼັກໃນການສອນ, ທ່ານຈະຕ້ອງວາງແຜນວ່າ ທ່ານຈະສື່ສານຂໍ້ມູນແນວໃດ ເພື່ອນັກຮຽນທຸກຄົນເຂົ້າໃຈ. ສຳລັບຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍ, ການວາງແຜນແບບນີ້ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງທີ່ງ່າຍ ແຕ່ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ຈຳເປັນ ເພາະວ່າມັນຈະນຳເອົາຄວາມເປັນລະບຽບມາສູ່ສະພາບແວດລ້ອມຂອງຫ້ອງຮຽນ, ເຖິງແມ່ນວ່າຫ້ອງຮຽນຈະແອອັດ. ໃຈກາງຂອງຂະບວນການແຕ່ງບົດສອນ ມີ 3 ຢ່າງ ທີ່ສຳຄັນ:

1. ສະພາບແວດລ້ອມທາງດ້ານວັດຖຸ ແລະ ຈິດຕະສາດ-ສັງຄົມຂອງຫ້ອງຮຽນ, ຄືດັ່ງທີ່ໄດ້ຂຽນໄວ້ຢູ່ຂ້າງເທິງ.
2. ເນື້ອໃນບົດສອນ, ມີຫົວຂໍ້ໃດທີ່ໄດ້ກຳນົດຢູ່ໃນເອກະສານຫຼັກສູດແຫ່ງຊາດ ແລະ ຈະເຮັດໃຫ້ຫົວຂໍ້ນີ້ມີຄວາມໝາຍຕໍ່ນັກຮຽນຂອງທ່ານແນວໃດ ແລະ ຈະດັດປັບໃຫ້ເໝາະສົມກັບຊຸມຊົນໃນຫ້ອງຖິ່ນແນວໃດ; ແລະ
3. ຂະບວນການ ຫຼືວ່າ ຈະສິດສອນເນື້ອໃນບົດຮຽນແນວໃດ ຊຶ່ງອາດນຳໃຊ້ວິທີສິດສອນຕ່າງໆ ເພື່ອໃຫ້ເໝາະສົມກັບວິທີການຮຳຮຽນຂອງນັກຮຽນ ຫຼື ເພື່ອໃຊ້ເວລາເທົ່າທີ່ມີໃຫ້ຫຼາຍທີ່ສຸດ ສຳລັບ ການສິດສອນ ແລະ ຮຳຮຽນ.

ສິ່ງຕໍ່ໄປນີ້ ແມ່ນອົງປະກອບອັນສຳຄັນທີ່ສຸດຈຳນວນໜຶ່ງ ຢູ່ໃນການແຕ່ງບົດສອນທີ່ສາມາດ ຊ່ວຍທ່ານເພື່ອຄຸ້ມຄອງການຮຳຮຽນ ຂອງນັກຮຽນຫຼາຍໆຄົນ.

ໃຫ້ມີຄວາມສະບາຍໃຈກັບສິ່ງທີ່ທ່ານກຳລັງສິດສອນ (ຫົວຂໍ້, ເນື້ອໃນ). ການສິດສອນຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍ ຈະມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຫຼາຍຂຶ້ນ ຖ້າຫາກທ່ານບໍ່ມີຄວາມແນ່ໃຈ ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ທ່ານກຳລັງສິດສອນ. ໃຫ້ອ່ານຫົວຂໍ້ເຫຼົ່ານັ້ນໃຫ້ຫຼາຍໆຄັ້ງ ເພື່ອທ່ານຈະມີຄວາມໝັ້ນໃຈໃນການນຳສະເໜີມັນ ແລະ ສາມາດຮັກສາຈຸດສຸມໄດ້ຢ່າງສະໜ້າສະເໝີໃນເວລາສິດສອນ. ນັກຮຽນຈະຕິດຕາມການບັນຍາຍບົດຮຽນຂອງທ່ານ ແລະ ກິດຈະກຳຂອງບົດຮຽນໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ, ແລະ ຈະຫຼຸດຜ່ອນເພື່ອບໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ສຶກເບື້ອ ແລະ ສັບສົນກ່ຽວກັບບົດຮຽນ.

ໃຫ້ຄິດເຖິງຄຳຖາມທີ່ໃຊ້ຖາມນັກຮຽນ ແລະ ໃຫ້ຄາດຄະເນຄຳຖາມ ຊຶ່ງນັກຮຽນອາດຈະຖາມ ທ່ານ. ໃຫ້ທົບທວນເບິ່ງອຸປະກອນການສອນ, ວຽກທີ່ຈະ ເອົາໃຫ້ນັກຮຽນເຮັດ ແລະ ອ່ານເບິ່ງບັນຊີ ລາຍຊື່ຂອງຄູ ຜູ້ທີ່ໄດ້ສອນຫົວຂໍ້ນີ້ມາກ່ອນແລ້ວ. ຖ້າເປັນໄປໄດ້, ໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມໂມງສອນທີ່ສອນ ໂດຍຄູຜູ້ມີປະສົບການ ເພື່ອເບິ່ງວ່າເພິ່ນຈັດສັນເນື້ອໃນ ແລະ ກິດຈະກຳສຳລັບນັກຮຽນຢູ່ໃນຫ້ອງ ຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນ ຈຳນວນຫຼາຍ ຄືແນວໃດ.

ໃຫ້ມີຄວາມຮູ້ຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າ ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງສອນຫົວຂໍ້ນີ້ ແລະ ຈຸດປະສົງຂອງ ການຮຽນຮູ້. ໃຫ້ຄິດ ກ່ຽວກັບ ຄວາມຮູ້, ທັກສະ ແລະ ທັດສະນະຄະຕິ ທີ່ທ່ານຢາກໃຫ້ນັກຮຽນຂອງ ທ່ານຮຽນຮູ້ ແລະ ໃຫ້ເລືອກເອົາ 2 ຫຼື 3 ຢ່າງ ເພື່ອສຸມໃສ່ໃນບົດຮຽນໜຶ່ງ. ໃຫ້ອະທິບາຍຈະແຈ້ງ ຕໍ່ນັກຮຽນທຸກຄົນຂອງ ທ່ານໃນສິ່ງທີ່ທ່ານຕ້ອງການ ໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຮຽນຮູ້ຈາກບົດຮຽນ ສະເພາະໃດ ໜຶ່ງ. ມີຄູສອນໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ ມີນັກຮຽນຫຼາຍຈຳນວນໜຶ່ງ ຂຽນຈຸດປະສົງຂອງການຮູ້ຮຽນໃສ່ ກະດານດຳ ຫຼື ຂຽນໃສ່ ເຈ້ຍແຜນໃຫຍ່ ກ່ອນຈະເລີ່ມການສິດສອນແລ້ວພວກເພິ່ນກໍອະທິບາຍ ຈຸດປະສົງ ແຕ່ລະອັນໃຫ້ນັກຮຽນຟັງກ່ອນຈະ ເລີ່ມຕົ້ນການສອນ ເພື່ອໃຫ້ນັກຮຽນມີຄວາມເຂົ້າໃຈ ເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນ ຕໍ່ກັບບົດຮຽນທີ່ຈະໄດ້ຮຽນ.

ສ້າງໂຄງຮ່າງບົດສອນແບບມີເຫດມີຜົນ. ວິທີທີ່ດີທີ່ສຸດເພື່ອບໍ່ເຮັດໃຫ້ເສຍຄວາມຕັ້ງໃຈ ຂອງ ນັກຮຽນຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍ ແມ່ນການສະເຫນີຫົວຂໍ້ ບໍລິບົດ(ເນື້ອຄວາມ) ແລະ ກິດຈະກຳດ້ວຍການສຸ່ມເອົາ. ການສະເຫນີບົດສອນຈຳນວນໜຶ່ງ ແລະ ເນື້ອໃນ ຂອງມັນ, ດີທີ່ສຸດແມ່ນ ໃຫ້ສະເຫນີໄປຕາມ ລຳດັບກ່ອນ ແລະ ຫລັງເຊັ່ນ ເຫດການທາງດ້ານ ປະຫວັດສາດ ຫຼື ເປັນໄປຕາມ ຂັ້ນຕອນໃນວິທີການແບບເປັນໄປຕາມບາດກ້າວໜຶ່ງໄປສູ່ບາດ ກ້າວຕໍ່ໄປ (ກ ພາໃຫ້ເກີດ ຂ ຊຶ່ງພາໃຫ້ ເກີດ). ບາງເທື່ອທ່ານສາມາດພັນລະນາ ແລະ ກໍຢົກຕົວ ຢ່າງວິທີແກ້ໄຂບັນຫານັ້ນ ຫຼື ດີໄປກວ່ານັ້ນ ແມ່ນໃຫ້ນັກຮຽນເຮັດວຽກພິເສດລາວ ຫຼື ເປັນກຸ່ມ ເພື່ອຊີ້ແຈ້ງວ່າ ເຂົາເຈົ້າສາມາດແກ້ບັນຫານັ້ນແນວໃດ.

ໃຫ້ຈື່ຈຳໄວ້ວ່າ: ການທີ່ທ່ານຈັດສັນຂໍ້ມູນໄວ້ໃນສະໝອງຂອງທ່ານແນວໃດນັ້ນ ອາດຈະ ບໍ່ແມ່ນ ວິທີດຽວກັນກັບທີ່ນັກຮຽນເຮັດ. ໃຫ້ພິຈາລະນາຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຂອງອຸປະກອນ ທີ່ທ່ານ ສອນ ແລະ ລະດັບຄວາມອາດສາມາດ ຂອງນັກຮຽນຂອງທ່ານ ໃນຂະນະທີ່ທ່ານໄດ້ຕັດສິນໃຈວ່າ ຈະເອົາຂໍ້ມູນອັນໃດປະກອບໃນບົດສອນ, ຈະຈັດລຳດັບແນວໃດ ແລະ ໃຊ້ວິທີໃດ (ວິທີສິດສອນ, ຕົວຢ່າງ, ແລະ ອື່ນໆ...)

ວາງແຜນຍຸດທະສາດການສິດສອນແລະກິດຈະກຳໄວ້ລ່ວງໜ້າ.

ເຖິງແມ່ນວ່າທ່ານອາດຈະຢາກວາງ ແຜນການສອນ ແລະ ກິດຈະກຳໄວ້ກ່ອນ, ແຕ່ບໍ່ຄວນທີ່ຈະ ວາງແຜນເຮັດການບັນລະຍາຍຕະຫລອດໄລຍະ. ເນື່ອງຈາກວ່າໄລຍະຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງນັກຮຽນ ມີຈຳກັດແຕ່ 10-15 ນາທີ. ມັນຈະເປັນການດີທີ່ສຸດ ຖ້າທ່ານປ່ຽນແປງຮູບການຂອງການບັນ

ລະຍາຍເລື້ອຍໆ ເພື່ອນັກຮຽນທຸກຄົນມີຄວາມສົນໃຈພິເສດ ແມ່ນຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍ, ນັກຮຽນຈະເລີ່ມຕົ້ນລົມກັນ (ຫຼືອາດເທົ່າອນ) ໃນເວລາເຂົາເຈົ້າຮູ້ສຶກເປື້ອນໜ່າຍ. ດັ່ງນັ້ນ ຄວນວາງແຜນ “ບັນລະຍາຍໜ້ອຍ” ສະຫລັບກັບການເຮັດກິດຈະກຳສັ້ນໆເຊັ່ນ ຕັ້ງຄຳຖາມ ແລະ ຄຳຕອບ ຫຼື ບອກໃຫ້ນັກຮຽນແລກປ່ຽນຕົວຢ່າງ ຫຼື ປະສົບການ ສ່ວນຕົວທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບນັກຮຽນນັ້ນ.

ໃນການແຕ່ງບົດສອນ ໃຫ້ກຳນົດກິດຈະກຳທີ່ນັກຮຽນທຸກຄົນສາມາດມີສ່ວນຮ່ວມຕາມຄວາມເໝາະສົມ, ແລະ ໃຫ້ເລືອກວິທີການສິດສອນທີ່ດີທີ່ສຸດໜຶ່ງ ຫຼື ສອງຢ່າງ ສຳລັບການສິດສອນແຕ່ລະພາກ: ການບັນລະຍາຍ, ສົນທະນາເປັນກຸ່ມນ້ອຍ, ເຮັດວຽກດ້ວຍຕົນເອງ, ສະແດງບົດບາດສົມມຸດ, ການສາທິດ ແລະ ອື່ນໆ. ໃຫ້ທ່ານຕັດສິນໃຈວ່າ ທ່ານຈະເຮັດແນວໃດ: (ກ) ກະກຽມການສິດສອນໃນຫ້ອງຮຽນ, (ຂ) ນຳສະເໜີແນວຄວາມຄິດໃໝ່, (ຄ) ນັກຮຽນໄດ້ນຳໃຊ້ສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ຜ່ານກິດຈະກຳ (ຕົວຢ່າງ ຜ່ານການສົນທະນາ, ຂຽນກິດຈະກຳຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນ ຫຼື ວຽກງານຮ່ວມກັນ) ແລະ (ງ) ວັດຜົນເບິ່ງວ່ານັກຮຽນສາມາດນຳເອົາສິ່ງທີ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ມານຳໃຊ້ໃນພາກປະຕິບັດໄດ້ ຫຼືບໍ່ (ຕົວຢ່າງ: ໂດຍ ຜ່ານການໃຊ້ຄຳຖາມ, ການເຮັດວຽກທີ່ມອບໝາຍໃຫ້ຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນ, ການແກ້ໂຈດ ຫຼື ເຮັດວຽກບ້ານ).

ການແຕ່ງບົດສອນຢ່າງລະອຽດຖີ່ຖ້ວນນັ້ນ ແມ່ນມີຄວາມຈຳເປັນ ເພື່ອພັດທະນາກິດຈະກຳການຮຽນທີ່ເໝາະສົມ, ແຕ່ຄຳຕອບແທນທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ ແມ່ນນັກຮຽນສາມາດຮຽນໄດ້ດີກວ່າຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍ. ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນແທນທີ່ຈະຖາມວ່າ”ຂ້ອຍຈະເຮັດອັນໃດ ໃນການສອນແຕ່ລະພາກ” ໃຫ້ສຸມໃສ່ວ່າ “ນັກຮຽນຂອງຂ້ອຍຈະເຮັດອັນໃດ?” ບໍ່ວ່າທ່ານຈະເລືອກກິດຈະກຳອັນໃດກໍຕາມ ຕ້ອງແນ່ໃຈວ່າ ນັກຮຽນຂອງທ່ານຈະຕ້ອງບັນລຸຈຸດປະສົງຂອງການຮຽນ.

ໃຫ້ຈື່ຈຳໄວ້ວ່າ: ນັກຮຽນຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍ ຈະມີຄວາມເອົາໃຈໃສ່ຕິດຕາມບົດຮຽນຫຼາຍຂຶ້ນຖ້າຫາກວ່າເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຫັນຄວາມຫຼາກຫຼາຍຂອງກິດຈະກຳການຮຳຮຽນ ແລະຍຸດທະສາດການສິດສອນ.

ກຳນົດຊັບພະຍາກອນ ແລະ ອຸປະກອນຕ່າງໆ: ມີຊັບພະຍາກອນອັນໃດແດ່ ທີ່ທ່ານຕ້ອງການສຳລັບບົດຮຽນ? ຊັບພະຍາກອນເຫຼົ່ານີ້ ອາດເປັນຊັບພະຍາກອນດ້ານວັດຖຸ ເຊັ່ນ ແຜ່ນປີສເຕີ ຫຼື ປຶ້ມແບບຮຽນ, ອາດເປັນຊັບພະຍາກອນບຸກຄົນ ເຊັ່ນ ສະມາຊິກຊຸມຊົນຜູ້ທີ່ມີຄວາມຊ່ຽວຊານດ້ານການຮ້ອງເພງ, ຟ້ອນ, ຫຼື ຜະລິດເຄື່ອງຫັດຖະກຳທ້ອງຖິ່ນ. ສຳລັບນັກຮຽນຂອງທ່ານ, ເພື່ອຈະເຮັດກິດຈະກຳ ເຊັ່ນ ຜະລິດເຄື່ອງຫັດຖະກຳທ້ອງຖິ່ນ, ມີວັດຖຸອັນໃດທີ່ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງການ, ສາມາດຂໍແບ່ງປັນວັດຖຸເຫຼົ່ານັ້ນນຳນັກຮຽນຜູ້ອື່ນໆໄດ້ບໍ່ ເຊັ່ນ ໃນເວລາເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມ? ນັກຮຽນຂອງ ຫຼື ຄອບຄົວ ຂອງເຂົາເຈົ້າສາມາດສະໜອງວັດຖຸເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ບໍ່?

ຊອກເອົາຜູ້ຊ່ວຍການສິດສອນໄວ້ລ່ວງໜ້າ. ໃນຖານະທີ່ທ່ານເປັນຄູສອນປະຈຳຫ້ອງ, ໃນຂະນະທີ່ທ່ານມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການຮຳຮຽນຂອງນັກຮຽນຂອງທ່ານ, ທ່ານສາມາດຊອກເອົາຜູ້ອື່ນໆມາຊ່ວຍເຫຼືອທ່ານ “ຜູ້ຊ່ວຍສິດສອນ”. ພວກເພິ່ນເຫຼົ່ານີ້ ເປັນຊັບສິມບັດທີ່ມີຄ່າຕໍ່ກັບຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍ ເພາະວ່າ ພວກເພິ່ນສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ທ່ານໄດ້ເຮັດວຽກກັບນັກຮຽນເປັນລາຍບຸກຄົນ, ເພື່ອຄຸ້ມຄອງກິດຈະກຳການຮຽນໄດ້ຢ່າງມີປະສິດຕິຜົນ ແລະ ສັງເກດເບິ່ງຫ້ອງຮຽນທັງໝົດໄດ້, ຕົວຢ່າງ ຂໍ້ຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອນຳຄູສອນທີ່ບຳນານແລ້ວ, ນັກຮຽນທີ່ຈົບມັດທະຍົມປາຍ ຫຼື ຜູ້ປົກຄອງເດັກ ເພື່ອຄຸ້ມຄອງຫ້ອງຮຽນຂອງທ່ານ ຫຼື ເພື່ອສອນບົດຮຽນໃດໜຶ່ງທີ່ເໝາະສົມ. ພວກເພິ່ນສາມາດຊ່ວຍເຫຼືອນັກຮຽນ ຂອງທ່ານໃນການດຳເນີນກິດຈະກຳເປັນກຸ່ມ. ພ້ອມກັນນັ້ນ ທ່ານຍັງສາມາດຂໍໃຫ້ນັກຮຽນ ຜູ້ທີ່ໃຫຍ່ກວ່າ ໝູ່ ຫຼື ຜູ້ຮຽນເກັ່ງກວ່າໝູ່ຢູ່ໃນຫ້ອງໃຫ້ເປັນຄູສອນໝູ່ເພື່ອນຂອງເຂົາ ໃຫ້ຊຸກຍູ້ “ຜູ້ຊ່ວຍຊານ” ຈາກຊຸມຊົນ ເພື່ອມາເປັນວິທະຍາກອນຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນ ເພື່ອເວົ້າກ່ຽວກັບທັກສະ ແລະ ຄວາມຮູ້ພິເສດໃດໜຶ່ງ.

ໃຫ້ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ນັກຮຽນໂດຍເບິ່ງຄວາມຕ້ອງການເປັນລາຍບຸກຄົນຫຼາຍກວ່າເກົ່າ.

ໃນຫ້ອງຮຽນ ມີນັກຮຽນທີ່ມີຄວາມຕ້ອງການພິເສດບໍ່? ການຊ່ວຍເຫຼືອປະເພດໃດ ທີ່ທ່ານຕ້ອງການສະໜອງ ໃຫ້ນັກຮຽນເຫຼົ່ານັ້ນ? ທ່ານຕ້ອງການຈະຊ່ວຍເຂົາເຈົ້າເປັນການສ່ວນຕົວບໍ່ ຫຼືວ່າ ນັກຮຽນຜູ້ອື່ນໆ ສາມາດຊ່ວຍ ເຂົາເຈົ້າໄດ້? ທ່ານມີຄວາມຈຳເປັນເພື່ອໃຫ້ນັກຮຽນເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ນັ່ງຢູ່ບ່ອນທີ່ເໝາະສົມຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນບໍ່? ມັນຈະເປັນການດີ ຖ້າຫາກນັກຮຽນທີ່ມີຄວາມຕ້ອງການພິເສດໄດ້ນັ່ງຢູ່ທາງດ້ານແຖວໜ້າບ່ອນ ທີ່ ທ່ານສາມາດຊ່ວຍເຫຼືອເຂົາເຈົ້າໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ, ໂດຍສະເພາະ ຖ້າຫາກຫ້ອງຮຽນຫາກແອອັດ ຫຼື ມີ ຈຳນວນນັກຮຽນຫຼາຍ.

ພັດທະນາ, ແລະ ຕິດຕາມການແຕ່ງບົດສອນຢ່າງເປັນທາງການ. ບົດສອນທີ່ດີຢ່າງໜ້ອຍຄວນບັນລຸຈຸດປະສົງຢູ່ສອງຢ່າງ. ທຳອິດ ໃຫ້ວາງແຜນການສອນທີ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນສິ່ງທີ່ຄູຫວັງທີ່ຈະເອົາມາສອນ, ແລະ ມັນຍັງຈະມີຄວາມສຳຄັນຫຼາຍຂຶ້ນ, ຖ້າຫາກວ່າຄູ ມີການສື່ສານສິ່ງທີ່ຕົນວາງແຜນ ໄວ້ນັ້ນໄປສູ່ນັກຮຽນ ແລະ ກິດຈະກຳຂອງມັນ. ວິທີການຈຳນວນໜຶ່ງທີ່ທ່ານສາມາດນຳໃຊ້ແຕ່ງບົດສອນໄດ້ດີ ແມ່ນໂດຍນຳໃຊ້ໂຄງຮ່າງການແຕ່ງບົດສອນແບບງ່າຍດາຍ, ຮູບແບບການແຕ່ງບົດສອນປະ ຈຳວັນ ຫຼື ມາຕຣິສ (ຕາຕະລາງ) ການແຕ່ງບົດສອນດັ່ງທີ່ສະແດງ ຢູ່ຂ້າງລຸ່ມນີ້. ພະຍາຍາມນຳໃຊ້ຢ່າງໜ້ອຍໜຶ່ງຢ່າງ ທີ່ນອນຢູ່ໃນຕາຕະລາງນັ້ນ ເພື່ອການວາງແຜນແຕ່ງບົດສອນ ທ່ານອາດຈະເລີ່ມຕົ້ນຈາກຫົວຂໍ້ໜຶ່ງ ຫຼື ບົດຮຽນໜຶ່ງ. ມັນຈະໃຫ້ການເລີ່ມຕົ້ນອັນໝັ້ນຄົງໃນການຈັດຕັ້ງການສິດສອນ ຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍ, ມັນຈະເປັນວິທີການຕິດຕາມກຳກັບວ່ານັກຮຽນສາມາດເຂົ້າໃຈສິ່ງ ທີ່ທ່ານສອນ ຫຼືບໍ່ ແລະ ໃຫ້ໂອກາດແກ່ທ່ານເອງ ເພື່ອຄົ້ນຄິດກ່ຽວກັບ ສິ່ງທີ່ຈະເຮັດ ໃນຂັ້ນຕໍ່ໄປ; ແລະ ຈະປັບປຸງການສິດສອນຂອງທ່ານແນວໃດ.

ຕົວຢ່າງ ມາຕຣິສ ການແຕ່ງບົດສອນ.

ເວລາ	ຈຸດປະສົງ	ວິທີການສິດສອນ	ການຈັດຕັ້ງຫ້ອງ	ກິດຈະກຳຕົ້ນຕໍ	ຊັບພະຍາກອນ	ການມີຄວາມເຫັນຢ້ອນກັບ/ການວັດຜົນ	ການສ່ອງແສງຢ້ອນກັບ

ຈັດວາງເວລາຂອງທ່ານຢ່າງລະອຽດ.

ການສິດສອນຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍຈະຕ້ອງໃຊ້ເວລາ ແລະ ພະລັງງານຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ. ຖ້າຫາກທ່ານຮູ້ສຶກຟ້າວຟັ່ງ ຫຼື ມັນເໜືອບ່າກວ່າແຮງຂອງ ທ່ານ ພ້ອມນັ້ນນັກຮຽນກໍຈະຮູ້ສຶກເຊັ່ນດຽວກັບທ່ານ. ໃຫ້ຈັດຕາຕະລາງເຮັດວຽກປະຈຳອາທິດ ສຳລັບ ຕົວທ່ານເອງ ເພື່ອຈະໄດ້ກະກຽມສິ່ງທີ່ທ່ານຈະຕ້ອງເຮັດ. ຖ້າເປັນໄປໄດ້ໃຫ້ຊອກຫາວິທີ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນວຽກງານອື່ນໆລົງ, ເພື່ອ ທ່ານຈະມີເວລາຈັດການກັບຄວາມສັບສົນ ຂອງການສິດສອນຫ້ອງດັ່ງກ່າວ.

ເລີ່ມຕົ້ນຂະບວນການສິດສອນ.

ຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍເລື່ອງ ວິທີທີ່ທ່ານຈະສອນແນວໃດ ແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນກວ່າ ທີ່ທ່ານຈະສອນເລື່ອງໃດໜຶ່ງ. ທ່ານສາມາດແຕ່ງບົດສອນກ່ຽວກັບ ຫົວຂໍ້ທີ່ສຳຄັນໄດ້ຢ່າງດີເລີດ, ແຕ່ວ່າມັນກໍບໍ່ອາດປະສົບຜົນສຳເລັດໄດ້ ຖ້າຫາກທ່ານເຮັດການບັນຍາຍ ແລະ ຈັດກິດຈະກຳບໍ່ໄດ້ດີ.

ສິ່ງທ້າທາຍທີ່ໃຫຍ່ຫຼວງອັນໜຶ່ງ ໃນການສິດສອນຫ້ອງຮຽນ ທີ່ມີນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍນັ້ນ ແມ່ນ“ຈະສື່ສານແນວໃດ ເພື່ອເປັນການດຶງດູດຄວາມສົນໃຈ ແລະ ກະຕຸ້ນໃຫ້ນັກຮຽນສົນໃຈຢາກຮຽນໄປພ້ອມໆກັນ, ເພື່ອທີ່ເຂົາເຈົ້າຈະໄດ້ຕັ້ງໃຈຟັງ ແລະ ຮຳຮຽນຄວາມຮູ້ ແລະ ຫັກສະທີ່ທ່ານພະຍາຍາມສອນ. ທ່ານສາມາດສື່ສານກັບນັກຮຽນຂອງທ່ານ ຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ ໂດຍຜ່ານການເວົ້າຈາກທີ່ດີ, ການຂຽນ ແລະ ຫັກສະໃນການຟັງທີ່ດີ ພ້ອມທັງການສະແດງໃຫ້ນັກຮຽນຂອງທ່ານເຫັນວ່າເປັນຫຍັງສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າກຳລັງຮຽນນີ້ຈຶ່ງມີຄວາມສຳຄັນ ແລະ ເຂົາເຈົ້າສາມາດນຳໃຊ້ມັນເຂົ້າໃນຊີວິດປະຈຳວັນຄືແນວໃດ. ຂ້າງລຸ່ມນີ້ ແມ່ນເຄື່ອງມືເພີ່ມເຕີມຈຳນວນໜຶ່ງ ເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອທ່ານ ໃນການສື່ສານກັບນັກຮຽນໃຫ້ ໄດ້ດີຂຶ້ນຕື່ມ ເມື່ອເລີ່ມຕົ້ນຂະບວນການສິດສອນ.

ໃຫ້ໄປຮອດຫ້ອງຮຽນແຕ່ເຊົ້າ. ການສື່ສານເລີ່ມຕົ້ນເມື່ອເວລາ ທ່ານ ແລະ ນັກຮຽນຢູ່ໃນ ຫ້ອງດຽວກັນ. ມີຄູສອນຈຳນວນໜຶ່ງໄປຮອດຫ້ອງຮຽນພໍດີກັບເວລາການສອນຈະເລີ່ມຕົ້ນ ຫຼື ຫຼັງ ກາຍໂມງ, ອາດເປັນຍ້ອນວ່າ ຄູຄົນນັ້ນມີຄວາມຢ້ານກົວຕໍ່ການສອນນັກຮຽນຫຼາຍຄົນ ຫຼືວ່າ ອາດ ມີວຽກແນວອື່ນ. ການມາຮອດຫ້ອງຮຽນຊ້າ ຫຼືວ່າ ມາຮອດແບບຟ້າວຟັງນັ້ນ ເປັນການສື່ໃຫ້ ນັກຮຽນຄິດວ່າ ທ່ານອາດຈະ ບໍ່ມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນກ່ຽວກັບການສອນເຂົາເຈົ້າ. ທ່ານເລີ່ມຕົ້ນເຮັດ ໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຂາດຄວາມສົນໃຈນັບ ຕັ້ງແຕ່ບໍ່ທັນເລີ່ມສອນຊັ້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ, ການມາຮອດຫ້ອງ ຮຽນແຕ່ເຊົ້າຈະເຮັດໃຫ້ມີຄວາມງ່າຍດາຍໃນການເລີ່ມການສິດສອນ, ມີເວລາພັກຜ່ອນໜ້ອຍໜຶ່ງ, ກ່ອນຈະເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນຫຼາຍຄົນໃຫ້ຄວາມສົນໃຈທ່ານ, ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຖ້າຫາກທ່ານມາຮອດ ຫ້ອງຮຽນກ່ອນ 10 ນາທີ ທ່ານອາດຈະເຮັດ ໃຫ້ນັກຮຽນຫຼາຍຄົນມາໂຮງຮຽນແຕ່ເຊົ້າເຊັ່ນດຽວກັນ, ຊຶ່ງມັນຈະຫຼຸດຜ່ອນ ຄວາມສັບສົນ ແລະ ວຸ້ນວາຍ ຂອງນັກຮຽນທີ່ມາພ້ອມກັນບາດດຽວ.

ເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນມີຄວາມຕັ້ງໃຈແຕ່ຕອນເລີ່ມຕົ້ນສອນ. ເມື່ອເວລາການສອນເລີ່ມຕົ້ນ, ສິ່ງ ທ້າທ້າຍອັນທຳອິດ ແມ່ນການເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນທຸກຄົນຕັ້ງໃຈເລັ່ງຈຸດສຸມໃສ່ທ່ານ ແລະ ຫົວຂໍ້ທີ່ ທ່ານຈະສອນ. ສິ່ງທີ່ຈຳເປັນທີ່ສຸດແມ່ນໃຫ້ມີ “ຄວາມຕັ້ງໃຈ” ການເຮັດໃຫ້ເດັກມີຄວາມຕັ້ງໃຈບໍ່ຈຳ ເປັນວ່າ ຈະ ຕ້ອງເປັນຕ້ອງສະແດງຄວາມລ່າເລັ່ງ, ມັນອາດເປັນວິທີໆຢ່າງເຊັ່ນ ການຕັ້ງຄຳຖາມ ທີ່ໜ້າສົນໃຈ ຫຼື ສ້າງຄຳເວົ້າໃດໜຶ່ງຂຶ້ນມາແລ້ວບອກນັກຮຽນຕອບ. ຕົວຢ່າງ ຖ້າຫາກຢາກສົນ ທະນາເລື່ອງການປະກອບອາຊີບ ແລະ ຕ້ອງການຢາກເອົາເລື່ອງບົດບາດຍິງ - ຊາຍເຂົ້າຢູ່ໃນ ນັ້ນ, ທ່ານອາດເລີ່ມຕົ້ນການສິດສອນດ້ວຍການເວົ້າວ່າ “ເມື່ອເວລາຄູຢ່າງມາໂຮງຮຽນມື້ນີ້, ຄູໄດ້ ເຫັນພໍ່ແມ່ຂອງພວກນັ້ນຫຼາຍຄົນເຮັດວຽກ. ຄູໄດ້ເຫັນແມ່ຂອງພວກນັ້ນເຮັດອານາໄມເຮືອນ ແລະ ແຕ່ງກິນ, ໃນຂະນະນັ້ນຄູໄດ້ເຫັນພໍ່ຂອງ ພວກນັ້ນໄປທ່ຽງນາ. ເປັນຫຍັງແມ່ຂອງພວກນັ້ນ ຈຶ່ງເຮັດໜ້າທີ່ການດູແລເຮືອນຊານ ແລະ ພໍ່ຂອງພວກ ນັ້ນຕ້ອງໄປເຮັດວຽກນອກບ້ານ? ເປັນ ຫຍັງ ພໍ່ຂອງພວກນັ້ນຈຶ່ງບໍ່ອະນາໄມເຮືອນ ແລະ ແມ່ຂອງພວກ ນັ້ນຈຶ່ງບໍ່ໄປເຮັດວຽກຢູ່ທ່ຽງນາ. ສຳລັບນັກຮຽນທີ່ນ້ອຍກວ່າທ່ານອາດຖາມວ່າ “ເຄື່ອງຫຼິ້ນທີ່ນັ້ນມັກແມ່ນ ຫຍັງ? ມີເດັກຊາຍຈັກ ຄົນມັກຫຼິ້ນຕຸກກະຕາ? ມີເດັກຍິງຈັກຄົນມັກຫຼິ້ນລົດ? ເປັນຫຍັງນັ້ນຈຶ່ງມັກເຄື່ອງ ຫຼິ້ນປະເພດນີ້? ຖ້າທ່ານສອນກ່ຽວກັບລະດູການ ແລະ ໝາກໄມ້ຕາມລະດູການ, ທ່ານສາມາດຕັ້ງຄຳຖາມ “ຖ້າ ຫາກໝາກໄມ້ສາມາດປາກໄດ້, ມັນຈະເວົ້າຫຍັງກ່ຽວກັບເວລາ ແລະ ສະຖານທີ່ທີ່ມັນຖືກປູກ ແລະ ເກັບກ່ຽວ?” ຖ້າຫາກທ່ານສອນວິທະຍາສາດ ໃຫ້ບອກນັກຮຽນເອົາເຄື່ອງມື ຫຼື ຂຶ້ນສ່ວນອຸ ປະກອນ ທີ່ສາມາດສາທິດຫຼັກເກນຂອງບົດຮຽນໃນມື້ນັ້ນ. ບອກໃຫ້ນັກຮຽນເວົ້າ ກ່ຽວກັບ ຄອບຄົວ ຂອງເຂົາເຈົ້າ ໃນການນຳໃຊ້ເຄື່ອງມືນັ້ນ. ນຳໃຊ້ຂໍ້ມູນຂ່າວສານນີ້ ເພື່ອເລີ່ມຕົ້ນບົດຮຽນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນມີຄວາມ ຕັ້ງໃຈ.

ເນັ້ນໜັກຂໍ້ມູນຂ່າວສານທີ່ສຳຄັນໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ, ໄລຍະກາງ ແລະ ຕອນທ້າຍ ການ ສອນ. ຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍ, ມີໂອກາດຫຼາຍທີ່ສຸດ ທີ່ນັກຮຽນຈຳນວນໜຶ່ງບໍ່

ໄດ້ຍິນ ຫຼື ບໍ່ຮູ້ວ່າ ຂໍ້ມູນອັນໃດມີຄວາມສໍາຄັນສໍາລັບບົດຮຽນ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຜົນຂອງການວິໄຈ ໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າ ນັກຮຽນສາມາດຈື່ຈໍາຂໍ້ມູນໄດ້ດີກວ່າໝູ່ໝົດ ແມ່ນໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງການ ສິດສອນ. ຄວາມສາມາດໃນການຈື່ຈໍາຂອງເຂົາຈະຫຼຸດລົງໄປເລື້ອຍໆ ໃນໄລຍະຕໍ່ມາແລ້ວກໍຈະ ເພີ່ມຂຶ້ນອີກໜ້ອຍໜຶ່ງໃກ້ຕອນສຸດທ້າຍຂອງບົດຮຽນ ຊຶ່ງເຂົາເຈົ້າໃຫ້ຄວາມສົນໃຈວ່າຈະຮອດ ເວລາພັກ. ສະນັ້ນ ຖ້າເປັນໄປໄດ້ຕ້ອງ ໃຫ້ແນ່ໃຈວ່ານັກຮຽນທຸກຄົນຮູ້ວ່າແມ່ນຂໍ້ມູນອັນໃດແດ່ ທີ່ ສໍາຄັນຕັ້ງແຕ່ຫົວທີ ຊຶ່ງມັນເປັນເລື່ອງທີ່ສໍາຄັນ ສໍາລັບການສອນຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນ ທີ່ມີນັກຮຽນຈໍານວນ ຫຼາຍ. ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນບົດຮຽນ ແລະ ຫວັງວ່າ ໃນຕອນທີ່ເດັກຕັ້ງໃຈຟັງຄູບາງຄົນຈະແຈ້ງໃຫ້ ນັກຮຽນຮູ້ເຖິງຄວາມສໍາຄັນຂອງແນວຄວາມຄິດ ຫຼື ແນວຄິດ ກ່ອນການນໍາສະເໜີບົດຮຽນ, ດັ່ງຕົວຢ່າງ, ເຂົາເຈົ້າອາດເວົ້າວ່າ “ອັນນີ້ແມ່ນສໍາຄັນແທ້, ດັ່ງນັ້ນ ພວກນ້ອງຈໍາເປັນຕ້ອງໃຫ້ ຄວາມເອົາໃຈໃສ່. ທຸກຄົນກຽມພ້ອມແລ້ວບໍ່?” ການຂຽນຈຸດສໍາຄັນໃສ່ກະດານ ເພື່ອໃຫ້ທຸກຄົນ ເຫັນກໍເປັນການຊ່ວຍ ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ທ່ານໄດ້ສື່ສານກັບນັກຮຽນຂອງທ່ານ. ໃຫ້ວາງແຜນ ການອະທິບາຍຍໍາຄືນ ຈຸດສໍາຄັນຫຼາຍໆຄັ້ງໃນໄລຍະເວລາການສິດສອນບົດຮຽນ ຍ້ອນວ່າການ ອະທິບາຍໃນຄັ້ງດຽວຈະບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນທຸກຄົນເຂົ້າໃຈແຈ້ງໄດ້. ໃນຕອນທ້າຍຂອງການ ບັນລະຍາຍ ຫຼື ຕອນທ້າຍຂອງຊົ່ວໂມງສອນມັນຈະເປັນການດີເຊັ່ນດຽວກັນ ຖ້າຫາກທ່ານສະ ຫຼຸບຈຸດສໍາຄັນ ໂດຍເວົ້າວ່າ “ສິ່ງທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດ ທີ່ຈະຕ້ອງຈື່ຈໍາຢູ່ໃນນີ້ແມ່ນ...”. ທ່ານສາມາດດໍາ ເນີນກິດຈະກຳ ຫຼື ສົນທະນາ ໃນຕອນທ້າຍຂອງບົດຮຽນ ຊຶ່ງເປັນການຊ່ວຍໃຫ້ຈຸດປະສົງຂອງບົດ ຮຽນມີຄວາມໝັ້ນຄົງຂຶ້ນຕື່ມ. ຕົວຢ່າງ: ຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນ ທີ່ມີນັກຮຽນຈໍານວນຫຼາຍ ໃຫ້ສຸ່ມເອົາ ນັກຮຽນ 5-10 ຄົນ ໃນຕອນທ້າຍຂອງການສອນແຕ່ລະຕອນ ເພື່ອພັນລະນາສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ ຮຽນຮູ້ນໍາສະເໜີຄໍາຖາມ ທີ່ເຂົາເຈົ້າມີກໍຄືເຮັດ ການສະເໜີວ່າເຂົາເຈົ້າ ແລະ ໝູ່ເພື່ອນຮ່ວມຫ້ອງ ຈະຮຽນໄດ້ດີກວ່ານີ້ແນວໃດ.

ນໍາໃຊ້ຕົວຢ່າງທີ່ສອດຄ່ອງ. ເມື່ອເວລາເຮັດການສິດສອນ, ທ່ານຄວນນໍາໃຊ້ຕົວຢ່າງທີ່ສອດຄ່ອງ ຫຼາຍກວ່າການເວົ້າຊໍາຄືນຂໍ້ມູນທີ່ມີຢູ່ໃນປຶ້ມແບບຮຽນ. ບົດຮຽນຂອງທ່ານຄວນສະແດງໃຫ້ເຫັນ ແນວຄວາມຄິດຂອງປຶ້ມແບບຮຽນໂດຍນໍາໃຊ້ ຕົວຢ່າງຂອງໂລກຕົວຈິງ. ຜົນຂອງການວິໄຈໄດ້ສະ ແດງໃຫ້ ເຫັນວ່າຄຸນລັກສະນະອັນສໍາຄັນຂອງຄູສອນທີ່ມີປະສິດທິຜົນ ແມ່ນຄວາມອາດສາມາດ ໃນການຮັບເອົາແນວຄວາມຄິດທີ່ຍາກ ແລະ ປັບປຸງຮູບແບບຂອງປະເດັນນັ້ນຕາມວິທີ ທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນເຂົ້າໃຈ ໂດຍການນໍາໃຊ້ຕົວຢ່າງ. ສ້າງຕົວຢ່າງທີ່ຖອດອອກມາຈາກ ປະສົບການຂອງນັກຮຽນ ຫຼື ສອດຄ່ອງກັບຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຕົວຢ່າງ ເຊື່ອມໂຍງການປ່ຽນແປງ ຂອງລະດູການໃສ່ກັບເວລາທີ່ໝາກໄມ້ ຫຼື ການ ເກັບກ່ຽວທີ່ໄດ້ຜົນດີ ແລ້ວເຊື່ອມໂຍງສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ ໃສ່ການປ່ຽນແປງລະບົບສະພາບດິນຟ້າອາກາດ. ໃຫ້ນໍາໃຊ້ຕົວຢ່າງຫຼາຍໆອັນ ເພື່ອສະແດງໃຫ້ ເຫັນປະກົດການອັນດຽວກັນ ເຊັ່ນ ມີວັດຖຸຫຼາຍຢ່າງທີ່ເປັນຮູບມົງມົນ. ເມື່ອທ່ານນໍາໃຊ້ຕົວຢ່າງ ຕ່າງໆ, ແມ່ນທ່ານໄດ້ເພີ່ມໂອກາດໃຫ້ນັກຮຽນທຸກຄົນໄດ້ເຂົ້າໃຈ. ທ່ານອາດປ່ຽນແປງແນວຄວາມ

ຄິດ ຫຼື ຮູບພາບນັ້ນມາເຮັດໃຫ້ເປັນສິ່ງທີ່ໜ້າຕື່ນເຕັ້ນ. ຕົວຢ່າງ: ຖ້າທ່ານ ກຳລັງເວົ້າກ່ຽວກັບຫົວໃຈ ກໍ່ໃຫ້ສົມທຽບມັນໃສ່ຂະໜາດ ຂອງ ກຳປັ້ນຂອງທ່ານ.

ສິ່ງທີ່ຄວນຈື່: ການເລືອກເອົາຕົວຢ່າງມີຄວາມສຳຄັນທີ່ສຸດ. ນັກຮຽນຈະສາມາດຈື່ຈຳ ແລະ ຟັງ ທ່ານ ຫຼາຍຂຶ້ນ ຖ້າທ່ານກວ່າຕົວຢ່າງນັ້ນມັນກ່ຽວກັບປະສົບການ (ສິ້ນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ສະ ໜຸກ ກ່ຽວກັບເຫດການຈິງ ຫຼື ຄົນຕົວຈິງ), ແມ່ນກ່ຽວກັບຕົວເຮົາເອງ, ສອດຄ່ອງ ຫຼື ມີອາລົມຂຶ້ນ.

ໃຫ້ພິຈາລະນາຊອກຫາວິທີການຮຳຮຽນແບບຕ່າງໆ. ນັກຮຽນຮຳຮຽນໃນວິທີການຕ່າງໆຍ້ອນ ອົງປະກອບທາງພັນທຸກຳ, ປະສົບການ, ສະພາບແວດລ້ອມ ຫຼື ບຸກຄະລິກລັກນະສ່ວນຕົວ. ໃນ ຫຼາຍປີຜ່ານມາພວກເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າ 30% ຂອງຈຳນວນນັກຮຽນສາມາດຮຳຮຽນໄດ້ຢ່າງມີຜົນ ສຳເລັດ ເມື່ອ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຍິນສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງ, 33% ຮຽນໄດ້ຜົນເມື່ອເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຫັນ ແລະ 37% ຮຽນໄດ້ຜົນ ໂດຍຜ່ານການເຄື່ອນໄຫວ ຄືດັ່ງຜູ້ເຖົ້າເວົ້າວ່າ “ຂ້ອຍໄດ້ຍິນ ແລະ ຂ້ອຍລືມ , ຂ້ອຍໄດ້ເຫັນ ແລະ ຂ້ອຍຈື່, ຂ້ອຍເຮັດ ແລະ ຂ້ອຍເຂົ້າໃຈ”. ອັນນີ້ແມ່ນສຳຄັນທີ່ສຸດ! ຖ້າພວກເຮົາ ພຽງແຕ່ສອນ ໂດຍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຟັງແຕ່ເຮົາ, ແລ້ວມີນັກຮຽນພຽງປະມານໜຶ່ງສ່ວນສາມເທົ່ານັ້ນ ທີ່ ຮຽນສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງ. ກໍ່ຍັງມີສະພາບຄືດຽວກັນນີ້ ເມື່ອເວລາເຮົາບອກນັກຮຽນຂຽນສິ່ງໃດໜຶ່ງລົງ ໃນປຶ້ມຂຽນພຽງຢ່າງດຽວ. ດັ່ງນັ້ນມັນຈຶ່ງເປັນສິ່ງສຳຄັນທີ່ຈະອອກແບບວິທີການຕ່າງໆ ຂອງການສື່ ສານຂໍ້ມູນທີ່ສາມາດຊັກຊວນຜູ້ຮຽນດ້ວຍໃຈມັກ, ເຊັ່ນ ການຂຽນບົດ, ເຮັດການທົດລອງແກ້ໄຂ ບັນຫາ, ແຕ້ມ, ຫຼິ້ນເກມ, ຫຼິ້ນດົນຕີ, ເຮັດກິດ ຈະກຳເປັນກຸ່ມ ແລະ ເປັນລາຍບຸກຄົນ ແລະ ອື່ນໆ.

ນຳໃຊ້ຄວາມຫຼາກຫຼາຍຂອງວິທີການສົດສອນ.

ນັກຮຽນຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍຈະມີຄວາມຕັ້ງໃຈ ແລະ ທ່າແຮງຂອງ ການຮຳຮຽນຈະເພີ່ມຂຶ້ນ ເມື່ອເວລາເຂົາເຈົ້າໄດ້ພົບກັນຄວາມຫຼາກຫຼາຍ ຂອງວິທີການສົດສອນ ແລະ ປະສົບການຂອງການຮຳຮຽນຄືດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້. ບໍ່ມີວິທີການສົດສອນອັນໃດທີ່ສຸດ ວິທີທັງໝົດ ນັ້ນ ຈະຊ່ວຍສະໜັບ ສະໜູນຊຶ່ງກັນ ແລະ ກັນ.

ການບັນລະຍາຍ. ການບັນລະຍາຍ ອາດຈະເປັນວິທີທີ່ເກົ່າກວ່າໝູ່ ແລະ ກໍ່ຍັງໃຊ້ກັນຫຼາຍ ຢູ່ໃນ ວິທີການສົດສອນ ແລະ ກໍ່ເປັນວິທີໜຶ່ງທີ່ໃຊ້ເລື້ອຍໆ ໃນການສົດສອນຢູ່ໃນຫ້ອງ ທີ່ມີນັກຮຽນຈຳ ນວນຫຼາຍ. ການສອນແບບບັນລະຍາຍມີຈຸດແຂງຫຼາຍອັນ ແລະ ກໍ່ຄືມີຈຸດອ່ອນເຊັ່ນດຽວກັນ. ບັນ ດາຈຸດແຂງປະກອບມີສິ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

- ການບັນລະຍາຍສາມາດສື່ສານເລື່ອງທີ່ເປັນໜ້າສົນໃຈຂອງວິຊາທີ່ທ່ານໄດ້ສົດສອນ ໄດ້ຢ່າງຫ້າວຫັນ. ຄູສອນສາມາດສະແດງຄວາມກະຕືລືລົ້ນຂອງຕົນ ດ້ວຍວິທີການທີ່ບໍ່ ມີປຶ້ມ, ບໍ່ມີສື່ການສອນ ຫຼື ກິດຈະກຳໃດໆ. ຄວາມກະຕືລືລົ້ນກະຕຸ້ນຄວາມສົນໃຈ ແລະ ນັກຮຽນຜູ້ທີ່ມີ ຄວາມສົນໃຈ ໄດ້ຮັບການກະຕຸກຊຸກຍູ້ໃຫ້ມີທ່າອ່ຽງຢາກຮຽນຫຼາຍຂຶ້ນ.

- ການບັນຍາຍສາມາດນຳໃຊ້ເພື່ອຈັດສັນອຸປະກອນການສອນໃນວິທີທາງພິເສດໃດໜຶ່ງ. ການບັນລະຍາຍ ອາດເປັນວິທີການໄວ ແລະ ງ່າຍດາຍຂອງການນຳສະເໜີຂໍ້ມູນຕໍ່ນັກຮຽນ. ການບັນລະຍາຍເປັນປະໂຫຍດ ໂດຍສະເພາະ ສຳລັບນັກຮຽນຜູ້ທີ່ອ່ານບໍ່ເກັ່ງ ຫຼື ຜູ້ບໍ່ ສາມາດຈັດສັນອຸປະກອນສິ່ງພິມ.
- ການບັນລະຍາຍເຮັດໃຫ້ການຄວບຄຸມຂອງຄູສອນໄດ້ຜົນສູງສຸດ. ຮູບແບບຂອງການບັນຍາຍ ເຮັດໃຫ້ຄູສອນເຮັດການຄວບຄຸມບາດກ້າວການສອນ, ຄວາມຖືກຕ້ອງ ແລະ ຂອບເຂດຂອງອຸປະກອນທີ່ໄດ້ນຳສະເໜີ. ການບັນລະຍາຍສາມາດສະເໜີຂໍ້ມູນທີ່ເປັນຈິງໄດ້ເປັນຈຳນວນ ຫລວງຫລາຍ ໃນຂອບເຂດເວລາທີ່ຈຳກັດ.
- ການບັນລະຍາຍສາມາດເວົ້ານຳຜູ້ຟັງຫຼາຍໆຄົນໄດ້ໃນເວລາດຽວກັນ.
- ການບັນລະຍາຍເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນມີຄວາມຍ້ານກົວໜ້ອຍທີ່ສຸດ, ເນື່ອງຈາກວ່າເຂົາເຈົ້າບໍ່ຖືກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເຮັດອັນໃດອັນໜຶ່ງ ຊຶ່ງເປັນສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າມັກ.
- ການບັນລະຍາຍເນັ້ນໜັກການຮຽນຮູ້ແບບການຟັງ, ເປັນສິ່ງທີ່ດີ ສຳລັບນັກຮຽນທີ່ຮຳຮຽນແບບວິທີນີ້ໄດ້ດີ.

ເຖິງຢ່າງໄດ້ກໍ່ມີນັກວິໄຈ ແລະ ຄູສອນທີ່ມີຈຳນວນເພີ່ມຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ໄດ້ກຳນົດຈຸດອ່ອນຂອງ ການເຮັດບັນລະຍາຍແບບດັ່ງເດີມຕໍ່ໄປນີ້:

- ການບັນລະຍາຍເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນນັ່ງຢູ່ແບບເສີຍໆ ແທນທີ່ຈະຫ້າວຫັນຕັ້ງໜ້າຮຽນ. ບົດບາດມີປະສິດທິຜົນໜ້ອຍກວ່າການຮຽນແບບຕັ້ງໜ້າ ຊຶ່ງເປັນການສົ່ງເສີມການຄົ້ນຄິດ ຫຼື ປ່ຽນແປງທັດສະນະຄະຕິ.
- ການບັນລະຍາຍຊຸກຍູ້ໃຫ້ມີການສື່ສານທາງດຽວ. ຂາດການໃຫ້ຂໍ້ມູນຍ້ອນກັບ ກ່ຽວກັບການຮຳຮຽນຂອງນັກຮຽນ ລວມທັງ ຄູສອນ ແລະ ນັກຮຽນ.
- ການບັນລະຍາຍຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີທັກສະ ໃນການເວົ້າຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ ແລະ ການໃຊ້ສຽງ ຊຶ່ງຜ່ານມາບໍ່ໄດ້ເນັ້ນໜັກຢູ່ໃນຫຼັກສູດ ຂອງການສ້າງຄູ.
- ການບັນລະຍາຍເຮັດໃຫ້ມີພາລະແບບກຫາບວຽກງານການຈັດວາງ ແລະ ສັງເຄາະເນື້ອໃນການສອນແກ່ຄູພຽງຜູ້ດຽວ ໂດຍບໍ່ມີນັກຮຽນເຂົ້າຮ່ວມນຳ (ມີການຮຽນຮູ້ໜ້ອຍ).
- ການບັນລະຍາຍ ສັນນິຖານວ່ານັກຮຽນທຸກຄົນຮຽນໄປໃນວິທີທາງດຽວກັນ ໃນບາດກ້າວອັນດຽວກັນ ແລະ ມີຄວາມເຂົ້າໃຈໃນລະດັບດຽວກັນ, ຊຶ່ງມັນບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງ.
- ການບັນລະຍາຍມີທ່າອ່ຽງຈະລືມໄວ, ນັກຮຽນສ່ວນຫຼາຍ ຮັບຟັງຢ່າງບໍ່ມີປະສິດທິຜົນ ໃນການບັນລະຍາຍແບບຍາວໆ (ດົນກວ່າ 15 ນາທີຂຶ້ນໄປ).

ຖ້າຫາກທ່ານເລືອກຈະເຮັດການບັນລະຍາຍໃຫ້ຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍ ໃຫ້ທ່ານຈື່ຈຸດສຳຄັນດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້. ຈຳນວນໜຶ່ງໄດ້ອະທິບາຍມາກ່ອນແລ້ວ ແຕ່ວ່າ ກໍ່ເປັນການດີທີ່ຈະສະເໜີສິ່ງ ດັ່ງກ່າວຢູ່ໃນທີ່ນີ້ອີກ ຍ້ອນວ່າ ມັນໄດ້ພັດທະນາເພີ່ມຂຶ້ນ.

- ◆ ໃຫ້ທຳໃຈແບບສະບາຍໆກັບອຸປະກອນການສິດສອນຂອງທ່ານ.
- ◆ ວາງແຜນເຮັດການບັນລະຍາຍທີ່ສັ້ນ ໂດຍໃຫ້ມີກິດຈະກຳຂອງນັກຮຽນເຂົ້າຊ່ວຍ.
- ◆ ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງການບັນລະຍາຍ ໃຫ້ຕັ້ງຄຳຖາມໄວ້ ເພື່ອຈະໃຫ້ນັກຮຽນຕອບ ໃນຕອນທ້າຍຂອງໂມງບັນລະຍາຍ ຫຼື ນຳໃຊ້ປະເພດຂອງຜູ້ຕ້ອງການຄວາມເອົາໃຈໃສ່ ແລະ ແບບ ອື່ນໆ ເຊັ່ນ ເວົ້າເລື່ອງສັ້ນ ຫຼື ເລົ່ານິທານຊວນຫົວ ຫຼື ເລື່ອງຕະຫລົກ.
- ◆ ອະທິບາຍພາບລວມຂອງການບັນລະຍາຍ (ຫຼື ຈຸດປະສົງຂອງການຮຳຮຽນ ຂອງບົດຮຽນ) ໃຫ້ຂຽນຈຸດສຳຄັນ ຫຼື ຂອບເຂດທີ່ຈະສົນທະນາໃສ່ກະດານດຳ ຫຼື ເຈ້ຍປິສເຕີ, ອັນນີ້ແມ່ນ “ຮ່າງແຜນການ” ຂອງການບັນລະຍາຍຂອງທ່ານ ແລະ ນັກຮຽນສາມາດອີງໃສ່ຮ່າງແຜນ ການນີ້ໃນເມື່ອທ່ານບັນລະຍາຍ.
- ◆ ໃຫ້ອະທິບາຍເລື່ອງການພົວພັນຂອງຫົວຂໍ້ການບັນລະຍາຍໃສ່ກັບໂລກຕົວຈິງ ແລະ ໃສ່ກັບຊີວິດປະຈຳວັນຂອງນັກຮຽນ ກໍຄື ການພົວພັນກັບການບັນລະຍາຍທີ່ເຮັດຜ່ານມາ ແລະ ອຸປະກອນການສິດສອນ.
 - ປຸງນະລະດັບການສົ່ງສຽງອອກ (ເຊັ່ນ ເພີ່ມສຽງຂຶ້ນ ຫຼື ຜ່ອນສຽງລົງ) ຜັນສຽງໃຫ້ແຈ້ງ, ເວົ້າຢູ່ໃນຈັງຫວະທີ່ເໝາະສົມ (ເຊັ່ນ ເວົ້າຊ້າລົງ ແລະ ເວົ້າລື້ມຄືນຈຸດທີ່ສຳຄັນ).
 - ຍ່າງອອກທາງຫຼັງຂອງໂຕະ ແລະ ຍ່າງລົງໄປຫາແຖວໂຕະນັກຮຽນ ແລະ ໄປໃກ້ໆ ນັກຮຽນ ຖ້າຫາກວ່າເວລາໃດມີໂອກາດ.
 - ໃຫ້ເວົ້າຕໍ່ໜ້ານັກຮຽນ, ບໍ່ໃຫ້ເວົ້າໃສ່ກະດານດຳ, ຝາຫ້ອງ, ປັ້ມ ຫຼື ພື້ນຫ້ອງຮຽນ ແລະ ຮັກສາລະດັບ ການສົບສາຍຕາກັບນັກຮຽນ.
 - ນຳໃຊ້ອາລົມຂັ້ນ ຫຼື ວິທີອື່ນໆ ເພື່ອສະແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມກະຕືລືລົ້ນຂອງບົດຮຽນ ຫຼື ແນວຄິດຂອງບົດຮຽນ.
- ◆ ໃຫ້ຖາມ ແລະ ຕອບຄວາມເຫັນຍ້ອນກັບຈາກນັກຮຽນໂດຍ:
 - ສົບສາຍຕາເບິ່ງນັກຮຽນ ໃນເວລາເຮັດການບັນລະຍາຍ ເພື່ອເບິ່ງວ່ານັກຮຽນເອົາໃຈໃສ່ບໍ່, ເຂົ້າໃຈບໍ່ ຫຼື ເຫັນດີນຳທ່ານບໍ່.
 - ຊຸກຍູ້ໃຫ້ນັກຮຽນຕອບໂດຍຕັ້ງຄຳຖາມສະເພາະເຊັ່ນວ່າ “ມີຜູ້ໃດບອກຄູໄດ້ບໍ່ວ່າເວລາໃດ ພວກເຮົານຳ ໃຊ້ວິຊາຄະນິດສາດ ຢູ່ໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງພວກເຮົາ?”
 - ເອົານັກຮຽນເຂົ້າມາມີສ່ວນຮ່ວມ, ເຖິງແມ່ນວ່າຫ້ອງຮຽນຈະມີນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍກໍຕາມ, ໂດຍບອກນັກຮຽນຍົກມືຂຶ້ນ ໃຊ້ເຈ້ຍບັດທີ່ມີສີແຕກຕ່າງກັນ ເພື່ອບົ່ງບອກເຖິງຄຳຕອບຕ່າງກັນ. ກໍເຄີຍໄດ້ຜົນເລື້ອຍໆ ທີ່ເອີ້ນນັກຮຽນຜູ້ທີ່ໃຫ້ຄຳຕອບຖືກ ແລະ ໃຫ້ເຂົາອະທິບາຍຄຳຕອບນັ້ນ.
 - ນຳໃຊ້ການຍ້ອງຍໍສັ້ນລະເສີນ. ການໃຫ້ຄວາມເຫັນໃນທາງບວກ ເມື່ອມີເຫດຜົນພຽງພໍ ມັນຈະເປັນການຊຸກຍູ້ການຮຳຮຽນເພີ່ມຂຶ້ນ.

- ◆ ໃຫ້ເນັ້ນຢັ້ງຈຸດສຳຄັນຄືນໃໝ່ໃນຕອນທ້າຍຂອງການບັນລະຍາຍ ຫຼື ບອກໃຫ້ນັກຮຽນສະຫລຸບຫຍໍ້ແນວຄວາມຄິດທີ່ສຳຄັນ ຂອງການບັນລະຍາຍ (ສິ່ງນີ້ອາດບອກໃຫ້ທ່ານຮູ້ຢ່າງໄວວ່າ ນັກຮຽນໄດ້ຮຽນຮູ້ອັນໃດ ແລະ ອັນໃດແດ່ທີ່ບໍ່ໄດ້ຈື່ຈຳ ເພື່ອທ່ານສາມາດປັບປຸງການບັນລະຍາຍຂອງທ່ານໃນຄັ້ງຕໍ່ໄປ).
- ◆ ໃຫ້ນັກຮຽນຕັ້ງຄຳຖາມ ແລະ ໃຫ້ຄຳເຫັນໂດຍແບບປາກເປົ່າ ຫຼື ໂດຍຜ່ານການເຮັດສຳຫຼວດແບບປິດລັບ ແລ້ວສົ່ງໃຫ້ແຕ່ລະຄົນຂຽນປະກອບໃສ່ ແລ້ວສົ່ງກັບຄືນ ໃນຕອນທ້າຍຂອງຊົ່ວໂມງສອນ.

ຄຳຖາມ

1. ຄວນໃຫ້ເດັກມີສ່ວນຮ່ວມໃນການຈັດຕັ້ງຫ້ອງຄືແນວໃດ?
2. ການແບ່ງຄວາມຮັບຜິດຊອບໃຫ້ແກ່ເດັກຄວນເຮັດຄືແນວໃດ?
3. ຄູຄວນຮູ້ຫຍັງແດ່? ຕໍ່ກັບການກຽມການສອນ ແລະ ແຜນການສອນມີຈັກຂັ້ນຕອນ ?
4. ການສອນແບບບັນລະຍາຍມີຄືແນວໃດສຳລັບການສອນຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຫລາຍ?

ບົດທີ 4

ການໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທີ່ມີໃຫ້ເກີດປະໂຫຍດສູງສຸດ

ຄູ ຜູ້ທີ່ປະສົບຜົນສໍາເລັດຈະຮັກສາສະພາບແວດລ້ອມ ຂອງການຮຽນຮູ້ທີ່ໜ້າຈັບໃຈ ສໍາລັບ ເດັກທຸກຄົນ ໂດຍບໍ່ຄໍານຶງເຖິງອາຍຸ, ເພດ, ຄວາມສາມາດ ຫລື ພື້ນຖານ. ຫ້ອງຮຽນຂອງ ເຂົາຈະເປັນສະຖານທີ່ທີ່ໜ້າຕື່ນເຕັ້ນ ແລະ ມີການກະຕຸ້ນການຮຽນຮູ້. ເຖິງວ່າສື່ການຮຽນການ ສອນຈະຂາດເຂີນ ແລະ ສິ່ງຕົບແຕ່ງ / ໂຕະຕັ້ງຈະບໍ່ດີກໍຕາມ, ຫ້ອງຮຽນກໍສາມາດຈັດ ໃຫ້ເປັນລະ ບຽບດີ, ສະອາດດີ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເປັນ ທີ່ໜ້າສົນໃຈດ້ວຍການໃຊ້ຫົວຄິດປະດິດສ້າງ ແລະ ຄວາມ ມຸ້ງໝັ້ນທີ່ຈະຂໍຄວາມຊ່ອຍ ເຫລືອເພື່ອປັບປຸງ. ໃນທີ່ນີ້ຈະສະເໜີແນວຄວາມຄິດບາງຢ່າງ!

ຖ້າເປັນໄປໄດ້, ໂຕະ ຫລື ຕັ້ງ ຄວນສາມາດເຄື່ອນຍ້າຍໄດ້ງ່າຍດາຍ ເພື່ອສະດວກ ໃນ ການເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມ. ອາດໃຫ້ມີກະດານຫລາຍກວ່າໜຶ່ງແຜ່ນ ຫລື ພື້ນທີ່ຂຽນທີ່ເໝາະສົມ. ຄວນມີທີ່ຫວ່າງ ສໍາລັບ ວາງສະແດງຜົນງານເດັກທີ່ເຫັນວ່າເໝາະສົມ ເພື່ອວ່າເຂົາຈະໄດ້ມີ ຄວາມພູມໃຈໃນການສະແດງ ໃຫ້ຄົນອື່ນເຫັນສິ່ງທີ່ເຂົາເຮັດນັ້ນດີຄືແນວໃດ. ອາດຈະໃຫ້ມີມູມ ຮຽນຮູ້ ຫລື ມູມກິດຈະກຳ ສໍາລັບສະເພາະບາງວິຊາຮຽນ ຫລື ມີ “ຫ້ອງສະໝຸດ” ນ້ອຍໆກໍຍິ່ງດີ.

ພວກເຮົາອາດພົບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ເພື່ອທີ່ຈະຮັກສາຫ້ອງຮຽນ ທີ່ມີການຈັດຕັ້ງເປັນລະ ບຽບ ແລະ ມີລັກສະນະກະຕຸ້ນຈູງໃຈ, ໂດຍສະເພາະຖ້າມີສັດລ້ຽງ ແລະ ຄົນມືບອນຈະສາມາດ ມ້າງເພວັດຖຸອຸປະກອນຂອງຫ້ອງຮຽນໄດ້ງ່າຍດາຍ. ຍ້ອນແນວນັ້ນ ພວກເຮົາຈຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດ ວຽກຮ່ວມກັບພໍ່ແມ່ຜູ້ປົກຄອງ ແລະ ຜູ້ນຳຊຸມຊົນເພື່ອປົກປັກຮັກສາສິ່ງວາງສະແດງ ແລະ ສິ່ງອຸປະ ກອນການຮຽນຮູ້ຕ່າງໆ. ສິ່ງອຸປະກອນບາງຢ່າງອາດຕ້ອງເກັບຮັກສາໄວ້ໃນກ່ອງ ຫລື ຕັ້ງທີ່ປອດໄພ ທຸກໆວັນ. ເດັກອາດຈະຮັບຜິດຊອບເອົາສິ່ງຂອງຕ່າງໆ ກັບເມື່ອບ້ານນຳ ແລະ ເອົາກັບມາໃນມື້ ໃໝ່.

ຂໍຍົກຕົວຢ່າງ, ໂຮງຮຽນຊົນນະບົດໃນປະເທດຊັດ (Chad) ອາດຕ້ອງມີຫີບໂລຫະ/ເຫລັກ ເພື່ອເກັບຮັກສາເອກະສານ-ປຶ້ມຮຽນ ເພາະມີປວກ ແລະ ແມງໄມ້ຕ່າງໆທຳລາຍສື່ການຮຽນ- ການສອນເຫລົ່ານີ້ໄດ້ງ່າຍດາຍ.

ໃນປະເທດບັງກະລາເທດ, ກະດານຫລາຍແຜ່ນ ອາດຈະມີໃຫ້ເຫັນຢູ່ອ້ອມຫ້ອງຮຽນຕັ້ງ ຢູ່ໃນລະດັບຂອງເດັກ ເພື່ອໃຫ້ເຂົາສາມາດນັ່ງເປັນກຸ່ມ ແລະ ໃຊ້ກະດານດັ່ງກ່າວ ສໍາລັບການວາງ ແຜນ, ສົນທະນາແນວຄວາມຄິດແກ້ໂຈດບັນຫາ ແລະ ອື່ນໆ. ສໍາລັບໃນ ບາງຫ້ອງຮຽນ, ການ ຂາດແຄນໂຕະຕັ້ງ ກໍມີຜົນດີເໝືອນກັນ. ການມີພື້ນທີ່ວ່າງກວ້າງ ທີ່ປູດ້ວຍພິມ/ສາດພື້ນເມືອງ ທີ່ສະອາດກໍສາມາດປ່ຽນຈາກ ພື້ນທີ່ຄົ້ນຄວ້າວິທະຍາສາດມາເປັນພື້ນທີ່ສະແດງລະຄອນ ແລະ ການປະກອບເປັນກຸ່ມ ແລະ ປ່ຽນກຸ່ມກໍ ເຮັດໄດ້ງ່າຍ ໂດຍບໍ່ ລົບກວນຫ້ອງອື່ນ.

ຢູ່ໃນລັດທີ່ມີພົນລະເມືອງໜາແໜ້ນຂອງອິນເດຍ, ພື້ນທີ່ວ່າງດ້ານລຸ່ມຂອງຝາຈະຖືກທາ ເປັນສີດຳ ແລະ ເດັກຈະໃຊ້ເປັນທີ່ຂຽນ: ແຕ່ມດ້ວຍສໍາຊາດກະດານຂອງເຂົາ. ໂຮງຮຽນນີ້ໄດ້ຖືກ ສ້າງຂຶ້ນພາຍ ໃຕ້ໂຄງການການສຶກສາຂັ້ນປະຖົມຂັ້ນເມືອງຂອງອິນເດຍ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ມີໂຮງຮຽນ ສຳລັບ ເດັກພາຍໃນຂອບເຂດ 1 ກິໂລແມັດຫ່າງຈາກທີ່ຢູ່ຂອງເຂົາ ແມ້ແຕ່ໃນເຂດຫ່າງໄກສອກ ຫລີກ. ອາຄານໂຮງຮຽນໄດ້ຖືກອອກແບບພິເສດ ແລະ ສ້າງຂຶ້ນດ້ວຍ ອົງປະກອບແບບເພື່ອນເດັກ ຄືດັ່ງກະດານດຳຂອງເດັກທີ່ໄດ້ ກ່າວຂ້າງເທິງ.

4.1 ພື້ນທີ່ເປົ່າວ່າງກາຍະພາບ

ຫ້ອງທີ່ຕ້ອງຍ້າຍ

ເດັກຈຳເປັນຕ້ອງສາມາດເຄື່ອນຍ້າຍໄປນັ່ງໂຕະ(ປ່ອນ) ຫລື ຕັ້ງອິນໄດ້ຢ່າງເສລີ ຫລື ແມ້ແຕ່ຈະປ່ຽນທີ່ນັ່ງລະຫວ່າງເດັກຢູ່ບົນພື້ນຫ້ອງໂດຍບໍ່ລົບກວນຜູ້ອື່ນ. ໃຫ້ຈັດການນັ່ງຫລາຍຮູບ ແບບ ເພື່ອວ່າທ່ານ ແລະ ເດັກຈະສາມາດຄົ້ນພົບການຈັດປ່ອນນັ່ງທີ່ດີທີ່ສຸດ ສຳລັບໝົດທັງຫ້ອງ ແລະ ການເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມນ້ອຍ.

ສິ່ງທີ່ຄວນຈື່: ເດັກພິການສາມາດເຂົ້າຫ້ອງ ແລະ ເຄື່ອນຍ້າຍໄປມາໃນຫ້ອງຮຽນສະດວກຫລືບໍ່? ເດັກທີ່ມີພື້ນຖານ ແລະ ຄວາມສາມາດແຕກຕ່າງກັນໄດ້ນັ່ງກັບເດັກຜູ້ອື່ນໆທຸກຄົນ ແລະ ບໍ່ຖືກ ແຍກບໍ່? ເດັກຊາຍ ແລະ ເດັກຍິງໄດ້ນັ່ງນຳກັນຫລືບໍ່ ຫລື ແຍກກັນ?

ແສງສະຫວ່າງ, ຄວາມຮ້ອນ ແລະ ການຖ່າຍເທອາກາດ

ໃຫ້ຈັດໂຕະ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເດັກຕ້ອງນັ່ງຮຽນຕອບກັບແສງຕາເວັນ. ແສງສະຫວ່າງຄວນຈະມາ ຈາກດ້ານຂ້າງຂອງເດັກ.

ສະໝອງຈະຕ້ອງການອົກຊີແຊນ! ແຈຫ້ອງຮຽນອາດເປັນປ່ອນທີ່ອົບເອົາທີ່ສຸດ. ຖ້າບໍ່ມີ ລົມລ່ວງອາກາດບໍ່ຖ່າຍເທໃນຫ້ອງຮຽນ, ທ່ານອາດຈຳເປັນຕ້ອງອະນຸຍາດ ໃຫ້ເດັກເຮັດກິດຈະກຳ ບາງຢ່າງຢູ່ນອກຫ້ອງຮຽນ. ໃຫ້ສັບປ່ຽນໝູນວຽນປ່ອນນັ່ງຂອງນັກຮຽນ ເພື່ອເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ນັ່ງແຕ່ຢູ່ ແຈຫ້ອງທີ່ຂາດແສງສະຫວ່າງ ແລະ ລົມລ່ວງ.

ເດັກບາງຄົນອາດມີບັນຫາດ້ານການເຫັນ ຫລື ການຟັງ. ທ່ານຕ້ອງແນ່ໃຈວ່າເດັກທຸກຄົນ ໄດ້ຖືກທົດສອບ ແລະ ມີປ່ອນນັ່ງທີ່ເໝາະສົມ.

4.2 ມູມຮຽນຮູ້

ເດັກງາມກະເປັນຜູ້ຢາກຮູ້ຢາກເຫັນກ່ຽວກັບໂລກທຳມະຊາດທີ່ຢູ່ອ້ອມຕົວເຂົາ. ມູມວິທະຍາສາດ ແລະ ຄະນິດສາດສາມາດທີ່ຈະກະຕຸ້ນຄວາມຢາກຮູ້ຢາກເຫັນຂອງເດັກ ແລະ ຈະເປັນການປັບ

ປຸງການຮຽນຮູ້ໃຫ້ດີຂຶ້ນ. ເດັກສາມາດທີ່ຈະເກັບຮວບຮວມ ແລະ ຈັດໃຫ້ເປັນລະບຽບສິ່ງຂອງຕ່າງ ໆ ທີ່ດຶງດູດຄວາມສົນໃຈຂອງເຂົາ ແລະ ຊັບພະຍາກອນເຫຼົ່ານີ້ ອາດສາມາດທີ່ຈະມີໃຊ້ ສຳລັບ ເດັກທຸກຄົນ. ເດັກອາດຈະປູກແກ່ນພືດຕ່າງໆໃນມູມເຫຼົ່ານີ້, ຮວບຮວມຫມາກໄມ້ຊະນິດຕ່າງໆ ແລະ ວາງສະແດງວັດຖຸຕ່າງໆທີ່ເຂົາຊອກມາ ເຊັ່ນ - ເປືອກຫອຍ. ທ່ານຈຳເປັນຕ້ອງຄົ້ນຄິດຢ່າງ ລະມັດລະວັງວ່າມູມຕ່າງໆ ຂອງການຮຽນຮູ້ຄວນຈະຈັດຢູ່ໃສ່ຈິ່ງຈະດີທີ່ສຸດ ເພື່ອໃຫ້ເດັກທຸກຄົນ ສາມາດຮຽນ/ເຮັດວຽກ ໃນພື້ນທີ່ເຫຼົ່ານີ້ໂດຍບໍ່ ຕ້ອງລົບກວນຜູ້ອື່ນ.

- ສຳລັບມູມວິທະຍາສາດ ແລະ ທຳມະຊາດນັ້ນ ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ ເຊັ່ນ: ປາ ສາມາດທີ່ຈະເປັນ ສິ່ງເຫມາະສົມທີ່ສຸດ ໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ມີລັກສະນະຕັ້ງໜ້າ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເດັກຈຳ ເປັນຕ້ອງຮຽນຮູ້ ວິທີຮັກສາດູແລສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ, ວິທີຫລຸດຜ່ອນການທຳຮ້າຍມັນ ແລະ ສິ່ງ ມັນກັບເຂົ້າປ່າຫລັງຈາກ ໄດ້ສຶກສາແລ້ວ ຖ້າພໍເປັນໄປໄດ້.
- ຢູ່ໃນມູມຄະນິດສາດ, ກະປ່ອງເປົ່າ (ມິຝາປິດ) ແລະ ຊອງ/ຫີບຫໍ່ເປົ່າ ສາມາດທີ່ຈະຈັດ ໄວ້ຕາມຖ້ານເກັບສິ່ງຂອງ. ມັນສາມາດນຳໃຊ້ເປັນອຸປະກອນການສອນ ການຮຽນສຳລັບ ນັກຮຽນ (ຍົກຕົວຢ່າງ: ການທຽບຈຳນວນ ຫລື ສະແດງຈຳນວນດ້ວຍວັດຖຸສິ່ງຂອງ) ແລະ ມັນຍັງເປັນ ບ່ອນເກັບມ້ຽນອຸປະກອນອື່ນໆອີກ ເຊັ່ນ ຫລຽນ ແລະ ທະນະບັດຕ່າງໆ. “ເງິນ” ສາມາດເຮັດຈາກເຈ້ຍແຂງ ຫລື ເຈ້ຍ ແລະ ໃຊ້ໃນກິດຈະກຳການຫລິ້ນບົດບາດ ສົມມຸດ ເຊັ່ນ ບົດການໄປ ຕະຫລາດ. ເສດວັດສະດຸຕ່າງໆ ເຊັ່ນ ກະດາດ, ເຊືອກ, ລວດ, ແຜ່ນເທບ, ເສດເຄື່ອງແຕ່ງຕົວ ຫລື ເຄື່ອງນຸ່ງ, ປະລາສະຕິກ ແລະ ອື່ນໆ ກໍສາມາດທີ່ຈະ ເກັບທ້ອນໄວ້ທີ່ນີ້ ເພື່ອໄວ້ໃຊ້ໃນ ອະນາຄົດ.

ສິ່ງຂອງຕ່າງໆທີ່ຖືກພົບເຫັນ, ຕິດປ້າຍ, ວາງສະແດງ ແລະ ຖືກໃຊ້ໂດຍເດັກຈະຊ່ອຍ ເຮັດໃຫ້ເຂົາເຊື່ອມໂຍງລະຫວ່າງໂຮງຮຽນ, ຊີວິດປະຈຳວັນ ແລະ ຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນ. ນາຍຊ່າງ ຫັດຖະກຳ ແລະ ນັກດົນຕີທ້ອງຖິ່ນກໍສາມາດທີ່ຈະມາຢ້ຽມຢາມໂຮງຮຽນ ແລະ ໂອ້ລົມກັບ ເດັກ. ບາງເທື່ອພວກເຂົາອາດສາມາດວາງສິ່ງຂອງຕ່າງໆໄວ້ໃຫ້ ເຊັ່ນ ເຄື່ອງມືຕ່າງໆ ແລະ ເຄື່ອງດົນຕີ ສຳລັບ ໃຫ້ເດັກໄດ້ສຳຫລວດຄົ້ນຄວ້າເບິ່ງ ແລະ ແຕ້ມ, ຢ່າງນ້ອຍກໍຢູ່ໃນໄລຍະ ເວລາສັ້ນໆ. ເມື່ອມີສິ່ງຂອງມີຄ່າປະໄວ້ໃຫ້ເບິ່ງກໍຕ້ອງພິຈາລະນາຢ່າງຈິງຈັງ ກ່ຽວກັບປະເດັນ ການເກັບຮັກສາບໍ່ ໃຫ້ຕົກເຮ່ຍເສຍ ຫາຍ.

ເດັກໆຄວນເຂົ້າຮ່ວມຢ່າງເຕັມທີ່ໃນການຈັດຕັ້ງ ແລະ ຈັດການກັບອຸປະກອນການຮຽນຮູ້. ອາດຈະມີການຈັດຕັ້ງກຸ່ມ, ໜ່ວຍ ຫລື ຄະນະກຳມະການທີ່ສາມາດ ປົກປັກຮັກສາມູມຮຽນຮູ້ ຕ່າງໆ. ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງເດັກຈະຊ່ອຍຄຸ້ມຄອງ ອຸປະກອນການຮຽນການສອນຂອງຫ້ອງ ຮຽນ ແລະ ມັນຈະຊ່ອຍເດັກໃຫ້ໄດ້ພັດທະນາຄວາມຮັບຜິດຊອບ ແລະ ຫັກສະຂອງການເປັນ ພົນລະເມືອງທີ່ມີຄຸນນະພາບ. ຄະນະກຳມະການຮັບຜິດຊອບໃນຫ້ອງຮຽນສາມາດປະກອບ

ດ້ວຍຜູ້ປະສານງານ ແລະ ເລຂາ ເຊິ່ງເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມໄວ້ວາງໃຈຈາກທຸກຄົນໃນຫ້ອງ ເພື່ອຮັບຜິດຊອບຢ່າງຈິງຈັງ.

ຫ້ອງຮຽນບາງຫ້ອງຈະບໍ່ມີຂະໜາດກວ້າງພໍທີ່ຈະມີມູມຮຽນຮູ້ແຍກຕ່າງຫາກ. ຢູ່ປະເທດຕີມໍຕາ ເວັນອອກ, ພໍ່ແມ່ຜູ້ປົກຄອງໄດ້ສາມກະຕ່າ ແລະ ຕັ້ງໄວ້ຢູ່ພື້ນຫ້ອງ. ພວກເປືອກຫອຍ, ກ້ອນ ຫີນ, ແກ່ນພິດ ແລະ ສິ່ງອື່ນໆທີ່ໃສ່ໃນກະຕ່າສາມາດທີ່ຈະໃຊ້ໃນບົດຮຽນ ວິທະຍາສາດ ແລະ ຄະນິດສາດ. ສິ່ງສຳຄັນທີ່ສຸດກັບສື່ການຮຽນເຫຼົ່ານີ້ ແມ່ນມັນຈະຖືກນຳໃຊ້ໂດຍພວກເດັກ ນັກຮຽນ.

4.3 ພື້ນທີ່ວາງສະແດງ

ອຸປະກອນການສອນ ແລະ ຜົນງານຂອງເດັກທີ່ຈັດວາງສະແດງໄວ້ໃນຫ້ອງຮຽນ ຈະຊ່ອຍໃຫ້ເດັກເກີດຄວາມສົນໃຈໃນການຮຽນຮູ້ ແລະ ເກີດຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຄວາມເປັນເຈົ້າ ຂອງຫ້ອງຮຽນ. ພໍ່ແມ່ຜູ້ປົກຄອງກໍຈະໃຫ້ຄວາມສົນໃຈຫລາຍຂຶ້ນ ແລະ ຈະເຂົ້າໃຈດີຂຶ້ນ ກ່ຽວກັບ ວຽກງານທີ່ດຳເນີນຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນ. ຜົນງານຂອງເດັກທຸກຄົນຄວນຈັດວາງສະແດງໄວ້ຕາມຄວາມ ເໝາະສົມ ເພື່ອສະແດງໃຫ້ ເຫັນຄວາມສາມາດທີ່ເປັນເອກະລັກຂອງເຂົາ.

ເດັກຈະມັກເຫັນຊື່ຂອງເຂົາຕິດ ຫລື ຂຽນຢູ່ໃນຜົນງານຂອງເຂົາ ຍ້ອນວ່າມັນຈະເຮັດໃຫ້ ເຂົາຮູ້ສຶກພູມໃຈ. ຄວນປ່ຽນການວາງສະແດງເປັນປະຈຳ ເພື່ອຮັກສາຄວາມສົນໃຈຂອງເດັກ ແລະ ຄວນ ອະນຸຍາດໃຫ້ເດັກແຕ່ລະຄົນໄດ້ມີຜົນງານດຶງບາງຢ່າງຖືກນຳສະແດງ ໃນແຕ່ລະພາກຮຽນ. ຜົນງານທີ່ໄດ້ນຳສະແດງ ແລະ ນຳເອົາອອກແລ້ວນັ້ນ ສາມາດທີ່ຈະນຳໃຊ້ສ້າງເປັນແຟ້ມບັນທຶກ ຜົນງານ ສຳລັບ ປະເມີນຜົນ ແລະ ເບິ່ງຄືນ.

ກະດານວາງສະແດງທີ່ໜ້າຈັບໃຈ ສາມາດເປັນສື່ການສອນທີ່ດີ ແລະ ມັນກໍຈະສະໜອງ ຈຸດເນັ້ນໜັກທີ່ມີຊີວິດຊີວາໃນຫ້ອງຮຽນ. ກະດານວາງສະແດງສາມາດເຮັດຈາກວັດສະດຸທ້ອງຖິ່ນ ເຊັ່ນ ໃບໜ້າວ, ໃບບໍ່ສາ ດ້ວຍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຂອງຊຸມຊົນໃນທ້ອງຖິ່ນ. ກະດານວາງສະແດງມີ ຄວາມສຳ ຄັນ ຍ້ອນວ່າມັນຈະໃຫ້ໂອກາດເພື່ອ:

- ◆ ໃຫ້ຂໍ້ມູນຂ່າວສານແກ່ນັກຮຽນ;
- ◆ ວາງສະແດງຜົນງານຂອງເດັກ ແລະ ປັບປຸງຄວາມພາກພູມໃຈໃນຕົນເອງ ຂອງເດັກ;
- ◆ ເສີມຂະຫຍາຍບົດຮຽນທີ່ທ່ານໄດ້ສອນແລ້ວ;
- ◆ ສະໜອງຂໍ້ມູນຂ່າວສານສະທ້ອນກັບກ່ຽວກັບກິດຈະກຳຕ່າງໆທີ່ສຳຄັນ ເຊັ່ນ ກິດຈະ ກຳ “ຊອກຮູ້” ທີ່ບ້ານ ແລະ ງານໂຄງການທີ່ຫາໃນຊຸມຊົນ;
- ◆ ຊຸກຍູ້ເດັກໃຫ້ເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ ແລະ ຊ່ອຍເຫລືອກັນ ໂດຍບໍ່ກ່ຽວກັບພື້ນຖານ ແລະ ຄວາມ ສາມາດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ; ແລະ

- ◆ ຮັບປະກັນເຮັດໃຫ້ເດັກທຸກຄົນສາມາດຮຽນຮູ້ຈາກຜົນງານຂອງກັນແລະກັນ.

ຖ້າຫ້ອງຮຽນຂອງທ່ານບໍ່ມີຜາທີ່ແຂງແຮງ, ທ່ານສາມາດທີ່ຈະຫ້ອຍຜົນງານທີ່ເດັກຂຽນ ຫລື ແຕ້ມໃສ່ເຊືອກທີ່ແຂວນຜ່ານຫ້ອງຮຽນ ຫລື ຕາມຜາຫ້ອງຮຽນ. ຜົນງານສາມາດທີ່ຈະຕິດໃສ່ ເຊືອກ ໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍດ້ວຍແຜ່ນສະກັອດ, ກຣາເຟີ ຫລື ເຂັມໝູດ. “ເສັ້ນຜຽກນີ້” ຍັງສາມາດໃຊ້ ສຳລັບຂໍ້ມູນ ຂ່າວສານດ້ານພາສາ ແລະ ຄະນິດສາດ (“ມຸມແຂວນເພື່ອຮຽນຮູ້”).

ໃນບາງບ່ອນ ຄູ່ໄດ້ໃຊ້ຄັນຮົ່ມເພເປັນໂຄງຮ່າງເພື່ອໝູນຕົວອັກສອນ, ຮູບພາບ ແລະ ອື່ນໆ ເພື່ອ ເສີມກົດຈະກຳການຮຽນພາສາ. ເຊືອກສຳລັບແຂວນອຸປະກອນປະຈັກຕາ ແມ່ນເຮັດດ້ວຍບໍສາ ຫລື ໃບກ້ວຍ. ກາວພື້ນເມືອງແມ່ນນຳມາຈາກຫມາກໄມ້. ພໍ່ແມ່ຜູ້ປົກຄອງໄດ້ຊ່ອຍເຫລືອ ວັດຖຸອຸປະກອນຫ້ອງຖິ້ມເຫລົ່ານີ້ ແລະ ພວກເຂົາກໍໄດ້ພົບເຫັນຫລາຍຢ່າງ ກ່ຽວກັບຂະບວນການຮຽນ-ການສອນ. ປັດຈຸບັນພວກເຂົາສາມາດເວົ້າລົມກັບລູກຫລານດີຂຶ້ນກ່ຽວກັບການຮຽນຮູ້ໃນໂຮງຮຽນ.

4.4 ມູມອ່ານໜັງສື

ຫລາຍຊຸມຊົນໃນຊົນນະບົດຍັງຂາດອາຄານສະຖານທີ່ ສຳລັບຫ້ອງສະໝຸດ, ດັ່ງນັ້ນເດັກ ຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເຂົ້າເຖິງປຶ້ມອ່ານຕ່າງໆໄດ້. ຫ້ອງສະໝຸດຂອງຫ້ອງຮຽນສາມາດສ້າງຂຶ້ນໄດ້ ໂດຍ ພຽງແຕ່ໃຊ້ກ່ອງກະດາດແຂງທີ່ຕົບແຕ່ງໃຫ້ງາມ ແລ້ວເອົາປຶ້ມອ່ານຕ່າງໆໃສ່. ເມື່ອເດັກເຮັດການ ຜະລິດປຶ້ມຂອງຕົນເອງ ບໍ່ວ່າຈະເປັນແບບງ່າຍໆງາມຫລືບໍ່ກໍຕາມ, ເດັກຈະພູມໃຈ ທີ່ໄດ້ເຫັນບົດ ເລື່ອງຂອງເຂົາໄດ້ຮັບ “ການພິມ” ຂຶ້ນມາ. ພວກເຂົາຍັງໄດ້ຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບວິທີເຮັດປຶ້ມອ່ານ, ຈັດ ປະເພດ ແລະ ວິທີຮັກສາມັນ. ທ່ານຍັງສາມາດໃຫ້ເດັກສ້າງປຶ້ມ “ຊົກແຊັກ” ປຶ້ມເຫລົ່ານີ້ແມ່ນເຮັດ ຈາກແຜ່ນເຈ້ຍທີ່ພັບສອງ ຫລືສາມຄັ້ງ ແລະ ມີບົດຄວາມ ໃນແຕ່ລະ “ໜ້າ”, ຄ້າຍຄືກັບແຜ່ນພັບ. ເດັກສາມາດແຕ້ມຮູບໃສ່ປຶ້ມເຫລົ່ານີ້ ແລະ ມັນອາດ ສາມາດກາຍເປັນຄັງເອກະສານສຳລັບອ່ານ ໃນເມື່ອຫ້ອງຮຽນຂາດປຶ້ມອ່ານ.

ປຶ້ມອ່ານທີ່ເຮັດໂດຍເດັກສາມາດເປັນສື່ການສອນທີ່ມີປະສິດທິຜົນທີ່ສຸດ. ບັນດາຄຳອະ ທິບາຍ ຫລື ພາບທີ່ເດັກແຕ້ມໃສ່ໃນປຶ້ມອ່ານຂອງເຂົາອາດຈະຊ່ອຍເດັກຄົນອື່ນ ໄດ້ເຂົ້າໃຈແນວ ຄວາມຄິດທີ່ສຳຄັນ. ເດັກຈະເບິ່ງບັນຫາໃນແນວທີ່ແຕກຕ່າງກັນຫລາຍກວ່າຜູ້ໃຫຍ່; ພວກເຂົາໃຊ້ ພາສາແບບງ່າຍໆ ເພື່ອໃຫ້ເຂົ້າໃຈ; ແລະ ພວກເຂົາອາດຈະສື່ສານ ຂໍ້ມູນຂ່າວສານທີ່ສຳຄັນ ໄດ້ຢ່າງສຳເລັດຜົນ, ອາດເຮັດໄດ້ດີກວ່າຄູອາຈານອີກ. ຈົ່ງເຝົ້າເບິ່ງປຶ້ມທີ່ເປັນປະໂຫຍດເຮັດໂດຍ ເດັກນັກຮຽນ!

ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ປຶ້ມທີ່ເດັກຜະລິດນັ້ນສາມາດນຳໃຊ້ເພື່ອສົດສອນທັກສະອື່ນໆອີກ, ໂດຍ ສະເພາະ ສຳລັບເດັກທີ່ມີບັນຫາໃນການມອງເຫັນ. ຕົວຢ່າງ: “ປຶ້ມບາງເຫລັ້ມ” ສາມາດຜະລິດຂຶ້ນ ໄດ້ດ້ວຍການຕິດກາວວັດສະດຸຕ່າງໆ ໃສ່ບົນໜ້າເຈ້ຍ. ເດັກຈະຮຽນຮູ້ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ວ່າແມ່ນຫຍັງ ໂດຍໃຊ້ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງເຂົາ; ຕົວຢ່າງ: ຕິດຮູບສາມຫລ່ຽມຢູ່ບົນໜ້າເຈ້ຍ ເພື່ອໃຫ້ເດັກ ທີ່ມີບັນ

ຫາທາງສາຍຕາສາມາດຮຽນຮູ້ ຈາກການສຳຜັດວ່າຮູບຮ່າງສາມຫລ່ຽມເປັນຄືແນວໃດ. ແມ້ແຕ່ ເດັກທີ່ມີສາຍຕາດີ ກໍອາດສະໜຸກສະໜານກັບການສ້າງ “ປື້ມອ່ານແບບສຳຜັດ” ແລະ ເຂົາກໍສາ ມາດທີ່ຈະເຝິກປະຕິບັດ ໃຊ້ມັນດ້ວຍການຫລັບຕາຕົນເອງ. “ໂປສະເຕີແບບສຳຜັດ” ທີ່ອີງໃສ່ການ ສຳຜັດແຕະຕ້ອງຫລາຍກວ່າການເບິ່ງກໍສາມາດປະດິດຂຶ້ນໄດ້ເໝືອນກັນ ແລ້ວເອົາວາງໄວ້ຢູ່ພື້ນ ທີ່ວາງສະແດງ.

ໃນບາງປະເທດ, ຫ້ອງສະໝຸດຫ້ອງຮຽນ ຫລື ໂຮງຮຽນເປັນຊັບພະຍາກອນຊຸມຊົນທີ່ສຳຄັນ, ໂດຍ ສະເພາະ ເມື່ອເວລາເດັກພົມເຜີຍແຜ່” ຜົນງານຂອງໂຄງການເກັບຂໍ້ມູນຊຸມຊົນ (ເຊັ່ນແຜນທີ່ໂຮງ ຮຽນ- ຊຸມຊົນດັ່ງທີ່ສະເໜີ (ໃນຄູ່ມືເຫລັ້ມທີ 1). ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ກ່ຽວກັບອາກາດ, ຫີນ ແລະ ດິນ, ປະຕິທິນການກະເສດ, ທີ່ຕັ້ງຂອງເຮືອນທີ່ມີລັກສະນະສະເພາະບາງຫລັງ ແລະ ອື່ນໆ ສ່ວນຫລາຍ ຈະຖືກນຳໃຊ້ ໂດຍພະນັກງານຊຸມຊົນ ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງມູນນິທິເອກະຊົນ ເມື່ອວາງແຜນກິດ ຈະກຳພັດທະນາ ຊຸມຊົນ.

ກິດຈະກຳເພື່ອປະຕິບັດ: ການປະເມີນຊັບພະຍາກອນຕ່າງໆ

ໃຫ້ລອງເບິ່ງອ້ອມຮອບຫ້ອງຮຽນຂອງທ່ານເອງ ແລ້ວກຳນົດວ່າດຽວນີ້ທ່ານມີ ຊັບພະຍາກອນ ຫຍັງແດ່ ລວມທັງຊັບພະຍາກອນທີ່ທ່ານ ແລະ ນັກຮຽນອາດສາມາດສ້າງໄດ້ໃນໄລຍະເວລາພາກ ຮຽນນີ້ ຫລື ປີນີ້. ໃຫ້ຖາມນັກຮຽນວ່າພວກເຂົາມັກຫຍັງແດ່ໃນຫ້ອງຮຽນ ແລະ ເພີ່ມເຕີມໃສ່ຕາຕະ ລາງຕໍ່ໄປນີ້ :

ຊັບພະຍາກອນ ຕ່າງໆ ຂອງ ຫ້ອງຮຽນ	ພວກເຮົາຄວນ ຈະເລີ່ມໂຄງ ການນີ້ເມື່ອໃດ?	ຊັບພະຍາກອນທີ່ ຕ້ອງການມີຫຍັງແດ່ ແລະ ຈະສາມາດ ຫາໄດ້ຈາກໃສ?	ພວກເຮົາຈະ ສາມາດໄດ້ຮັບ ການຊ່ອຍເຫລືອ ອັນໃດແດ່?	ເດັກຈະໃຊ້ ຫລື ຮຽນຮູ້ຈາກຊັບ ພະຍາກອນ ເຫລົ່ານີ້ໄດ້ ຢ່າງໃດ?
ກະດານວາງສະແດງຜົນງານ ຂອງເດັກ				
ມຸມຮຽນຮູ້ ຫລື ກະຕ່າ ອຸປະກອນສຳລັບຮຽນເລກ ແລະ ວິທະຍາສາດ				
ພື້ນທີ່ຮຽນພາສາສຳລັບ ເລົ່າເລື່ອງ, ຫ້ອງສະໝຸດ ນ້ອຍໆ ແລະ ອື່ນໆ				
ມີກະດານດຳຫລາຍກວ່າ ຫນຶ່ງແຜ່ນ				
ຄະນະກຳມະການຫ້ອງ ຮຽນໄດ້ສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນເພື່ອ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດວຽກກ່ຽວກັບ				

ອຸປະກອນການຮຽນ				
ຫ້ອງສະໝຸດນ້ອຍຫ້ອງຮຽນ ມີປື້ມ ຫລື ອຸປະກອນ ຕ່າງໆທີ່ຜະລິດໂດຍນັກຮຽນ				

4.5 ການຈັດຕັ້ງສະພາບແວດລ້ອມທາງກາຍະພາບຂອງຫ້ອງຮຽນ

ຈັດຕັ້ງສະພາບແວດລ້ອມທາງກາຍະພາບຂອງຫ້ອງຮຽນ

ຖ້າໃຫ້ດີທີ່ສຸດ, ຫ້ອງຮຽນຕ້ອງຈັດໃຫ້ມີແສງສະຫວ່າງ, ສະອາດ, ມີການປະກອບວັດຖຸອຸປະກອນໃສ່ຫ້ອງຮຽນເປັນຢ່າງດີ ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນທຸກຄົນມີຄວາມສະດວກສະບາຍ ແລະ ສາມາດເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຢ່າງໄປມາ ແລະ ຮຳຮຽນໄດ້ດີ, ອາດຈະຮຽນເປັນລາຍບຸກຄົນ ຫຼື ຮຽນຢູ່ໃນກຸ່ມ. ເພື່ອຊຸກຍູ້ໃຫ້ການຮຳຮຽນມີຊີວິດຊີວາ ແລະ ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງນັກຮຽນຄວນຈັດຕັ້ງນັ່ງ ໃຫ້ນັກຮຽນສາມາດເຫັນກັນ ແລະ ກັນ ພ້ອມທັງ ສາມາດເຫັນຄູສອນໄດ້.

ແຕ່ທ້າເສຍດາຍ, ມີຫ້ອງຮຽນຈຳນວນໜ້ອຍທີ່ສຸດ ທີ່ສາມາດຈັດຕັ້ງໃຫ້ດີທີ່ສຸດ ສຳລັບການຮຳຮຽນພິເສດ ຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍ, ເນື້ອທີ່ມີຈຳກັດ. ມັກມີເລື້ອຍໆທີ່ຫ້ອງຮຽນມີຄວາມຮ້ອນອົບເອົ້າ, ແອອັດ, ບິນແຊວ, ຫ້ອງຮຽນນ້ອຍບັນຈຸນັກຮຽນຫຼາຍ ເຮັດໃຫ້ສະຖານທີ່ຮຳຮຽນບໍ່ດີ ສຳລັບ ທ່ານ ແລະ ນັກຮຽນຂອງທ່ານ. ທ່ານຈຳເປັນຕ້ອງມີທັກສະ ໃນການປະດິດສ້າງ ແລະ ວາງແຜນ ເພື່ອສ້າງຫ້ອງຮຽນ ໃຫ້ເປັນບ່ອນສະດວກສະບາຍໃນການຮຳຮຽນ. ແຕ່ວ່າ ວຽກງານອັນຍາກລຳບາກຂອງ ທ່ານນັ້ນຈະມີຄຸນຄ່າ ເນື່ອງຈາກວ່າ ມັນຈະເຮັດໃຫ້ວຽກງານຂອງທ່ານ ຈ່າຍກວ່າເກົ່າ ແລະ ໃຫ້ຜົນຕອບ ແທນຫຼາຍຂຶ້ນ. ສິ່ງທີ່ຈະກ່າວ ຕໍ່ໄປໃນຂ້າງລຸ່ມນີ້ ແມ່ນວຽກງານຈຳນວນໜຶ່ງທີ່ເຮັດຮ່ວມ ກັບສະພາບແວດລ້ອມທາງດ້ານວັດຖຸຂອງຫ້ອງຮຽນ ຊຶ່ງທ່ານອາດພິຈາລະນາເບິ່ງວ່າ ທ່ານຈະວາງແຜນຈະເຮັດແນວໃດ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມີຄວາມສະດວກ ແກ່ນັກຮຽນຂອງທ່ານທຸກຄົນ ແລະ ຫຼຸດຜ່ອນຄວາມຮູ້ສຶກແອອັດ ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກສົບສິນ ແລະ ຄວາມອິດເມື່ອຍ ຊຶ່ງສ້າງຄວາມລົບກວນ ໃຫ້ແກ່ການສິດສອນໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍ.

ເຮັດໃຫ້ເນື້ອທີ່ຫ້ອງຮຽນກວ້າງອອກຫລາຍທີ່ສຸດ. ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາຫຼາຍໆຄົນ ບໍ່ໄດ້ມີການຄວບຄຸມສະຖານທີ່ບ່ອນທີ່ເຮົາເຮັດການສິດສອນ, ພວກເຮົາອາດມີໂອກາດ ເພື່ອຈັດຕັ້ງຫ້ອງຮຽນຕາມທີ່ເຮົາເຫັນວ່າມັນເໝາະສົມ. ການຈັດຕັ້ງຫ້ອງຮຽນສາມາດປັບປຸງໄດ້ ຫຼື ມີຄວາມທ້າທາຍ, ແຕ່ວ່າໃນແນວຄວາມຄິດແມ່ນດຶງເອົານັກຮຽນມາເຂົ້າຢູ່ໃນກຸ່ມ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມີເນື້ອທີ່ ເພື່ອໃຫ້ນັກຮຽນມີຄວາມ ສະດວກສະບາຍ ແລະ ຕ້ອງການເຂົ້າມາຮ່ວມສົນທະນາ ຫຼື ມາຮ່ວມໃນກຸ່ມ.

ຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ມີເນື້ອທີ່ກວ້າງຂວາງ, ມັນຈະສະດວກສະບາຍສາມາດເຮັດໃຫ້ສະຖານທີ່ຮຽນກວ້າງຂວາງຂຶ້ນໄດ້, ໃຫ້ພິຈາລະນາຍົກຍ້າຍເຄື່ອງເພີນິເຈີທີ່ບໍ່ຈຳເປັນອອກ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນ

ຄວາມຮູ້ສຶກແອອັດ ແລະ ເພື່ອຄວາມສະດວກໃນການເຄື່ອນໄຫວໄປມາ. ຖ້າທ່ານບໍ່ຕ້ອງການ ໂຕະຂອງຄູ ທີ່ມີຂະໜາດໃຫຍ່ ທ່ານກໍເອົາໂຕະຂະໜາດນ້ອຍ. ແທນທີ່ຈະໃຊ້ໂຕະ ຫຼື ເກົ້າອີ້ ສຳລັບ ນັກຮຽນທ່ານກໍນຳ ຊໍຜືນສາດ ຫຼື ຜ້າພິມປູ ໃຫ້ນັກຮຽນນັ່ງ ເພື່ອທຸກຄົນຈະເຫັນກັນແລະກັນ ແລະ ມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່າ ເປັນພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງກຸ່ມ. ດັ່ງຕົວຢ່າງ, ຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນຈຳນວນໜຶ່ງ ໃນ ບາງປະເທດການຂາດເຂີນ ໂຕະ ແລະ ເກົ້າອີ້ ການນຳໃຊ້ສາດ ຫຼື ພິມ ແມ່ນມີປະໂຫຍດຫລາຍ. ເນື້ອທີ່ຫ້ອງຮຽນທີ່ກວ້າງຂວາງປູດ້ວຍຜ້າພິມ ຫຼື ສາດທີ່ສະອາດທີ່ຜະລິດໃນທ້ອງຖິ່ນກໍສາມາດ ປ່ຽນແປງສະຖານທີ່ ໃຊ້ຮຽນວິຊາວິ ທະຍາສາດ ມາເປັນເປັນສະຖານທີ່ສະແດງລະຄອນໄດ້, ສາມາດຈັດຕັ້ງເປັນກຸ່ມ ແລະ ປະກອບກຸ່ມ ຄືນໃໝ່ ໄດ້ຢ່າງສະດວກໂດຍບໍ່ລົບກວນຫ້ອງຮຽນອື່ນ. ກະດານດຳອາດຈະຕິດຕັ້ງໄວ້ຫ້ອງຮຽນ ໃຫ້ຢູ່ໃນລະດັບນັກຮຽນ ເພື່ອນັກຮຽນຈະສາມາດນັ່ງຢູ່ໃນ ກຸ່ມ ແລະ ໃຊ້ກະດານດຳ ເພື່ອສ້າງແຜນສົນທະນາ ຄວາມຄິດເຫັນແກ້ເລກໂຈດ ແລະ ອື່ນໆ.

ໃຫ້ທ່ານເກັບມ້ຽນປຶ້ມອ່ານ ອຸປະກອນການສຶກສາ (ເຊັ່ນ ສໍຂາວ, ບັນທັດ, ເຈ້ຍ, ນ້ຳສີ ແລະ ມິດຕັດ)ອຸປະກອນການສົດສອນ (ເຊັ່ນ: ກະດານດຳນ້ອຍ, ຂາຄໍ້າກະດານ, ເຈ້ຍຂາວ ແຜ່ນໃຫຍ່ ແລະ ຕາຕະລາງແຜນວຽກ) ເພື່ອນັກຮຽນ ແລະ ຄູສາມາດເອົາມາໃຊ້ ແລະ ເກັບມ້ຽນ ໄວ້ຢ່າງສະດວກງ່າຍ ດ່າຍ.

ຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ແອອັດ ກໍຢ່າໄດ້ຍືດເອົາພື້ນທີ່ໆມີຄຸນຄ່າ, ຖ້າຫາກມີບາງລາຍການຕ້ອງ ໄດ້ໃຊ້ເນື້ອທີ່ຫຼາຍ ເຊັ່ນ: ຕາຕະລາງແຜນວຽກກໍໃຫ້ຍ້າຍມັນອອກຈາກຫ້ອງຮຽນ, ຖ້າເປັນໄປໄດ້ ກໍເອົາຕັ້ງ ໄວ້ຢູ່ນອກຫ້ອງຮຽນ ອາດຈະເອົາໄວ້ກ້ອງຮິ່ມຕົ້ນໄມ້ບ່ອນທີ່ນັກຮຽນສາມາດ ນຳໃຊ້ໄດ້ ງ່າຍ. ຖ້າເປັນໄປໄດ້ກໍໃຫ້ເອົາເຄື່ອງໃຊ້ສ່ວນຕົວຂອງທ່ານ, ອຸປະກອນການສອນ ແລະ ເຄື່ອງອື່ນໆ ທີ່ທ່ານບໍ່ນຳໃຊ້ໃນເວລາສົດສອນປະໄວ້ຢູ່ຫ້ອງພັກຜ່ອນຂອງຄູ ຫຼື ເອົາໄວ້ຢູ່ຂ້າງນອກຫ້ອງຮຽນ ບ່ອນທີ່ມີຄວາມປອດໄພ.

ອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນການເຄື່ອນໄຫວໄປມາ. ໃຫ້ທ່ານສ້າງແຜນໄວ້ລ່ວງໜ້າສຳລັບ ນັກຮຽນວ່າຈະສາມາດເຂົ້າ-ອອກຫ້ອງຮຽນໄດ້ດີທີ່ສຸດແນວໃດ, ຕົວຢ່າງ, ນັກຮຽນຜູ້ທີ່ນັ່ງທາງຫຼັງ ຫ້ອງຮຽນສາມາດເຂົ້າຫ້ອງກ່ອນ, ຕິດຕາມມາດ້ວຍຜູ້ນັ່ງຢູ່ແຖວທາງກາງ ແລະ ສຸດທ້າຍ ແມ່ນ ພວກນັ່ງຢູ່ແຖວທາງໜ້າ. ອາດສາມາດເຮັດກົງກັນຂ້າມກັນ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຫ້ອງຮຽນມີຄວາມຕົ້ນ ເຕັ້ນ. ໃຫ້ວາງແຜນ ລ່ວງໜ້າວ່າ ທ່ານຈະປ່ຽນແປງການຈັດຫ້ອງແນວໃດ ໂດຍປ່ຽນໄປຕາມວິຊາ ທີ່ຈະສອນ ເຊັ່ນ ປ່ຽນແປງການຈັດຫ້ອງໝົດທັງຫ້ອງ ສຳລັບເຮັດການກວດກາເປັນກຸ່ມນ້ອຍໃນ ບົດຮຽນວິຊາສິນລະປະ ຫຼື ວິຊາວິທະຍາສາດ. ໃຫ້ວາງແຜນໄວ້ວ່າ ກິດຈະກຳທີ່ເຮັດເປັນປະຈຳນັ້ນ ຈະດຳເນີນການແນວໃດເຊັ່ນ ສົ່ງເຈ້ຍວຽກບ້ານໃຫ້ຄູ ແລະ ສົ່ງເຈ້ຍວຽກບ້ານຄືນ ໃຫ້ນັກຮຽນພາຍ ຫຼັງກວດໃຫ້ຄະແນນແລ້ວ. ພ້ອມກັນນີ້ ກໍວາງແຜນ ເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງ ນັກຮຽນແຕ່ລະຄົນເຊັ່ນ ເວລາເຂົ້າເຈົ້າຕ້ອງການແຫຼມສໍ ຫຼື ຢາກໄດ້ອຸປະກອນ ສຳລັບການ ຮຳຮຽນ.

ນຳໃຊ້ເນື້ອທີ່ຂ້າງນອກຂອງຫ້ອງຮຽນ. ເດີນໂຮງຮຽນສາມາດເປັນຊັບພະຍາກອນອັນອຸດົມ ຮັ່ງມີ ສຳລັບການຮຳຮຽນ ແລະ ສາມາດນຳໃຊ້ເປັນບ່ອນຮຽນທີ່ມ່ວນຊື່ນກວ່າ ຫ້ອງຮຽນທີ່ແອອັດ ໄດ້. ເດີນໂຮງຮຽນຍັງເປັນສະຖານທີ່ສຳຄັນສຳລັບນັກຮຽນ ເພື່ອພັດທະນາທັກສະດ້ານສັງຄົມ ແລະ ຂະບວນການໆຮຽນຮູ້, ເພື່ອຮຽນຮູ້ບົດຮຽນອັນສຳຄັນ ກ່ຽວກັບ ການຮ່ວມມືຊຶ່ງກັນແລະກັນ, ຄວາມເປັນເຈົ້າຕົນເອງ, ການເປັນສະມາຊິກຂອງກຸ່ມ, ການເຄົາລົບນັບຖື ແລະ ຄວາມຮັບຜິດ ຊອບ. ໃຫ້ເບິ່ງອ້ອມຮອບໂຮງຮຽນຂອງທ່ານ, ໃຫ້ທ່ານກຳນົດເອົາບ່ອນທີ່ດີ ສຳລັບການຮຳຮຽນ ແລ້ວຮວບຮວມເອົາມາເຂົ້າຢູ່ໃນບົດສອນຂອງທ່ານ. ດັ່ງຕົວຢ່າງ ເນື້ອທີ່ຕ່າງໆຂອງເດີນໂຮງຮຽນ ສາມາດນຳມາໃຊ້ເປັນສູນກາງຂອງກິດຈະກຳ ເພື່ອສະໜັບສະໜູນສິ່ງທີ່ໄດ້ຮຽນມາ ກ່ຽວກັບວິຊາ ຕ່າງໆຢູ່ໃນຫ້ອງ. ດັ່ງຕົວຢ່າງ, ໃນການຮຽນຮູ້ ກ່ຽວກັບຮູບເລຂາຄະນິດນັກຮຽນສາມາດສຶກສາ ເບິ່ງເດີນໂຮງຮຽນ ແລະ ກຳນົດຮູບເລຂາຄະນິດໃຫ້ໄດ້ຫຼາຍເທົ່າທີ່ຈະຫຼາຍໄດ້. ນັກຮຽນສາມາດ ນັ່ງຢູ່ກ້ອງຕົ້ນໄມ້ ແລະ ຂຽນຊື່ຮູບເລຂາຄະນະ ໃສ່ແຜ່ນເຈ້ຍໃຫ້ໄດ້ຫຼາຍເທົ່າ ທີ່ເຂົາເຈົ້າສາມາດຈິ ໄດ້. ໃຫ້ຕິດຕາມກຳກັບຄວາມຄືບໜ້າຂອງນັກຮຽນ. ກ່ອນຈະເລີກຮຽນ, ໃຫ້ເຕົ້າໂຮມນັກຮຽນທັງ ໝົດ, ຈະຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນ ຫຼື ຢູ່ນອກຫ້ອງຮຽນກໍໄດ້ ເພື່ອນຳ ສະເໜີສິ່ງທີ່ຕົນໄດ້ຄົ້ນພົບ.

ຈັດວາງສະແດງວຽກງານຂອງນັກຮຽນຢ່າງປະດິດສ້າງ. ມີຄວາມຕ້ອງການເນື້ອທີ່ ສຳລັບ ວາງສະແດງຜົນງານການຮຽນຂອງນັກຮຽນ. ແທນທີ່ຈະວາງສະແດງໃສ່ກະດານດຳ ຫຼື ໂຕະ ຊຶ່ງ ກິນເນື້ອທີ່ ຫລາຍ, ເຮົາສາມາດຫ້ອຍຜົນງານການຮຽນຂອງນັກຮຽນໃສ່ຕາມຝາຂອງຫ້ອງຮຽນ ຫຼື ວາງສະແດງໄວ້ຂ້າງນອກປະຕູຂອງຫ້ອງຮຽນ ເພື່ອທຸກຄົນຈະໄດ້ເຫັນ. ນຳໃຊ້ສາຍເຊືອກມັດຫ້ອຍ ຜົນງານຂອງນັກຮຽນ, ໃຊ້ເຫຼັກຂັດ, ໃຊ້ສາຍເທັບຕິດ ຫຼື ໃຊ້ເຂັມໝູດປັກ. ເຮັດການປະດັບປະດາ ຫ້ອງຮຽນດ້ວຍຜົນງານວຽກງານຂອງນັກຮຽນ ຈະຊ່ວຍເພີ່ມຄວາມດົງດູດໃຈໃຫ້ແກ່ຫ້ອງຮຽນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຫ້ອງຮຽນເປັນຕາຢາກມາຫລາຍຂຶ້ນ ເຖິງແມ່ນວ່າ ມັນຈະມີນັກຮຽນຢູ່ໃນຫ້ອງຫລາຍກໍ ຕາມ.

ເອົານັກຮຽນເຂົ້າມາມີສ່ວນຮ່ວມ. ນັກຮຽນສາມາດຊ່ວຍຄຸ້ມຄອງສະຖານທີ່ຫ້ອງຮຽນໄດ້ ດີທີ່ສຸດ ແລະ ກໍເປັນການຊ່ວຍເຂົາເຈົ້າ ໃນການພັດທະນາຄວາມຮັບຜິດຊອບ. ນັກຮຽນສາມາດ ແຂວນຜົນງານ ວຽກງານຂອງເຂົາເຈົ້າ, ເຮັດກະດານຂ່າວ ແລະ ເກັບມ້ຽນອຸປະກອນການສຶກສາ ພາຍຫລັງ ສຳເລັດ ບົດຮຽນແຕ່ລະບົດ. ພ້ອມນັ້ນ ນັກຮຽນຍັງສາມາດຊ່ວຍເຫຼືອແກ້ໄຂບັນຫາ ຂອງເນື້ອທີ່ຂອງຫ້ອງຮຽນ ເມື່ອມີບັນຫາເກີດຂຶ້ນ ເຊັ່ນ ນັກຮຽນຕຳຊູນກັນ ຫຼື ບ່ອນນັ່ງບໍ່ພຽງພໍກໍ ບອກ ໃຫ້ນັກຮຽນສະເໜີວິທີການ ແກ້ໄຂ.

ສິ່ງສຳຄັນທີ່ຄວນຈື່ຈຳ ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ທ່ານມີຄວາມຮູ້ສຶກສະດວກສະບາຍ ກໍອາດຈະບໍ່ ແມ່ນອັນດຽວກັນກັບທີ່ເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນຮູ້ສຶກສະດວກສະບາຍເໝືອນກັບທ່ານ. ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ ຂອງສຶກສາໃໝ່ ໃຫ້ທ່ານຈັດຕັ້ງຫ້ອງຮຽນ, ແລ້ວໃຫ້ຖາມນັກຮຽນ ຖ້າຫາກວ່າເຂົາເຈົ້າມີຄວາມ

ສະດວກສະບາຍກັບການຈັດຕັ້ງທ້ອງຖິ່ນແນວນັ້ນ. ຖ້າຫາກຍັງເຮັດບໍ່ໄດ້ດີ ໃຫ້ແບ່ງນັກຮຽນອອກ ເປັນກຸ່ມ ແລະ ບອກໃຫ້ແຕ່ລະກຸ່ມສຳຫລວດເບິ່ງອ້ອມຮອບທ້ອງຮຽນ ແລະ ສິ່ງຂອງຕ່າງໆທີ່ມີຢູ່ ໃນທ້ອງຮຽນແລ້ວ ໃຫ້ນັກຮຽນແຕ້ມແຜນຜັງວ່າ ເຂົາເຈົ້າຢາກໃຫ້ທ້ອງຮຽນຖືກຈັດຕັ້ງຄືແນວໃດ. ນຳໃຊ້ແນວຄິດການແຕ້ມແຜນຜັງຂອງນັກຮຽນນັ້ນ ເພື່ອອອກແບບທ້ອງຮຽນ “ສ່ວນຕົວ” ຂອງນັກ ຮຽນ. ທົດລອງຈັດທ້ອງຮຽນ ສຳລັບໜຶ່ງ ຫຼື ສອງອາທິດ ແລ້ວຖາມນັກຮຽນວ່າ ເຂົາເຈົ້າຮູ້ສຶກສະ ດວກສະບາຍກັບທ້ອງຮຽນບໍ. ໃຫ້ປຸງແປງການຈັດທ້ອງຮຽນ ຖ້າຫາກວ່ານັກຮຽນມີແຜນຜັງແບບ ໃໝ່ ທີ່ເຫັນວ່າມີຄວາມສະດວກສະບາຍກວ່າເກົ່າ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍໃຫ້ ທ່ານປຸງການຈັດທ້ອງ ເມື່ອເວລາ ທ່ານ ຮູ້ສຶກວ່ານັກຮຽນມີຄວາມ ເປື້ອໜ່າຍຕໍ່ການນັ່ງຢູ່ໃນທ້ອງຮຽນ.

4.6 ການຈັດສະພາບແວດລ້ອມທາງດ້ານຈິດຕະສາດ-ສັງຄົມຂອງທ້ອງຮຽນ

ທ້ອງຮຽນຖືກເອີ້ນເລື້ອຍໆວ່າ “ຊຸມຊົນຂອງການຮຽນຮູ້” ມັນເປັນ ສະຖານທີ່ໆ ຢູ່ພາຍໃນ ໂຮງຮຽນຊຶ່ງທ່ານ ແລະ ນັກຮຽນສາມາດພົບກັນຢ່າງເປັນປົກກະຕິ ເປັນບ່ອນທີ່ທຸກຄົນຫວັງຈະ ຮູ້ຈັກກັບຜູ້ອື່ນໆ ແລະ ຄົນຜູ້ໜຶ່ງໆ ເຮັດວຽກຮ່ວມກັບຜູ້ອື່ນໆ-ຄູສອນ ແລະ ນັກຮຽນ ເພື່ອຮຽນ ຮູ້ສິ່ງຕ່າງໆກ່ຽວກັບໂລກ.

ຢູ່ໃນທ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍ,ມັນມີຄວາມສຳຄັນທີ່ສຸດທີ່ຈະສ້າງທ້ອງຮຽນໃຫ້ມີ ຄວາມໝາຍດັ່ງເປັນຊຸມຊົນໜຶ່ງ, ອັນໜຶ່ງແມ່ນ ເພື່ອສະແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມສົນໃຈຂອງທ່ານ ແລະ ຂະຫຍາຍໂອກາດໃຫ້ນັກຮຽນໄດ້ເຂົ້າມາຮ່ວມ ຊຶ່ງເປັນການຊຸກຍູ້ໃຫ້ນັກຮຽນໄດ້ຮຽນ ຮູ້ກ່ຽວກັບທ່ານ ແລະ ມີສ່ວນຮ່ວມໃນຂະບວນການ ຮຳຮຽນ. ຈຸດໝາຍ ແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ທ່ານ ແລະ ນັກຮຽນໄດ້ເຂົ້າໃຈຊຶ່ງກັນ ແລະ ກັນດີກວ່າເກົ່າ. ການສ້າງ ທ້ອງຮຽນໃຫ້ມີຄວາມໝາຍ ເໝືອນດັ່ງເປັນຊຸມຊົນ ແລະ ສ້າງສະພາບແວດລ້ອມທາງດ້ານຈິດຕະ ສາດ - ສັງຄົມທີ່ດີສາມາດ ກະຕຸ້ນນັກຮຽນ ໃຫ້ເອົາໃຈໃສ່ຮຳຮຽນ, ເອົາເຂົາເຈົ້າມາຮ່ວມ ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອເຂົາເຈົ້າ ເພື່ອ ຮຳຮຽນໃຫ້ໄດ້ຕາມຄວາມສາມາດເຖິງແມ່ນວ່າຈະຢູ່ພາຍໃຕ້ສະຖານະການທີ່ແອອັດກໍຕາມ. ຍິ່ງ ໄປກວ່ານັ້ນ ນັກຮຽນຍັງໄດ້ລາຍງານເຖິງຄຸນຄ່າອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ຂອງການຮຳຮຽນຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບຄະແນນດີກວ່າເກົ່າ ເມື່ອເວລາຄູສອນມີຄວາມເຕັມໃຈ ຊ່ວຍເຫຼືອເຂົາເຈົ້າໃນການ ຮຽນ.

ຢູ່ຂ້າງລຸ່ມນີ້ ແມ່ນຂໍ້ສະເໜີຈຳນວນໜຶ່ງ ເພື່ອປະດິດສ້າງສະພາບແວດລ້ອມທາງດ້ານຈິດ ຕະສາດສັງຄົມທີ່ດີຢູ່ໃນທ້ອງຮຽນຂອງທ່ານ ຫຼື ເພື່ອປັບປຸງສະພາບແວດລ້ອມທີ່ທ່ານ ແລະ ນັກຮຽນທີ່ກຳ ລັງຮຳຮຽນຢູ່.

ເຮັດໃຫ້ທ້ອງຮຽນທີ່ມີຂະໜາດກວ້າງເປັນຄ້າຍຄືທ້ອງຮຽນນ້ອຍ.ມີຄູສອນຫຼາຍຄົນພະຍາຍາ ມເຮັດໃຫ້ທ້ອງຮຽນທີ່ກວ້າງໃຫ້ກາຍເປັນຄ້າຍຄືທ້ອງຮຽນທີ່ນ້ອຍ, ຄືດັ່ງນີ້. ພະຍາຍາມຢ່າງໄປຫາ ນັກຮຽນຜູ້ທີ່ມັກຕັ້ງຄຳຖາມເລື້ອຍໆ, ຊຶ່ງເປັນການຫຼຸດໄລຍະທ່າງທາງດ້ານ ວັດຖຸ ແລະ ສັງຄົມ ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ຊ່ວຍທ້ອງຮຽນແຈກຢາຍອຸປະກອນ. ໃຫ້ຈື່ຄຳໜຶ່ງໄວ້ວ່ານັກຮຽນອາດບໍ່ມີຄວາມ

ຮູ້ສຶກວ່າເຂົາເຈົ້າຢູ່ໃນຫ້ອງກວ້າງ ຄືດັ່ງ ທ່ານເຮັດ. ອີກເທື່ອໜຶ່ງ ນັກຮຽນໄດ້ພັນລະນາ ຄູສອນ ຜູ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ຫ້ອງຮຽນກວ້າງຮູ້ສຶກວ່າຫ້ອງຮຽນນ້ອຍເຂົ້າ ຍ້ອນວ່າມັນເປັນວິທີການສ່ວນຕົວຂອງ ຄູເອງ. ຄູສອນເຄື່ອນໄຫວໄປມາ ຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນຫຼາຍຄັ້ງຢ່າງຂຶ້ນຢ່າງລົງຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນ. ທ່ານຮູ້ວ່າ ຄູມີຄວາມຕ້ອງການຢາກໃຫ້ນັກຮຽນຂອງເພິ່ນເຂົ້າມາຫ້ອງຮຽນ ແລະ ເພິ່ນມີຄວາມເປັນຫ່ວງ ນັກຮຽນຂອງເພິ່ນເອງ. ຄູສອນຜູ້ນີ້ມາໂຮງຮຽນ ແຕ່ເຂົ້າເພື່ອໂອ້ລົມນຳນັກຮຽນ. ເພິ່ນຊ່ວຍເຫຼືອ ນັກຮຽນຕິດຕໍ່ກັບນັກຮຽນຜູ້ອື່ນໆ ຜູ້ທີ່ສາມາດຊ່ວຍເຫຼືອເຂົາເຈົ້າໃນການຮຽນ. ຄູສອນຍອມຮັບວ່າ ນັກຮຽນຂອງເພິ່ນເປັນຄົນທີ່ໜ້າສົນໃຈ ແລະ ດຳລົງຊີວິດ ຢູ່ນອກຫ້ອງຮຽນ ຂອງເພິ່ນ.

ຫຼຸດຜ່ອນຈຳນວນນັກຮຽນໃນຫ້ອງລົງຊົ່ວຄາວ: ໃນໄລຍະເວລາເຂົ້າຮຽນສົກຮຽນໃໝ່ສອງ ຫຼື ສາມມື້ທຳອິດ ຄູສອນຈຳນວນໜຶ່ງມີຄວາມຕັ້ງໃຈຫຼຸດຜ່ອນຈຳນວນນັກຮຽນໃນຫ້ອງລົງ. ພວກເພິ່ນ ໄດ້ແບ່ງຫ້ອງຮຽນເປັນເຄິ່ງໜຶ່ງ (ຫຼື ເປັນໜຶ່ງສ່ວນສາມ) ໂດຍໃຫ້ນັກຮຽນຈຳນວນເຄິ່ງໜຶ່ງມາຮຽນ ຕອນເຊົ້າ ໃນຂະນະອີກເຄິ່ງໜຶ່ງມາຮຽນຕອນປ່າຍ. ໃນໄລຍະເວລານີ້, ຄູສອນແຕ່ລະຄົນສາມາດ ດຳເນີນກິດຈະກຳ“ເຮັດໃຫ້ຮູ້ຈັກກັບທ່ານ” ໂດຍຊອກຮູ້ຊື່ນັກຮຽນ, ເກັບກຳຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບສະພາບ ຄວາມເປັນມາຂອງຄອບຄົວນັກຮຽນ ແລະ ຄວາມສົນໃຈຂອງນັກຮຽນແຕ່ລະຄົນ ກໍຄື ການເຮັດ ວັດຜົນຂຶ້ນຕົ້ນກ່ຽວກັບຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະຂອງນັກຮຽນ ໂດຍຜ່ານການເຮັດທົດສອບແບບ ບາລະໄນ (ສົນທະນາຢູ່ຂ້າງລຸ່ມ) ຫຼື ເຮັດ ແບບສອບຖາມທີ່ງ່າຍດາຍ.

ທຳຄວາມຮູ້ຈັກກັບນັກຮຽນຂອງທ່ານ-ໃຫ້ຈຳຊື່ພ້ອມດ້ວຍໜ້າ. ເຖິງແມ່ນມັນຈະເປັນຕາ ໜ້າຕົກໃຈແດ່ກໍຕາມທີ່ໄດ້ສອນ ຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍ. ການຮຽນຮູ້ຊື່ນັກຮຽນ ແມ່ນບາດ ກ້າວທຳອິດໃນການເຮັດໃຫ້ຫ້ອງຮຽນມີຄວາມສະດວກສະບາຍ ຊຶ່ງຈະເປັນການຊຸກຍູ້ ໃຫ້ນັກຮຽນມີສ່ວນຮ່ວມ. ມັນຍັງສະແດງ ໃຫ້ນັກຮຽນເຫັນອີກວ່າ ທ່ານມີ ຄວາມສົນໃຈຕໍ່ນັກຮຽນ ເປັນລາຍບຸກຄົນນຳອີກ, ຍັງມີຫຼາຍວິທີທີ່ງ່າຍດາຍເພື່ອຮຽນຮູ້ຊື່ນັກຮຽນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຮູ້ຈັກກັບ ເຂົາເຈົ້າ.

ເຮັດແຜນຜັງປ່ອນນຶ່ງ. ສຳລັບອາທິດທຳອິດບອກໃຫ້ນັກຮຽນນຶ່ງຢູ່ຕັ້ງປ່ອນເກົ່າ ແລະ ກະກຽມແຜນຜັງປ່ອນນຶ່ງໄວ້. ໃຫ້ພະຍາຍາມຈື່ຊື່ນັກຮຽນຈຳນວນ 4-5 ຄົນໃນແຕ່ລະຕອນ.

ຖ່າຍຮູບ ຫຼື ມີຮູບແຕ້ມຂອງນັກຮຽນ. ໃນໄລຍະມື້ທຳອິດ ຫຼື ມື້ທີສອງຂອງການສົດສອນ ຖ້າຫາກເປັນໄປໄດ້ ໃຫ້ເຕົ້າໂຮມນັກຮຽນ ເພື່ອຖ່າຍຮູບ. ການຕັ້ງຮູບໄວ້ເປັນການສ້າງສະພາບ ແວດລ້ອມແບບທຳມະດາ ແລະ ຜ່ອນຄາຍອາລົມ. ເອົາຮູບຢາຍໃຫ້ນັກຮຽນແຕ່ລະຄົນ ພ້ອມທັງ ບອກເຂົາເຈົ້າຂຽນຊື່ໃສ່ຂ້າງຮູບ ຫຼື ຂຽນເລກທີແຕ່ລະຄົນໃສ່ ແລ້ວຂຽນຊື່ໃສ່ຂ້າງລຸ່ມຂອງຮູບທາງ ຂ້າງຂອງເລກທີ. ຖ້າບໍ່ມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ໃນການຖ່າຍຮູບ ກໍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າແຕ້ມຮູບຂອງຕົນເອງ ຫຼື ໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຈັບຄູ່ກັນແລ້ວ ໃຫ້ແຕ້ມຮູບຄູ່ຂອງຕົນເອງ. ຊຸກຍູ້ໃຫ້ເຂົາເຈົ້າແຕ້ມອັນໃດອັນໜຶ່ງ ທີ່ ເປັນເອກະລັກສຳລັບຄູ່ຂອງຕົນ ເຊັ່ນ ແຂ້ວວ່ອງ ຫຼື ຜົມຍົກ. ຕິດຮູບໃສ່ທາງໜ້າຂຽນຊື່ຕື່ມໃສ່

ຮູບແລ້ວວາງຮູບຢູ່ໃກ້ບ່ອນເຂົາເຈົ້ານັ້ງ. ໃນໄລຍະໜຶ່ງ ຫຼື ສອງອາທິດທຳອິດຂອງການເຂົ້າຮຽນ ຖ້າບໍ່ມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ໃນການເອົາຮູບວາງຢູ່ ໃກ້ນັກຮຽນກໍໃຫ້ນັກຮຽນນັ່ງເປັນແຖວ, ຖ້າເຂົາເຈົ້າເຮັດບໍ່ໄດ້ດີ (ທ່ານສາມາດຈັດແບ່ງນັກຮຽນເປັນກຸ່ມ ຮຽນຕາມພາຍຫຼັງ), ໃຫ້ເອົາຮູບນັກຮຽນ ຕິດລຽນກັນຕາມທາງຕັ້ງໃສ່ຝາຫ້ອງຂ້າງແຕ່ລະແຖວ ໂດຍໃຫ້ຮູບທີ່ຢູ່ເທິງເປັນຮູບຂອງນັກຮຽນ ທີ່ນັ່ງຢູ່ໃກ້ຝາກວ່າໝູ່ ແລະ ຮູບຢູ່ຂ້າງລຸ່ມ ເປັນຮູບຂອງນັກຮຽນທີ່ນັ່ງຢູ່ໄກຝາທີ່ສຸດ.

ນຳໃຊ້ນາມບັດ ແລະ ປ້າຍຊື່. ຖ້າບໍ່ສາມາດຖ່າຍຮູບ ແລະ ແຕ້ມຮູບໄດ້, ໃນເວລາມີ ການຮຳຮຽນ ໃຫ້ນັກຮຽນເຮັດປ້າຍຊື່ຕັ້ງໃສ່ຕໍ່ໜ້າເຂົາເຈົ້າ. ໃນເວລາເລີ່ມຕົ້ນເຂົ້າຮຽນ 2-3 ອາທິດ ທຳອິດ, ຖ້າທ່ານບໍ່ສາມາດນຳໃຊ້ໂຕະນັກຮຽນອາດເຮັດປ້າຍຊື່ຕິດໃສ່ເສື້ອ. ກ່ອນເຂົ້າຫ້ອງສອນ ຫຼື ໃນເວລາສິດສອນ ກໍໃຫ້ເລົ່າຊື່ນັກຮຽນທີ່ນັ່ງໄປຕາມແຖວທາງຢ່າງລະຫວ່າງ ໂຕະ ແລະ ເອີ້ນຊື່ ແຕ່ລະຄົນຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນ. ໃຫ້ເຮັດຄືແນວນີ້ ເພີ່ມຂຶ້ນຮອດແຖວທາງກາງຂອງຫ້ອງຮຽນ, ຮຽກເອີ້ນ ນັກຮຽນແຕ່ລະຄົນ ໂດຍໃຫ້ເອີ້ນຊື່ຂອງເຂົາ.

ນຳໃຊ້ວິທີການແນະນຳຕົນເອງ. ໃຫ້ນັກຮຽນຈຳນວນໜ້ອຍໜຶ່ງແນະນຳຕົນເອງ, ແລ້ວຢຸດ ເຊົາການແນະນຳ ແລະ ບອກໃຫ້ນັກຮຽນຜູ້ອື່ນໆ ຂຽນຊື່ນັກຮຽນທຸກຄົນທີ່ໄດ້ແນະນຳຕົນເອງໄປ ແລ້ວນັ້ນ. ໃຫ້ເອີ້ນຊື່ນັກຮຽນຈຳນວນນັ້ນຄືນໃໝ່ອີກເທື່ອໜຶ່ງ, ໃຫ້ເຮັດດັ່ງນີ້ໄປຈົນທຸກຄົນໄດ້ແນະ ນຳຕົນເອງ. ສຳລັບຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຫຼາຍຄົນ ໃຫ້ເຮັດກິດຈະກຳນີ້ຕະຫລອດອາທິດ ແລະ ຄັດ ເລືອກນັກຮຽນ ເປັນກຸ່ມນ້ອຍໆ ເພື່ອເຮັດການແນະນຳໃນແຕ່ລະມື້.

ເຮັດການຕິດຕາມຢ່າງຕັ້ງໜ້າ. ໃນໄລຍະເລີ່ມຕົ້ນສຶກສາໃໝ່ ໃຫ້ໃຊ້ວິທີການເອີ້ນຊື່ ນັກຮຽນຫຼາຍໆເທື່ອ ເພື່ອຈະໄດ້ຈື່ໜ້າ ແລະ ຊື່ໃຫ້ໄວເທົ່າທີ່ຈະເຮັດໄດ້. ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີຊື່ຈຳ ນວນໜຶ່ງ ທີ່ທ່ານບໍ່ສາມາດຈື່ໄດ້ກໍຕາມ ນັກຮຽນຈະມີຄວາມພໍໃຈຕໍ່ຄວາມພະຍາຍາມຂອງທ່ານ ເປັນຢ່າງຍິ່ງ.

ໃຫ້ໃຊ້ຊື່ນັກຮຽນຂອງທ່ານຢ່າງຕັ້ງໜ້າ. ກ່ອນນັກຮຽນຈະເວົ້າແຕ່ລະຄັ້ງ ໃຫ້ນັກຮຽນບອກ ຊື່ຕົນເອງ. ການເຮັດແນວນີ້ ສາມາດດຳເນີນຕໍ່ໄປຈົນກວ່າທຸກຄົນຮູ້ສຶກວ່າ ເຂົາເຈົ້າຮູ້ຈັກຊື່ທຸກຄົນ ຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນ. ການນຳໃຊ້ຊື່ນັກຮຽນ ແມ່ນເປັນໄປໄດ້ສະເໝີ.

ເຮັດການຈື່ຈຳແບບເລົ່າ. ພະຍາຍາມຈື່ຈຳແຖວ ຫຼື ກຸ່ມນັກຮຽນເປັນມື້ໆໄປ. ກ່ອນຈະເລີ່ມ ສອນ ໃຫ້ໃຊ້ເວລາໜ້ອຍໜຶ່ງ ເພື່ອທົບທວນສິ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ຈື່ຈຳມາແລ້ວນັ້ນ ແລະ ແລ້ວກໍເຮັດການ ຈື່ຈຳແຖວອື່ນ ຫຼື ກຸ່ມອື່ນຕໍ່ໄປຈົນຄົບໝົດລາຍຊື່ນັກຮຽນ.

ນຳໃຊ້ “ຈຸດເດັ່ນສະເພາະ”. ໃຫ້ຈື່ຊື່ນັກຮຽນດ້ວຍວິທີຈື່ຄຸນລັກສະນະດ້ານບຸກຄະລິກ ຫຼື ຮູບ ຮ່າງຂອງນັກຮຽນ. ດັ່ງຕົວຢ່າງ: ນາງ ສີດາ ມີແຂ້ວວ່ອງທາງໜ້າ ທ້າວຄຳພາ ມີຜົມຢົກສີຂາວ ແລະ ທ້າວຄຳແພງຍິ້ມຕະຫຼອດເວລາ. ເມື່ອເວລາທ່ານບອກໃຫ້ນັກຮຽນແນະນຳຕົວເອງ ຂໍໃຫ້ເຂົາ

ເຈົ້າບອກ“ລັກສະນະທາງດ້ານຮ່າງກາຍທີ່ເປັນຈຸດເດັ່ນ” ຂອງເຂົາເຈົ້າ ເພື່ອໃຫ້ເຂົາເຈົ້າມີຄວາມ
ແຕກຕ່າງຈາກນັກຮຽນ ຜູ້ອື່ນໆຂອງກຸ່ມທີ່ຍັງເຫຼືອ. ລັກສະນະດັ່ງກ່າວນີ້ ຄວນໃຫ້ຄົງທີ່ຕະຫລອດ
ໄປ ແລະ ສາມາດເຫັນໄດ້ຈາກ ທາງໜ້າຂອງຫ້ອງຮຽນ.

ນຳໃຊ້ເວລາໃນຫ້ອງຮຽນຢ່າງປະດິດສ້າງ. ເມື່ອເວລາມອບວຽກການຂຽນຢູ່ໃນຫ້ອງ
ຮຽນ ກໍ່ບອກ ໃຫ້ນັກຮຽນຂຽນຊື່ດ້ວຍຕົວໜັງສືໃຫຍ່ໆ ໃສ່ເຈ້ຍແລ້ວວາງໄວ້ຕໍ່ໜ້າຂອງເຂົາເຈົ້າ ຫຼື
ວາງບ້າຍຊື່ໄວ້ເທິງໂຕະຕໍ່ໜ້າຂອງນັກຮຽນ. ທ່ານສາມາດເລາະໄປຕາມຫ້ອງຮຽນເພື່ອຈື່ຊື່ນັກຮຽນ.

ເອົານັກຮຽນມີສ່ວນຮ່ວມນຳ. ແຕ່ລະມື້ ໃຫ້ທ່ານບອກນັກຮຽນສອງ ຫຼື ສາມຄົນ ມາ
ເປັນ“ຜູ້ຊ່ວຍວຽກຫ້ອງຮຽນ” ເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອທ່ານເຮັດການສາທິດ, ແຈກຢາຍອຸປະກອນ ຫຼື ເຮັດ
ກິດຈະກຳອື່ນໆ, ນັກຮຽນສາມາດຊ່ວຍທ່ານໃນການຈື່ຊື່ນັກຮຽນໄດ້. ໃນເວລາເຮັດກິດຈະກຳ ໃຫ້
ເວົ້າລົມນຳ ນັກຮຽນ ເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ຮຽນຮູ້ ກ່ຽວກັບປະຫວັດຄວາມເປັນມາ ແລະ ຄວາມສົນໃຈ
ຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ຈັດແບ່ງນັກຮຽນໃນຫ້ອງເປັນກຸ່ມນ້ອຍໆ. ຈັດແບ່ງນັກຮຽນ ໃນຫ້ອງທັງໝົດເປັນກຸ່ມ
ນ້ອຍ“ເປັນກຸ່ມເຮັດວຽກ” ຈະຊ່ວຍທ່ານໃນການຈື່ຊື່ສະດວກຂຶ້ນ. ໃນເວລາສອນໃນຫ້ອງຮຽນ ກໍ່ສາ
ມາດເອົາໂຄງການນ້ອຍໆ ໃຫ້ແຕ່ລະກຸ່ມເຮັດ. ຕ້ອງຄຳນຶງໄວ້ວ່າ ໃນກຸ່ມນ້ອຍໜຶ່ງອາດມີນັກຮຽນ
8-9 ຄົນ ຊຶ່ງຈະ ງ່າຍກວ່າ ທີ່ຈະເບິ່ງກຸ່ມທີ່ມີນັກຮຽນຫຼາຍກວ່າ 60 ຄົນຂຶ້ນໄປ. ໃຫ້ສັງເກດເບິ່ງວ່າ
ແມ່ນໃຜນັ່ງນຳຜູ້ໃດ. ຈາກນັ້ນກໍ່ພະຍາຍາມຈື່ຊື່ຂອງເດັກແຕ່ລະຄົນໃນກຸ່ມໃດໜຶ່ງ ສະເພາະ.

ດຳເນີນກິດຈະກຳແບບສະຫລັບກັນກ່ຽວກັບ “ທຳຄວາມຮູ້ຈັກກັບເຈົ້າ” ໃນໄລຍະສອງ
ຫຼື ສາມ ມື້ທຳອິດຂອງປີຮຽນ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນຮູ້ຈັກກັນ ແລະ ກັນ, ແລະ ທ່ານເອງກໍ່ສາມາດ
ຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບນັກຮຽນ. ສຳລັບຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍ, ໃຫ້ບອກນັກຮຽນຈັກ ຫຼື ຫຼື
ແປດຄົນ ເຮັດການ ແນະນຳເຂົາເຈົ້າເອງໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ ຫຼື ຕອນທ້າຍຂອງມື້ຮຽນ. ຍັງມີເກມອີກ
ອັນໜຶ່ງ ເອີ້ນວ່າເກມຮຽກ ຊື່. ເກມຊະນິດນີ້ດຳເນີນໄດ້ດີກັບຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຈຳນວນໜ້ອຍ,
ແຕ່ມັນກໍ່ສາມາດນຳໃຊ້ໄດ້ໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍໄດ້ເຊັ່ນກັນ ໂດຍການຈັດກຸ່ມ
ນັກຮຽນ ຫຼື ໃນເວລາສອນຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນ ກໍ່ຈັດແບ່ງນັກຮຽນອອກເປັນກຸ່ມນ້ອຍໆຊົ່ວຄາວ.
ເລີ່ມຕົ້ນເກມ ໂດຍໃຫ້ນັກຮຽນຜູ້ທຳອິດບອກຊື່ຂອງຕົນເອງ, ແລ້ວນັກຮຽນຜູ້ທີ່ສອງເວົ້າຊື່ນັກຮຽນ
ຜູ້ທຳອິດ ແລະ ຊື່ຂອງຕົນເອງ ແລະ ນັກຮຽນຜູ້ທີ່ສາມບອກຊື່ຕົນເອງ ແລ້ວເວົ້າຊື່ນັກຮຽນສອງຄົນ
ທຳອິດ. ສືບຕໍ່ເຮັດແນວນີ້ໄປຈົນກັບຄົນມາຮອດນັກຮຽນຜູ້ທຳອິດ ໂດຍໃຫ້ຊື່ສອນຢູ່ໃກ້ຕອນສຸດ
ທ້າຍ.

ທ່ານສາມາດສ້າງແບບຟອມ “ທຳຄວາມຮູ້ຈັກກັບເຈົ້າ” ໂດຍໃຫ້ຂຽນໃສ່ປ່ອນເປົ່າຫວ່າງເຊັ່ນ:

- ຫຼັງຈາກເລີກໂຮງຮຽນແລ້ວ
ຂ້ອຍຢາກ _____
- ອາຫານທີ່ຂ້ອຍມັກທີ່
ສຸດແມ່ນ _____
- ກິດຈະກຳທີ່ຂ້ອຍມັກເຮັດທີ່
ສຸດແມ່ນ _____
- ວິຊາຮຽນຢູ່ໃນໂຮງຮຽນທີ່ຂ້ອຍມັກແມ່ນ _____
- _____
- ຂ້ອຍຢາກເປັນຄື _____
- _____
- ຂ້ອຍຕ້ອງການຢາກເປັນ _____ ເມື່ອເວລາຂ້ອຍຮຽນຈົບໂຮງຮຽນແລ້ວ”

ທ່ານສາມາດນຳໃຊ້ແບບຟອມນີ້ ເພື່ອໃຫ້ນັກຮຽນຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍ ໃຫ້ຮູ້ຈັກກັນ ແລະ ກັນດີກວ່າເກົ່າ, ເຖິງແມ່ນວ່າເຂົາເຈົ້າເຄີຍໄດ້ຢູ່ຫ້ອງດຽວກັນມາກ່ອນແລ້ວກໍຕາມ. ຢູ່ໃນເຈ້ຍທີ່ມີຂໍ້ມູນນີ້, ໃຫ້ເພີ່ມຖັນໃສ່ທາງດ້ານຂວາຂອງເຈ້ຍ ແຕ່ໃຫ້ປະບ່ອນເປົ່າຫວ່າງໄວ້. ພາຍຫລັງ ນັກຮຽນຂຽນຕົ້ມໃສ່ບ່ອນເປົ່າຫວ່າງແລ້ວ ໃຫ້ບອກເຂົາເຈົ້າຊອກຫານັກຮຽນຜູ້ອື່ນທີ່ມີ ຄຳຕອບ ແບບດຽວກັນນີ້ ແລະ ໃຫ້ຂຽນຊື່ນັກຮຽນແຕ່ລະຄົນ ໃສ່ຖັນທາງຂວາມື.

ສ້າງປະຫວັດນັກຮຽນ. ຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຫຼາຍຄົນ, ຄູສອນຈຳເປັນຕ້ອງມີວິທີການທີ່ມີປະສິດທິຜົນ ເພື່ອຊອກຮູ້ການດຳລົງຊີວິດຂອງນັກຮຽນຢູ່ທາງນອກຫ້ອງຮຽນ. ຖ້າຫາກເຂົາເຈົ້າເກີດມີບັນຫາ ໃນການຮຽນຄູສາມາດຊ່ວຍເຫຼືອນັກຮຽນໄດ້ຫຼາຍເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້. ມີຄູສອນຈຳນວນຫຼາຍໄດ້ສ້າງແບບສອບຖາມແບບງ່າຍໆ ເພື່ອຖາມນັກຮຽນກ່ຽວກັບຄອບຄົວຂອງເຂົາ. ແບບສອບຖາມປະກອບມີຄຳຖາມ ກ່ຽວກັບເລື່ອງທີ່ມີຜົນຕໍ່ການຮຽນ ແລະ ການມາໃນໂຮງຮຽນຂອງນັກຮຽນ ເຊັ່ນວ່າ ຜູ້ປົກຄອງຂອງນັກຮຽນຍັງມີຊີວິດຢູ່ ຫຼື ວ່າແຕ່ງງານແລ້ວ ເຂົາເຈົ້າຢູ່ເຮືອນຫລັງດຽວກັນບໍ່ ຫຼືວ່າ ໄປເຮັດວຽກຢູ່ບ່ອນອື່ນຊົ່ວຄາວ, ໃຜເປັນຜູ້ເບິ່ງແຍງຄູແລນັກຮຽນ, ມີຈັກຄົນຢູ່ໃນເຮືອນຫລັງນັ້ນ, ຜູ້ປົກຄອງນັ້ນມີສາຍພົວພັນກັບນັກຮຽນແນວໃດ, ອາຊີບ ແລະ ລະດັບການສຶກສາຂອງຜູ້ປົກຄອງເປັນຄືແນວໃດ, ຂັບພະຍາກອນຕ່າງໆຂອງຄອບຄົວມີຫຍັງແດ່ ເຊັ່ນລາຍຮັບ, ທີ່ດິນ ຫຼື ກອງທຶນພັດທະນາຊຸມຊົນ. ເຮົາເກັບກຳຂໍ້ມູນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ດ້ວຍຫຼາຍວິທີ ເຊັ່ນ: ສົ່ງແບບສອບຖາມໄປຍັງເຮືອນນັກຮຽນ ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ປົກຄອງ ຫຼື ຜູ້ຄູແລນັກຮຽນຂຽນຕົ້ມໃສ່ ຫຼື ເຮັດການສຳພາດນັກຮຽນເອງ. ຖ້າຫາກວ່ານັກຮຽນເລີ່ມຕົ້ນເຮັດບໍ່ໄດ້ດີ ຄູສອນສາມາດໃຫ້ຄຳປຶກສາແນະນຳຕາມແບບສອບຖາມ ເພື່ອກຳນົດສາເຫດ ແລະ ການກະທຳ ທີ່ອາດເກີດຂຶ້ນໄດ້.

ມີລັກສະນະເປັນສ່ວນຕົວ. ການມີລັກສະນະສ່ວນຕົວໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ມີ ນັກຮຽນຈຳນວນ ຫຼາຍ ໝາຍເຖິງການສະເໜີຕົວທ່ານເອງຕໍ່ກັບນັກຮຽນ “ໃນຖານະເປັນຄົນຜູ້ໜຶ່ງ”, ບໍ່ແມ່ນເປັນ ພຽງແຕ່ຄູສອນທຳມະດາ. ທ່ານສະແດງໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຮູ້ວ່າ ທ່ານຕ້ອງການຢາກຮູ້ກ່ຽວກັບ ເຂົາເຈົ້າ ຫຼາຍປານໃດ ກໍຄື ທ່ານຕ້ອງການຢາກໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຮູ້ກ່ຽວກັບຕົວທ່ານຫຼາຍຄືກັນ. ບໍ່ຈຳເປັນທີ່ທ່ານ ຈະແລກປ່ຽນຂໍ້ມູນ ຂ່າວສານ ທີ່ມີລັກສະນະສ່ວນຕົວທີ່ສຸດຂອງທ່ານໃຫ້ນັກຮຽນຮັບຊາບໝົດ ລວມທັງ ຂໍ້ມູນຂ່າວສານກ່ຽວກັບທ່ານໃນການບັນລະຍາຍບົດຮຽນ ແລະ ໃນເວລາເຮັດກິດຈະກຳ ການຮຽນຮູ້ສາມາດທີ່ຈະຊ່ວຍ ເຮັດໃຫ້ສະພາບແວດລ້ອມຂອງການຮຳຮຽນມີລັກສະນະສ່ວນຕົວ ໄດ້. ທ່ານສາມາດເລີ່ມຕົ້ນຂະບວນການໃນມື້ທຳອິດ ໃນເວລາທ່ານກຳລັງເວົ້າກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ນັກ ຮຽນຈະໄດ້ຮຽນຮູ້, ແລະ ປະສົບການຂອງ ທ່ານກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນ ຮຽນໄດ້ດີທີ່ສຸດ. ໃຫ້ທ່ານຄຳນຶງໄວ້ວ່າ: ອາລົມມ່ວນຊື່ນ ແລະ ການສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ທ່ານສາມາດຍື່ມຫົວໄດ້ ກໍສາມາດຊ່ວຍສ້າງການພົວພັນອັນດີກັບນັກຮຽນຂອງ ທ່ານໄດ້.

ອະນຸຍາດໃຫ້ນັກຮຽນສະແດງຄວາມຄິດເຫັນຂອງຕົນເອງ. ການໃຫ້ໂອກາດແກ່ນັກຮຽນ ແຕ່ລະຄົນໄດ້ເວົ້າຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນໃນໄລຍະເວລາ 2 ຫຼື 3 ອາທິດທຳອິດຂອງສົກຮຽນໃໝ່ຈະ ຊ່ວຍຊຸກຍູ້ ໃຫ້ນັກຮຽນມີສ່ວນຮ່ວມໃນການສົນທະນາຢູ່ໃຫ້ຫ້ອງຮຽນ ທີ່ມີນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍ. ໃຫ້ຈຳໄວ້ວ່າ: ຖ້າບ່ອຍເວລາໄປດົນເທົ່າໃດ ໂດຍທີ່ນັກຮຽນບໍ່ໄດ້ມີໂອກາດເວົ້າຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນມັນ ກໍຈະມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຫຼາຍ ໃນການທີ່ຈະໃຫ້ເຂົາເຈົ້າມີການປະກອບສ່ວນໃນຫ້ອງ ແລະ ທ່ານ ເອງກໍຈະເສຍໂອກາດອັນມີຄ່າທີ່ຈະຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບເຂົາ ແລະ ບໍ່ຮູ້ແມ້ກະທັ້ງວ່າ ນັກຮຽນໄດ້ຮຽນຮູ້ ອັນໃດແດ່. ໃນໄລຍະ 2-3 ອາທິດ ທຳອິດຂອງສົກຮຽນ, ທ່ານອາດຈະໃຫ້ນັກຮຽນເຮັດວຽກຢູ່ໃນ ກຸ່ມນ້ອຍກ່ອນ ຍ້ອນວ່າມັນຈະເປັນການງ່າຍ ສຳລັບ ນັກຮຽນຜູ້ທີ່ຂີ້ອາຍ ຈາກນັ້ນຈຶ່ງໃຫ້ເຂົາ ປະກອບສ່ວນຢູ່ວົງກວ້າງ.

ຊຸກຍູ້ໃຫ້ນັກຮຽນຕັ້ງຄຳຖາມ ແລະ ມີຄຳເຫັນ. ມີນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍທີ່ຂີ້ອາຍ ຫຼື ອິດອັດທີ່ຈະຕັ້ງຄຳຖາມ ຫຼື ປະກອບຄຳເຫັນຢູ່ຕໍ່ໜ້າໝູ່ເພື່ອນ. ມີຄູສອນຈຳນວນໜຶ່ງບໍ່ມັກນັກ ຮຽນຕັ້ງຄຳຖາມ ເພາະວ່າພວກເພິ່ນຮູ້ສຶກວ່າ ມັນເປັນການລົບຫລຸ່ອນອຳນາດຂອງພວກເພິ່ນ. ຢ່າງໃດ ກໍດີ, ຄຳຖາມເປັນພາຫະນະອັນມີຄຸນຄ່າ ໃນການນຳເອົາຄວາມຄິດເຫັນຢ້ອນກັບກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ ນັກຮຽນກຳລັງຮຽນວ່າມີອັນໃດແດ່ ທີ່ນັກຮຽນມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ແລະ ທ່ານຈະເຮັດການສົດສອນ ແນວໃດ ເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມເຂົ້າໃຈງ່າຍ ແລະ ມີຄວາມມ່ວນຊື່ນສຳລັບທ່ານ ແລະ ນັກຮຽນຂອງ ທ່ານ.

ຊຸກຍູ້ໃຫ້ນັກຮຽນຕັ້ງຄຳຖາມ ຫຼື ໃຫ້ຄຳເຫັນ ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າກຳລັງຮຽນ. ຄູສອນຈຳ ນວນໜຶ່ງໃຊ້ວິທີ “ກະຕຸ້ນນັກຮຽນ”. ຢູ່ໃນເຕັກນິກນີ້ ຄູສອນຕັ້ງຄຳຖາມ ຫຼື ໃຫ້ຄຳຖາມອັນໃດ ອັນໜຶ່ງ ເພື່ອໃຫ້ນັກຮຽນຕອບ ໂດຍອີງຕາມປະສົບການຂອງເຂົາເຈົ້າ ຫຼືສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າກຳລັງຮຽນ. ການກະຕຸ້ນຂໍ້ທຳອິດອາດເວົ້າວ່າ “ຫ້ອງຮຽນຂອງພວກເຮົາມີນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍ, ຄູຕ້ອງການ

ຢາກຮູ້ຈັກກັບພວກນ້ອງທຸກຄົນໃຫ້ໄວເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້. ດັ່ງນັ້ນໃຫ້ບອກຄູ່ກ່ຽວກັບພວກນ້ອງ ເອງວ່າອັນໃດ ທີ່ພວກນ້ອງມັກ ແລະ ບໍ່ມັກ, ພວກນ້ອງມີປະສົບການທີ່ເປັນໜ້າສົນໃຈອັນໃດແດ່ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພວກນ້ອງຕໍ່ກັບໂຮງຮຽນ. ຄຳຖາມເພື່ອກະຕຸ້ນອີກອັນໜຶ່ງອາດເປັນ “ ພວກນ້ອງມີຄຳຖາມອັນໃດແດ່ກ່ຽວກັບ...” ແລະ ໃຫ້ເວລາແກ່ນັກຮຽນເພື່ອສ້າງຄຳຖາມຂອງ ເຂົາ. ມີຄູສອນຈຳນວນໜຶ່ງສະເໜີວ່າ ໃຫ້ນັບໃນໃຈແຕ່ 1-10 ເພື່ອໃຫ້ເວລາແກ່ນັກຮຽນຄິດຫາຄຳ ຕອບ. ຖ້າບໍ່ມີນັກຮຽນຜູ້ໃດຕອບ ກໍ່ໃຫ້ຖາມຫາຜູ້ອາສາສະໝັກ ເພື່ອສະຫຼຸບສັງລວມຈຸດສະເພາະ ໃດໜຶ່ງ ທີ່ໄດ້ເຮັດຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນ ຫຼື ໃນເວລາດຳເນີນກິດຈະກຳ. ການຕອບຮັບທີ່ວ່າ “ຂ້ອຍຕີໃຈ ທີ່ນ້ອງຖາມສິ່ງນັ້ນ” ຫຼື “ອັນນັ້ນເປັນຄຳຖາມທີ່ດີ” ຈະເປັນການຊຸກຍູ້ໃຫ້ ນັກຮຽນສືບຕໍ່ຕັ້ງຄຳຖາມ ແລະ ໃຫ້ຄຳຄິດເຫັນ. ການສະແດງປະຕິກິລິຍາແບບບໍ່ປາກບໍ່ເວົ້າເຊັ່ນ ຍິ້ມ ຫຼື ງົກຫົວ ກໍ່ສາມາດ ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງ ການສະໜັບສະໜູນຂອງທ່ານໃຫ້ນັກຮຽນຕັ້ງຄຳຖາມ ແລະ ໃຫ້ຄຳເຫັນ ເຊັ່ນດຽວກັນ.

ຈິ່ງຍອມຮັບແນວຄວາມຄິດທີ່ຍາກ ແລະ ຄາດຄະເນຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ. ນັກຮຽນທີ່ຢູ່ໃນຫ້ອງ ທີ່ມີນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍແມ່ນບໍ່ຢາກຕັ້ງຄຳຖາມ ເພາະເຂົາເຈົ້າຢ້ານວ່າຈະເປັນການສະແດງໃຫ້ ນັກຮຽນຄົນອື່ນ ເຫັນວ່າເຂົາເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງທີ່ຄູກຳລັງສອນ. ເຂົາເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມຮອບຮູ້ກ່ຽວ ກັບສິ່ງນັ້ນ. ເພື່ອທີ່ຈະຊ່ວຍເຂົາເຈົ້າແກ້ໄຂຄວາມຍ້ານກົວ ທ່ານຕ້ອງບອກໃຫ້ເຂົາຮັບຮູ້ວ່າມັນມີ ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ໃນການເຂົ້າໃຈບົດຮຽນໃນຄັ້ງທຳອິດ. ໃນການອະທິບາຍບົດຮຽນ ຫຼື ແນວຄວາມ ຄິດທີ່ຍາກນີ້ ທ່ານ ອາດເວົ້າ ກ່ຽວກັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທີ່ ທ່ານ ເຄີຍມີໃນເວລາທ່ານຮຽນບົດຮຽນນີ້ ແລະ ອະທິບາຍວິທີ ທີ່ທ່ານໃຊ້ ເພື່ອຊ່ວຍການຮຽນ ແລະ ຈົດຈຳບົດຮຽນນັ້ນໄດ້. ກ່ອນຂຶ້ນຫ້ອງ ຮຽນ, ພາຍຫຼັງທີ່ ທ່ານ ສຳເລັດການ ແຕ່ງບົດສອນ, ໃຫ້ຖາມທ່ານເອງ ວ່າ “ມີອັນໃດແດ່ທີ່ອາດ ເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນພົບກັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ໃນການຕິດຕາມບົດຮຽນນີ້? ມີຕົວຢ່າງອັນໃດອາດເຮັດ ໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເຂົ້າໃຈໄດ້ດີຂຶ້ນ?” ມີຄູສອນຈຳນວນໜຶ່ງເຮັດການບັນທຶກປະຈຳວັນ ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ນັກ ຮຽນເຄີຍຕອບຜິດຢູ່ໃນວຽກທີ່ມອບໝາຍໃຫ້, ຢູ່ໃນບົດກວດກາ ຫຼື ຄຳຖາມທີ່ນັກຮຽນຍົກຂຶ້ນມາ ຫຼາຍກວ່າໝູ່ ເພື່ອເປັນການຈິ່ຈຳ ແລະ ເພື່ອຈະເຂົ້າໃຈວ່າອັນໃດທີ່ນັກຮຽນເຫັນວ່າມັນຍາກທີ່ສຸດ.

ໃຫ້ຈິ່ຈຳໄວ້ວ່າ: ໂດຍການສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ແລະ ການຫາທາງປ້ອງ ກັນມັນໄວ້ລ່ວງໜ້າ, ຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມສ່ຽງທີ່ນັກຮຽນຮູ້ສຶກວ່າຈະຖືກດູໝິ່ນ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນລະ ອາຍຕໍ່ໜ້າຜູ້ອື່ນໆ ຖືກຫຼຸດລົງ.

ມີເວລາພຽງພໍ. ຂໍ້ເສຍປຽບທີ່ໃຫຍ່ຫຼວງທີ່ສຸດຂອງຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຫຼາຍ ແມ່ນອັດຕາ ສ່ວນຂອງນັກຮຽນຕໍ່ຄູມີສູງ. ວິທີການເພື່ອຈັດການກັບບັນຫານີ້ ແມ່ນເຮັດໃຫ້ມີເວລາພຽງພໍກັບ ນັກຮຽນຕອນກ່ອນ ແລະ ຫຼັງເວລາສິດສອນ. ກ່ອນຈະເຂົ້າຫ້ອງຮຽນ ທ່ານອາດຈະຢ່າງໄປຕາມ ເດີນໂຮງຮຽນ ຫຼື ອ້ອມຫ້ອງຮຽນ ແລະ ຖາມນັກຮຽນວ່າ ມື້ນີ້ເຂົາເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ສຶກແນວໃດ. ເມື່ອສອນແລ້ວພໍດີ ໃຫ້ທ່ານເວົ້ານຳນັກຮຽນວ່າ ທ່ານມີເວລາພຽງພໍເພື່ອຕອບຄຳຖາມທີ່ນັກຮຽນ

ມີ. ໃນແຕ່ລະມື້ ໃຫ້ຈຶ່ງເວລານອກໄວ້ 10-15 ນາທີ ສຳລັບ ໃຫ້ນັກຮຽນມາຫາ ແລະ ຕັ້ງຄຳຖາມ ນຳທ່ານ, ບາງຄັ້ງ ຄຳຖາມນັ້ນ ເປັນຄຳຖາມທີ່ ເຂົາເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການຖາມຢູ່ຕໍ່ໜ້າຄົນອື່ນ. ໃນມື້ໜຶ່ງ ທ່ານສາມາດຕັ້ງເປົ້າໝາຍຈຳນວນນັກຮຽນໄວ້ປະມານ 5 ຄົນ ຫຼື ຫຼາຍກວ່ານີ້ ແລະ ໂອ້ລົມນຳເຂົາ ເຈົ້າ ກ່ຽວກັບໂຮງຮຽນ ຫຼື ຫ້ອງຮຽນຂອງທ່ານ. ໂດຍທົ່ວໄປ, ໃຫ້ຮູ້ຈັກຊື່ນັກຮຽນ ແລະ ຮຽນຮູ້ບາງ ສິ່ງບາງຢ່າງກ່ຽວກັບເຂົາເຈົ້າ ເປັນລາຍບຸກຄົນ.

ໃຫ້ຈຶ່ງໄວ້ວ່າ: ຍິ່ງທ່ານມີຄວາມໄກ້ຊິດທາງດ້ານກິລິຍາທ່າທາງ ແລະ ຄວາມສົນໃຈອັນ ແທ້ຈິງກັບນັກຮຽນໄດ້ຫຼາຍເທົ່າໃດ, ນັກຮຽນກໍຈະມີຄວາມສະບາຍໃຈໃນການພົບປະ, ເວົ້າລົມນຳ ທ່ານ ແລະ ເຂົ້າຟັງຄວາມທ່ານຫຼາຍເທົ່ານັ້ນ.

ໃຫ້ເອົາໃຈໃສ່ນັກຮຽນເປັນລາຍບຸກຄົນ. ຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍຈະແຕກຕ່າງ ຈາກຫ້ອງທີ່ມີນັກຮຽນຈຳນວນໜ້ອຍ ຢູ່ບ່ອນວ່າ ນັກຮຽນທີ່ຕ້ອງການຄວາມເອົາໃຈໃສ່ຈາກທ່ານ ຈະມີຫຼາຍ ຂຶ້ນ. ນັກຮຽນຈຳນວນໜຶ່ງຈະຮຽນໄດ້ດີ ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຈຳນວນໜ້ອຍ ຫຼື ຈຳນວນຫຼາຍກໍຕາມ, ແຕ່ສຳລັບນັກຮຽນຜູ້ທີ່ຕ້ອງການຄຳແນະນຳຈາກຄູ່ຂ້ອນຂ້າງຫຼາຍ ຈະພົບ ກັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນ ຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍ. ບັນຫາແນວນີ້ສາມາດຈັດການໄດ້ ດ້ວຍຫຼາຍວິທີເຊັ່ນ: ຕິດຕາມຄວາມຄືບໜ້າຂອງນັກຮຽນ ໂດຍການທົບທວນເບິ່ງການມາຮຽນ ຂອງເຂົາເຈົ້າ, ເບິ່ງຜົນການສອບເສັງ ແລະ ການເຮັດວຽກບ້ານຂອງເຂົາເຈົ້າ, ການມີສ່ວນຮ່ວມຢູ່ ໃນຫ້ອງຮຽນ ແລະ ການຮຽນຂອງເຂົາເຈົ້າຢູ່ ໃນຫ້ອງອື່ນໆ. ທ່ານອາດເອົາຂໍ້ສອບທີ່ຮູ້ກັນດີຄື “ຂໍ້ສອບແບບປາລະໄນ” ທີ່ຄວບຄຸມເອົາຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະທີ່ຕ້ອງການ ເພື່ອໃຫ້ເຂົາເຈົ້າໃຈຫົວຂໍ້ ຫຼື ບົດຮຽນສະເພາະໃດໜຶ່ງ. ການເຮັດທົດສອບນີ້ອາດເຮັດ ໃນອາທິດທຳອິດຂອງມື້ເລີ່ມຕົ້ນສຶກ ຮຽນໃໝ່ ຫລື ເຮັດໃນເວລາ ເລີ່ມຕົ້ນບົດຮຽນໃໝ່, ແຕ່ບໍ່ຕ້ອງກວດໃຫ້ຄະແນນ. ຈຸດມຸ່ງໝາຍອັນ ດຽວກໍຄື ເພື່ອຊ່ວຍທ່ານກຳນົດ ນັກຮຽນເຫລົ່ານັ້ນວ່າ ຜູ້ໃດມີຄວາມຕ້ອງການ ການຊ່ວຍເຫຼືອເພີ່ມ ເຕີມ ເພື່ອທ່ານຈະສາມາດເລີ່ມຕົ້ນເຮັດວຽກຮ່ວມກັບເຂົາເຈົ້າຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນໄດ້. ທ່ານ ສາມາດເອົາໃຈ ໃສ່ນັກຮຽນກຸ່ມນ້ອຍກວ່າ ຊຶ່ງເປັນພວກທີ່ມີຄວາມຕ້ອງການຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ ຈາກທ່ານຫຼາຍ ກວ່າໝູ່, ແທນທີ່ຈະເຮັດເປັນກຸ່ມໃຫຍ່ທີ່ມີຫຼາຍຄົນ. ຖ້າຫາກທ່ານສັງເກດເຫັນການປ່ຽນແປງ ທັນທີທັນໃດຢູ່ໃນພຶດຕິກຳ ຫຼື ຜົນການຮຽນຂອງນັກຮຽນ ທ່ານອາດໂອ້ລົມກັບນັກຮຽນເປັນລາຍ ບຸກຄົນ. ໃຫ້ຖາມນັກຮຽນເຖິງການດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນເຮືອນ ເນື່ອງຈາກວ່າມັນມີຜົນກະທົບຕໍ່ການຮຳ ຮຽນຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຖ້າຫາກບັນຫາຂອງນັກຮຽນ ຢູ່ນອກເໜືອຄວາມອາດສາມາດທີ່ຈະແກ້ໄຂໄດ້ ທ່ານຄວນແນະນຳເຂົາເຈົ້າເຖິງບ່ອນທີ່ສາມາດໃຫ້ຄຳປຶກສາແກ່ເຂົາໄດ້ ຫຼື ແນະນຳການບໍລິການ ແບບອື່ນທີ່ອາດພໍມີ. ຖ້າຫາກມີນັກຮຽນຫຼາຍຄົນພົບກັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ທ່ານອາດຈັດຕັ້ງກຸ່ມ ເພື່ອທົບທວນອຸປະກອນການ ສອນ ແລະ ຕອບຄຳຖາມ.

ສ້າງກິດລະບຽບຢ່າງມີເຫດຜົນສຳລັບການປະພຶດຂອງນັກຮຽນ. ຫ້ອງຮຽນໝົດທຸກຫ້ອງ ຈຳເປັນຕ້ອງມີກິດລະບຽບ ເພື່ອດຳເນີນການຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ ແລະ ກິດລະບຽບນັ້ນກໍມີຄວາມ ຈຳເປັນ ສຳລັບຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍ. ນັກຮຽນຈຳເປັນຕ້ອງຮູ້ຈັກຂອບເຂດ ກໍຄື ຮູ້ຈັກວ່າ ເຂົາເຈົ້າຈະປະພຶດແນວໃດກັບຜູ້ອື່ນໆ ແລະ ນັບຖືສິດທິເຂົາເຈົ້າ. ໃຫ້ທ່ານອະທິບາຍກິດ ລະບຽບຂອງທ່ານ ໃນຕອນທຳອິດ ແລະ ເນັ້ນໜັກຄຸນຄ່າຂອງການຮ່ວມມື ແລະ ການເກ່ງໃຈຄົນ ອື່ນ. ຂໍ້ແນະນຳທົ່ວໄປ ສຳລັບ ສ້າງກິດລະບຽບປະກອບດ້ວຍ ສິ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

- ❖ ໃຫ້ເອົານັກຮຽນຂອງທ່ານເຂົ້າມາຮ່ວມໃນການສ້າງກິດລະບຽບຂອງຫ້ອງຮຽນ! ທ່ານອາດ ໃຊ້ວິທີການ “ເອົາສິດທິເປັນບ່ອນອີງ” ໂດຍເລີ່ມຕົ້ນກັບຫຼັກກະເລນ ທີ່ວ່າ “ເຈົ້າອາດເຮັດສິ່ງ ທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນ, ຢ່າງໜ້ອຍກໍ ແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າແຕະຕ້ອງເຖິງສິດທິ ຂອງຄົນອື່ນ ເຊັ່ນ ເພື່ອນຮ່ວມຫ້ອງຮຽນ ແລະ ຄູຂອງພວກເຈົ້າ”. ແລ້ວບອກໃຫ້ນັກຮຽນ ຂອງທ່ານກຳນົດ ການປະພຶດທີ່ສາມາດຍອມຮັບໄດ້ ແລະ ການປະພຶດທີ່ບໍ່ສາ ມາດຍອມຮັບໄດ້ ຍ້ອນວ່າມັນລະເມີດສິດທິຂອງຄົນອື່ນ. ການສ້າງກິດລະບຽບ ແມ່ນ ເພື່ອປະຕິບັດສິດທິໃຫ້ໄດ້ຮັບຜົນ ກໍຄື ການລົງໂທດຕໍ່ການຜ່າຜົນກິດລະບຽບ. ໃຫ້ຈຳໄວ້ ວ່າການລົງໂທດຄວນໃຫ້ເປັນໄປຕາມ ຍ້ອນການປະພຶດທີ່ບໍ່ດີ ແລະ ອີງຕາມລະບຽບ ການສັ່ງສອນເດັກແບບສ້າງສັນ ເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອນັກຮຽນ ໃຫ້ຮຽນຮູ້ການປະພຶດທີ່ດີ. ຕົວຢ່າງ ການໃຫ້ນັກຮຽນຍືນຢູ່ແຈຫ້ອງຮຽນ ແລະ ບິນໜ້າເຂົ້າຫາຝາ ຍ້ອນວ່າລາວ ເຮັດແກ້ວແຕກ, ອັນນີ້ແມ່ນບໍ່ໄດ້ສອນຫຍັງໃຫ້ນັກຮຽນເລີຍ. ການໃຫ້ອະໄພແກ່ການ ກະທຳຂອງນັກຮຽນ ໂດຍໃຫ້ເຮັດອານາໄມໂຕະອັນນີ້ ເປັນການສອນ ໃຫ້ນັກຮຽນມີ ຄວາມຮັບຜິດຊອບ.
- ❖ ໃຫ້ນັກຮຽນສ້າງ “ລະບຽບຂອງຫ້ອງຮຽນ” ຫຼື “ພະນັງກຽດ, ຫໍຂ່າວຂອງຫ້ອງຮຽນ” ຊຶ່ງມີ ກິດລະບຽບ ແລະ ເອົາວາງສະແດງໄວ້ຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນ. ບອກໃຫ້ນັກຮຽນເຊັ່ນ ເພື່ອສະ ແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ເຂົາເຈົ້າເຫັນດີປະຕິບັດກິດລະບຽບນັ້ນ, ຖ້າຫາກເຂົາເຈົ້າບໍ່ປະຕິບັດ ຕາມກິດລະບຽບ, ກໍໝາຍຄວາມວ່າ ເຂົາຕ້ອງຍອມຮັບຜິດຕາມລະບຽບ. ການປະພຶດ ທີ່ບໍ່ດີ ກໍຈະໜ້ອຍລົງ ຖ້າຫາກນັກຮຽນຕັດສິນໃຈ ທີ່ຈະຫຼີກເວັ້ນການລະເມີດກິດລະບຽບ ແລະ ສັນຍາທີ່ຈະຕາມກໍຈະເປັນຜົນເຮັດໃຫ້ມີການປະພຶດທີ່ດີຫຼາຍຂຶ້ນ.
- ❖ ໃຫ້ສ້າງກິດລະບຽບ ທີ່ເນັ້ນໜັກໃສ່ພຶດຕິກຳອັນເໝາະສົມ ຈັກ 2-3 ຂໍ້ເທົ່ານັ້ນ, ເຖິງວ່າ ທ່ານ ຫຼື ນັກຮຽນຈະສາມາດຈຳລະບຽບທີ່ຍາວໄດ້ກໍຕາມ. ກິດລະບຽບນັ້ນຕ້ອງຈະແຈ້ງ ແລະ ສາມາດ ເຂົ້າໃຈໄດ້ດີ. ຄວນຂຽນກິດລະບຽບນັ້ນໃຫ້ເປັນລັກສະນະພຶດຕິກຳ ເຊັ່ນ “ຈົ່ງຮັກສາມື ແລະ ຕີນໄວ້ນຳເຈົ້າເອງ” ເປັນສິ່ງຈະແຈ້ງ ແລະ ເປັນການສື່ສານທີ່ເປັນ ທາງບວກກວ່າ ຄຳວ່າ “ຢ່າຕີກັນ”.
- ❖ ໃຫ້ພິຈາລະນາເຮັດກິດລະບຽບ ຫຼື ກຳນົດຄວາມຄາດໝາຍໄວ້ສຳລັບປະເດັນຕໍ່ໄປນີ້ ເພື່ອເຮັດ ໃຫ້ຫ້ອງຮຽນມີຄວາມເປັນລະບຽບ.

- ກ. ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ ຫຼື ຕອນທ້າຍຂອງຊົ່ວໂມງສອນ ຫຼື ຕອນທ້າຍຂອງມື້ຮຽນ, ການບັນທຶກການເຂົ້າຫ້ອງຮຽນຂອງນັກຮຽນເປັນແນວໃດ ແລະ ມີອັນໃດແດ່ທີ່ນັກຮຽນເຮັດ ແລະ ບໍ່ເຮັດໃນໄລຍະເວລານັ້ນ,
- ຂ. ການນຳໃຊ້ວັດຖຸ ແລະ ອຸປະກອນ,
- ຄ. ວິທີການຂໍອະນຸຍາດສຳລັບຄວາມຕ້ອງການ ທີ່ບໍ່ໄດ້ຄາດໝາຍໄວ້ ເຊັ່ນ ຂໍໄປຫ້ອງນ້ຳ ຫຼື ຂໍໄປແຫຼມສໍ້
- ງ. ວິທີການເຮັດວຽກຢູ່ກັບບ່ອນ ແລະ ເຮັດວຽກຢູ່ໃນກຸ່ມທີ່ເປັນເອກະລາດ .
- ຈ. ວິທີທີ່ນັກຮຽນຈະຖາມ ຫຼື ຕອບຄຳຖາມ.

❖ ໃຫ້ເລືອກເອົາກົດລະບຽບ ທີ່ສາມາດສ້າງໃຫ້ສະພາບແວດລ້ອມຫ້ອງຮຽນເປັນລະບຽບ ແລະ ສົ່ງເສີມການຮຽນຮູ້ ໃຫ້ໄດ້ຮັບຜົນສຳເລັດ. ຢ່າສ້າງກົດລະບຽບຫ້ອງຮຽນ ທີ່ທ່ານບໍ່ມີຄວາມພໍໃຈ ຫຼື ບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້ ເພື່ອນຳໄປປະຕິບັດຕະຫຼອດໄປ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ໃຫ້ເລືອກເອົາກົດລະບຽບທີ່ເຫັນດີເປັນເອກະສັນນຳກັນ ຫຼື ຍອມຮັບຈາກທຸກໆຄົນໃນໂຮງຮຽນ. ຖ້າຫາກມີນັກຮຽນຮູ້ວ່າ ເຂົາເຈົ້າບໍ່ສາມາດປະພຶດແບບໃດໜຶ່ງ ຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນຂອງທ່ານໄດ້ ແຕ່ເຂົາພັດສາມາດເຮັດໄດ້ຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນອື່ນ ເຂົາເຈົ້າຈະຢາກລອງເຮັດສິ່ງທີ່ຜິດໆນັ້ນ ເພື່ອເບິ່ງວ່າເຂົາເຈົ້າຈະສາມາດຫລີບຫລີກການກະທຳຜິດໄດ້ຊຳໃດ. ສະນັ້ນ ໃຫ້ທົບທວນກົດລະບຽບຄືນຢ່າງເປັນປົກກະຕິເພື່ອເບິ່ງວ່າລະບຽບອັນໃດບໍ່ມີຄວາມຈຳເປັນອີກແລ້ວ. ຖ້າຫາກມີອັນໃດບໍ່ຈຳເປັນອີກແລ້ວ, ກໍໃຫ້ຍ້ອງຍໍສັນລະເສີນນັກຮຽນ ແລະ ໃຫ້ຖາມນັກຮຽນວ່າ ມີລະບຽບອັນໃດອີກ ທີ່ມີຄວາມຈຳເປັນ.

ນຳໃຊ້ເຕັກນິກການໃສ່ລະບຽບວິໄນແບບສ້າງສັນ. ນັກຮຽນໃນຫ້ອງຮຽນຈະປະພຶດແນວບໍ່ດີ ຫຼື ຝ່າຝົນກົດລະບຽບ ມັນບໍ່ສຳຄັນວ່າ ຫ້ອງຮຽນນັ້ນຈະມີນັກຮຽນຫລາຍ ຫຼື ຫນ້ອຍກໍຕາມ. ມັນເປັນເລື່ອງປົກກະຕິຂອງການວິວັດທະນາການຂອງເຂົາເຈົ້າເອງ ແລະ ບໍ່ມີຜົນສະທ້ອນມາສູ່ທ່ານ. ເມື່ອເວລານັກຮຽນປະພຶດແນວບໍ່ດີ ຄູສອນອາດນຳໃຊ້ການລົງໂທດທາງດ້ານຮ່າງກາຍ ຊຶ່ງເປັນວິທີການເພື່ອຄວບຄຸມສະຖານະການ. ການໃຊ້ເຫດຜົນນີ້ເປັນເລື່ອງທຳມະດາລະຫວ່າງ ຄູສອນຜູ້ທີ່ກຳລັງປະເຊີນ ກັບຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍ, ພິເສດແມ່ນຄູສອນຢູ່ໃນຫ້ອງທີ່ບໍ່ໄດ້ສ້າງກົດລະບຽບ ຫຼື ບໍ່ມີລະບຽບແບບແຜນທີ່ໃຊ້ປະຈຳ. ນັກຮຽນບໍ່ໄດ້ຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ຄາດໝາຍໄວ້ ແລະ ຜົນໄດ້ຮັບຈາກການປະພຶດທີ່ບໍ່ດີ, ຄູສອນບໍ່ໄດ້ໃຊ້ເວລາ ເພື່ອສ້າງການພົວພັນທີ່ດີກັບນັກຮຽນ ເພື່ອເຂົາເຈົ້າຈະຕ້ອງການໃຫ້ເຂົາເປັນຄົນດີ. ອັນນີ້ອາດເປັນຍ້ອນວິທີການຄຸ້ມຄອງຫ້ອງຮຽນ ແບບໃຊ້ສິດອຳນາດ, ມີຄູສອນຄົນໜຶ່ງເວົ້າວ່າ: “ຂ້ອຍເປັນຄູສອນ ແລະ ຂ້ອຍກໍຈະເຮັດສິ່ງຕ່າງໆ ຕາມວິທີການຂອງຂ້ອຍ!” ໃນຄວາມພະຍາຍາມ ທີ່ຈະຄວບຄຸມຫ້ອງຮຽນ, ຄູອາດໃຊ້ວິທີການລົງໂທດທາງດ້ານຮ່າງກາຍ ເພື່ອພະຍາຍາມ ແລະ ເຮັດໃຫ້ ນັກຮຽນມີຄວາມຢ້ານກົວ, ແລະ ດ້ວຍຄວາມຫວັງວ່ານັກຮຽນຈະບໍ່ປະພຶດແນວບໍ່ດີ (ແຕ່ວ່າເຂົາເຈົ້າ ກໍຍັງເຮັດຢູ່). ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີການ

ນຳໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງທາງດ້ານຮ່າງກາຍ, ບໍ່ໄດ້ຊຸກຍູ້ໃຫ້ນັກຮຽນໄດ້ຮຽນຮູ້ຈາກຄູເລີຍ, ມີແຕ່ຢ້ານກົວຄູເທົ່ານັ້ນ. ພ້ອມນັ້ນ ມັນຍັງເປັນການທຳລາຍສະພາບແວດລ້ອມທາງ ດ້ານຈິດຕະສາດສັງຄົມຂອງທ້ອງຮຽນອີກດ້ວຍ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນການລົງໂທດທາງດ້ານຮ່າງກາຍ ຍັງເປັນການລະເມີດສິດທິມະນຸດ ແລະ ຢູ່ໃນຫຼາຍປະເທດ ຖືວ່າ ເປັນສິ່ງທີ່ຜິດກົດໝາຍອີກດ້ວຍ.

ການລົງໂທດທາງດ້ານຮ່າງກາຍມີຄວາມໝາຍວ່າ ເພື່ອຄວບຄຸມຄວາມປະພຶດຂອງນັກຮຽນ, ການລົງໂທດແບບສ້າງສັນ ໝາຍວ່າ ເພື່ອພັດທະນາຄວາມປະພຶດຂອງນັກຮຽນ, ໂດຍສະເພາະໃນດ້ານການປະຕິບັດ. ແທນທີ່ຈະເຮັດການລົງໂທດທາງດ້ານຮ່າງກາຍ ມັນຍັງມີເຕັກນິກການໃສ່ວິໄນວິທີອື່ນ ອີກທີ່ສາມາດນຳມາໃຊ້ໄດ້. ວິທີການຕໍ່ໄປນີ້ ແມ່ນການປະຕິບັດວິໄນແບບສ້າງສັນ ຊຶ່ງທ່ານສາມາດເອົາໄປໃຊ້ ເພື່ອນຳພານັກຮຽນຜູ້ທີ່ປະພຶດແນວບໍ່ດີ ທີ່ຕ້ອງໄດ້ຮັບການເອົາໃຈໃສ່:

- ◆ ໃຫ້ເບິ່ງເຂົາວ່າເປັນຄົນດີ; ໃຫ້ຍ້ອງຍໍເຂົາເຈົ້າເວລາເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມີເຈດຕະນາປະພຶດຜິດ.
- ◆ ຢ່າໃສ່ໃຈເລື່ອງການປະພຶດຂອງເດັກຖ້າພໍເປັນໄປໄດ້, ໃຫ້ເບິ່ງນັກຮຽນໃນທາງບວກໃນໄລຍະເວລາມ່ວນຊື່ນ.
- ◆ ສອນນັກຮຽນໃຫ້ຮູ້ການຂໍຄວາມເອົາໃຈໃສ່ (ຕົວຢ່າງ ໃຫ້ເຮັດບັດ “ ກະລຸນາເອົາໃຈໃສ່ຂ້ອຍແດ່” ຊຶ່ງເຂົາຈະຍົກຂຶ້ນໃນເວລາເຂົາມີຄຳຖາມ.
- ◆ “ໃຊ້ແສງຕາ”, ແຕ່ບໍ່ປາກ.
- ◆ ຍືນຢູ່ໃກ້ນັກຮຽນ ແທນທີ່ຈະຍືນຢູ່ໄກ (ຖ້າທ່ານຍືນຢູ່ໃກ້ນັກຮຽນ ເຂົາກໍບໍ່ມີຄວາມຈຳເປັນ ທີ່ຈະຕ້ອງສະແດງ ການຂໍຄວາມເອົາໃຈໃສ່ຈາກທ່ານ).
- ◆ ເປົ້າໝາຍ-ບອກໃຫ້ຢຸດ-ບອກໃຫ້ເຮັດ; ເປົ້າໝາຍຕາມຊື່ນັກຮຽນ, ກຳນົດວ່າແມ່ນພຶດຕິກຳອັນໃດ ທີ່ເຂົາຈະຕ້ອງເຮັດ, ບອກນັກຮຽນວ່າແມ່ນອັນໃດ ທີ່ລາວຈະຕ້ອງເຮັດໃນຂະນະນັ້ນ, ໃຫ້ລາວຕັດສິນໃຈເອງ ກ່ຽວກັບ ສິ່ງທີ່ລາວຈະເຮັດໃນຂັ້ນຕໍ່ໄປ ແລະ ຜົນໄດ້ຮັບຂອງການກະທຳຂອງລາວ.
- ◆ ເຮັດສິ່ງທີ່ບໍ່ໄດ້ຄາດໝາຍເອົາໄວ້ ເຊັ່ນ ບົດໄຟ, ເປີດສຽງດົນຕີ, ອ່ອນສຽງພວກເຈົ້າລົງ, ປຸງສຽງພວກເຈົ້າ, ໃຫ້ເວົ້າໃສ່ຜາທ້ອງຮຽນ.
- ◆ ກວນໃຈນັກຮຽນ ເຊັ່ນ ຕັ້ງຄຳຖາມໂດຍກົງ, ຂໍຄວາມກະລຸນາ, ໃຫ້ທາງເລືອກ ແລະ ປ່ຽນແປງກິດຈະກຳ.

ບາງຄັ້ງ ຄູສອນຢູ່ໃນທ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຫຼາຍ ໄດ້ໃຊ້ການລົງໂທດທາງດ້ານຮ່າງກາຍໃນເວລາທີ່ເຂົາເຈົ້າໃຈຮ້າຍ ແລະ ຜິດຫວັງ. ມັນຍັງມີວິທີທາງອັນດີຫຼາຍຢ່າງ ເພື່ອທີ່ຈະຈັດການກັບຄວາມໃຈຮ້າຍ ຫຼື ຄວາມຜິດຫວັງ. ຄູສອນຈຳນວນໜຶ່ງບອກນັກຮຽນຂອງເຂົາເຈົ້າວ່າ “ຂ້ອຍຕ້ອງການເວລາ ເພື່ອທີ່ຈະສະຫງົບຈິດໃຈ; ຂ້ອຍຮູ້ສຶກໃຈຮ້າຍທີ່ສຸດດຽວນີ້.” ຄູບາງຄົນກໍສະຫງົບ

ອາລົມລົງໂດຍ ການນັບຮອດ 10 ຫຼື ໂດຍວິທີການຢ່າງອອກຈາກຫ້ອງໄປໃນເວລາໃດເວລາໜຶ່ງ. ຄູບາງຄົນກໍບັນລະຍາຍຄວາມຮູ້ສຶກຂອງເຂົາເຈົ້າໃຫ້ນັກຮຽນຮູ້ ເພື່ອໃຫ້ນັກຮຽນໄດ້ເຂົ້າໃຈວ່າ ອັນໃດທີ່ລົບກວນເຂົາເຈົ້າ ແລ້ວນັກຮຽນກໍຮຽນຮູ້ວ່າ ບໍ່ຄວນເຮັດອັນໃດ ແລະ ເປັນຫຍັງ. ນັກຮຽນ ອາດເຮັດຄືນອີກ ແຕ່ວ່າ ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການກະທຳຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ຈະຕ້ອງຈັດ ການກັບຜົນທີ່ຕາມມາ ຈະແມ່ນກໍລະນີໃດກໍຕາມ. ຂໍແນະນຳໃຫ້ທ່ານຈົ່ງສ້າງແຜນລະບຽບວິໄນ ອັນດີ ເພື່ອກວມລວມເອົາວິທີການເຫຼົ່ານີ້.

ເອົານັກຮຽນເຂົ້າມາຮ່ວມນຳ. ນັກຮຽນສາມາດຊ່ວຍ ໃນການຄຸ້ມຄອງສະພາບແວດລ້ອມ ທາງດ້ານຈິດຕະສາດ-ສັງຄົມ ຂອງຫ້ອງຮຽນໄດ້ຫຼາຍທີ່ສຸດ. ເພື່ອຈັດການກັບການປະພຶດທີ່ບໍ່ດີ ນັກຮຽນສາມາດເລືອກຕັ້ງ “ຄະນະກຳມະການລະບຽບວິໄນຂອງຫ້ອງຮຽນ” ເພື່ອສ້າງກົດລະບຽບ ການປະພຶດຂອງຫ້ອງຮຽນ, ກຳນົດການລົງໂທດທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ເພື່ອຕົກລົງວ່າຈະຄວນເຮັດ ອັນໃດ ໃນກໍລະນີມີການ ປະພຶດທີ່ບໍ່ດີ.

ສິ່ງທ້າທາຍອີກອັນໜຶ່ງ ສຳລັບ ຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍ ແມ່ນຈະເຮັດການ ຕິດຕາມກຳກັບສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບນັກຮຽນຂອງທ່ານຢູ່ພາຍໃນຫ້ອງຮຽນ ແລະ ນອກຫ້ອງຮຽນ ແນວໃດ. ໃຫ້ພິຈາລະນາສ້າງຕັ້ງ “ທີມງານຄຸ້ມຄອງນັກຮຽນ” . ກຸ່ມນັກຮຽນທີ່ຖືກເລືອກຕັ້ງມີປະ ມານ 4-6 ຄົນ ຊຶ່ງເປັນຕົວ ແທນໃຫ້ແກ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງນັກຮຽນທຸກຄົນ ແລະ ໃຫ້ເຂົາເຈົ້າມາ ປະຊຸມຮ່ວມກັບທ່ານ ເພື່ອແລກປ່ຽນຄວາມຄິດເຫັນ ກ່ຽວກັບ ສິ່ງທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຫ້ອງຮຽນມີສະພາບ ທີ່ດີ ກວ່າເກົ່າ.

ຄຳຖາມ

1. ການຈັດພື້ນທີ່ຂອງຫ້ອງຮຽນຄວນຈັດຄືແນວໃດ?
2. ການຈັດມູມຮຽນຮູ້ຄວນຈັດຄືແນວໃດ?
3. ການຈັດພື້ນທີ່ວາງສະແດງຄວນຈັດຄືແນວໃດ?
4. ມູມອ່ານໜັງສືຄວນຈັດແນວໃດຈຶ່ງຈະເໝາະສົມ?
5. ການຈັດວາງອຸປະກອນໃນຫ້ອງຮຽນຄວນຈັດວາງແນວໃດ?
6. ການຈັດສະພາບແວດລ້ອມທາງຈິດຕະສາດ - ສັງຄົມຄວນຈັດແນວໃດ?

ບົດທີ 5

ການຈັດການຮຽນເປັນກຸ່ມ ແລະ ການຮຽນຮູ້ແບບຮ່ວມມື

5.1 ວິທີຕ່າງໆສຳລັບການເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມ

ການສອນທີ່ມີປະສິດທິຜົນຫມາຍເຖິງການປະສົມປະສານວິທີສົດສອນ ແລະ ຮຽນຮູ້. ສິ່ງດັ່ງກ່າວ ຈະສະໜອງຄວາມຕ້ອງການໃຫ້ເດັກເປັນລາຍບຸກຄົນ ແລະ ຈະເຮັດໃຫ້ທ້ອງຮຽນເປັນສະຖານທີ່ມີຊີວິດຊີວາ, ມີຄວາມທ້າທາຍ ແລະ ເປັນເພື່ອນມິດ. ທ່ານສາມາດທີ່ຈະນຳໃຊ້ວິທີທີ່ພໍເປັນໄປໄດ້ 4 ວິທີດັ່ງນີ້:

(1) **ການສອນນັກຮຽນໂດຍກົງຫມົດທ້ອງ.** ວິທີນີ້ໃຊ້ໄດ້ຜົນດີ ສະເພາະສຳລັບການນຳເຂົ້າສູ່ຫົວຂໍ້ບົດຮຽນ, ມີຄວາມຈຳເປັນຢູ່ບ່ອນວ່າ ທ່ານຕ້ອງກຽມຄຳຖາມໄວ້ລ່ວງໜ້າ ເພື່ອຖາມເດັກໃນຂັ້ນຮຽນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ຄວາມສາມາດແຕກຕ່າງກັນ. ທ່ານສາມາດໃຊ້ ການສົດສອນແບບຫມົດທ້ອງ ສຳລັບການເລົ່າເລື່ອງ/ ນິທານ ຫລື ການສ້າງບົດເລື່ອງ ຂຶ້ນມາຮ່ວມກັບເດັກ, ສຳລັບການຂຽນເພງ ຫລື ບົດກອນ, ສຳລັບເກມແກ້ບັນຫາ ຫລື ສຳລັບການເຮັດສຳຫລວດ. ເນື່ອງຈາກວ່າ ໃນແຕ່ ລະຫ້ອງ ເດັກຈະມີການພັດທະນາໃນລະດັບແຕກຕ່າງກັນ, ທ່ານຕ້ອງເລືອກ ແລະ ປັບເນື້ອໃນ ໃຫ້ເໝາະສົມສຳລັບເດັກທຸກລະດັບ ແລະ ທຸກຄວາມສາມາດທີ່ທ່ານພວມສອນຢູ່.

ເພື່ອຊຸກຍູ້ ເດັກທຸກຄົນ ໃຫ້ມີສ່ວນຮ່ວມໃນທຸກກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ນັ້ນ, ພວກເຮົາອາດຕ້ອງສະໜອງງານກິດຈະກຳທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ສຳລັບກຸ່ມເດັກທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ຍົກຕົວຢ່າງ: ສຳລັບກິດຈະ ກຳແບບດຽວກັນ, ກຸ່ມເດັກກຸ່ມໜຶ່ງອາດສາມາດຜະລິດບົດເລື່ອງ, ອີກກຸ່ມໜຶ່ງຂຽນປະໂຫຍກຕ່າງໆ ທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ອີກກຸ່ມສ້າງຕົວແບບ ຫລື ໂປສະເຕີ.

(2) **ການສອນໂດຍກົງກຸ່ມນັກຮຽນທ້ອງດຽວກັນ (ໂດຍສະເພາະ ໃນຫ້ອງຄວບ).** ໃນຂະນະທີ່ທ່ານພວມ ສອນກຸ່ມໜຶ່ງນັ້ນ, ກຸ່ມອື່ນໆກໍເຮັດວຽກຂອງເຂົາໄປ. ການສອນແບບເພື່ອນສອນເພື່ອນສາມາດ ເປັນປະໂຫຍດໄດ້ໃນທີ່ນີ້ ໂດຍສະເພາະ ເມື່ອເດັກມີຄວາມໝັ້ນໃຈ. ຕອນທຳອິດ, ກຸ່ມຕ່າງໆຈະ ບໍ່ທັນໄດ້ພັດທະນາທັກສະຕ່າງໆເພື່ອ ທີ່ຈະສາມາດເຮັດວຽກໄດ້ ຢ່າງໝັ້ນຄົງໂດຍປາສະຈາກການໃຫ້ຄຳແນະນຳ. ແຕ່ດ້ວຍການເຝິກຝົນ ແລະ ການປະຕິບັດກິດຈະກຳທີ່ອີງໃສ່ທັກສະສະເພາະ, ພວກເຂົາຈະສາມາດຮຽນຮູ້ການເຮັດວຽກແບບ ຮ່ວມມື ກັນໄດ້.

(3) **ການສອນເປັນລາຍບຸກຄົນ** ແມ່ນການສອນທີ່ເກີດຂຶ້ນແບບຕົວຕໍ່ຕົວ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວອາດເປັນການຊ່ອຍເດັກທີ່ຫລ້າຫລັງໝູ່ ຍ້ອນຂາດໂຮງຮຽນ, ເດັກຜູ້ທີ່ມີບັນຫາດ້ານການຮຽນຮູ້ ຫລື ຜູ້ທີ່ເຂົ້າມາຮຽນໃນຫ້ອງໃໝ່. ທ່ານຍັງອາດຈຳເປັນຕ້ອງສອນເປັນລາຍບຸກຄົນ ເພື່ອຊ່ອຍ “ເດັກພອນສະຫວັນ” ແລະ ຊຸກຍູ້ພວກເຂົາໃຫ້ເຮັດກິດຈະກຳທີ່ຍາກ ແລະ ທ້າທາຍກວ່າ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ທ່ານຈຳເປັນຕ້ອງໃຊ້ເວລາສັ້ນໆສິດສອນແບບລາຍບຸກຄົນ ໃນລະຫວ່າງ ການສອນບົດຮຽນ ເພື່ອວ່າທ່ານຈະ ສາມາດສອນເດັກສ່ວນຫລາຍໃນຫ້ອງຮຽນ.

(4) **ການສອນເປັນກຸ່ມນ້ອຍ** ແມ່ນການສອນທີ່ເກີດຂຶ້ນ ເມື່ອທ່ານແບ່ງນັກຮຽນຫມົດຫ້ອງອອກ ເປັນກຸ່ມຍ່ອຍເພື່ອຮຽນຮູ້. ນີ້ເປັນຍຸດທະສາດທີ່ມີປະສິດທິຜົນທີ່ສຸດ, ແຕ່ທ່ານຈຳເປັນຕ້ອງຈັດ ຕັ້ງ ແລະ ກຽມການເປັນຢ່າງດີ. ການກະກຽມຕ້ອງໃຊ້ເວລາ ແລະ ເດັກໆເອງກໍຕ້ອງໄດ້ຮັບ ການກະກຽມ ເພື່ອທີ່ຈະເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມຮ່ວມກັນ. ເຖິງຈະໃຊ້ເວລາກໍຕາມ, ນີ້ແມ່ນວິທີທາງ ທີ່ມີປະສິດທິຜົນທີ່ສຸດ ເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງຫ້ອງຮຽນ ທີ່ມີຄວາມຫລາກ ຫລາຍ.

5.2 ການໃຊ້ການຈັດກຸ່ມໃນຫ້ອງຮຽນແບບແຕກຕ່າງກັນ

ທ່ານສາມາດຈັດກຸ່ມເດັກນັກຮຽນໄດ້ດ້ວຍຫລາຍຮູບແບບ, ເຊັ່ນ: ຈັດກຸ່ມນັກຮຽນທີ່ຮຽນ ສະເພາະ ໃນຂັ້ນຮຽນດຽວກັນ, ກຸ່ມນັກຮຽນທີ່ຮຽນຫ້ອງຕ່າງກັນ, ຈັດກຸ່ມຕາມເພດດຽວກັນ, ກຸ່ມປະ ສົມເພດຍິງ ຊາຍ, ກຸ່ມທີ່ມີຄວາມສາມາດໃນລະດັບດຽວກັນ, ກຸ່ມທີ່ມີຄວາມສາມາດແຕກຕ່າງ ກັນ, ກຸ່ມທີ່ມີຄວາມສົນໃຈຄ້າຍຄືກັນ, ກຸ່ມສັງຄົມຫລືເພື່ອນກັນ, ກຸ່ມຄູ່, ກຸ່ມສາມ ຫລື ສີ່ຄົນ. ເດັກໆຈະໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດ ຈາກການຖືກຈັດເຂົ້າໃນກຸ່ມ ດ້ວຍວິທີຫລາກຫລາຍ ແລະ ໃນ ເວລາທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.

ໃຫ້ປະຕິບັດແບບມີຄວາມຍືດຍຸ່ນ. ເຄື່ອນຍ້າຍເດັກໄປມາລະຫວ່າງກຸ່ມ. ເດັກຈຳເປັນຕ້ອງ ໄດ້ຮັບໂອກາດໄດ້ນັ່ງ ແລະ ເຮັດວຽກກັບເພື່ອນຮ່ວມຫ້ອງຫລາຍໆຄົນ ເທົ່າທີ່ພໍເປັນໄປໄດ້, ບໍ່ວ່າ ຈະເປັນ ຜູ້ໜຸ່ມກວ່າ ຫລື ແກ່ກວ່າ, ລວມທັງຜູ້ທີ່ມີພື້ນຖານ ແລະ ຄວາມສາມາດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ສິ່ງນີ້ຈະຊ່ວຍ ສອນໃຫ້ເຂົາເປັນຄົນອິດທິນ ແລະ ຮູ້ຈັກຄວາມສາມາດ/ພອນສະຫວັນ ຂອງເດັກ ທຸກຄົນໃນຫ້ອງ.

ຄວນລະວັງການຕິດປ້າຍເດັກວ່າເປັນຜູ້ຮຽນຮູ້ຊ້າ/ຮັບຮູ້ຊ້າ. ເດັກບາງຄົນອາດຈະຮຽນຄະ ນິດສາດຫລ້າຫລັງກວ່າຜູ້ອື່ນ, ແຕ່ເຂົາອາດຈະເກັ່ງ ໂດຍສະເພາະໃນດ້ານພາກປະຕິບັດວຽກທີ່ ເຮັດດ້ວຍມື ເຊັ່ນ ການປະຕິບັດໂຄງການຕ່າງໆທາງວິທະຍາສາດ ຫລື ການສ້າງປື້ມອ່ານ ສຳລັບ ເດັກ. ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງລະວັງ ເພາະວ່າເດັກຜູ້ທີ່ຮູ້ສຶກວ່າ ຖືກຄູມອງດ້ວຍສາຍຕາວ່າເຂົາ ເປັນຜູ້ຫລ້າຫລັງລົ້ມເຫລວ ນັ້ນຈະຮູ້ສຶກໃນບໍ່ຊ້າວ່າ ເຂົາຄືຜູ້ຫລ້າຫລັງທີ່ແທ້ຈິງ. ພວກເຮົາອາດຈະ ກາຍເປັນຄົນບໍ່ສົນໃຈຫຍັງໃນໂຮງຮຽນ ຍ້ອນວ່າເຮັດຫຍັງຮຽນຫຍັງກໍບໍ່ເຄີຍໄດ້ຮັບການຍ້ອງຍໍຊົມ ເຊີຍຈັກເທື່ອ. ພວກເຮົາຈະເລີ່ມເຊື່ອ ແລະ ຄິດວ່າເຂົາບໍ່ມີຄວາມສາມາດ ທີ່ຈະເຮັດຫຍັງໄດ້ດີ ຂຶ້ນກວ່ານີ້, ເມື່ອເປັນແນວນັ້ນ, ພວກເຮົາອາດຈະອອກໂຮງຮຽນ ແລະ ໄປຫາລາຍໄດ້ຊ່ອຍ ຄອບຄົວກໍເປັນໄດ້.

ໃຫ້ກຽມວັດສະດຸປະກອນເພື່ອໃຫ້ຄວາມສະດວກໃນການເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມ.

ທ່ານຄວນຈື່ໄວ້ວ່າ ເກມຕ່າງໆ, ບັດຄຳ/ບັດງານ ແລະ ວັດຖຸປະກອນອື່ນໆ ເຖິງວ່າຈະໄຂ້ ເວລາ ເພື່ອຜະລິດ ແລະ ສາມາດ ໃຊ້ແລ້ວໃຊ້ອີກໄດ້ຫລາຍຄັ້ງ ມັນສາມາດທີ່ຈະແລກປ່ຽນ ຫລື ລຽນ ແບບກັນໄດ້ໃນລະຫວ່າງ ການປະຊຸມກຸ່ມໂຮງຮຽນ. ຢ່າລືມວ່າເດັກນັກຮຽນ ຂອງທ່ານສາມາດ ທີ່ຈະຊ່ວຍທ່ານຜະລິດວັດຖຸປະກອນ ເຫລົ່ານີ້ ໄດ້ເຊິ່ງຈະຊ່ວຍ ຫລຸດຜ່ອນວຽກໜັກຂອງທ່ານລົງ ໃນຂະນະທີ່ທ່ານກໍ່ໃຫ້ໂອກາດຮຽນຮູ້ທີ່ມີຄຸນຄ່າ ແລະ ຄວາມພາກພູມໃຈໃນຕົນເອງຫລາຍຂຶ້ນ ແກ່ເຂົາດ້ວຍ.

ໃຫ້ຄຳນຶງເຖິງພື້ນທີ່ຫ້ອງຮຽນຂອງທ່ານ. ເຄື່ອງຕົບແຕ່ງ ໂຕະຕັ້ງຄວນຈະຖືກຈັດກຽມໄດ້ ຢ່າງວ່ອງໄວ ແລະ ງ່າຍດາຍຄືແນວໃດຈຶ່ງດີທີ່ສຸດເພື່ອການເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມທີ່ມີປະສິດທິຜົນ? ເດັກຈະຮຽນຮູ້ເພື່ອຈັດຕັ້ງ ແລະ ຈັດຕັ້ງຫ້ອງຮຽນຄືນໃໝ່ໂດຍຂຶ້ນກັບ ກິດຈະກຳທີ່ຈະເຮັດ. ໃຫ້ເຮັດ ວຽກຮ່ວມກັບພວກເຂົາ ເພື່ອຕັດສິນໃຈວ່າຈະຈັດກຽມຫ້ອງຮຽນ ຄືແນວໃດ ຈຶ່ງຈະດີທີ່ສຸດ ສຳລັບ ທຸກຄົນ.

ຕ້ອງໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າກິດຈະວັດຕ່າງໆໄດ້ຖືກຈັດສ້າງຂຶ້ນຢ່າງໝັ້ນຄົງແລ້ວ.

ເດັກຕ້ອງມີຄວາມເຂົ້າ ໃຈທີ່ຊັດເຈນກ່ຽວກັບວິທີທີ່ຈະຍ້າຍເຂົ້າໄປຢູ່ໃນກຸ່ມ, ເລີ່ມຕົ້ນຈຶ່ງໃດ, ຫລັງ ຈາກສິ້ນສຸດກິດຈະກຳກຸ່ມແລ້ວ ຄວນເຮັດຫຍັງ ແລະ ອື່ນໆ. ໃຫ້ທ່ານພັດທະນາກິດຈະວັດຕັ້ງ ແຕ່ຕົ້ນເທົ່າທີ່ເປັນ ໄປໄດ້.

ເດັກທຸກຄົນຄວນໄດ້ຮັບໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບໃນການນຳພາກຸ່ມ. ຫົວໜ້າກຸ່ມມີພາລະບົດ ບາດສຳຄັນທີ່ຕ້ອງເຮັດໃນການຊ່ວຍເຫລືອຄູ ເຊັ່ນ ການສົ່ງຕໍ່ຄຳສັ່ງ ຂໍ້ແນະນຳ, ແຈກຢາຍ ອຸປະກອນ/ ເອກະສານ, ນຳພາກຸ່ມປະຕິບັດກິດຈະກຳ ແລະ ລາຍງານຄືນຕໍ່ຄູ.

ໃນບາງໂຮງຮຽນ. ເຈ້ຍແຜ່ນໃຫຍ່ທີ່ໃຊ້ເພື່ອຕິດຕາມຄວາມກ້າວໜ້າໄດ້ຖືກຕິດໄວ້ທີ່ຝາ. ເດັກຈະ ເຊັນຊື່ໃສ່ເມື່ອພວກເຂົາເຮັດກິດຈະກຳສຳເລັດແລ້ວ, ສ່ວນຄູຈະໃສ່ຄະແນນໃຫ້ຕາມທີ່ຫລັງ. ການ ປະຕິບັດສິ່ງ ດັ່ງກ່າວ ແມ່ນເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ເດັກເຂົ້າຄິດຕໍ່ໜ້າໂຕະຄູ ເພື່ອລໍຖ້າຄູໃຫ້ຄະແນນ.

5.3 ການຮຽນຮູ້ແບບຮ່ວມມືກັນ

ການຮຽນຮູ້ແບບຮ່ວມມືກັນເກີດຂຶ້ນ ເມື່ອເດັກນັກຮຽນແບ່ງຄວາມຮັບຜິດຊອບ ແລະ ຊັບ ພະຍາກອນຮ່ວມກັນ ລວມທັງ ເມື່ອພວກເຂົາເຮັດວຽກເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍອັນດຽວກັນ. ການພັດ ທະນາທັກສະການເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມຮ່ວມມືຈະກ່ຽວຂ້ອງກັບເວລາ, ການເຝິກປະຕິບັດ ແລະ ຍູ້ ໝູນພຶດຕິກຳຕ່າງໆ ທີ່ເໝາະສົມ. ຄູມີພາລະບົດບາດທີ່ສຳຄັນໃນການສ້າງຕັ້ງສະພາບແວດລ້ອມ ແຫ່ງການສະໜັບສະໜູນ ເຊິ່ງເດັກຮູ້ສຶກໄດ້ວ່າ ເຂົາສາມາດທີ່ຈະສ່ຽງໄພ ແລະ ເປັນສະພາບແວດ ລ້ອມທີ່ຄຳຄິດເຫັນຂອງເດັກ ທຸກຄົນໄດ້ຮັບຮອງວ່າມີຄຸນຄ່າ.

ການເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມຮ່ວມມືກັນ ສາມາດທີ່ຈະຊ່ວຍຜູ້ຮຽນທັງໝົດໄດ້ ໂດຍການເພີ່ມ ທະວີຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ການສົ່ງເສີມຄວາມສະໝຸກສະໜານຂອງເຂົາ ແລະ ທັດສະນະຄະຕິ ທີ່ຖືກຕ້ອງຕໍ່ງານ ແລະ ກ່ຽວກັບຕົວພວກເຂົາເອງ. ແຕ່ວ່າ, ເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ເດັກທຸກຄົນ ໄດ້ຮັບ ປະໂຫຍດຈາກກິດຈະກຳກຸ່ມຮ່ວມມືນັ້ນ, ພວກເຂົາຈະຕ້ອງການ ໂອກາດໃນການພັດທະນາທັກ ສະ ແລະ ພາລະບົດບາດຕ່າງໆ. ຍົກຕົວຢ່າງ: ເດັກຍິງຫລາຍຄົນອາດຈະຕ້ອງການປະສົບການ ໃນການເປັນ ຜູ້ນຳສະເໜີ ແລະ ເດັກຊາຍຫລາຍຄົນອາດຈະຕ້ອງການປະສົບການ ໃນການ ຈົດບັນທຶກ. ເດັກທຸກຄົນຈຳເປັນຕ້ອງ ພັດທະນາທັກສະໃນການເວົ້າທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ທັກສະໃນ ການຟັງແບບຕັ້ງໜ້າ.

ເດັກບາງຄົນອາດບໍ່ທັນໄດ້ຮຽນຮູ້ເພື່ອຕີລາຄາ/ໃຫ້ຄຸນຄ່າແນວຄວາມຄິດຂອງຄົນອື່ນ. ສິ່ງ ນີ້ສາມາດເຫັນໄດ້ຢ່າງຈະແຈ້ງ ໂດຍສະເພາະເມື່ອເດັກເຮັດວຽກໃນກຸ່ມແບບປະສົມ. ເດັກຍິງສ່ວນ ໃຫຍ່ ມັກຈະຍອມຮັບແນວຄວາມຄິດຂອງເດັກຊາຍ ເພື່ອຫລີກລ້ຽງຄວາມຂັດແຍ່ງ. ເດັກຊາຍ ຫລາຍຄົນຂ້ອນຂ້າງຈະມີແນວໂນ້ມບໍ່ສົນໃຈ ຫລື ເຍາະເຍີ້ຍແນວຄວາມຄິດຂອງເດັກຍິງ. ສະຖາ ນະການແບບດຽວ ກັນນີ້ ກໍສາມາດທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃນໝູ່ເດັກທີ່ມາຈາກກຸ່ມຊົນເຜົ່າ ຫລື ກຸ່ມທີ່ບໍ່ສາ ມາດ ເວົ້າພາສາທີ່ສອນ ໃນໂຮງຮຽນໄດ້ດີ. ພວກເຂົາມີແນວໂນ້ມທີ່ຈະຕາມເດັກກຸ່ມໃຫຍ່.

ຖ້າເດັກບາງຄົນອອກບຸກຄົນໃຊ້ເວລາສົນທະນາຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ, ເດັກຜູ້ອື່ນໆ ກໍຈະຫມົດ ໂອກາດທີ່ຈະສະແດງອອກແນວຄວາມຄິດ ແລະ ອະທິບາຍຄຳຄິດເຫັນຂອງຕົນ. ເດັກທີ່ມີພື້ນ ຖານ ແລະ ຄວາມສາມາດທີ່ແຕກຕ່າງກັນຈະສາມາດກາຍເປັນຜູ້ມີຄວາມໝັ້ນໃຈ ໃນການຢືນຢັນ ອ້າງເຫດຜົນແນວຄວາມຄິດຂອງຕົນໄດ້ຢ່າງໃດ? ຢູ່ໃນບາງກໍລະນີ, ອາດມີຄວາມຈຳເປັນ ທີ່ຕ້ອງ ມີກຸ່ມທີ່ມີລັກສະນະຄ້າຍຄືກັນກ່ອນ (ເຊັ່ນ ກຸ່ມເດັກເພດດຽວກັນ) ເພື່ອວ່າທັກສະ ແລະ ຄວາມ ໝັ້ນໃຈຈະໄດ້ຮັບການພັດທະນາ. ຫລັງຈາກນັ້ນ, ກຸ່ມດັ່ງກ່າວຈຶ່ງຈັດເຂົ້າເປັນກຸ່ມປະສົມຕາມ ທີ່ຫລັງ ໃນເມື່ອເດັກໄດ້ພັດທະນາທັກສະການສື່ສານ ແລະ ທັກສະການພົວພັນລະຫວ່າງບຸກ ຄົນແລ້ວ.

ໃນບາງວັດທະນະທຳ ຫລື ບາງປະເທດ ປະຊາຊົນເຊື່ອກັນວ່າ ການຮຽນຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງ ມາ ຈາກຄູສອນເທົ່ານັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ເຫັນຄຸນຄ່າ ຫລື ປະໂຫຍດຈາກການຮຽນຮູ້/ ເຮັດວຽກ ໃນກຸ່ມຮ່ວມມື. ໃນຂະນະທີ່ຄວາມເຊື່ອນີ້ຄວນຈະຖືກຮັບຮູ້ນັ້ນ, ທັກສະຕ່າງໆ ທີ່ ເດັກໄດ້ຮັບການ ພັດທະນາ ໂດຍຜ່ານການຮຽນຮູ້ແບບຮ່ວມມື ຈະເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ພວກເຂົາ ບໍ່ວ່າພື້ນຖານຂອງ ເຂົາຈະແຕກຕ່າງກັນກໍຕາມ. ສິ່ງສຳຄັນ ຕ້ອງບອກໃຫ້ພໍ່ແມ່ຜູ້ປົກຄອງຮັບຊາບ ກ່ຽວກັບ ການປ່ຽນ ແປງວິທີສິດສອນ ແລະ ຮຽນຮູ້. ພວກເຂົາຍັງອາດສາມາດທີ່ ຈະຊ່ວຍຜະລິດອຸປະກອນປະຈັກຕາ ຫລື ເກມຕ່າງໆເປັນຕົ້ນ ເພື່ອວ່າເຂົາຈະເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ ຄູພວມພະຍາຍາມຈະເຮັດ.

ທັກສະການຮ່ວມມືສາມາດພັດທະນາໄດ້ຢ່າງມີປະສິດທິຜົນທີ່ສຸດພາຍໃນສະພາບເງື່ອນ ໄຂທີ່ມີຄວາມຫມາຍສຳຄັນ. ກິດຈະກຳຕ່າງໆທີ່ມີລັກສະນະປາຍເປີດ ແລະ ຕ້ອງການ ການຄົ້ນ ຄິດທີ່ແຕກຕ່າງຫລາກຫລາຍ (ເຊັ່ນ ກິດຈະກຳແກ້ບັນຫາ) ຈະມີຄວາມເໝາະສົມເປັນພິເສດ ສຳລັບ ການພັດທະນາທັກສະກຸ່ມຮ່ວມມື.

5.4 ທັກສະການພົວພັນລະຫວ່າງບຸກຄົນເພື່ອການຮຽນຮູ້

ການສ້າງເຈຕະນາລົມ ຫລື ຈິດວິນຍານຂອງກຸ່ມ ຈະນຳພາໄປສູ່ຄວາມສຳເລັດຂອງທັງຫມົດທ້ອງຮຽນ. ການແຂ່ງຂັນຕ່າງໆທີ່ແບ່ງແຍກເດັກຍິງອອກຈາກເດັກຊາຍ, ແບ່ງແຍກເດັກທີ່ມີພື້ນຖານ ແລະ ຄວາມສາມາດແຕກຕ່າງກັນອອກ ຫລື ສິ່ງເສີມລະບົບນິຍົມຄວາມລຳອຽງ ຈະຂັດຂວາງການຮຽນຂອງເດັກທັງຫມົດ. ໃນຖານະທີ່ເປັນຄູ, ທ່ານສາມາດທີ່ຈະຊ່ວຍເດັກຄົນຄິດເຖິງຕົວເຂົາເອງ ໃນຖານະເປັນທີມແຫ່ງການຮຽນຮູ້ ຫລື ເປັນຊຸມຊົນແຫ່ງການຮຽນຮູ້ ເຊິ່ງຄວາມສຳເລັດຂອງເດັກຄົນໜຶ່ງໃນກຸ່ມ ຈະຊ່ວຍທຸກຄົນໃຫ້ປະສິດທິສຳເລັດດ້ວຍ.

ການສື່ສານທີ່ມີປະສິດທິຜົນຈະກ່ຽວຂ້ອງກັບການຟັງ, ການເວົ້າ ແລະ ການປຸງຝຸງຮຽນກັນ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ແມ່ນທັກສະຕ່າງໆທີ່ຈຳເປັນສຳລັບກຸ່ມຮ່ວມມື ແລະ ເປັນທັກສະ ສຳລັບການເປັນພົນລະເມືອງທີ່ມີປະຊາທິປະໄຕ. ຄູ່ທີ່ຈະບໍລິຫານຈັດການການສື່ສານ ເພື່ອໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າບໍ່ມີເດັກຄົນໃດ ຫລື ກຸ່ມ ຍ່ອຍໃດຂອງເດັກຕອບທຸກໆຄຳຖາມ ຫລື ຄອບງຳການສົນທະນາ.

ການຟັງແບບຕັ້ງໜ້າ ເຊິ່ງເດັກມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການໄດ້ຍິນ ແລະ ເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ແຕ່ລະຄົນ ເວົ້າແມ່ນພາກສ່ວນໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນຢຶ່ງ ຂອງສະພາບແວດລ້ອມຂອງການຮຽນຮູ້. ການເວົ້າທີ່ຈະແຈ້ງກໍມີຄວາມສຳຄັນເທົ່າທຽມກັນ ລວມທັງການກ່າວຄວາມຄິດເຫັນ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກ ໂດຍບໍ່ແຕະຕ້ອງສິດທິຂອງຄົນອື່ນ. ການຍອມຮັບ ແລະ ການໃຊ້ພາສາທ້ອງຖິ່ນໃນທ້ອງຮຽນກໍຈະຊ່ວຍເດັກທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າມີສ່ວນຮ່ວມ.

ໂດຍສະຫຼຸບແລ້ວ:

- ◆ ການຮ່ວມມືກັນ ຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ຮຽນສາມາດເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ ລວມທັງການແບ່ງປັນຄວາມຮັບຜິດຊອບ, ວັດຖຸປະກອນ/ເອກະສານ, ພາລະບົດບາດ ແລະ ໂອກາດຕ່າງໆ ໃນການ ຮຽນຮູ້.
- ◆ ບັນດາກຸ່ມຍ່ອຍຂອງເດັກ ກໍສາມາດແບ່ງພາລະບົດບາດ ແລະ ແບ່ງຄວາມຮັບຜິດຊອບ. ຢູ່ໃນກິດຈະກຳວິຊາວິທະຍາສາດ, ເດັກຜູ້ໜຶ່ງອາດຈະຊຶ່ງນ້ຳໜັກວັດຖຸຕ່າງໆ, ອີກຄົນໜຶ່ງ ອາດຈະເປັນຄົນບັນທຶກຜົນ. ເມື່ອຮອດເຄິ່ງທາງຂອງການປະຕິບັດກິດຈະກຳ, ເດັກອາດຈະປ່ຽນພາລະໜ້າທີ່ກັນ. ການຮ່ວມມືຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການເຝິກປະຕິບັດຖ້າກຸ່ມຕ່າງໆ ຂອງເດັກ ຕ້ອງເຮັດວຽກຢ່າງເປັນເອກະລາດ.
- ◆ ການແກ້ບັນຫາ ແລະ ການເຈລະຈາຈະຊ່ວຍຜູ້ຮຽນຮູ້ແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງ ແລະ ເຮັດການຕັດສິນໃຈ. ເດັກຕ້ອງຮຽນຮູ້ ແລະ ເຝິກປະຕິບັດທັກສະການຈັດການກັບຂໍ້ຂັດແຍ່ງທີ່ອີງໃສ່ ພື້ນຖານຂອງທັກສະການສື່ສານທີ່ດີ ແລະ ຫັດສະນະຄະຕິອິດທິນ.
- ◆ ເພື່ອຈະຮຽນຮູ້ວິທີຄິດ, ເດັກຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຮັບການຊຸກຍູ້ໃຫ້ຕົກລົງກັນເລື່ອງເປົ້າຫມາຍປະເມີນຫາທາງເລືອກປະຕິບັດ, ເຮັດການຕັດສິນໃຈ ແລະ ໃຫ້ສະໜັບສະໜູນເຂົາ ແລະ ຕິດຕາມຕະຫລອດ ເພື່ອຮຽນຮູ້ຜົນຮັບຂອງການຄິດເລືອກຂອງເຂົາ.

ທຸກໆຂະບວນການ ເຫລົ່ານີ້ ແມ່ນຂຶ້ນກັບເຈຕະນາລິມ/ ຈິດວິນຍານຂອງກຸ່ມ, ການສື່ສານ ແລະ ການຮ່ວມມື.

5.5 ການສ້າງຕັ້ງລະບຽບການພື້ນຖານໃນການເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມ

ຄູ່ມືສຳລັບການເຂົ້າມີສ່ວນຮ່ວມ ຫລື “ລະບຽບການພື້ນຖານ” ສາມາດຊ່ອຍທ່ານຈັດຕັ້ງຊົ່ວໂມງສົນທະນາກັບເດັກນັກຮຽນຂອງທ່ານ. ຄູ່ມື ຫລື ລະບຽບປະຕິບັດ ເຫລົ່ານີ້ຈະສະໜອງພື້ນຖານ ໃນການສົນທະນາແບບເປີດເຜີຍ ແລະ ເຄົາລົບນັບຖືກັນ ແລະ ຈະເຮັດໃຫ້ເດັກທຸກຄົນເຂົ້າຮ່ວມ. ວິທີທີ່ດີທີ່ສຸດ ເພື່ອສ້າງລະບຽບການພື້ນຖານ ແມ່ນຕ້ອງອະນຸຍາດ ໃຫ້ເດັກສ້າງບັນຊີລາຍການອອກມາຄື:

1. ຮັບຟັງຢ່າງຕັ້ງໜ້າ, ເຄົາລົບນັບຖືຜູ້ອື່ນ ເມື່ອເຂົາພວມເວົ້າຢູ່, ແຕ່ຕ້ອງມີສ່ວນຮ່ວມຢ່າງເຕັມທີ່.
2. ເວົ້າຈາກປະສົບການຂອງຕົວເອງ (“ຂ້ອຍ” ແທນທີ່ຈະເວົ້າວ່າ “ເຂົາ”).
3. ຫ້າມເຮັດການໂຈມຕີບຸກຄົນ; ເລັ່ງເປົ້າໃສ່ແນວຄວາມຄິດ ບໍ່ແມ່ນຈະເລັ່ງເປົ້າໃສ່ ບຸກຄົນ.

ສິ່ງສຳຄັນອີກຢ່າງໜຶ່ງແມ່ນການສ້າງຕັ້ງລະບຽບການພື້ນຖານສຳລັບວິທີບໍລິຫານຈັດການການເຂົ້າມີສ່ວນຮ່ວມ. ຍົກຕົວຢ່າງ: ເພື່ອເຮັດໃຫ້ແຕ່ລະຄົນມີໂອກາດ ທີ່ຈະເວົ້າ, ກຸ່ມອາດສາມາດໃຊ້ “ໄມ ໂຄຣໂຟນມະຫັດສະຈັນ”. ວິທີນີ້ ສາມາດໃຊ້ກາບຫອຍ ຫລື ກ້ອນຫີນຜ່ານອ້ອມໄປ, ເມື່ອໃຜຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ຮັບກາບຫອຍ ກໍຖືວ່າ ແມ່ນທີ່ຂອງຜູ້ນັ້ນເວົ້າ ຖ້າຕ້ອງການຈະເວົ້າ. ຖ້າເຂົາຢາກ “ສິ່ງຜ່ານ” ເຂົາກໍສິ່ງຜ່ານກາບຫອຍໄປໃຫ້ຄົນຕໍ່ໄປ. ສິ່ງນີ້ສາມາດຈະຫລຸດຜ່ອນ ການຄອບງຳໂດຍຄົນໜຶ່ງ ຫລື ສອງຄົນທີ່ມີ ຄວາມໝັ້ນໃຈ ແລະ ເວົ້າເກັ່ງກວ່າຄົນໃນກຸ່ມ.

ໃຫ້ກວດເບິ່ງຄືນລະບຽບການພື້ນຖານເປັນບາງໂອກາດ ແລະ ຖ້າມີເວລາພຽງພໍ ກໍໃຫ້ຖາມເດັກວ່າ ເຂົາຕ້ອງການເພີ່ມເຕີມຫຍັງອີກ ຫລືບໍ່ ໃສ່ລະບຽບການໃໝ່ ຫລື ປ່ຽນແປງອັນເກົ່າ.

ກິດຈະກຳເພື່ອປະຕິບັດ: ການປະເມີນທັກສະການພົວພັນລະຫວ່າງບຸກຄົນ

ການສັງເກດ ແມ່ນທັກສະໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນ ສຳລັບການປະເມີນທັກສະການພົວພັນລະຫວ່າງບຸກຄົນ. ໃຫ້ພະຍາຍາມວິເຄາະວິທີເຮັດວຽກຂອງກຸ່ມສະເພາະໃດໜຶ່ງ.

ທັກສະຕ່າງໆ	ເດັກຊື່ ກ.	ເດັກຊື່ ຂ.	ເດັກຊື່ ຄ.
ຕັ້ງໃຈຟັງດີ			
ສະແດງອອກໄດ້ດີ			
ເຮັດບົດບາດເປັນຜູ້ນຳ			
ຊ່ອຍເຫລືອຜູ້ອື່ນ			

ອີງໃສ່ການສັງເກດຂອງທ່ານ, ທ່ານສາມາດທີ່ຈະສະໜອງກິດຈະກຳເພີ່ມເຕີມ ສຳລັບເດັກ ບາງຄົນ ເພື່ອພັດທະນາທັກສະ ສະເພາະໃດໜຶ່ງທີ່ຈຳເປັນສຳລັບກຸ່ມ.

5.6 ການຈັດການຮຽນຮູ້ແບບເພື່ອນຊ່ອຍເພື່ອນ

ການຮຽນແບບເພື່ອນສອນເພື່ອນ ການຮຽນແບບເພື່ອນສອນເພື່ອນ ກໍເປັນສິ່ງທີ່ຮູ້ກັນ ເຊິ່ງ ມັນເປັນການສົດສອນ ລະຫວ່າງ ເພື່ອນດ້ວຍກັນ ແລະ ການຮຽນຮູ້ແບບເດັກເພື່ອເດັກ. ໂດຍປົກ ກະຕິມັກຈະເກີດຂຶ້ນ ເມື່ອເດັກທີ່ມີຄວາມສາມາດຫລາຍກວ່າ ຫລື ຂັ້ນຮຽນທີ່ສູງກວ່າສຳເລັດວຽກ ຂອງເຂົາແລ້ວຈຶ່ງຊ່ອຍຜູ້ທີ່ອ່ອນກວ່າ ຫລື ຜູ້ຮຽນຜູ້ອື່ນໆ. ໂດຍໃຊ້ຫລາຍທາງເລືອກ, ເຊິ່ງອາດ ຈັດຕັ້ງເວລາພິເສດ ໃນແຕ່ລະວັນສຳລັບເດັກ ເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອກັນຮຽນຮູ້ຄະນິດສາດ ຫລື ພາສາ, ຈະເປັນຕົວຕໍ່ຕົວ ຫລື ໃນກຸ່ມຢ່ອຍກໍໄດ້.

ການສອນແບບເພື່ອນສອນ ເພື່ອນເປັນເຕັກນິກການສອນທີ່ມີຄຸນຄ່າສູງ ຍ້ອນວ່າມັນຈະ ຊ່ອຍຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການແບບລາຍບຸກຄົນຂອງເດັກ. ນອກນີ້ມັນຍັງຊ່ອຍສົ່ງເສີມວິທີ ການຮຽນຮູ້ແບບຮ່ວມມື ແທນທີ່ຈະເປັນການຮຽນຮູ້ແບບແຂ່ງຂັນຫລາຍກວ່າ. ຄວາມນັບຖື ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈກັນຈະຖືກສ້າງຂຶ້ນ ໃນລະຫວ່າງທີ່ເດັກພວມເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ. ເດັກ “ຜູ້ສອນ” ຈະມີຄວາມທະນົງໃຈໃນການສອນ, ໃນຂະນະດຽວກັນ ເດັກຜູ້ນັ້ນກໍໄດ້ຮຽນຮູ້ປະສົບການ. ນອກນີ້ ມັນຍັງຊ່ອຍເຮັດໃຫ້ຄວາມຮູ້ທີ່ເຂົາໄດ້ຮຽນມາໜັກແໜ້ນຂຶ້ນ ແລະ ເຂົາຍັງໄດ້ປະໂຫຍດອັນໃຫຍ່ ຫລວງ ຈາກການທີ່ໄດ້ຮັບມອບຫມາຍຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນຫ້ອງຮຽນ. ໃນເວລາພວກເຂົາໄດ້ ຮຽນຮູ້ກັບ “ຄູທີ່ເປັນໝູ່ເພື່ອນກັນ”, ຜູ້ຮຽນຍັງຈະພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການຟັງ, ມີສະມາທິ ແລະ ເຂົ້າໃຈໄດ້ດີຕໍ່ສິ່ງທີ່ພວມຮຽນຮູ້ ໃນລັກສະນະທີ່ມີຄວາມໝາຍສຳຄັນ. ຄຳອະທິບາຍຂອງ ເດັກຕໍ່ເດັກ ບາງຄັ້ງກໍສາມາດທີ່ຈະບັນລຸສິ່ງທີ່ຄູບໍ່ສາມາດອະທິບາຍໄດ້ດີມາກ່ອນ. ເດັກນັກຮຽນ ຈະເບິ່ງບັນຫາຕ່າງໆ ໃນທິດທາງທີ່ແຕກຕ່າງກັນຫລາຍກວ່າຜູ້ໃຫຍ່ ແລະ ພວກເຂົານຳໃຊ້ພາສາ ທີ່ມີລັກສະນະເປັນເພື່ອນມິດ ໃນການຮຽນຮູ້ຫລາຍກວ່າ.

ການສອນເພື່ອນດ້ວຍກັນໃນການອ່ານ

ໃນການອ່ານ, ການສອນເພື່ອນດ້ວຍກັນມັກຈະຖືກນຳໃຊ້ ເພື່ອຊ່ອຍຜູ້ທີ່ອ່ານຊ້າກວ່າໝູ່ ຫລື ເພື່ອສະໜອງການອ່ານເພີ່ມເຕີມ ສຳລັບ ເດັກທຸກຄົນທີ່ຍັງອ່ອນກວ່າໝູ່ໃນຫ້ອງ.

- ◆ ມັນສາມາດທີ່ຈະມີຜົນກະທົບທີ່ດີ ທາງດ້ານການສຶກສາກໍຄືດ້ານສັງຄົມຕໍ່ຄູ ຕໍ່ເດັກ ຫລື ຜູ້ສອນ ທີ່ເປັນເດັກ ແລະ ເດັກຜູ້ທີ່ຮຽນນຳໝູ່;
- ◆ ມັນສາມາດເປັນແນວທາງປະຕິບັດທີ່ດີເລີດໃນການນຳເອົາຄວາມຊ່ອຍເຫລືອເປັນ ລາຍບຸກຄົນເຂົ້າໃນການອ່ານ
- ◆ ນອກນີ້, ກໍມີບາງຄັ້ງ, ທີ່ສ້າງຄວາມແປກໃຈ ເມື່ອເຫັນລະດັບຄວາມສາມາດ ໃນການ ອ່ານຂອງຜູ້ສອນສ່ວນຫລາຍກໍດີຂຶ້ນດ້ວຍ!

- ◆ ເມື່ອນຳໃຊ້ເຕັກນິກນີ້, ຈຳນວນເວລາຄວາມຫ້າວຫັນ ໃນການເຂົ້າມີສ່ວນຮ່ວມຂອງ ເດັກທີ່ອ່ອນກວ່າຈະເພີ່ມຂຶ້ນ. ເດັກທີ່ດ້ອຍກວ່າຈະໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຢ່າງຫຼວງ ຫຼາຍຈາກຄວາມເອົາໃຈໃສ່ທີ່ເປັນໜຶ່ງດຽວຈາກຜູ້ອື່ນ. ຄູ່ສ່ວນໃຫຍ່ຈະບໍ່ມີເວລາພຽງ ພໍ ເພື່ອໃຫ້ການຊ່ອຍ ເຫລືອແກ່ເດັກເປັນລາຍບຸກຄົນ ຄືລັກສະນະນີ້.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຍັງມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ຕ້ອງອະທິບາຍຢ່າງລະອຽດແກ່ຄູເດັກວ່າ ທ່ານ ຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຂົາເຮັດຫຍັງຢ່າງຈະແຈ້ງ. ຄູເດັກຕ້ອງເຂົ້າໃຈແຈ່ມແຈ້ງວ່າ ທ່ານຄາດຫວັງອັນ ໃດແດ່ ຈາກການຊ່ອຍເຫລືອຂອງເຂົາ. ຄູເດັກຄວນເຮັດວຽກກັບຜູ້ທີ່ອ່ອນກວ່າຢ່າງງຽບ, ເປັນ ເພື່ອນມິດ ແລະ ຊ່ອຍເຫຼືອ. ຄວນຫຼີກລ້ຽງຄວາມຫງຸດຫງືດບໍ່ອິດທິນ. ໃນທີ່ນີ້ ຈະສະເໜີບາງຕົວ ຢ່າງຂອງເຕັກນິກການ ສອນເພື່ອນໃນການອ່ານ.

ເຕັກນິກການອ່ານແບບຈັບຄູ່. ເຕັກນິກນີ້ຕັ້ງຢູ່ບົນພື້ນຖານການອ່ານເຊິ່ງ:

- ກ. ສັບປຸງການອ່ານລະຫວ່າງການອ່ານພ້ອມກັນດັງໆແລະຜູ້ອື່ນຕິດຕາມຊ່ອຍເຫລືອ.
- ຂ. ນຳໃຊ້ການຕີຊົມທີ່ເປັນທາງບວກເພື່ອສົ່ງເສີມໃຫ້ອ່ານຖືກຕ້ອງ ແລະເປັນອິດສະຫລະ.

ເດັກຜູ້ສອນເພື່ອນຕ້ອງໄດ້ຮັບການເຝິກອົບຮົມເພື່ອ :

- ◆ ແນະນຳບົ່ມອ່ານໃນລັກສະນະທີ່ມີການກະຕຸ້ນໃຫ້ອ່ານ
- ◆ ຍືດຫລືລໍເວລາໃນການແກ້ຄຳຜິດຈົນກວ່າຜູ້ອ່ານໄດ້ພະຍາຍາມແກ້ໄຂ ດ້ວຍຕົນເອງແລ້ວ
- ◆ ສົນທະນາອະພິປາຍໄປແຕ່ລະຕອນຫລັງຈາກອ່ານແລ້ວ;
- ◆ ກວດກາຄືນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ການເປັນຄູຂອງຕົນ ແລະ ກວດເບິ່ງຄືນຄວາມກ້າວ ໜ້າຂອງຜູ້ຮຽນໂດຍຕົ້ມຂໍ້ຄວາມໃສ່ໃບລາຍງານ ແລະ ບັນທຶກກວດກາ.

ວິທີການແບບນີ້ ແມ່ນປະຕິບັດຕາມແນວຄວາມຄິດຂອງການອ່ານຮ່ວມກັນ ເຊິ່ງເປັນທີ່ນິຍົມກັນ ໃນໂຮງຮຽນເຂດໝູ່ເກາະປາຊີຟິກ ໂດຍການແນະນຳຄວາມຄິດລິເລີ່ມໃໝ່ດັ່ງເຊັ່ນ “ກຽມພ້ອມ ເພື່ອຈະອ່ານ”. ປະສົບການ ໃນການໃຊ້ບົ່ມອ່ານຮ່ວມກັນ ມັກຈະກ່ຽວພັນເຖິງບົ່ມເຫຼັ້ມໃຫຍ່ຫຼາຍຫົວ ທີ່ໃຫຍ່ພໍ ສຳລັບທັງໝົດຫ້ອງຮຽນທີ່ຈະອ່ານກັບຄູ. ຄູໃນເຂດໝູ່ເກາະບາງຄົນໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມການ ເຝິກອົບຮົມເຕັກນິກນີ້ ແລະ ໄດ້ຂຽນ ແລະ ສ້າງບົ່ມອ່ານເຫຼັ້ມໃຫຍ່ເປັນຂອງຕົນເອງ.

5.7 ການຮຽນຮູ້ ດ້ວຍຕົນເອງ

ການຮຽນຮູ້ທີ່ຄວບຄຸມດ້ວຍຕົນເອງມີຄວາມສຳຄັນ ເພາະວ່າເດັກຈຳເປັນຕ້ອງຮຽນຢ່າງ ເປັນອິດສະຫລະຈາກຄູ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ ຈະເຮັດໃຫ້ທັງນັກຮຽນ ແລະ ຄູໃຊ້ເວລາທີ່ມີໃຫ້ເປັນປະ ໂຫຍດທີ່ສຸດ. ຂ້າງລຸ່ມນີ້ ຄືແນວຄວາມຄິດບາງຢ່າງ ເພື່ອທີ່ຈະຊ່ອຍທ່ານເພີ່ມທະວີການຮຽນຮູ້ ແບບອິດສະຫລະໃນຫ້ອງຮຽນຂອງທ່ານ.

ທ່ານສາມາດທີ່ຈະບອກນັກຮຽນຂອງທ່ານຮຽນຮູ້ສ່ວນໃດໜຶ່ງຂອງບົດຮຽນຈາກປຶ້ມແບບຮຽນ ຫຼື ກະກຽມເພື່ອຮຽນບົດຮຽນໃໝ່.

- ◆ ພວກເຂົາສາມາດທີ່ຈະດຳເນີນການສຳຫຼວດເພື່ອວ່າເຂົາຈະມີຂໍ້ມູນເປັນຂອງຕົນເອງ ເພື່ອໃຊ້ໃນບົດຮຽນໃດໜຶ່ງ
- ◆ ທ່ານສາມາດໃຫ້ນັກຮຽນທ້ອງໃຫຍ່ ເຮັດການເຝິກປະຕິບັດ ເພື່ອພັດທະນາແນວຄວາມຄິດ ໃໝ່ ແລະ ນຳໃຊ້ເນື້ອໃນໃໝ່.
- ◆ ທ່ານສາມາດທີ່ຈະນຳໃຊ້ວິທີການແບບເດັກເພື່ອເດັກເພື່ອໃຫ້ເດັກວາງແຜນ ແລະ ປະຕິບັດການປັບປຸງສຸຂະອະນາໄມ ຫຼື ຂົງເຂດອື່ນໆ. ຈາກນັ້ນ, ທ່ານສາມາດທີ່ຈະປະເມີນຜົນ ການປະຕິບັດ ຂອງພວກເຂົາ.

ຈຸດປະສົງຂອງການນຳໃຊ້ວິທີສົດສອນ ແລະ ການຈັດກຸ່ມແບບຕ່າງໆເຊັ່ນ ການສອນແບບເພື່ອນສອນເພື່ອນ ແລະ ການຮຽນຮູ້ທີ່ຄວບຄຸມດ້ວຍຕົນເອງ ແມ່ນເພື່ອປ່ຽນຈາກການສອນທີ່ຄວບຄຸມ ໂດຍຄູ (ຄູເປັນຈຸດສູນກາງ) ໄປສູ່ການສອນແບບຜູ້ຮຽນເປັນໃຈກາງ. ສິ່ງນີ້ ຈະສົ່ງເສີມການພັດທະນາເດັກໃຫ້ເປັນຜູ້ຮຽນອິດສະຫຼະ, ຄວບຄຸມດ້ວຍຕົນເອງ ແລະ ບົດປ່ອຍຄູໃຫ້ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຄວາມຕ້ອງ ການພິເສດເດັກເປັນລາຍບຸກຄົນ ແລະ ເປັນແຕ່ລະກຸ່ມ.

5.8 ການວາງແຜນການສອນສຳລັບຄວາມແຕກຕ່າງທີ່ຫລາກຫລາຍ

ເວົ້າແບບງ່າຍໆ, ຄວາມແຕກຕ່າງທີ່ຫລາກຫລາຍແມ່ນການເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຄວາມຕ້ອງການການຮຽນຮູ້ຂອງເດັກລາຍບຸກຄົນ ຫຼື ຂອງກຸ່ມເດັກສະເພາະໃດໜຶ່ງ, ແທນທີ່ຈະແມ່ນການເອົາໃຈໃສ່ສອນໝົດທ້ອງ ແບບວ່ານັກຮຽນມີຄວາມຄ້າຍຄືກັນໝົດ. ດັ່ງລຸ່ມນີ້ ຄື ບາງຫຼັກການພື້ນຖານທີ່ສະໜັບສະໜູນ ຄວາມແຕກຕ່າງທີ່ຫລາກຫລາຍ.

- ◆ ຫ້ອງຮຽນທີ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງຫຼາກຫຼາຍຕ້ອງມີລັກສະນະດັດສົມໄດ້. ຄູ ແລະ ເດັກ ເຂົ້າໃຈວ່າອຸປະກອນຕ່າງໆ, ວິທີການຈັດກຸ່ມເດັກ, ວິທີການປະເມີນການຮຽນຮູ້ ແລະ ອົງປະກອບອື່ນໆຂອງຫ້ອງຮຽນ ລ້ວນແຕ່ເປັນເຄື່ອງມືທີ່ສາມາດນຳໃຊ້ໄດ້ໃນຫລາຍຮູບແບບເພື່ອສົ່ງເສີມຄວາມ ສຳເລັດຂອງເດັກເປັນລາຍບຸກຄົນ ແລະ ໝົດທ້ອງຮຽນ.
- ◆ ຄວາມຫຼາກຫຼາຍຂອງການສົດສອນຈະອອກມາຈາກການປະເມີນຄວາມຕ້ອງການຂອງຜູ້ຮຽນຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ ແລະ ຕໍ່ເນື່ອງ. ໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງຫຼາກຫຼາຍນັ້ນ, ຄວາມແຕກຕ່າງຫຼາກຫຼາຍຂອງເດັກຈະຖືກຕັ້ງຄວາມຄາດຫວັງໄວ້, ຖືກຊີ້ນຊົມຍິນດີ ແລະ ຖືກບັນທຶກໄວ້ເພື່ອເປັນຂໍ້ມູນພື້ນຖານໃນການວາງແຜນການສອນບົດຮຽນຕ່າງໆ. ຫຼັກການ ດັ່ງກ່າວນີ້ ຍັງຊ່ອຍເຕືອນພວກເຮົາເຖິງການພົວພັນຢ່າງສະໝິດແໝ້ນ ທີ່ຄວນຈະມີລະຫວ່າງການປະເມີນ ແລະ ການສົດສອນ. ພວກເຮົາຈະສອນໄດ້ຢ່າງມີປະສິດທິຜົນດີ ຖ້າພວກເຮົາຮູ້ ແລະ

ຄຳນຶງເຖິງຄວາມຕ້ອງການໃນການຮຽນຮູ້ ແລະ ຄວາມສົນໃຈ ຂອງ ເດັກພວກເຮົາ. ໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງຫຼາກຫຼາຍ, ຄູ່ຈະຕ້ອງມອງເຫັນທຸກສິ່ງຢ່າງ ທີ່ເດັກເວົ້າ ຫລື ປະດິດສ້າງ ເປັນຂໍ້ມູນທີ່ມີປະໂຫຍດ ເພື່ອເຂົ້າໃຈເດັກຜູ້ຮຽນ ແລະ ເພື່ອວາງແຜນການສິດສອນບົດຮຽນ ສຳລັບເດັກຜູ້ນັ້ນ.

- ◆ **ເດັກທຸກຄົນມີວຽກເຮັດທີ່ເໝາະສົມ.** ໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງຫຼາກຫຼາຍ, ເປົ້າປະສົງຂອງຄູ່ນັ້ນ ແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ເດັກແຕ່ລະຄົນຮູ້ສຶກຕົ້ນເຕັ້ນຕະຫຼອດ ແລະ ເດັກແຕ່ລະຄົນ ຕ້ອງເຫັນວ່າ ການຮຽນຂອງຕົນ ເປັນໜ້າສົນໃຈຢູ່ຕະຫຼອດ.
- ◆ **ຄູ ແລະ ນັກຮຽນ ແມ່ນຜູ້ຮ່ວມມືກັນໃນການຮຽນຮູ້.** ຄູຈະປະເມີນຄວາມຕ້ອງການທີ່ຈຳເປັນ ໃນການຮຽນຮູ້, ຄອຍໃຫ້ຄວາມສະດວກໃນການຮຽນ ແລະ ວາງແຜນການຫຼັກສູດທີ່ມີປະສິດທິຜົນ. ໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງຫຼາກຫຼາຍ, ຄູຈະສຶກສາເບິ່ງເດັກຂອງຕົນ ແລະ ດຶງເອົາເຂົາເຂົ້າມີສ່ວນຮ່ວມ ໃນການຕັດສິນໃຈຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງກ່ຽວກັບຫ້ອງຮຽນ. ຜົນຂອງການປະຕິບັດ ຄືດັ່ງກ່າວ ຈະເຮັດໃຫ້ເດັກກາຍເປັນຜູ້ຮຽນທີ່ເປັນອິດສະຫລະຫລາຍຂຶ້ນ.

ມີສິ່ງໃດແດ່ທີ່ອາດສາມາດມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນໄດ້ຫຼາກຫຼາຍ?

ເນື້ອໃນ. ເນື້ອໃນຈະປະກອບດ້ວຍຄວາມຈິງ, ແນວຄວາມຄິດ, ສິ່ງທີ່ ຍອມຮັບຮູ້ກັນທົ່ວໄປ ຫຼື ຫຼັກການຕ່າງໆ, ຫັດສະນະຄະຕິ ແລະ ຫັກສະທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບວິຊາຮຽນ ແລະ ຫົວຂໍ້ທີ່ພວມສຶກສາຄົ້ນຄວ້າ. ເນື້ອໃນຈະປະກອບດ້ວຍສິ່ງທີ່ຄູວາງແຜນໃຫ້ເດັກໄດ້ຮຽນຮູ້ ລວມທັງ ວິທີທີ່ເດັກຈະສາມາດຮຽນຮູ້ໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງບັນດາຄວາມຮູ້, ຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ຫັກສະທີ່ຕ້ອງການ. ໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງຫຼາກຫຼາຍ, ຂໍ້ເທັດຈິງທີ່ສຳຄັນ, ເອກະສານຂໍ້ມູນທີ່ຕ້ອງເຂົ້າໃຈ ແລະ ຫັກສະຕ່າງໆຕ້ອງຮັກສາໄວ້ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ສຳລັບຜູ້ຮຽນທຸກຄົນ. ສິ່ງທີ່ໜ້າຈະຕ້ອງປຸງແປງ ທີ່ສຸດໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ແຕກຕ່າງຫຼາກຫຼາຍ ກໍຄື ວິທີທີ່ເດັກຈະສາມາດເຂົ້າເຖິງແກ່ນແທ້ຂອງການຮຽນຮູ້. ບາງແນວທາງທີ່ອາດສາມາດເຮັດໃຫ້ເດັກ ເຂົ້າເຖິງເນື້ອໃນບົດຮຽນດ້ວຍວິທີຕ່າງໆນັ້ນ ຈະປະກອບດ້ວຍວິທີການດັ່ງລຸ່ມນີ້:

- ◆ ໃຊ້ສື່-ອຸປະກອນຈິງສຳລັບຜູ້ຮຽນບາງຄົນ ເພື່ອຊ່ອຍໃຫ້ເດັກເຂົ້າໃຈແນວຄວາມຄິດໃໝ່ກ່ຽວກັບຄະນິດສາດ ຫລືວິທະຍາສາດ;
- ◆ ໃຊ້ບົດອ່ານທີ່ມີລະດັບແຕກຕ່າງກັນຫຼາຍກວ່າໜຶ່ງບົດ;
- ◆ ໃຊ້ການກຽມໃຫ້ມີຫຼາຍຄູ່ອ່ານເພື່ອສະໜັບສະໜູນ ແລະ ຫ້າທາຍເດັກທີ່ພວມເຮັດວຽກກັບເອກະສານເນື້ອໃນຕ່າງໆ;
- ◆ ສອນຄົນອີກສຳລັບເດັກຜູ້ທີ່ຕ້ອງການໃຫ້ມີການສາທິດແບບອື່ນຕື່ມ.

- ◆ ໃຊ້ບົດອ່ານ, ເຄື່ອງປັ້ນທຶກສຽງ, ໂປສະເຕີ ແລະ ວິດີໂອ ເປັນແນວທາງໄປສູ່ການ ຮຽນຮູ້ ແນວຄວາມຄິດຫຼັກຕໍ່ຜູ້ຮຽນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.

ກິດຈະກຳ: ກິດຈະກຳທີ່ຈະມີປະສິດທິຜົນນັ້ນ ຕ້ອງດຶງເອົາເດັກເຂົ້າມີສ່ວນຮ່ວມ ໃນການນຳໃຊ້ທັກສະທີ່ສຳຄັນເພື່ອເຂົ້າໃຈແນວຄວາມຄິດຫຼັກ ແລະ ຕ້ອງມີເປົ້າປະສົງສະເພາະ ຂອງການຮຽນຮູ້ນັ້ນ. ຕົວຢ່າງ: ທ່ານສາມາດທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ກິດຈະກຳແຕກຕ່າງກັນໄປ ໂດຍການໃຫ້ ທາງເລືອກຫຼາຍລະ ດັບຂອງຄວາມຍາກ (ເຊັ່ນ - ທາງເລືອກ 1 - ງ່າຍ, ທາງເລືອກ 2 - ຍາກປານ ກາງ ຫຼື ຖ້າເປັນທາງເລືອກ ທີ່ 3 - ຈະຍາກທີ່ສຸດ). ທ່ານຍັງສາມາດທີ່ຈະແຍກ ຄວາມແຕກຕ່າງ ຂອງກິດຈະກຳ ໂດຍໃຫ້ທາງເລືອກ ຫຼາກຫຼາຍທີ່ ອີງໃສ່ຄວາມສົນໃຈທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງເດັກ. ທ່ານສາມາດສະເໜີຈຳນວນຄັ້ງທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃນການຊ່ອຍເຫລືອຈາກຄູ ແລະ ນັກຮຽນ ສຳລັບ ແຕ່ລະ ກິດຈະກຳ.

ຜົນງານຕ່າງໆ: ທ່ານຍັງສາມາດແຍກຄວາມແຕກຕ່າງຂອງຜົນງານໄດ້ອີກ. ຜົນງານແມ່ນ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເດັກສາມາດໃຊ້ເພື່ອສະແດງເຖິງສິ່ງທີ່ເຂົາໄດ້ຮຽນຮູ້ມາ ແລະ ເຂົ້າໃຈ. ຕົວຢ່າງ: ຜົນງານອາດສາມາດເປັນສະໝຸດປັ້ນທຶກຜົນງານທີ່ເດັກເຮັດຜ່ານມາ, ການວາງສະແດງການແກ້ ໄຂບັນຫາ, ບົດໂຄງການທີ່ສຳເລັດ ຫລື ບົດກວດກາທີ່ທ້າທາຍແບບໃຊ້ເຈ້ຍ-ສີ. ຜົນງານທີ່ດີຈະ ເປັນຕົ້ນເຫດ ໃຫ້ເດັກຫວນຄິດຄືນ ໃນສິ່ງທີ່ເຂົາໄດ້ຮຽນຮູ້ມາ, ນຳໃຊ້ສິ່ງທີ່ເຂົາສາມາດເຮັດໄດ້ ແລະ ເສີມຂະຫຍາຍຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ທັກສະຂອງເຂົາ. ແນວທາງເພື່ອສ້າງຄວາມແຕກຕ່າງ ດ້ານຜົນງານສາມາດປະຕິບັດໄດ້ ດັ່ງລຸ່ມນີ້:

- ◆ ອະນຸຍາດໃຫ້ເດັກຊ່ອຍອອກແບບຜົນງານແບບຕ່າງໆ ທີ່ສາມາດສະແດງອອກໄດ້ຢູ່ ໃນຂອບເຂດເປົ້າປະສົງຂອງການຮຽນຮູ້ທີ່ສຳຄັນ.
- ◆ ຊຸກຍູ້ໃຫ້ເດັກສະແດງອອກສິ່ງທີ່ເຂົາໄດ້ຮຽນຮູ້ຜ່ານມາດ້ວຍວິທີຕ່າງໆ.
- ◆ ອະນຸຍາດໃຫ້ມີການກຽມງານດ້ວຍຮູບແບບຕ່າງໆໄດ້ (ຕົວຢ່າງ: ເຮັດຄົນດຽວ ຫຼື ເຮັດ ຮ່ວມໝູ່ເປັນກຸ່ມ/ທີມ ເພື່ອຜະລິດຜົນງານໃຫ້ສຳເລັດ).
- ◆ ສະໜອງ ຫຼື ຊຸກຍູ້ໃຫ້ນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທີ່ຫຼາກຫຼາຍ ໃນການກະກຽມສ້າງຜົນງານ ຕ່າງໆ.
- ◆ ໃຊ້ວິທີປະເມີນຫຼາກຫຼາຍຮູບແບບ.

ກິດຈະກຳສະທ້ອນພາບ: ການຮ່າງແຜນການສອນບົດຮຽນ

ເມື່ອຮ່າງແຜນການສອນບົດຮຽນໃດໜຶ່ງ, ທ່ານສາມາດທີ່ຈະຈຳແນກຄວາມແຕກຕ່າງ ຂອງເນື້ອ ໃນບົດຮຽນ ແລະ ກິດຈະກຳຕ່າງໆໄດ້ບໍ່?

ເດັກທຸກຄົນສາມາດເຂົ້າເຖິງຂໍ້ມູນຄວາມຮູ້ ແລະ ກິດຈະກຳທີ່ແຕກຕ່າງຫຼາກຫຼາຍ ເພື່ອທີ່ ຈະໄດ້ ຮຽນຮູ້ຕາມວິທີທີ່ຕົນຖະໜັດ ແລະ ຢູ່ໃນລະດັບທີ່ເໝາະສົມ ຫຼືບໍ່?

ທ່ານໄດ້ນຳໃຊ້ “ຜົນງານ” ທີ່ດີເດັ່ນຫຼາຍຢ່າງ ເພື່ອສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າເດັກແຕ່ລະຄົນໄດ້
ຮຽນຮູ້ຫຍັງແດ່?

5.9 ການຄຸ້ມຄອງຫ້ອງຮຽນທີ່ມີລັກສະນະຕັ້ງໜ້າ ແລະ ແບບຮຽນຮ່ວມ

ການຄຸ້ມຄອງການຮຽນຮູ້ແບບຕັ້ງໜ້າຈະກ່ຽວໂຍງກັບຫຼາຍອົງປະກອບທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.
ເມື່ອມີຄວາມສົມດູນ ລະຫວ່າງການຮຽນຮູ້ແບບຊື່ນຳດ້ວຍຕົນເອງ, ແບບເພື່ອນສອນເພື່ອນ, ແບບ
ກຸ່ມ ແລະ ການສອນ ໂດຍກົງແລ້ວ, ມັນຈະເຮັດໃຫ້ວຽກຂອງເຮົາງ່າຍຂຶ້ນ ແລະ ຈະຊ່ວຍໃຫ້ເດັກ
ຮຽນຮູ້ໄປຕາມຫຼາຍແນວທາງ. ນີ້ຄືບາງສິ່ງບາງຢ່າງທີ່ສຳຄັນ ເຊິ່ງທ່ານສາມາດພິຈາລະນາໃຊ້
ເພື່ອເພີ່ມທະວີລະດັບ ການຮຽນຮູ້ແບບຕັ້ງໜ້າໃນຫ້ອງຮຽນ.

ການວາງແຜນ. ໃຫ້ສ້າງແຜນປະຈຳອາທິດ ດ້ວຍການຈັດວາງກິດຈະກຳຕ່າງໆຂອງຫ້ອງ
ຮຽນ. ໃຫ້ຊີ້ບອກວ່າຈະໃຫ້ເດັກເຮັດວຽກແບບອິດສະຫຼະ, ແບບເປັນກຸ່ມຍ່ອຍ ຫຼື ໝົດຫ້ອງ. ຢູ່ໃນ
ຫ້ອງຄວບ, ແຕ່ລະກຸ່ມອາດຈະເຮັດກິດຈະກຳຕ່າງກັນ.

ການກະກຽມ. ໃຫ້ກະກຽມແຕ່ລະກິດຈະກຳຂອງຫ້ອງຮຽນ ດ້ວຍການທົບທວນເບິ່ງຄູ່ມືຄູ
ຫຼື ວາງຮ່າງແຜນການສອນ. ກວດເບິ່ງຄືນເພື່ອໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າ ເດັກທຸກຄົນຈະສາມາດ ເຂົ້າຮ່ວມກິດ
ຈະກຳການຮຽນຮູ້ໄດ້.

ການລວບລວມແຫຼ່ງຂັບພະຍາກອນຕ່າງໆ. ລວບລວມ ຫຼື ສ້າງຂັບພະຍາກອນຕ່າງໆ ທີ່
ຈຳເປັນ ສຳລັບກິດຈະກຳ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ອາດຈະເປັນກ້ອນຫີນ ຫຼື ໄມ້ທູ່ ເພື່ອໃຊ້ເປັນອຸປະກອນວິຊາ
ຄະນິດສາດ, ເປືອກຫອຍທະເລ ສຳລັບກິດຈະກຳສິລະປະກຳ ຫຼື ແກ່ນຖົ່ວ ເພື່ອເຮັດຖົ່ວງອກໃນ
ວິຊາວິທະຍາສາດ ເພື່ອສຶກສາການຈະເລີນເຕີບໂຕຂອງພືດ.

ການເຊື່ອມຜູ້ຮຽນໃສ່ກິດຈະກຳ. ບໍ່ວ່າກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ ຈະເປັນການສົນທະນາໝົດ
ຫ້ອງ ຫຼື ເຮັດເປັນໂຄງການປະຕິບັດການຄົ້ນຄວ້າໂດຍກຸ່ມຕ່າງໆ, ທ່ານສາມາດທີ່ຈະແນະນຳ
ສິ່ງດັ່ງກ່າວ ໃຫ້ແກ່ນັກຮຽນໂດຍຜ່ານການສອນໂດຍກົງ. ພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ຂໍ້ມູນຄວາມຮູ້ ຫຼື
ທັກສະໄດ້ຮັບການຮຽນຮູ້ຢ່າງມີຄວາມໝາຍຕໍ່ເດັກ.

ການເຊື່ອມຜູ້ຮຽນໃຫ້ເຂົ້າເຖິງກັນ. ນຳໃຊ້ຈຸດເດັ່ນຂອງວິທີການ ທີ່ເດັກສາມາດຊ່ວຍເຫຼືອ
ເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນໃນການຮຽນເປັນຄູ ແລະ ເປັນກຸ່ມ. ສິ່ງເສີມການຮຽນແບບ ເພື່ອນສອນເພື່ອນ
ທຸກເທື່ອ ທີ່ເປັນໄປໄດ້.

ການແນະນຳ ແລະ ການສັງເກດ. ເວລາທີ່ເດັກພວມເຮັດກິດຈະກຳ ຫຼື ໂຄງການ ຕ່າງໆ
ຢູ່ນັ້ນ (ບໍ່ວ່າຈະເຮັດຄົນດຽວ, ເປັນຄູ່ ຫຼື ເປັນກຸ່ມ), ໃຫ້ທ່ານເຄື່ອນໄຫວໄປທົ່ວຫ້ອງຮຽນ. ວາງຕົວ
ທ່ານ ໃຫ້ພ້ອມທີ່ຈະຕອບຄຳຖາມ ແລະ ແນະນຳນັກຮຽນເພື່ອແກ້ໄຂອຸປະສັກຕ່າງໆ. ໃຫ້ໃຊ້ເວລາ

ນີ້ປະເມີນຜົນໄປພ້ອມ; ຕົວຢ່າງ: ປະເມີນເບິ່ງວ່າເດັກມີ ສະມາທິດີສຳໃດ ແລະ ແນວທາງທີ່ເຂົາ ປະຕິສຳພັນກັນເປັນໄປແນວໃດ.

ໃຫ້ເນັ້ນໃສ່ການມີສ່ວນຮ່ວມ. ວິທີການ ແລະ ແນວຄວາມຄິດທັງໝົດດັ່ງກ່າວມານີ້ ຈະ ຊ່ອຍສ້າງໂອກາດ ເພື່ອການຮຽນຮູ້ແບບຕັ້ງໜ້າສຳລັບທຸກຄົນ. ຕົວຢ່າງ: ໃນຫ້ອງຮຽນ ໜຶ່ງນີ້, ເດັກຄົງ ບໍ່ໄດ້ຖືກ ຄອບງຳໂດຍເດັກຊາຍ, ເດັກທີ່ອ່ອນກວ່າບໍ່ໄດ້ຖືກຄອບງຳໂດຍເດັກ ທີ່ແກ່ກວ່າ ແລະ ເດັກທີ່ມີພື້ນຖານ ແລະ ຄວາມສາມາດແຕກຕ່າງກັນບໍ່ໄດ້ຖືກປະປ່ອຍ, ບໍ່ໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ຢູ່ ນອກການປະຕິບັດກິດຈະກຳ ຫຼື ໂອກາດໃນການຮຽນຮູ້ໃດໆ.

ກິດຈະກຳສະທ້ອນພາບ: ທ່ານຈະຈັດລະດັບຫ້ອງຮຽນຂອງທ່ານແນວໃດ?

ຫ້ອງຮຽນຂອງຂ້ອຍ	1 ແມ່ນ	2 ສາມາດເຮັດ ໄດ້ດີກວ່ານີ້	3 ຈຳເປັນຕ້ອງ ປັບປຸງຫຼາຍ
ຫ້ອງຮຽນຂອງຂ້ອຍເປັນລະບຽບ			
ຂ້ອຍໃຊ້ທີ່ວ່າງໃນຫ້ອງຮຽນໄດ້ດີ			
ມີແສງສະຫວ່າງຢ່າງພຽງພໍໃນຫ້ອງຮຽນຂອງຂ້ອຍ			
ມີສິ່ງທີ່ໜ້າສົນໃຈໃນຫ້ອງຮຽນຂອງຂ້ອຍ (1) ຢູ່ບົນຝາຫ້ອງຮຽນ ແລະ /ຫຼື (2) ຢູ່ມຸມຮຽນຮູ້ຄະນິດສາດ ແລະ ວິທະຍາສາດ			
ເດັກທຸກຄົນເຂົ້າເຖິງ ສີ່ ອຸປະກອນເຝິກຫັດ ສຳລັບຄະນິດສາດ			
ເດັກທຸກຄົນສາມາດເຄື່ອນໄຫວໄປມາງ່າຍໃນ ຫ້ອງຮຽນເພື່ອໄປເອົາສີ່ ອຸປະກອນການຮຽນຮູ້			
ເດັກທຸກຄົນສົນໃຈໃນການຮຽນຮູ້ຂອງຕົນ			
ເດັກທຸກຄົນສາມາດຮຽນຮູ້/ເຮັດວຽກໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ (1) ກັບຂາຄູ່ ແລະ /ຫຼື (2) ໃນກຸ່ມຍ່ອຍ			
ເດັກທຸກຄົນມັກຈະຖາມຄຳຖາມຕ່າງໆ			
ເດັກທຸກຄົນມີຄວາມໝັ້ນໃຈໃນການຕອບຄຳຖາມ			
ເດັກທີ່ມີບັນຫາດ້ານສາຍຕາ ແລະ ການໄດ້ຍິນ ກໍສາມາດເຂົ້າເຖິງສີ່ອຸປະກອນທີ່ສາມາດ ຊ່ອຍ ເຂົາໄດ້			

ສີ່ ອຸປະກອນການຮຽນຮູ້ໄດ້ມີການປັບ ເພື່ອໃຫ້ສອດ ຄ່ອງກັບບົດບາດຍິງຊາຍ ແລະ ຊົນເຜົ່າ			
ເດັກທຸກຄົນໃນຫ້ອງຮຽນຂອງຂ້ອຍ ສາມາດຮັບໜ້າທີ່ຄວາມຮັບຜິດຊອບ			

ກິດຈະກຳສະທ້ອນພາບ: ການປະຕິບັດການ

ໃຫ້ຄິດເຖິງສິ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ອ່ານຜ່ານມາ ແລະ ໃຫ້ພິຈາລະນາວ່າ ທ່ານ ຈະສາມາດນຳໃຊ້
ບາງແນວຄວາມຄິດໃນຫ້ອງຮຽນຂອງທ່ານຄືແນວໃດ. ເມື່ອທ່ານໄດ້ຄົ້ນຄວ້າຄຳຖາມ ແລະ ຕົວ
ຢ່າງຢູ່ຕາຕະລາງຂ້າງລຸ່ມແລ້ວ, ໃຫ້ກຳນົດກິດຈະກຳ ທີ່ພໍເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະໃຊ້ໄດ້ຜົນໃນຫ້ອງຮຽນ.

ໃນຕອນທ້າຍຂອງອາທິດ:

ການສະທ້ອນພາບຕົນເອງ	ຕົວຢ່າງ	ກິດຈະກຳວາງແຜນ ທີ່ພໍ ເປັນໄປໄດ້
ຂ້ອຍໄດ້ວາງແຜນກິດຈະກຳຕ່າງໆ ເພື່ອໃຫ້ເດັກທຸກຄົນໄດ້ຮັບໂອກາດ ເພື່ອສະແດງຄວາມຮູ້ສຶກຫຼືບໍ່?	ພາຍຫຼັງອ່ານບົດເລື່ອງແລ້ວ, ຈົ່ງຖາມເດັກວ່າເຂົາມີຄວາມຮູ້ສຶກ ແນວໃດກ່ຽວກັບເລື່ອງທີ່ເກີດຂຶ້ນ. ເຂົາຄິດວ່າມັນຈົບລົງດ້ວຍຄວາມ ເສົ້າ ຫຼື ດ້ວຍຄວາມສຸກ?	
ຂ້ອຍໄດ້ວາງແຜນກິດຈະກຳຕ່າງໆ ເພື່ອໃຫ້ເດັກທຸກຄົນມີຄວາມຫ້າວຫັ ນດ້ານ ຮ່າງກາຍຫຼືບໍ່?	ໃຫ້ໂອກາດເດັກໄດ້ຫຼິ້ນເກມຕ່າງໆ ຫຼື ຢ່າງເລາະຕາມ ເດີນໂຮງຮຽນ ເພື່ອໄປເບິ່ງຖ້າເດັກທຸກຄົນພວມ ຫຼິ້ນກັນຢູ່.	
ຂ້ອຍໄດ້ວາງແຜນກິດຈະກຳຕ່າງໆ ທີ່ທ້າທາຍດ້ານສະຕິປັນຍາສຳລັບ ເດັກຍິງ ແລະ ເດັກຊາຍຫຼືບໍ່?	ໃຫ້ເວລາເດັກເພື່ອປະຕິບັດ ກິດຈະກຳແກ້ໄຂບັນຫາ.	
ຂ້ອຍໄດ້ວາງແຜນກິດຈະກຳຕ່າງໆ ທີ່ອະນຸຍາດໃຫ້ເດັກທຸກຄົນໄດ້ປະຕິ ສຳພັນກັນ ທາງສັງຄົມຫຼືບໍ່?	ຈັດຕັ້ງເດັກເປັນກຸ່ມເພື່ອສ້າງຕົວ ແບບ, ແລ້ວແກ້ບັນຫາ ແບບຮ່ວມມື ກັນ, ເຮັດວຽກຢູ່ ສວນຄົວ, ເປັນ ສະມາຊິກຂອງຄະນະກຳມະການ ຫ້ອງ ແລະ ອື່ນໆ	

ຄຳຖາມ

1. ການເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມຄູຄວນນຳໃຊ້ວິທີໃດແດ່?
2. ການຈັດກຸ່ມແນວໃດຈຶ່ງເໝາະສົມກັບການຮຽນການສອນແບບຮຽນຮ່ວມ?
3. ການຈັດການຮຽນຮູ້ແບບເພື່ອນຊ່ອຍເພື່ອນຄູຄວນຈັດແນວໃດຈຶ່ງຈະເໝາະສົມ?
4. ຄວາມສຳຄັນຂອງການຮຽນຮູ້ດ້ວຍຕົນເອງມີຄືແນວໃດ?
5. ມີຫຼັກການພື້ນຖານອັນໃດແດ່ ? ທີ່ສະໜັບສະໜູນການສອນສຳລັບຄວາມແຕກຕ່າງ ຂອງເດັກ.
6. ການຄຸ້ມຄອງຫ້ອງຮຽນຮ່ວມແບບລັກສະນະຕັ້ງໜ້າມີຄືແນວໃດ?

ບົດທີ 6

ການປະເມີນຜົນແບບຕັ້ງໜ້າ ແລະ ແບບຕົວຈິງ

ນາງ ມາລາ ນັ່ງຮ້ອງໄທ້ຢູ່ແຈ້ງ. ລາວເສັງເລື່ອນຊິ້ນ ໒.3 ບໍ່ຜ່ານ. ລາວໄດ້ພະຍາມຮຽນຢ່າງ ໜັກໃນໄລຍະເວລາປີຮຽນທັງໝົດ ແລະ ໄດ້ຮັບຄະແນນດີໃນພາກການເຮັດສຳຫຼວດພາກປະຕິ ບັດ ແລະ ການ ກວດກາປະຈຳອາທິດ. ສາມອາທິດກ່ອນການສອບເສັງ, ແມ່ຂອງລາວເຈັບປ່ວຍ ແລະ ນາງ ມາລາ ກໍໄດ້ເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບດູແລນ້ອງຊາຍ ແລະ ນ້ອງສາວ. ລາວຈຳຕ້ອງຂາດ ໂຮງຮຽນບາງວັນໃນຂະນະທີ່ຜູ້ອື່ນໆ ໃນຫ້ອງຂອງລາວໄດ້ກະກຽມການສອບເສັງ. ກາງຄືນກ່ອນ ການສອບເສັງລາວຕ້ອງເຝົ້າດູແລແມ່ໝົດຄືນ. ໃນລະຫວ່າງການສອບເສັງ, ລາວບໍ່ສາມາດຈະສັງ ລວມສະມາທິໄດ້ ແລະ ບໍ່ສາມາດຈື່ຈຳສິ່ງທີ່ລາວໄດ້ຄົ້ນຄວ້າຮຳຮຽນມາໄດ້ພໍສຳໃດ ຍ້ອນລາວ ອິດເມື່ອຍ. ການຮ້ອງໄທ້ຂອງລາວໄດ້ຊ່ອຍ ໃຫ້ລາວໄດ້ສະແດງອອກເຖິງຄວາມຜິດຫວັງ. ລາວ ອາດຕ້ອງຮຽນຄືນຫ້ອງເກົ່າໝົດທັງປີ. ລາວຈະບໍ່ສາມາດສືບຕໍ່ຮຽນກັບເພື່ອນ. ລາວຮູ້ສຶກເໝືອນ ກັບວ່າໄດ້ອອກຈາກໂຮງຮຽນໄປແລ້ວ.

ເດັກຈຳນວນບໍ່ໜ້ອຍ, ໂດຍສະເພາະເດັກຍິງປະລະໂຮງຮຽນ ຍ້ອນຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງ ການຂອງຄອບຄົວ ແລະ ບາງຄັ້ງກໍຍ້ອນວ່າເຂົາບໍ່ມີຄວາມມ່ວນຊື່ນໃນການໄປໂຮງຮຽນ. ບົດ ເລື່ອງຂ້າງເທິງ ສະແດງໃຫ້ເຫັນບັນຫາດັ່ງກ່າວ ແລະ ມັນຍັງສື່ໃຫ້ເຫັນບັນຫາການສອບເສັງຂອງ ເດັກທີ່ມີພຽງຄັ້ງດຽວຕໍ່ປີ ເພື່ອປະເມີນຄວາມກ້າວໜ້າຂອງພວກເຂົາ. ໃນຖານະທີ່ເປັນຄູ, ພວກ ເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງເຂົ້າໃຈເດັກໆໃຫ້ດີກວ່າເກົ່າ ແລະ ຕ້ອງຮຽນຮູ້ວິທີປະເມີນການຮຽນຂອງເຂົາ ດ້ວຍຫຼາຍແນວທາງ. ດັ່ງນັ້ນ, ພາບພັດທະນາການ ແລະ ຜົນສຳເລັດຂອງເດັກທີ່ລົມພູນແບບ ກວ່າອາດສາມາດ ປະດິດສ້າງ ຂຶ້ນໄດ້.

6.1 ການປະເມີນຜົນ

ການປະເມີນຜົນເປັນແນວທາງຂອງການສັງເກດ, ການເກັບກຳຂໍ້ມູນແລ້ວຕັດສິນບົນ ຂໍ້ມູນຂ່າວສານນັ້ນ. ການປະເມີນຜົນຕໍ່ເນື່ອງໝາຍເຖິງການສ້າງການສັງເກດຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ເພື່ອກຳ ນົດສິ່ງທີ່ເດັກຮູ້, ສິ່ງທີ່ເດັກເຂົ້າໃຈ ແລະ ສິ່ງທີ່ເດັກສາມາດເຮັດໄດ້. ການສັງເກດເຫຼົ່ານີ້ຈະຕ້ອງ ເຮັດຫຼາຍໆ ຄັ້ງ ລະຫວ່າງ ປີຮຽນ ເຊັ່ນ ໄລຍະຕົ້ນ, ກາງ ແລະ ທ້າຍພາກຮຽນ ຫຼື ອາດຈະຖືກວ່ານີ້. ການປະເມີນຜົນ ຕໍ່ເນື່ອງສາມາດບັນລຸໄດ້ໂດຍຜ່ານ: ການສັງເກດ, ແພ້ມບັນທຶກຜົນງານ, ບັນຊີ ກວດກາທັກສະ, ຄວາມຮູ້ ແລະ ພຶດຕິກຳ, ບົດກວດກາ ແລະ ສອບເສັງ, ການປະເມີນຜົນຕົນເອງ ແລະ ໜັງສື ຫຼື ວາລະສານສະທ້ອນພາບ.

ການປະເມີນຜົນຕໍ່ເນື່ອງຈະເຮັດໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າ ເດັກທຸກຄົນມີໂອກາດປະສົບຜົນສຳເລັດ ໃນໂຮງຮຽນ. ດ້ວຍການນຳໃຊ້ການປະເມີນຜົນຕໍ່ເນື່ອງ, ຄູສາມາດປັບການວາງແຜນ ແລະ ການ

ສອນ ໃຫ້ເປັນໄປຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງຜູ້ຮຽນ ເພື່ອຈະໃຫ້ທຸກຄົນມີໂອກາດຮຽນຮູ້ ແລະ ປະສົບຜົນສໍາເລັດ.

ໃນການປະເມີນຜົນຕໍ່ເນື່ອງນັ້ນ, ນັກຮຽນທຸກຄົນມີໂອກາດສະແດງສິ່ງທີ່ເຂົາຮູ້ ແລະ ສາມາດເຮັດໄດ້ດ້ວຍຫຼາຍແນວທາງທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ຂຶ້ນກັບແບບວິທີການຮຽນຮູ້ທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ຂອງເຂົາ. ການປະເມີນຜົນຕໍ່ເນື່ອງສາມາດບອກທ່ານໄດ້ວ່າ ເດັກກຸ່ມໃດທີ່ຮຽນບໍ່ທັນໝູ່/ບໍ່ທັນເຂົ້າໃຈໃນບາງຫົວຂໍ້ບົດຮຽນ. ຈາກນັ້ນທ່ານກໍຈະສາມາດອອກແບບໂອກາດໃນການຮຽນຮູ້ໃໝ່ ສໍາລັບເດັກເຫຼົ່ານີ້ໄດ້. ການສ່ອງແສງຄືນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ທີ່ເດັກໄດ້ຮັບດ້ວຍຂະບວນການນີ້ ຈະຊ່ວຍໃຫ້ເຂົາຮູ້ວ່າຮຽນດີ ຫຼືບໍ່ ລວມທັງ ປະຕິບັດການທີ່ຈໍາເປັນທີ່ເຂົາຕ້ອງເຮັດ ເພື່ອຄວາມກ້າວໜ້າ.

ການປະເມີນຜົນຕໍ່ເນື່ອງສາມາດທີ່ຈະຊ່ວຍທ່ານເວົ້າຈາກພໍ່ແມ່ ຜູ້ປົກຄອງ ກ່ຽວກັບ ຈຸດແຂງ ແລະ ຈຸດອ່ອນຂອງເດັກ ເພື່ອວ່າເຂົາຈະສາມາດປະກອບສ່ວນ ໃນໂຄງການແບບບູລະນາການ ເຊັ່ນ ໂຄງການທີ່ເຊື່ອມກິດຈະກຳ ລະຫວ່າງ ຫ້ອງຮຽນ ແລະ ໂຮງຮຽນ. ໂດຍປົກກະຕິ ແລ້ວ ຜົນການສອບເສັງທ້າຍປີຈະອອກມາຊ້າ ສໍາລັບທີ່ຈະໃຫ້ພໍ່ແມ່ຜູ້ປົກຄອງຊ່ວຍລູກຫຼານທີ່ ອາດຈະຮຽນອ່ອນ.

6.2 ຜົນໄດ້ຮັບຂອງການຮຽນຮູ້

ຄືດັ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ໃນເຄື່ອງມືທີ່ແລ້ວ, ກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ແຕ່ລະຢ່າງ ຄວນຈະມີ ຈຸດປະສົງທີ່ຈໍາເປັນຕ້ອງຖືກປະເມີນໃນແນວທາງໃດໜຶ່ງ. ການປະເມີນຜົນຕ່າງໆຄວນຈະພັນ ລະນາເຖິງຜົນໄດ້ຮັບຂອງການຮຽນຮູ້; ນັ້ນໝາຍວ່າ ມັນຈະບອກໃຫ້ເຮົາຮູ້ວ່າເດັກໄດ້ມີການພັດ ທະນາບັນດາທັກສະ, ຄວາມຮູ້ ແລະ ພຶດຕິກຳດີພຽງໃດ ຕະຫຼອດເວລາ ຂອງການຮຽນຮູ້ກິດຈະ ກຳ, ຫົວຂໍ້ບົດຮຽນໃດໜຶ່ງ ຫຼື ໜ່ວຍຫຼັກສູດໃດໜຶ່ງ. ບົດພັນລະນາກ່ຽວກັບ ຜົນໄດ້ຮັບຂອງການ ຮຽນຮູ້ ມັກຈະເອີ້ນກັນວ່າມາດຕະຖານ ຫຼື ຈຸດປະສົງຂອງການຮຽນຮູ້ ແລະ ມັນອາດຈະຖືກກຳນົດ ສໍາລັບວິຊາຮຽນ, ທັກສະ ແລະ ຂັ້ນຮຽນສະເພາະໃດໜຶ່ງ.

ກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ ແລະ ການປະເມີນຜົນຈະດີຂຶ້ນ ຖ້າເມື່ອໃດຄູສາມາດກຳນົດໄດ້ຜົນ ໄດ້ຮັບຂອງການຮຽນຮູ້. ເວລາວາງແຜນກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ອັນໃໝ່, ໃຫ້ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການກຳ ນົດຜົນໄດ້ຮັບຂອງການຮຽນຮູ້. ທ່ານອາດຈະຕ້ອງການຕອບ 3 ຄຳຖາມ ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ ເມື່ອທ່ານວາງ ແຜນກິດຈະກຳ ຂອງທ່ານ.

- ◆ ມີທັກສະອັນໃດແດ່ທີ່ຈະຖືກນຳໃຊ້ ຫຼື ຖືກພັດທະນາໂດຍພວກເດັກໆ?
- ◆ ມີຂໍ້ມູນຄວາມຮູ້ອັນໃດແດ່ທີ່ຈະຖືກຮຽນຮູ້?
- ◆ ມີພຶດຕິກຳອັນໃດແດ່ທີ່ຈະຖືກເຝິກປະຕິບັດ?

ຄຳຕອບຕໍ່ຄຳຖາມເຫຼົ່ານີ້ສາມາດທີ່ຈະຂຽນເປັນປະໂຫຍກຂອງຜົນໄດ້ຮັບຂອງການຮຽນຮູ້ . ຕົວຢ່າງ: ຖ້າທ່ານສ້າງບົດຮຽນໜຶ່ງຂຶ້ນ ເຊິ່ງເດັກ ໒.5 ຈະຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບສົມຜົນໄລຍະທາງ- ເວລາ ໃນຄະນິດສາດ, ທ່ານອາດຈະຂຽນຜົນໄດ້ຮັບດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

- ◆ ນັກຮຽນທີ່ຮຽນແບບອິດສະຫຼະຈະໃຊ້ການຄູນ ແລະ ການຫານ ເພື່ອແກ້ໂຈດສົມຜົນ ເວລາ ແລະ ໄລຍະທາງເປັນວຽກບ້ານ
- ◆ ນັກຮຽນທີ່ຮຽນແບບເປັນຄູ່ ຈະຂຽນໂຈດບັນຫາທີ່ເປັນບົດເລື່ອງ ກ່ຽວກັບຄະນິດສາດ ເພື່ອສະແດງສົມຜົນເວລາ ແລະ ໄລຍະທາງໃນ ການທ່ອງທ່ຽວອາວະກາດ.

ພວກເຮົາສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ ຜົນໄດ້ຮັບຂອງການຮຽນຮູ້ເຫຼົ່ານີ້ຈະລະບຸ:

1. ແມ່ນໃຜ ?
2. ຈະເຮັດຫຍັງ ?
3. ພາຍໃຕ້ເງື່ອນໄຂອັນໃດ?

ຈາກນັ້ນ ອົງປະກອບເຫຼົ່ານີ້ຈະປະສົມປະສານກັນ ດັ່ງນີ້:

1. ນັກຮຽນທີ່ເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມຍ່ອຍ,
2. ຈະສ້າງແຜນທີ່ຂອງເດີນໂຮງຮຽນ ແລະ
3. ໃນມາດຕາສ່ວນໜຶ່ງນີ້ວ

ຕົວຢ່າງອື່ນໆ ປະກອບມີ:

- ◆ (1.) ນັກຮຽນ (2.) ຈະສາມາດໃຊ້ວິທີບວກແບບງ່າຍໆເພື່ອແກ້ໂຈດບັນຫາ(3.) ຢູ່ໃນ ບໍລິບົດ (ສະພາບຄວາມເປັນຈິງ) ທີ່ແທ້ຈິງ.
- ◆ (1.) ນັກຮຽນ (2.) ຈະສາມາດຮຽນເຮັດວຽກໃນຖານະເປັນສະມາຊິກກຸ່ມ ເພື່ອສຳ ເລັດກິດຈະກຳການວິໄຈ ແລະ ນຳສະເໜີສະເໜີຜົນວິໄຈ (3.) ແບບຂຽນເປັນບົດ ລາຍງານ.

ເມື່ອເຮົາເບິ່ງຜົນໄດ້ຮັບສະເພາະອັນໃດອັນໜຶ່ງ ເຊັ່ນ ໃນວິຊາວິທະຍາສາດ ຫຼື ຄະນິດ ສາດ, ມັນຈະຊ່ວຍໃຫ້ເກີດປະໂຫຍດ ຖ້າພວກເຮົາມີຮ່າງແນະນຳທີ່ກ່າວເຖິງລະດັບຕ່າງໆ ຂອງ ຜົນທີ່ໄດ້ຮັບທີ່ເຮົາ ຄາດຫວັງສະເພາະກິດຈະກຳໃດໜຶ່ງ. ຢູ່ຂ້າງລຸ່ມນີ້ ຈະເປັນຮ່າງແນະນຳຄືດັ່ງ ໄດ້ກ່າວມາ:

ຜົນໄດ້ຮັບສຳລັບກິດຈະກຳການຈັດປະເພດ/ຈຳແນກສິ່ງຕ່າງໆ

- 4 - ເດັກວາງສິ່ງຂອງໃສ່ໃນກຸ່ມທີ່ມີຄວາມໝາຍສຳຄັນຂອງມັນ.
ເດັກສົນທະນາເຖິງຄຸນລັກສະນະຕ່າງໆ ທີ່ສຳຄັນຂອງສິ່ງຂອງໃນແຕ່ລະກຸ່ມ. ເດັກພາກັນ ສະຫຼຸບສັງລວມ.
- 3 - ເດັກວາງສິ່ງຂອງໃສ່ໃນກຸ່ມທີ່ມີຄວາມໝາຍສຳຄັນຂອງມັນ.
ເດັກສົນທະນາເຖິງຄຸນລັກສະນະຕ່າງໆ ທີ່ສຳຄັນຂອງສິ່ງຂອງໃນແຕ່ລະກຸ່ມ.
- 2 - ເດັກວາງສິ່ງຂອງໃສ່ໃນກຸ່ມທີ່ບໍ່ມີຄວາມໝາຍສຳຄັນພໍເທົ່າໃດ.
- 1 - ເດັກວາງສິ່ງຂອງໃສ່ໃນກຸ່ມທີ່ບໍ່ມີຄວາມໝາຍ.

0 - ເດັກບໍ່ພະຍາຍາມໃສ່ໃຈເຮັດກິດຈະກຳ

6.3 ວິທີ ແລະ ເຕັກນິກການປະເມີນຜົນແບບຕົວຈິງ

ການປະເມີນຜົນແບບຕົວຈິງ ໝາຍເຖິງການດຶງເອົາເດັກເຂົ້າມີສ່ວນຮ່ວມ ໃນການປະເມີນຜົນສຳເລັດຂອງຕົນ. ການປະເມີນຜົນແບບຕົວຈິງມີລັກສະນະທີ່ອີງໃສ່ຜົນການຮຽນ, ຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ຄວາມເໝາະສົມທາງການສິດສອນ. ການສັງເກດຄູ່ກັບການເວົ້າລົມກັບນັກຮຽນ ກ່ຽວກັບການຮຽນຮູ້ຂອງເຂົາກໍສາມາດເກີດຂຶ້ນໄດ້ທຸກເມື່ອ.

ການສັງເກດ

ໃນລະຫວ່າງທີ່ມີການສັງເກດຢ່າງເປັນລະບົບນັ້ນ, ເດັກນ້ອຍທັງຫຼາຍ ຄວນຈະຖືກສັງເກດ ໃນເວລາທີ່ເຂົາເຮັດວຽກຄົນດຽວ, ເຮັດວຽກເປັນຄູ່, ເຮັດວຽກໃນກຸ່ມຍ່ອຍ, ໃນເວລາທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ພາຍໃນໜຶ່ງວັນ ແລະ ໃນບໍລິບົດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ການສັງເກດ ສາມາດຈະປະກອບມີສິ່ງດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

ບັນທຶກຫຍໍ້. ນີ້ແມ່ນການຂຽນບັນທຶກກິດຈະກຳຕ່າງໆຂອງນັກຮຽນທີ່ເປັນຂໍ້ເທັດຈິງ ແລະ ບໍ່ມີລັກສະນະພິຖິພິຖົນພໍປານໃດ. ມັນເປັນປະໂຫຍດສຳລັບການບັນທຶກເຫດການຕ່າງໆ ທີ່ເປັນໄປໂດຍ ທຳມະຊາດ.

ຄຳຖາມ. ໜຶ່ງໃນວິທີການທີ່ມີຜົນຂອງການລວບລວມຂໍ້ມູນ ກໍຄືການຖາມເດັກໂດຍໃຊ້ຄຳຖາມໂດຍກົງ ແລະ ຄຳຖາມປາຍເປີດ. ຄຳຖາມປາຍເປີດ ເຊັ່ນ “ຂ້ອຍຢາກໃຫ້ເຈົ້າເລົ່າກ່ຽວກັບ... ໃຫ້ຂ້ອຍຟັງ”, ຈະຊ່ວຍທ່ານປະເມີນຄວາມສາມາດຂອງເດັກ ກ່ຽວກັບ ການສະແດງອອກຂອງເຂົາດ້ວຍການປາກເວົ້າ. ນອກຈາກນີ້, ການຖາມເດັກກ່ຽວກັບກິດຈະກຳຂອງເຂົາກໍມັກຈະເຮັດໃຫ້ມອງເຫັນເລິກເຂົ້າໄປຂ້າງໃນວ່າ ດ້ວຍເຫດໃດເຂົາຈຶ່ງມີພຶດຕິກຳຄືເຊັ່ນນີ້.

ການກວດກາເພື່ອກັນກອງ. ການກວດການີ້ຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອກຳນົດໃຫ້ເຫັນທັກສະ ແລະ ຈຸດແຂງດ້ານຕ່າງໆ ທີ່ເດັກໆມີຢູ່ໃນຕົວເຂົາແລ້ວ ເພື່ອວ່າຄູຈະສາມາດວາງແຜນການໃຊ້ປະສົບການການຮຽນຮູ້ ທີ່ມີຄວາມໝາຍສຳຄັນສຳລັບນັກຮຽນຂອງຕົນ. ຜົນກວດກາຄວນຖືກນຳໃຊ້ຄູ່ກັບຂໍ້ມູນຂອງຫຼາຍວິຊາຮຽນຢ່າງອື່ນອີກ ທີ່ບັນຈຸຢູ່ໃນເຊັ່ນ ແພ້ມບັນທຶກຜົນງານດັ່ງທີ່ຈະສົນທະນາຢູ່ຂ້າງລຸ່ມ. ຂໍ້ມູນການປະເມີນບໍ່ຄວນຖືກນຳໃຊ້ ເພື່ອຕີລາຄາເດັກວ່າເປັນຄົນມີປົມດ້ອຍ.

ການສັງເກດສາມາດທີ່ຈະສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນຜົນສຳເລັດຂອງການຮຽນຮູ້, ຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກ ໃນການຮຽນຮູ້ ແລະ ພຶດຕິກຳການຮຽນຮູ້ດັ່ງໃນຕົວຢ່າງຂອງການສັງເກດຕິດຕາມຂອງຄູຄົນໜຶ່ງ ຕໍ່ຄວາມກ້າວໜ້າຂອງ ທ້າວ ຟຼິນຊິດສະໂກ ທີ່ເປັນເດັກຊາຍຊາວຕີມໍຕາເວັນອອກ ທີ່ພວມຮຽນພາສາອັງກິດ ເປັນພາສາທີ່ສອງຂອງເຂົາ..

ຟູ່ນຊິດສະໂກ

ວັນທີ 12 ມີນາ. ຟູ່ນຊິດສະໂກ ພວມຂຽນຊົ່ວປະຫວັດກ່ຽວກັບຄອບຄົວຂອງລາວ ໃນປະເທດ ຕີມ. ລາວ ຈັດລຽງຂໍ້ມູນເປັນລຳດັບຕໍ່ເນື່ອງໄດ້ດີ, ແຕ່ໄດ້ລາວໃຊ້ປະໂຫຍກກຳມະ ກ່ຽວກັບເວລາ ບໍ່ຖືກຕ້ອງ ໃນ ການຂຽນ.

ວັນທີ 16 ມີນາ. ກວດສອບ ແລະ ແກ້ໄຂການຂຽນຂອງ ຟູ່ນຊິດສະໂກ ແລະ ນັກຮຽນອີກ 4 ຄົນ ໂດຍເນັ້ນໃສ່ການໃຊ້ປະໂຫຍກເວລາໃນອະດີດໃນການຂຽນເຫດການທີ່ຜ່ານມາ. ຟູ່ນຊິດສະໂກ ກໍໄດ້ ກວດແກ້ຕົ້ນສະບັບທີ່ລາວຂຽນ

ວັນທີ 12 ມີນາ. ຟູ່ນຊິດສະໂກພວມໃຊ້ປະໂຫຍກເວລາໃນອະດີດໃນບົດຂຽນຂອງລາວ ຫຼາຍ ເກີນໄປ. ມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງອະທິບາຍຕື່ມເພື່ອເຮັດວຽກນີ້.

ວັນທີ 12 ມີນາ. ຟູ່ນຊິດສະໂກ ແລະ ໂຈ ເຮັດວຽກດ້ວຍກັນໄດ້ດີ ໂດຍການນຳໃຊ້ສາລານຸກົມ ເພື່ອວິໄຈຂໍ້ເທັດຈິງ ກ່ຽວກັບ ຕີມຕາເວັນອອກ. ຟູ່ນຊິດສະໂກ ຈົດບັນທຶກ ເອົາຂໍ້ມູນທີ່ສຳຄັນແບບ ສັ້ນໆ ແລະ ຖືກຕ້ອງ.

ການປະເມີນຜົນແຟ້ມບັນທຶກຜົນງານ

ເນື້ອໃນ

ວິທີການໜຶ່ງຂອງການປະເມີນຜົນແບບຕົວຈິງ ແມ່ນຕ້ອງສ້າງ ແລະ ທົບທວນເບິ່ງແຟ້ມ ບັນທຶກຜົນງານຂອງເດັກ. ແຟ້ມບັນທຶກຜົນງານເປັນ ບັນທຶກກ່ຽວກັບຂະບວນການຮຽນຮູ້ຂອງເດັກ ເຊິ່ງມີ ການບັນທຶກ ສິ່ງທີ່ເດັກໄດ້ຮຽນຮູ້ຜ່ານມາ ແລະ ໄດ້ຮຽນຮູ້ດ້ວຍວິທີໃດ. ແຟ້ມບັນທຶກຜົນງານ ຈະເຮັດໃຫ້ເດັກ ສາມາດເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະເມີນຜົນຜົນງານຂອງຕົນເອງ. ແຟ້ມບັນທຶກຜົນງານ ຈະຕິດຕາມບາດກ້າວຂອງຄວາມກ້າວໜ້າຂອງເດັກ; ມັນຕິດຕາມເບິ່ງຜົນສຳເລັດ ຫລາຍກວ່າ ຄວາມຫຼົ້ມເຫຼວຂອງເດັກ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ແຟ້ມບັນທຶກຜົນງານຍັງຕ້ອງຕິດຕາມຕົວເດັກໄປ ເມື່ອ ເດັກຍ້າຍໄປຮຽນທີ່ອື່ນ.

ຕົວຢ່າງຂອງງານທີ່ອາດສາມາດລົງໄວ້ໃນແຟ້ມບັນທຶກຜົນງານປະກອບມີ:

ຕົວຢ່າງບົດຂຽນຕ່າງໆ ເຊັ່ນ ບົດແຕ່ງເລື່ອງ, ບົດເລົ່າເລື່ອງ ແລະ ບົດລາຍງານຕ່າງໆ; ບົດຈົນຕະ ນາພາບ, ຮູບແຕ້ມ, ແຜນທີ່ ແລະ ແຜນພູມ; ລວມທັງ ວຽກບ້ານວິຊາຄະນິດສາດ, ວຽກອື່ນໆ ທີ່ຄູ່ໃຫ້ເຮັດ ແລະ ການຂຽນເສັ້ນ ສະແດງຕ່າງໆ. ກິດຈະກຳນອກຫຼັກສູດສຳລັບເດັກກໍສາມາດທີ່ ຈະບັນທຶກລົງໄດ້ ເຊັ່ນ ເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບຢູ່ໃນຄະນະທ້ອງ.

ທ່ານສາມາດທີ່ຈະຄັດເລືອກຕົວຢ່າງທີ່ສະແດງດ້ານໃດໜຶ່ງ ສະເພາະຂອງຜົນງານເດັກ. ທ່ານຍັງສາມາດທີ່ຈະເຊີນເດັກມາຄັດເລືອກຜົນງານຂອງຕົນ ທີ່ຕ້ອງການລົງໃສ່ແຟ້ມ ເພື່ອໃຫ້ພໍ່

ແມ່ ຫຼື ຜູ້ປົກຄອງ ເຊັ່ນຮັບຮູ້. ຈາກນັ້ນ ໃນທຸກພາກຮຽນ ຜົນງານຂອງເດັກກໍຈະສົ່ງໃຫ້ຄອບຄົວ ຂອງເດັກ ເພື່ອເບິ່ງ ແລະ ທົບທວນ.

ເມື່ອເດັກເລື່ອນຫ້ອງຂຶ້ນໄປ, ຄູອາດຈະສົ່ງຕໍ່ບາງພາກສ່ວນສະເພາະ ຂອງແຟັມບັນທຶກ ຜົນງານ ໃຫ້ຄູປະຈຳຫ້ອງຄືນໃໝ່. ສິ່ງດັ່ງກ່າວ ຈະຊ່ອຍໃຫ້ຄູປະຈຳຫ້ອງຄືນໃໝ່ຮູ້ຈັກ ແລະ ຄຸ້ນ ເຄີຍ ກັບພວນສະຫວັນ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການຂອງນັກຮຽນໃໝ່.

ແຕ່ລະສິ່ງທີ່ບັນທຶກລົງແຟັມບັນທຶກຜົນງານ ຄວນຈະລົງວັນທີ່ກຳກັບໄວ້ ແລະ ລົງລັກສະ ນະເນື້ອໃນຕົວຈິງຂອງແຕ່ລະອັນ. ລັກສະນະເນື້ອໃນຕົວຈິງຂອງງານ ອາດຂຽນລົງໄວ້ດັ່ງນີ້: “ນີ້ແມ່ນຊື່ນາງ ກ່ຽວກັບການຂຽນໂດຍອິດສະຫຼະ ບໍ່ມີການຊ່ອຍເຫຼືອໃດໆ. ມີພຽງແຕ່ການໃຫ້ ຫົວຂໍ້ ແລະ ບາງຄຳສັບ ພື້ນຖານ. ກິດຈະກຳນີ້ໃຫ້ເວລາ 30 ນາທີ.”

ການໃຊ້ແຟັມບັນທຶກຜົນງານໃນການປະເມີນຜົນ

ສິ່ງຕ່າງໆໃນແຟັມບັນທຶກຄວນຈັດໃຫ້ເປັນລະບຽບຕາມລຳດັບ ເມື່ອແຟັມບັນທຶກຖືກຈັດຕັ້ງໄວ້ດີ, ກໍຈະເຮັດໃຫ້ຄູສາມາດປະເມີນຜົນສຳເລັດຂອງເດັກໄດ້. ການປະເມີນຜົນທີ່ເໝາະສົມ ມັກຈະມີ ການສົມທຽບ ຜົນງານທີ່ເດັກເຮັດໄດ້ໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ທີ່ໄດ້ເຮັດຜ່ານມາ. ແຟັມບັນທຶກຜົນງານ ບໍ່ໄດ້ ໝາຍຄວາມວ່າ ຕ້ອງໃຊ້ເພື່ອສົມທຽບລະຫວ່າງເດັກກັບເດັກ. ມັນຖືກນຳໃຊ້ ເພື່ອສ້າງເປັນ ເອກະສານ ເພື່ອສະແດງ ກ່ຽວກັບ ການພັດທະນາຄວາມກ້າວໜ້າຂອງເດັກເປັນລາຍບຸກຄົນໃນ ໄລຍະເວລາໃດໜຶ່ງ. ການສະຫຼຸບ ຂອງຄູ ກ່ຽວກັບຜົນສຳເລັດ, ຄວາມສາມາດ, ຈຸດແຂງ, ຈຸດອ່ອນ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການທີ່ຈຳເປັນຂອງ ເດັກ ຄວນອີງໃສ່ການພັດທະນາຢ່າງຮອບດ້ານຂອງເດັກ ດັ່ງທີ່ໄດ້ເຮັດເປັນເອກະສານເປັນເລື້ອງໆ ໃນແຟັມ ແລະ ຄວາມຮູ້ຂອງຄູ ກ່ຽວກັບວິທີການຮຽນຮູ້ ຂອງເດັກ.

ການໃຊ້ແຟັມບັນທຶກຂໍ້ມູນ ເພື່ອປະເມີນເດັກຈະສະໜອງໃຫ້ຄູມີລະບົບທີ່ສ້າງໄວ້ ສຳລັບ ການວາງແຜນການພົບປະລະຫວ່າງຄູ-ຜູ້ປົກຄອງ. ດ້ວຍການໃຊ້ແຟັມບັນທຶກຜົນງານເປັນພື້ນຖານ ໃນການສົນ ທະນາອະພິປາຍ, ຄູ ແລະ ພໍ່ແມ່ ຜູ້ປົກຄອງສາມາດທີ່ຈະທົບທວນເບິ່ງຄືນບັນດາ ຕົວຢ່າງທີ່ເປັນຮູບ ປະທຳຂອງຜົນງານເດັກ ແທນທີ່ຈະພະຍາຍາມໄປສົນທະນາອະພິປາຍຄວາມ ກ້າວໜ້າຂອງເດັກແບບ ນາມມະທຳ.

ກໍລະນີສຶກສາ

ການປະເມີນຜົນແບບຕັ້ງໜ້າໃນປະເທດຟິລິບປິນ, ບົດສຳພາດ ມາຣິສາ ຈ. ປາສະກວານ (Marissa J. Pascual), ຄູທີ່ມີປະສົບການສູງຈາກຊຸມຊົນຜູ້ຮຽນຮູ້ເພື່ອເດັກໆໃນຟິລິບປິນ. ພ້ອມກັນນັ້ນ ລາວຍັງເປັນ ຄູເຝິກໃຫ້ອົງການອຸຍນີເຊັບຊ່ອຍໂຄງການການສຶກສາແບບຫ້ອງຄວບ.

ຄຳຖາມ:

ທ່ານດຳເນີນການປະເມີນຜົນຢ່າງໃດ?

**ທ່ານສັງລວມວຽກປະເມີນຜົນເຂົ້າໃນການຮຽນຮູ້ໃນຕໍ່ໜ້າຢ່າງໃດ?
ການປ່ຽນແປງຕ່າງໆທີ່ເປັນຈຸດສຸມ ມີຄວາມໝາຍຄືແນວໃດຕໍ່ທ່ານ?**

ໂດຍປົກກະຕິ ຂ້າພະເຈົ້າຈະໃຊ້ປະໂຫຍດສູງສຸດ ໃນໄລຍະເວລາປະມານສາມອາທິດທຳອິດ ຂອງການເຂົ້າຮຽນ ເພື່ອລວບລວມຂໍ້ມູນທີ່ມີຄຸນຄ່າກ່ຽວກັບລະດັບຂອງນັກຮຽນ ໃນປັດຈຸບັນໂດຍ ຜ່ານຫຼາກຫຼາຍວິທີ

ການສັງເກດ

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ມາຫຼາຍປີທີ່ວ່າຂໍ້ມູນທີ່ສຳຄັນຫຼາຍຢ່າງສາມາດທີ່ຈະໄດ້ມາຈາກການ ສັງເກດແບບງ່າຍໆ. ຂໍ້ມູນທີ່ມີຄຸນຄ່ານີ້ມີປະໂຫຍດທີ່ສຸດ ເພື່ອຊ່ອຍຕັ້ງຈຸດປະສົງທີ່ເໝາະສົມ ສຳລັບລາຍບຸກຄົນ ແລະ ຄັດເລືອກກິດຈະກຳທີ່ເໝາະກັບຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ຄວາມສາມາດ ຂອງເດັກ ໂດຍປົກກະຕິ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະຂຽນລົງເປັນບັນຊີ ສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງສັງເກດ ກ່ຽວກັບ ຕົວເດັກ ແລະ ກຸ່ມເດັກ ສຳລັບແຕ່ລະອາທິດ. ຈາກການຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ຕົນຢາກຈະເນັ້ນ ໃນ ແຕ່ລະອາທິດນັ້ນ ຈະເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າສາມາດວາງແຜນກິດຈະກຳຕ່າງໆ ແລະ ຕາຕະລາງຂອງ ຕົນເພື່ອເຮັດການສັງເກດ. ການທີ່ຮູ້ວ່າຈະສັງເກດອັນໃດ ແລະ ສັງເກດເມື່ອໃດ ຈະເຮັດໃຫ້ຂ້າພະ ເຈົ້າໄດ້ເຮັດວຽກ ໃນທາງທີ່ມີລະບົບ ແລະ ມີປະສິດທິຜົນຫຼາຍຂຶ້ນ.

ໃນໄລຍະເວລາຫຼາຍອາທິດທຳອິດ, ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າມີຄວາມສຳຄັນທີ່ຕ້ອງສັງເກດເດັກ ໃນສະຖານະ ການການອ່ານແບບຕ່າງໆ ເຊັ່ນ ການອ່ານແບບອິດສະຫຼະ ໃນໄລຍະເວລາເວລາ ອ່ານ ແບບງ່າຍໆ; ການອ່ານບົດວັນນະຄະດີກັບກຸ່ມໃນໄລຍະເວລາການອ່ານຮ່ວມກຸ່ມ; ການອ່ານ ປາກເປົ່າ ໃນຫ້ອງ ຫຼື ອ່ານໃຫ້ໝູ່ ຫຼື ຜູ້ໃຫຍ່ຟັງໃນຫ້ອງຮຽນ; ແລະ ການອ່ານ ເພື່ອເບິ່ງຂໍ້ມູນ ຄວາມຮູ້ສະເພາະຫົວຂໍ້ໃດໜຶ່ງ. ມັນເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ ກຳໄດ້ຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບຄວາມສາມາດຂອງ ນັກຮຽນ ເພື່ອສ້າງຄວາມໝາຍຈາກບົດອ່ານ, ນຳໃຊ້ຍຸດທະສາດການປັບປຸງ (ເຊັ່ນ ການໃຊ້ຮູບ ພາບ ແລະ ຮ່ອງຮອຍຂອງເນື້ອຫາ, ໂຄງສ້າງປະໂຫຍກ ແລະ ການໃຊ້ຄຳສັບ/ປະໂຫຍກທົດ ແທນ) ເມື່ອພວກເຂົາປະເຊີນກັບຄຳສັບໃໝ່ ແລະ ຍາກໃນບົດ, ການກວດແກ້ຄືນດ້ວຍຕົນເອງ ແລະ ເພື່ອໃຫ້ມີ ປະຕິກິລິຍາແບບວິເຄາະວິຈານ ຕໍ່ສິ່ງທີ່ເຂົາອ່ານ.

ການສັງເກດເບື້ອງຕົ້ນເຫຼົ່ານີ້ຍັງເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າເດັກເບິ່ງການອ່ານ ແລະ ເບິ່ງ ຕົວເອງ ໃນຖານະເປັນຜູ້ອ່ານແນວໃດ. ໃນໄລຍະຕົ້ນປີ, ຂ້າພະເຈົ້າຍັງໄດ້ຂໍຮ້ອງ ໃຫ້ເຂົາຕອບ ແບບສອບຖາມທີ່ເຮັດໃຫ້ເຂົາສາມາດສະທ້ອນພາບທັດສະນະຄະຕິຂອງເຂົາຕໍ່ກັບການອ່ານລວມ ທັງການເບິ່ງຕົວເອງ ຄືແນວໃດ ໃນຖານະເປັນຜູ້ອ່ານ.

ການກວດກາແບບວິນິໄສເພື່ອປະເມີນດ້ານໄວຍະກອນ, ການສະກົດຕົວອັກສອນ, ຄຳສັບ, ກິນ ໄກຂອງການຂຽນ

ຜົນຂອງການປະເມີນເຫຼົ່ານີ້ ບວກກັບຂໍ້ມູນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຈາກການສັງເກດຊ່ອຍຂ້າພະເຈົ້າ ໃນການຕັດສິນໃຈວ່າຈະເຮັດປ່ຽນແປງອັນໃດໃນຫຼັກສູດ ເຊິ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກະກຽມຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນ ເພື່ອສົດສອນໃນໄລຍະເວລາລະດູຮ້ອນ. ມັນຊ່ອຍຂ້າພະເຈົ້າກຳນົດ ບົດສອນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງສອນໝົດທ້ອງ ຫຼື ສອນເດັກບາງກຸ່ມ ໃນສັບປະດາທີ່ຈະມາເຖິງ.

ການຂຽນແຟ້ມບັນທຶກຜົນງານໃນເດືອນທຳອິດ

ການເລີ່ມຂຽນແຟ້ມບັນທຶກຜົນງານຂອງນັກຮຽນຍັງສະໜອງຂໍ້ມູນທີ່ມີຄ່າກ່ຽວກັບຄວາມສາມາດ ໃນການຂີດຂຽນຂອງພວກເຂົາ. ສິ່ງເຂົາລົງບັນທຶກເບື້ອງຕົ້ນສ່ວນໃຫຍ່ ຈະປະກອບມີຜົນງານ ໃນໄລຍະເວລາການເຮັດກິດຈະກຳການຂຽນແບບປະດິດສ້າງ ແລະ ບົດລາຍງານສັ້ນໆ ທີ່ເຂົາກະກຽມ ຫຼັງຈາກ ເຂົາເຮັດການວິໄຈສຳລັບວິຊາອື່ນໆ. ອີກເທື່ອນຶ່ງ, ສິ່ງດັ່ງກ່າວຍັງຊ່ອຍໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າກຳນົດບົດຮຽນທີ່ເປັນບູລິມະສິດ ລວມທັງກຳນົດການຈັດກຸ່ມນັກຮຽນ ສຳລັບສາມເດືອນທຳອິດນຳອີກ.

ໃນລະຫວ່າງສົກຮຽນ, ຂ້າພະເຈົ້າໃຊ້ປະໂຫຍດຈາກທັງສອງວິທີການປະເມີນ ຄື ການປະເມີນແບບບໍ່ເປັນທາງການ ແລະ ແບບເປັນທາງການ. ການປະເມີນແບບບໍ່ເປັນທາງການນັ້ນ ໂດຍປົກກະຕິຈະເຮັດຂຶ້ນໃນໄລຍະເວລາກິດຈະກຳໂຮງຮຽນ ແລະ ຫ້ອງຮຽນປະຈຳວັນ. ແຕ່ລະກິດຈະກຳການຮຽນ ການສອນ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້ານຳສະເໜີ ແຕ່ລະວັນ ຈະກ່ຽວໂຍງ ກັບຂະບວນການປະເມີນຜົນຄວາມສາມາດຂອງນັກຮຽນ ເພື່ອຈະສຳເລັດກິດຈະກຳ ແລະ ປະຕິບັດໄດ້ຕາມຈຸດປະສົງ/ເປົ້າໝາຍຂອງການສອນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຈະສັງເກດທັງຂະບວນການ ແລະ ຜົນໄດ້ຮັບຂອງການມີສ່ວນຮ່ວມ ໃນກິດຈະກຳ ຫຼື ໃນການເຮັດວຽກຕາມກິດຈະກຳທີ່ໄດ້ຮັບມອບໝາຍຂອງນັກຮຽນ. ຕົວຢ່າງ: ການເບິ່ງຜົນຂອງການເຮັດບົດເຝິກຫັດສັ້ນໆ ຫຼັງຈາກສອນບົດຮຽນນ້ອຍໆ ຈະໃຫ້ຂໍ້ຄິດແກ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ຈະຈຳເປັນ ຕ້ອງສອນຄືນບາງແນວຄວາມຄິດດ້ວຍວິທີການອື່ນ ຫຼືບໍ່ ຫຼື ຕ້ອງໃຫ້ເວລາເພີ່ມແກ່ເດັກ ເພື່ອເຮັດບົດເຝິກຫັດ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບບົດຮຽນຕົ້ມ. ການກວດເບິ່ງທີ່ໄປກ່ຽວກັບການຂຽນລົງແຟ້ມບັນທຶກຂອງນັກຮຽນກໍເຮັດ ໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນໄດ້ອີກວ່າ ພວກເຂົາສາມາດໃຊ້ຫຼັກໄວຍະກອນທີ່ໄດ້ຮຽນມາຖືກຫຼືບໍ່. ສິ່ງດັ່ງກ່າວ ຍັງບອກໃຫ້ຊາບຂະບວນການຕັດສິນໃຈກ່ຽວກັບປະສົບການ ຫຼື ຍຸດທະສາດການຮຽນຮູ້ຕໍ່ເນື່ອງກັນຫຼືບໍ່.

ໃນເມື່ອຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ຄວາມສາມາດຂອງນັກຮຽນຂອງຂ້າພະເຈົ້າແຕກຕ່າງກັນ ລວມທັງ ຈັງຫວະຄວາມໄວໃນການສຳເລັດງານຂອງເຂົານັ້ນ, ມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ຕ້ອງນຳສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ມາ ພິຈາລະນາ ເມື່ອວາງແຜນບົດສອນ ແລະ ກິດຈະກຳຕ່າງໆ ທີ່ຂ້ອຍອາດຈະໃຫ້ປະຕິບັດໃນຫ້ອງຮຽນ. ເພື່ອສະດວກໃນການຄຸ້ມຄອງຫ້ອງຮຽນນັ້ນ, ການລົງທຶນທີ່ສຳຄັນກໍຄື ກຳນົດເບິ່ງວ່ານັກຮຽນຄົນໃດແດ່ ທີ່ມີຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ຈຸດແຂງຄ້າຍຄືກັນ ແລ້ວຈັດກຸ່ມຕາມນັ້ນ. ການປະຕິບັດດັ່ງກ່າວ ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າສາມາດວາງແຜນປະຈຳວັນ ຫຼື ປະຈຳອາທິດມີປະສິດ

ທີ່ຜິດຜົນ ເຊິ່ງໃນຂະນະດຽວກັນ ກໍຕ້ອງຮັບປະກັນວ່າຄວາມຕ້ອງການຂອງເດັກ ໄດ້ຮັບການຕອບສະໜອງ.

ຂ້າພະເຈົ້າຍັງໄດ້ໃຊ້ການປະເມີນຜົນແບບເປັນທາງການໃນຫ້ອງຮຽນອີກດ້ວຍ. ວິທີດັ່ງກ່າວ ປະກອບມີບົດກວດກາ ຫຼື ບົດສອບສັ້ນໆທີ່ບໍ່ໄດ້ບອກລ່ວງໜ້າ, ກິດຈະກຳ ຫຼື ໂຄງການຂອງລາຍບຸກຄົນ (ເຊັ່ນ-ການຂຽນໂຄງການ ຫຼື ບົດວິໄຈ) ແລະ ໂຄງການທີ່ເຮັດເປັນກຸ່ມ ເພື່ອປະກອບເຂົ້າໃນການສອບເສັງປະຈຳພາກຮຽນຕື່ມ.

ລະດັບຄວາມສຳເລັດຂອງນັກຮຽນ ແລະ ຜົນການຮຽນມັກຈະອີງໃສ່ການປະສົມປະສານກັນລະຫວ່າງ ການປະເມີນຜົນແບບບໍ່ເປັນທາງການ ແລະ ເປັນທາງການ ແລະ ການປະເມີນຜົນແບບເປັນໄລຍະ (ເຊັ່ນ-ປະຈຳເດືອນ/ພາກຮຽນ). ໃນແນວທາງນີ້, ການປະເມີນຜົນກໍຈະມີລັກສະນະເປັນການສະສົມ. ຂ້າພະເຈົ້າຍັງນຳເອົາຄວາມທຸ້ມເທຂອງນັກຮຽນໃນຂະບວນການຮຽນ ການສອນ ເຂົ້າມາພິຈາລະນານຳອີກ ໂດຍອີງຕາມພາວະຄວາມສາມາດຂອງເຂົາ. ແຕ່ລະພາກຮຽນ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະສະຫຼຸບຈຸດແຂງ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການຂອງເດັກແຕ່ລະຄົນໃນຫ້ອງ. ຂ້າພະເຈົ້າຈະວາງຈຸດປະສົງ ໃໝ່ສຳລັບພາກຮຽນທີ່ໄດ້ຮັບຜົນສຳເລັດດີ ແລະ ວາງແຜນກິດຈະກຳໃໝ່ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ ຂ້າພະເຈົ້າສາມາດບັນລຸຈຸດປະສົງໄດ້. ຂ້າພະເຈົ້າຍັງທົບທວນການຈັດກຸ່ມຕາມທີ່ຈຳເປັນອີກ.

ສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ, ຂະບວນການປະເມີນຜົນຈະບໍ່ສົມບູນໄດ້ໂດຍປາສະຈາກການນຳເອົາການປະກອບສ່ວນ ຂອງນັກຮຽນເຂົ້າມາຮ່ວມດ້ວຍ. ໃນຕອນທ້າຍຂອງແຕ່ລະພາກຮຽນ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະແຈກແບບສອບຖາມການປະເມີນຜົນດ້ວຍຕົນເອງ ແກ່ພວກເຂົາເພື່ອຕອບລວມທັງ ຈັດກອງປະຊຸມໃຫຍ່ແບບລາຍບຸກຄົນ ເພື່ອປະເມີນຜົນງານປະຈຳພາກຮຽນຮ່ວມກັນ, ເບິ່ງຄືນຈຸດປະສົງເປົ້າໝາຍ ແລະ ວາງອັນໃໝ່ສຳລັບພາກຮຽນຕໍ່ໄປ. ພວກສ່ວນດັ່ງກ່າວຂອງຂະບວນການປະເມີນຜົນມີຄວາມສຳຄັນຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າ ຍ້ອນວ່າມັນໃຫ້ໂອກາດແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ ເພື່ອຊ່ອຍນັກຮຽນໄດ້ຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບຕົວເຂົາເອງ ແລະ ຄວາມສາມາດຂອງຕົນເອງ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວກາຍເປັນພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງ ພື້ນຖານການຕັ້ງຈຸດປະສົງເປົ້າໝາຍໃໝ່ ສຳລັບ ພາກຮຽນຕໍ່ໄປ. ໃນໄລຍະຂອງການປະຊຸມ, ຂ້າພະເຈົ້າ ບອກໃຫ້ນັກຮຽນຖືແຟ້ມກິດຈະກຳມາ, ບັນທຶກ, ແຟ້ມບັນທຶກຜົນງານ ຫຼື ແຟ້ມການປະຊຸມສຳມະນາ ສຳລັບນັກຮຽນ ແລະ ໂຄງການອື່ນໆທີ່ເຂົາໄດ້ເຮັດໃນພາກຮຽນຜ່ານມາ.

ຕະຫຼອດໄລຍະຫຼາຍປີ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າແຕ່ລະຊັ້ນເລັກໆນ້ອຍໆຂອງຂໍ້ມູນ ທີ່ຄູສາມາດເກັບກຳ ໄດ້ກ່ຽວກັບເດັກໃນແຕ່ລະໄລຍະເວລາທີ່ແຕກຕ່າງກັນພາຍໃນປີຮຽນ ບໍ່ວ່າຈະໄດ້ມາໂດຍຜ່ານວິທີການແບບບໍ່ເປັນທາງການ ແລະ ເປັນທາງການ ຈະຕ້ອງເຮັດໃຫ້ເປັນຂໍ້ມູນທີ່ຖືກຕ້ອງເປັນປັດຈຸບັນກ່ອນທີ່ ໃຜຜູ້ໜຶ່ງຈະຕັດສິນໃຈ ທີ່ສຳຄັນກ່ຽວກັບຫຼັກສູດ. ຕົວຢ່າງ: ການໄດ້ຄະແນນດີ ໃນການເຮັດ ບົດເຝິກຫັດໄວຍະກອນ ບໍ່ໄດ້ຄຳປະກັນ ວ່າເດັກໄດ້ມີທັກສະກ່ຽວກັບສິ່ງນັ້ນແລ້ວ. ຈາກປະສົບການຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າ, ມີຫຼາຍຕົວຢ່າງ ໃຫ້ເຫັນຄືມີເດັກທີ່ສາມາດເຮັດບົດເຝິກຫັດກ່ຽວກັບໄວຍະກອນໄດ້ຮັບ ຄະແນນສູງສຸດ ແຕ່ບໍ່ອາດສາມາດທີ່ຈະນຳໃຊ້ແນວຄວາມຄິດດັ່ງກ່າວ

ໃນເວລາຂຽນບົດແຕ່ງເລື່ອງ. ເມື່ອເວລາມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນລະຫວ່າງເດັກ ໃນການເຮັດບົດ ເຝິກຫັດ ແລະ ໃນການແຕ່ງເລື່ອງ, ຂ້າພະເຈົ້າຄົ້ນພົບ ວ່າມັນຈະໄດ້ປະໂຫຍດ ຖ້າໃຫ້ໂອກາດ ເພີ່ມແກ່ເດັກ ໃນການແຕ່ງເລື່ອງເປັນກຸ່ມ ໂດຍມີຄູເປັນຜູ້ຄອຍ ໃຫ້ຄວາມຊ່ອຍເຫຼືອ. ການທຳ ເຊັ່ນນີ້ ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າສ້າງຕົວແບບ ຫຼື ອອກແບບ ການນຳໃຊ້ແນວຄວາມຄິດ ກ່ຽວກັບໄວ ຍະກອນສະເພາະ ເລື່ອງໃນລະຫວ່າງການຂຽນບົດແຕ່ງເລື່ອງ.

ໃນຖານະເປັນຄູ, ສິ່ງສຳຄັນສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າ ກໍຄື ຕ້ອງສະທ້ອນເຖິງຂໍ້ມູນໃໝ່ໆ ສະເໝີ ບໍ່ວ່າຈະເປັນ ຂໍ້ມູນໃດໆກໍຕາມທີ່ໄດ້ມາກ່ຽວກັບເດັກ ຫຼື ກຸ່ມເດັກໃດໜຶ່ງໃນເວລາທີ່ແນ່ນອນ ໃດໜຶ່ງ. ຂ້າພະເຈົ້າຈະພະຍາຍາມຢູ່ສະເໝີໃນການວິເຄາະການນຳໃຊ້ຂໍ້ມູນໃໝ່. ຕົວຢ່າງ: ຖ້າມີ ການທຳຜິດທີ່ເປັນຮູບແບບອັນໄດ້ຈາກການສັງເກດການອ່ານ ຫຼື ການແຕ່ງເລື່ອງ, ມັນສາມາດ ບອກເຕືອນວ່າເດັກ ຄົນດັ່ງກ່າວ ອາດຈະໄດ້ຮັບປະໂຫຍດຈາກການສຶດສອນຄືນໃໝ່ ກ່ຽວກັບ ແນວຄວາມຄິດສະເພາະ ໃດໜຶ່ງ ຫຼື ວ່າ ລາວອາດຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຊ່ອຍ ຕິດຕາມເບິ່ງກິດຈະກຳ ຕ່າງໆເພື່ອຮຽນຮູ້ ທັກສະສະເພາະ ໃດໜຶ່ງ. ທຸກໆຊັ້ນ ຂອງຂໍ້ມູນໃໝ່ຈະເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຄົ້ນຄິດ ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ຈະສາມາດຊ່ອຍຄວາມ ຕ້ອງການຂອງນັກຮຽນຂອງຕົນ ແລະ ຈະເຮັດຢ່າງໃດ ເພື່ອ ຈະສາມາດຊ່ອຍເຂົາໄດ້ດີທີ່ສຸດ.

6.4 ການສ່ອງແສງຄືນ ແລະ ການປະເມີນຜົນ

ການສະທ້ອນກັບ/ການສ່ອງແສງເປັນອົງປະກອບທີ່ສຳຄັນ ໃນການປະເມີນຜົນການຮຽນ ຮູ້. ກ່ອນຈະໃຫ້ການສ່ອງແສງກັນນັ້ນ, ສິ່ງສຳຄັນກໍຄືຕ້ອງມີຄວາມສຳພັນທີ່ໝັ້ນຄົງ, ປອດໄພ ແລະ ໄວ້ວາງໃຈກັນ ລະຫວ່າງ ຄູ ແລະ ເດັກ.

ເດັກໆຈະໄດ້ຮັບປະໂຫຍດຈາກການມີໂອກາດໃນການສ່ອງແສງກັນແບບທາງການ ໂດຍຜ່ານການຮຽນຮູ້ ແລະ ກິດຈະກຳຕ່າງໆໃນກຸ່ມ ແລະ ໃນຫ້ອງ. ເມື່ອເລື່ອງນີ້ດຳເນີນໄປດ້ວຍ ດີ, ກໍຈະມີການປ່ຽນຈາກການທີ່ຄູເປັນຜູ້ບອກນັກຮຽນ ວ່າເຂົາເຮັດຫຍັງຜິດ ມາເປັນນັກຮຽນເບິ່ງ ກັນເອງ ວ່າເຂົາຈຳເປັນຕ້ອງປັບປຸງອັນໃດ ແລ້ວກໍນຳ ບັນຫາ ໄປສົນທະນາອະພິປາຍກັບຄູ.

ການສ່ອງແສງ ຫຼື ສະທ້ອນກັບທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ ສະແດງໃຫ້ເຫັນ ຕົວຢ່າງ: “ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງ ບໍ່ປັບປຸງການສະກົດຄຳໃຫ້ຖືກຈັກເທື່ອ? ຍາມໃດເຈົ້າກໍເຮັດ/ເວົ້າຜິດຕະຫຼອດ.” ການສ່ອງແສງກັບ ໃນທາງທີ່ເປັນລົບ ຈະລົດຄວາມພາກພູມໃຈໃນຕົນເອງຂອງເດັກ ແລະ ກໍຈະບໍ່ນຳໄປສູ່ການຮຽນ ຮູ້ ທີ່ດີຂຶ້ນ.

ການສ່ອງແສງ / ການສະທ້ອນກັບທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ມີລັກສະນະສ້າງສັນສະແດງໃຫ້ເຫັນ ດັ່ງນີ້: “ສີທາ, ຄູມັກວິທີເລີ່ມບົດເລື່ອງຂອງເຈົ້າ ແລະ ຕອນລົງທ້າຍກໍໜ້າຕື່ນເຕັ້ນ. ຖ້າເຈົ້າໃຊ້ວັດ ຈະນາຈຸກົມ ເພື່ອກວດເບິ່ງບາງຄຳສັບທີ່ເຈົ້າໃຊ້ ມັນຈະຊ່ອຍເຈົ້າໃຫ້ສະກົດຄຳດີຂຶ້ນ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ ແນ່ໃຈກ່ຽວກັບອັກສອນຕົວທຳອິດກໍຂໍໃຫ້ຖາມທ້າວຈົວ.” ການສ່ອງແສງທີ່ເປັນທາງບວກຈະຮັບຮູ້ ເຖິງຈຸດເດັ່ນ, ລະບຸໃຫ້ເຫັນຈຸດອ່ອນ ແລະ ບອກໃຫ້ຮູ້/ເຫັນວິທີທີ່ຈະສາມາດປັບປຸງໃຫ້ດີຂຶ້ນ ໂດຍ ຜ່ານການໃຫ້ຄຳຄິດເຫັນ ຕິຊົມທີ່ມີລັກສະນະສ້າງສັນ.

ຄຸນລັກສະນະຂອງການສ່ອງແສງທີ່ມີປະສິດທິຜົນ

- ◆ ການສ່ອງແສງຈະມີປະສິດທິຜົນດີ ຖ້າມັນເນັ້ນໄປທີ່ກິດຈະກຳທີ່ເຮັດ ແລະ ໃຫ້ເຮັດສະໝໍ່າສະເໝີໃນຂະນະທີ່ເຫັນວ່າມັນຍັງສອດຄ່ອງ ແລະ ເໝາະສົມ.
- ◆ ການສ່ອງແສງຈະມີປະສິດທິຜົນດີທີ່ສຸດ ເມື່ອເວລາມີການຢືນຢັນວ່າເດັກພວມກ້າວໜ້າໄປເລື້ອຍໆ ແລະ ເມື່ອມັນມີການກະຕຸ້ນການແກ້ໄຂສິ່ງທີ່ເຮັດຜິດ ຫຼືກະຕຸ້ນໃຫ້ມີການປັບປຸງຜົນງານໃດໜຶ່ງ.
- ◆ ຂໍ້ສະເໜີແນະ ເພື່ອການປັບປຸງຄວນເຮັດໃນລັກສະນະ “ປະຖັບປະຄອງ” ນັ້ນໝາຍຄວາມ ວ່ານັກຮຽນຕ້ອງໄດ້ຮັບການຊ່ອຍເຫຼືອເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້ ໃນການນຳໃຊ້ຄວາມຮູ້ຂອງເຂົາ. ນັກຮຽນບໍ່ຄວນໄດ້ຮັບຄຳຕອບທີ່ສົມບູນ ໃນການແກ້ບັນຫາ ໂດຍທັນທີ ໃນຂະນະທີ່ເຂົາຍັງຄົດບໍ່ອອກ ຫຼື ພວມພົບຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກຢູ່. ພວກເຂົາຄວນໄດ້ຮັບການຊ່ອຍເຫຼືອ ເພື່ອຄົ້ນຄົດບັນ ຫາຕ່າງໆດ້ວຍຕົວເອງໃນລັກສະນະທີ່ເປັນໄປເທື່ອລະກ້າວ.
- ◆ ຄຸນນະພາບຂອງການສົນທະນາອະພິປາຍຢູ່ໃນການສ່ອງແສງຖືເປັນສິ່ງສຳຄັນ ແລະ ການວິໄຈສ່ວນຫຼາຍກໍຊີ້ບອກວ່າ ການສ່ອງແສງໃຫ້ຄຳເຫັນແບບປາກເປົ່າ ມີປະສິດທິຜົນດີກວ່າການສ່ອງແສງແບບຂຽນ.
- ◆ ນັກຮຽນຈຳເປັນຕ້ອງມີທັກສະເພື່ອຮ້ອງຂໍການຊ່ອຍເຫຼືອ ແລະ ຮູ້ສຶກສະບາຍເປັນກັນເອງ ໃນການກະທຳດັ່ງກ່າວໃນຫ້ອງຮຽນ.

ການປະເມີນຜົນຕົນເອງ

ເດັກໆຈຳເປັນຕ້ອງ:

- ◆ ສະທ້ອນພາບຄືນຕໍ່ກັບວຽກງານຂອງຕົນເອງ
- ◆ ໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນເພື່ອຍອມຮັບບັນຫາຕ່າງໆໂດຍປາສະຈາກຄວາມສ່ຽງຕໍ່ຄວາມພາກພູມໃຈໃນຕົນເອງ.
- ◆ ໄດ້ມີເວລາເພື່ອແກ້ໄຂໂຈດບັນຫາ.

ການປະເມີນຜົນຕົນເອງຈະເກີດຂຶ້ນໄດ້ທຸກເມື່ອ ເມື່ອນັກຮຽນຕ້ອງບັນຍາຍ ຫຼື ກ່າວເຖິງຄວາມຮູ້, ຄວາມສາມາດ ຫຼື ຄວາມກ້າວໜ້າຂອງຕົນເອງ. ການປະເມີນຜົນຕົນເອງຈະກໍ່ສ້າງຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມຮັກການຮຽນຮູ້. ນອກຈາກນີ້, ການປະເມີນຜົນຕົນເອງຍັງສາມາດທີ່ຈະເກີດໃນການສົນທະນາອະພິ ປາຍກັບເດັກໆ ຫຼືໃນໜັງສືຂ່າວປະຈຳວັນຂອງພວກເຂົາເອງ.

ທັນທີທີ່ເດັກສາມາດຂີດຂຽນ, ຄູ່ຄວນບອກໃຫ້ເຂົາລົງບັນທຶກປະສົບການ ໃນການຮຽນຮູ້ຂອງເຂົາ ໃນໜັງສືຂ່າວປະຈຳວັນ. ເມື່ອກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ ຫຼື ໜ່ວຍວິຊາຮຽນສຳເລັດສົມບູນແລ້ວ, ທ່ານສາ ມາດທີ່ຈະບອກນັກຮຽນແຕ່ລະຄົນສະທ້ອນພາບຄືນຄວາມກ້າວໜ້າຂອງເຂົາ.

6.5 ການປະເມີນທັກສະ ແລະ ທັດສະນະຄະຕິ

ມັນເປັນການຍາກທີ່ຈະປະເມີນຫຼາຍຈຸດປະສົງເປົ້າໝາຍໃນການສຶກສາ. ແນ່ນອນທັກສະ ແລະ ທັດສະນະຄະຕິເປັນພື້ນຖານຂອງການຮຽນຮູ້ຂອງເດັກ ແລະ ການພັດທະນາໃນອະນາຄົດຂອງ ເດັກ. ຍ້ອນແນວນັ້ນ, ພວກເຮົາຈຶ່ງສົມຄວນທີ່ຕ້ອງພະຍາຍາມປະເມີນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ເທົ່າທີ່ພວກເຮົາສາມາດເຮັດໄດ້. ຢູ່ຂ້າງລຸ່ມນີ້ ເປັນຕົວຢ່າງຂອງມາດຕະຖານທີ່ໃຊ້ເພື່ອປະເມີນ 4 ລະດັບຄວາມສຳເລັດຜົນ ດ້ານທັກສະ ແລະ ທັດສະນະຄະຕິ.

ທັກສະໂດຍທົ່ວໄປ: ການຮ່ວມມື. ການຮ່ວມມືໝາຍເຖິງຄວາມສາມາດ ໃນການຮຽນຮ່ວມກັບຜູ້ອື່ນ ແລະ ຍອມຮັບພາລະບົດບາດທີ່ຫຼາກຫຼາຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຟັງ, ການອະທິບາຍ, ການເຈລະຈາ ແລະ ການປະນີປະນອມ.

	ເດັກ ກ	ເດັກ ຂ
ລະດັບ 1: ສາມາດເຮັດວຽກຮ່ວມກັບຄູ່ຂອງຕົນໃນການປ່ຽນ ຜຽນກັນຟັງ, ເວົ້າ ແລະ ແລກປ່ຽນແນວຄວາມຄິດ ແລະ ຂັບພະຍາກອນ.		
ລະດັບ 2: ສາມາດຍອມຮັບ ແລະ ເຈລະຈາປະນີປະນອມ ຂໍ້ຄິດເຫັນ ແລະ ຂໍ້ວິພາກວິຈານ ທີ່ແຕກຕ່າງກັນ		
ລະດັບ 3: ສາມາດເຮັດວຽກໃນກຸ່ມແບບປະສົມປະສານ (ອາຍຸ/ຄວາມສາມາດ/ເພດທີ່ແຕກຕ່າງ)		
ລະດັບ 4: ສາມາດນຳພາກຸ່ມແບບປະສົມປະສານສາມາດໃຫ້ຂໍ້ສະເໜີແນະແນວທາງການແກ້ບັນຫາຕ່າງໆໂດຍໃຊ້ຍຸດທະສາດການຮ່ວມມື		

ທັດສະນະຄະຕິ: ຄວາມຮູ້ສຶກຮ່ວມ ຄືມີຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະນຶກເຖິງຄວາມຮູ້ສຶກ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງຄົນອື່ນ.

	ເດັກ ກ	ເດັກ ຂ
ລະດັບ 1: ສາມາດຍອມຮັບວ່າຂໍ້ຂັດແຍ່ງໃດໜຶ່ງອາດສາມາດມີຫຼາຍ ກວ່າໜຶ່ງດ້ານ ສາມາດທີ່ຈະແລກປ່ຽນ ແບ່ງປັນຄວາມຮູ້ສຶກ ແລະ ອະທິບາຍ ພຶດຕິກຳຕ່າງໆໄດ້		
ລະດັບ 2: ສາມາດພັນລະນາຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຕົວລະຄອນ ໃນເລື່ອງຕ່າງໆໄດ້ສາມາດຮູ້ ແລະ ໄດ້ວ່າເດັກ ຫຼືຜູ້ໃຫຍ່ຄົນອື່ນໆມີເຫດຜົນທີ່ຕ້ອງການ ຢາກໄດ້ບາງຢ່າງທີ່ແຕກຕ່າງຈາກທ່ານ		
ລະດັບ 3: ສາມາດອະທິບາຍໄດ້ວ່າ ຄົນເຮັດສິ່ງຕ່າງໆ ບໍ່ເໝືອນກັນ ຍ້ອນມີພື້ນຖານພູມຫຼັງ ແລະ ສະຖານະພາບ ແຕກຕ່າງກັນ ສາມາດ ທີ່ຈະທົນ ກັບການໃຊ້ຄຳຄູກູກູໝິ່ນໃນໂຮງຮຽນບົນ ພື້ນຖານຂອງເພດ, ຄວາມພິການ, ເຊື້ອຊາດ ຫຼືຄວາມທຸກຍາກ		

ລະດັບ4: ສາມາດທີ່ຈະທົນຕໍ່ຄຳກ່າວແບບເດີມໆຕະຫຼອດ ກ່ຽວກັບ ຄົນທີ່ແຕກຕ່າງຈາກຕົນເອງ		

ບັນດາກິດຈະກຳທີ່ມັກຖືກນຳໃຊ້ໃນການປະເມີນຜົນແບບຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ແບບຕົວຈິງຈະປະກອບດ້ວຍທັງການປະເມີນຜົນການປະຕິບັດການຮຽນຮູ້ ແລະ ຜະລິດຜົນຂອງນັກຮຽນ. ການປະເມີນການປະຕິບັດການຮຽນຮູ້ອາດຈະປະກອບດ້ວຍ: ການຄົ້ນຄວ້າສຳຫຼວດວິທະຍາສາດ; ການແກ້ໄຈດາວຄະນິດສາດ ໂດຍນຳໃຊ້ວັດຖຸຕົວຈິງ; ການສະແດງຟ້ອນ; ການສະແດງບົດບາດສົມມຸດກັບອີກໜຶ່ງ ຫຼື ສອງຄົນ; ການອ່ານບົດລະຄອນ; ເກມສົ່ງບານ ; ແລະ ອື່ນໆ.

ຜະລິດຜົນທີ່ສາມາດປະເມີນໄດ້ອາດປະກອບດ້ວຍ: ການວາດ ຫຼື ແຕ້ມ; ແບບຈຳລອງທີ່ກ່ຽວ ຂ້ອງກັບປະກົດການວິທະຍາສາດ; ບົດຂຽນ/ບົດຄວາມ ຫຼື ບົດລາຍງານ; ຫຼື ບົດເພງທີ່ຂຽນ ແລະ ແຕ່ງໂດຍເດັກ.

6.6 ຂໍ້ຜິດພາດທີ່ອາດສາມາດເກີດຂຶ້ນກັບການປະເມີນຜົນ

ຜົນໄດ້ຮັບອັນສຸດທ້າຍສຳລັບນັກຮຽນຄວນຈະພົວພັນກັບສິ່ງທີ່ເຂົາສາມາດເຮັດໄດ້ໃນເມື່ອກ່ອນ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຂົາເຮັດໄດ້ໃນ ປັດຈຸບັນ. ບໍ່ຄວນຈະໄປກ່ຽວຂ້ອງກັບແຕ່ສະເພາະບົດກວດກາສອບເສັງມາດຕະຖານ ໃນໄລຍະເວລາທ້າຍປີ. ເດັກທີ່ຢູ່ໃນກຸ່ມ ຫຼື ຫ້ອງຮຽນບົດຽວກັນອາດຈະມີຄວາມແຕກຕ່າງ

ກັນຢ່າງນ້ອຍ ສາມປີໃນເລື່ອງຂອງຄວາມສາມາດທົ່ວໄປ ລະຫວ່າງພວກເຂົາ, ແລະ ຖ້າເປັນວິຊາຄະນິດສາດ ອາດຈະມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນໄດ້ເຖິງເຈັດປີ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ການສົມທຽບເດັກໂດຍໃຊ້ ການກວດກາ ສອບເສັງມາດຕະຖານອັນດຽວຈະບໍ່ຍຸຕິທຳຕໍ່ເດັກຈຳນວນຫຼາຍຄົນ.

ຄູ, ພໍ່ແມ່ ຫຼື ຜູ້ປົກຄອງບໍ່ຄວນຈະເຫັນຫຼືຄິດວ່າການກວດກາສອບເສັງທ້າຍປີ ເປັນການປະເມີນຜົນ ທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດເພາະເດັກມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງ. ໜຶ່ງໃນແຫຼ່ງສາເຫດທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດຂອງຄວາມ ພາກພູມໃຈໃນຕົນເອງຕໍ່ໃນເດັກແມ່ນການນຳໃຊ້ການປຽບທຽບ ໂດຍສະເພາະໃນໂຮງຮຽນ. ການກວດກາສອບເສັງທ້າຍປີຄວນເປັນພຽງແຕ່ໜຶ່ງອົງປະກອບຂອງການປະເມີນຜົນຄວາມກ້າວໜ້າຂອງເດັກທຸກຮອບ ແລະ ຄົບຊຸດທັງໝົດ. ການປະເມີນດັ່ງກ່າວມີຈຸດໝາຍແນໃສ່ການຍົກລະດັບຄວາມຮັບຮູ້ຂອງຄູ, ເດັກ ແລະ ພໍ່ແມ່ຫຼືຜູ້ປົກຄອງກ່ຽວກັບຄວາມສາມາດຂອງເດັກ. ນອກນີ້ຍັງຄວນໃຊ້ ເພື່ອພັດທະນາຍຸດທະສາດ ສຳລັບຄວາມກ້າວໜ້າໃນອະນາຄົດ. ພວກເຮົາບໍ່ຄວນເນັ້ນໃສ່ຈຸດບົກຜ່ອງ ຫຼື ຈຸດອ່ອນຂອງເດັກ. ດີແທ້ຄວນຈະສະຫຼອງສິ່ງທີ່ເດັກເຮັດໄດ້ ສຳເລັດຜົນ ແລະ ຕັດສິນໃຈນຳກັນວ່າ ເຮົາຈະສາມາດຊ່ອຍເຂົາຮຽນຮູ້ໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນຄືແນວໃດ.

ການປະເມີນຜົນແບບຕົວຈິງ ແລະ ແບບຕໍ່ເນື່ອງສາມາດທີ່ຈະກຳນົດ/ລະບຸສິ່ງທີ່ນັກຮຽນພວມຮຽນຮູ້ຢູ່ລວມທັງບາງເຫດຜົນວ່າເປັນຫຍັງເດັກຈຶ່ງບໍ່ຢາກຮຽນ(ບາງຄັ້ງກໍພັນລະນາໃນແບບ“ການຊະງັກ ການຮຽນຮູ້”). ບາງເຫດຜົນເຫຼົ່ານີ້ປະກອບມີສິ່ງ ດັ່ງລຸ່ມນີ້:

- ◆ ເດັກບໍ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ທັກສະເພື່ອຈະປະຕິບັດກິດຈະກຳ. ຫຼາຍໆກິດຈະກຳຈະມີລັກສະນະຕໍ່ເນື່ອງ ໂດຍສະເພາະໃນວິຊາຄະນິດສາດ ແລະ ພາສາ. ເດັກຈຳເປັນຕ້ອງຮຽນຮູ້ທັກສະໜຶ່ງກ່ອນ ເຊັ່ນ - ການນັບເຖິງ 10 ກ່ອນທີ່ຈະສາມາດຮຽນລົບຈຳນວນໄດ້
- ◆ ວິທີສົດສອນບໍ່ແມ່ນວິທີທີ່ຖືກຕ້ອງສອດຄ່ອງສຳລັບເດັກ.
- ◆ ເດັກອາດຈຳເປັນຕ້ອງການເວລາເພີ່ມເຕີມເພື່ອເຝິກປະຕິບັດສິ່ງທີ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ມາ.
- ◆ ເດັກພວມທໍລະມານຈາກການຫົວເຂົ້າ ຫຼື ຂາດສານອາຫານ.
- ◆ ເດັກມີບັນຫາຕ່າງໆດ້ານອາລົມ/ຈິດໃຈ ຫຼື ດ້ານຮ່າງກາຍທີ່ເປັນຕົ້ນເຫດຂອງຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນການຮຽນຮູ້.

ຖ້າເດັກຄົນໃດຄົນໜຶ່ງພວມມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ, ການປະເມີນຜົນແບບຕໍ່ເນື່ອງ ໂດຍໃຊ້ວິທີການແບບຕົວຈິງ ອາດຈະສະແດງໃຫ້ເຫັນສິ່ງຫຍຸ້ງຍາກເຫລົ່ານີ້, ນັ້ນຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ໃຫ້ການຊ່ອຍເຫຼືອແກ້ໄຂເດັກທີ່ພົບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ. ພວກເຮົາຄວນເຂົ້າໃຈວ່າ ເດັກທຸກຄົນບໍ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ ໃນແນວທາງດຽວກັນ ແລະ ຈັ່ງຫວະຄວາມໄວໃນການຮຽນຮູ້ກໍບໍ່ເໝືອນກັນ. ເດັກບາງຄົນອາດຈະເຄີຍຂາດໂຮງຮຽນຖືກກັບລຳດັບຕອນສຳຄັນຂອງຄວາມຕໍ່ເນື່ອງໃນການຮຽນຮູ້, ການສົດສອນເພີ່ມທຳນຳໃຊ້ ໃນເວລາເໝາະສົມສາມາດຊ່ອຍໃຫ້ແນວທາງເດັກທີ່ພວມຫຼ້າຫຼັງໝູ່ ເພື່ອຮຽນຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະ. “ຄູ່ຮ່ວມຮຽນ”, ອາດສາມາດຂໍໃຫ້ຜູ້ທີ່ຮຽນຮູ້ທັກສະໄດ້ດີ ໃນລະດັບມາດຕະຖານຊ່ອຍ ຜູ້ທີ່ຂາດໂຮງຮຽນ ຫຼື ຜູ້ທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ຫຼາຍຂຶ້ນ.

ກິດຈະກຳສະທ້ອນພາບ: ການປະເມີນຄວາມກ້າວໜ້າ

ໃຫ້ທ່ານຄົ້ນຄິດກ່ຽວກັບພາກຮຽນທີ່ຜ່ານມາ. ໃຫ້ຄິດເຖິງວິຊາຮຽນວິຊາໜຶ່ງ ເຊັ່ນ ຄະນິດສາດ ຫຼື ວິທະຍາສາດ. ທ່ານໄດ້ປະເມີນຄວາມກ້າວໜ້າເດັກແນວໃດ? ໂດຍຜ່ານການສັງເກດ, ກວດກາປະຈຳ ອາທິດ, ຜະລິດສິ່ງໃດໜຶ່ງ, ແຟ້ມບັນທຶກຜົນງານ, ການສອບເສັງທ້າຍພາກຮຽນ ແລະ ອື່ນໆ?

ທ່ານຈະລາຍງານໃຫ້ພໍ່ແມ່ ຫຼື ຜູ້ປົກຄອງເດັກຢ່າງໃດ? ໂດຍຜ່ານການສົນທະນາແບບບໍ່ເປັນ ທາງການ, ບົດລາຍງານ ຫຼື ໃນກອງປະຊຸມພົບປະລະຫວ່າງຄູ - ພໍ່ແມ່ນັກຮຽນ ?

ຈາກຄວາມຮັບຮູ້ທີ່ດີສູ່ການກະທຳ. ມາຕອນນີ້ ຖືວ່າທ່ານໄດ້ຮັບຮູ້ດີຂຶ້ນຄຸນຄ່າຂອງການປະເມີນຜົນແບບຕໍ່ເນື່ອງ, ຈະມີປະຕິບັດການອັນໃດແດ່ທີ່ທ່ານສາມາດທີ່ຈະເຮັດ ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຮູບພາບທີ່ດີຂຶ້ນກ່ຽວກັບຈຸດແຂງ ແລະ ຈຸດອ່ອນຂອງເດັກ? ທ່ານສາມາດສ້າງຕັ້ງການປະເມີນຜົນຈາກແຟ້ມບັນທຶກຜົນງານທີ່ໂຮງຮຽນຂອງທ່ານ ຫຼື ຢ່າງໜ້ອຍໃນຫ້ອງຮຽນຂອງທ່ານໄດ້ບໍ່? ໃຫ້ພະຍາຍາມສ້າງແຜນປະເມີນຜົນໝົດທັງປີ. ໃຫ້ພະຍາຍາມຄົ້ນຄິດແນວທາງຕ່າງໆທີ່ອາດສາມາດຄຸ້ມຄອງໄດ້ໃນສະພາບແວດລ້ອມຕົວຈິງຂອງທ່ານ, ກະລຸນາໃຫ້ພາບເຕັມໆ ກ່ຽວກັບ ຄວາມກ້າວໜ້າຂອງເດັກໃນໄລຍະເວລາຕະຫຼອດປີ. ຕ້ອງຈື່ຈຳໄວ້ວ່າ ການປະເມີນຜົນຄວນຖືກບັນຈຸເຂົ້າໃນການວາງແຜນການ ສອນຫົວຂໍ້ ຫຼື ບົດຮຽນຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນ.

	ການສັງເກດ	ການປະຕິບັດ ການຮຽນຮູ້	ແຟັມບັນທຶກ ຜົນງານ	ການກວດກາ ແບບວິນິໄສ	ອື່ນໆ?
ປະຈຳວັນ					
ປະຈຳອາທິດ					
ປະຈຳພາກຮຽນ					
ປະຈຳປີ					

6.7 ການປະເມີນຜົນການຮຽນການສອນຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນມີນັກຮຽນຫລາຍຄົນ

ບົດບາດຂອງການສ່ອງແສງຄົນ.

ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກອັນໃຫຍ່ຫລວງ ໃນການສິດສອນຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍນັ້ນ ແມ່ນການຊອກຫາວິທີການ ເພື່ອໃຫ້ຄວາມເຫັນຢ້ອນກັບແກ່ນັກຮຽນ ແລະ ຮັບຄວາມເຫັນຢ້ອນກັບ ຈາກນັກຮຽນ. ຄວາມເຫັນຢ້ອນກັບ ຊ່ວຍໃຫ້ນັກຮຽນເຫັນວ່າ ເຂົາເຈົ້າເຮັດໄດ້ດີແນວໃດ ແລະ ເຂົາເຈົ້າ ເຂົ້າໃຈບົດຮຽນທີ່ທ່ານສອນແນວໃດ. ຜົນສຸດທ້າຍ, ຖ້າທ່ານໃຫ້ຄວາມເຫັນຢ້ອນກັບແກ່ເຂົາເຈົ້າຫຼາຍເທົ່າໃດ ກໍຍິ່ງເປັນການດີໃຫ້ແກ່ເຂົາ, ເພາະວ່າ ມັນຈະບໍ່ພຽງແຕ່ຊ່ວຍເຂົາເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍິ່ງເປັນການຊ່ວຍເຫຼືອທ່ານເອງອີກ. ຕົວຢ່າງ ຖາມນັກຮຽນ ກ່ຽວກັບ ສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າຄິດກ່ຽວກັບ ຄວາມໄວຂອງ ການບັນລະຍາຍ ແລະ ເຮັດກິດຈະກຳ: ທ່ານເຮັດໄປໄວໂພດບໍ່? ການບັນລະຍາຍ ມີການກ່ຽວພັນ ກັບ ກິດຈະກຳຫຼັກແນວໃດ, ລວມທັງ ການອ່ານອັນໃດອັນໜຶ່ງ? ນັກຮຽນເຂົ້າໃຈຕົວຢ່າງ ຂອງທ່ານ ແລະ ເຂົາເຈົ້ານຳໃຊ້ ເພື່ອອະທິບາຍຈຸດທີ່ສຳຄັນແນວໃດ? ນອກຈາກເວົ້າກັບນັກຮຽນແລ້ວການເຮັດບົດເຝິກ ຫັດຂຽນຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນ ແລະ ກິດຈະກຳເປັນກຸ່ມ ຄືດັ່ງ ໄດ້ພັນລະນາຢູ່ໃນພາກທີ່ຜ່ານມາ, ກໍສາມາດ ສະໜອງຂໍ້ມູນຂ່າວສານເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ເຊັ່ນດຽວກັນ.

ການມອບໝາຍວຽກງານໃຫ້ນັກຮຽນເຮັດ.

ວຽກງານທີ່ມອບໝາຍໃຫ້ນັກຮຽນນັ້ນ ເປັນພາຫະນະໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນ ທີ່ຊ່ວຍນັກຮຽນໃຫ້ຮຽນໄດ້ສຶກສາເອົາແນວຄວາມຄິດທີ່ສຳຄັນ. ພ້ອມກັນນັ້ນ ມັນຍິ່ງເປັນພາຫະນະເພື່ອວັດຜົນສຳເລັດໃນການຮຽນຂອງເຂົາ ຊຶ່ງພວກເຮົາສາມາດໃຫ້ຄວາມເຫັນຢ້ອນກັບແບບສ້າງສັນ. ໃນເວລາທີ່ມີນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນນັ້ນ ມັນສາມາດສ້າງຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ໃນການທົບທວນບົດຮຽນ, ໂຄງການ ຫຼື ການສອບເສັງ, ທ່ານບໍ່ຄວນຢັບຢ້ຽມໃນການມອບວຽກອັນເໝາະສົມ ໃຫ້ນັກຮຽນ, ໂດຍສະເພາະ ວຽກງານ ການຂຽນ. ສິ່ງທີ່ໄດ້ຂຽນໄວ້ຢູ່ໃນລຸ່ມນີ້ ແມ່ນຂໍ້ສະເຫນີຈຳນວນໜຶ່ງສຳລັບ ເຮັດໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າການມອບໝາຍວຽກຂອງ ທ່ານ ມີຄວາມໝາຍສຳລັບທ່ານ ແລະ ສຳລັບນັກຮຽນ.

ໃຫ້ຄັດເລືອກວຽກມອບໝາຍທີ່ສອດຄ່ອງກັບຈຸດປະສົງ ແລະ ຜົນໄດ້ຮັບຂອງການຮຽນ.

ວຽກງານ ທີ່ມອບໝາຍໃຫ້ ເປັນພາກສ່ວນໜຶ່ງສໍາຄັນຂອງການວາງແຜນ ແລະ ການຮຳຮຽນ, ພິເສດແມ່ນຢູ່ ໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍ ບ່ອນທີ່ມີຄວາມຈຳເປັນເພື່ອຕິດຕາມການ ຮຽນຂອງນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍ. ໃນເວລາທີ່ທ່ານອອກແບບບົດສອນ, ໃຫ້ນຳເອົາວິທີການສອນ ແບບເອົາເດັກເປັນໃຈກາງ ໂດຍເລັ່ງໃສ່ສິ່ງທີ່ນັກຮຽນຂອງທ່ານຈະເຮັດ ເພື່ອບັນລຸຈຸດປະສົງຂອງ ການຮຽນ ແລະ ຜົນໄດ້ຮັບຂອງ ການຮຽນຕາມຄວາມຕ້ອງການ. ຄຳຖາມທີ່ສໍາຄັນ ເພື່ອຖາມຕົວ ທ່ານເອງມີ: ວຽກທີ່ທ່ານມອບໝາຍ ໃຫ້ນັ້ນເໝາະສົມກັບປະເພດຂອງການຮຽນ ທີ່ຕົນເອງຕ້ອງ ການຈະສອນນັກຮຽນ ຫຼື ບໍ່? ວຽກທີ່ມອບ ໝາຍໃຫ້ນັ້ນເໝາະສົມກັບຮູບແບບຕ່າງໆ ຂອງການ ຮຽນທີ່ນັກຮຽນ ເຊື່ອໝັ້ນໄດ້ບໍ່? ວຽກທີ່ມອບໝາຍນີ້ ຊ່ວຍໃຫ້ນັກຮຽນເຂົ້າໃຈແນວຄິດທີ່ສໍາຄັນ ຫຼື ຮຽນຮູ້ຂໍ້ມູນທີ່ສໍາຄັນໄດ້ບໍ່? ມັນຈະຊ່ວຍນັກຮຽນ ເພື່ອບັນລຸ ຜົນໄດ້ຮັບຂອງການຮຽນ ທີ່ດີໄດ້ບໍ່?

ອອກແບບວຽກງານທີ່ມອບໝາຍໃຫ້ເພື່ອເປັນການວັດຜົນ ວ່ານັກຮຽນໄດ້ຮຽນຮູ້ສິ່ງທີ່ ທ່ານ ສິດສອນ. ຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍ, ຄູສອນເນັ້ນໜັກ ກ່ຽວກັບການໄດ້ຄຳຕອບ ທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງບັນຫາ, ເຮັດການວັດຜົນໂດຍໃຊ້ຄຳຖາມປິດແບບຕອບ ຖືກ-ຜິດ ຫຼື ຄຳຖາມແບບ ຫຼາຍທາງເລືອກ (ແບບປາລະໄນ) ຊຶ່ງເປັນການງ່າຍ ແລະ ໄວໃນການກວດໃຫ້ຄະແນນ. ເຖິງຢ່າງ ໃດກໍດີ, ຜົນໄດ້ຮັບຂອງການຮຽນຂອງນັກຮຽນ ຄວນກວມເອົາການພັດທະນາຄວາມສາມາດ ເພື່ອອະທິບາຍຂະບວນ ການທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ແກ້ໄຂບັນຫາ “ແນວໃດ” ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ໃຫ້ຄຳຕອບ ເທົ່ານັ້ນ. ຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ມີ ນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍສາມາດເຮັດໄດ້ຫຼາຍວິທີ ເຊັ່ນ ບອກໃຫ້ນັກ ຮຽນນຳເອົາບັນຫາທີ່ໄດ້ເອົາໃຫ້ເຮັດວຽກບ້ານ ທີ່ໄດ້ແກ້ໄຂແລ້ວນັ້ນມາສະແດງໃຫ້ເບິ່ງ ແລະ ເລືອກເພິ່ນເອົາຕົວຢ່າງທີ່ດີ ເພື່ອສະແດງ ໃຫ້ທຸກຄົນໃນຫ້ອງເຫັນນຳ. ໃນເວລາສິດສອນ ທ່ານອາດຖາມອາສາສະໝັກ ເພື່ອອະທິບາຍຂະບວນການແກ້ໄຂບັນຫາ ໃຫ້ທຸກຄົນໃນຫ້ອງຮຽນ ຟັງ. ທ່ານສາມາດເອົາບັນຫາ ໃຫ້ນັກຮຽນຂອງທ່ານ ແລະ ບອກໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມເພື່ອ ສົນທະນາກ່ຽວກັບບັນຫານັ້ນ ວ່າມັນຈະສາມາດແກ້ໄຂໄດ້ແນວ ໃດ.

ໃຫ້ຈື່ຈຳໄວ້ວ່າ: ມີນັກຮຽນຫຼາຍຄົນສາມາດແກ້ໄຂບັນຫາໄດ້, ແຕ່ວ່າ ທ່ານຄວນ ໃຫ້ເຂົາ ເຈົ້າ ຮູ້ຈັກວ່າ ເປັນຫຍັງເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຄຳຕອບສະເພາະໃດໜຶ່ງ, ບໍ່ແມ່ນແຕ່ພຽງວ່າແນວໃດ. ນີ້ມັນ ແມ່ນການ ພິສູດອັນຖືກຕ້ອງ ຂອງການຮຽນວິຊາໃດວິຊາໜຶ່ງ.

ໃຫ້ຂໍ້ແນະນຳອັນຈະແຈ້ງສຳລັບວຽກງານທີ່ມອບໝາຍໃຫ້. ໃນເວລາທີ່ທ່ານເປັນນັກຮຽນ, ທ່ານ ເຄີຍເວົ້າກັບຕົວເອງບໍ່ວ່າ “ຂ້ອຍບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງທີ່ຄູຕ້ອງການຢາກເຮັດ ໃນວຽກທີ່ຄູໄດ້ມອບໝາຍ ໃຫ້?” ຂ້ອຍຄິດວ່ານັກຮຽນຫຼາຍຄົນກໍມີຄືກັນນີ້. ສະນັ້ນ ເພື່ອຢາກໃຫ້ໄດ້ຂໍ້ມູນຢ້ອນກັບທີ່ດີ, ພວກເຮົາຕ້ອງກຳນົດວຽກທີ່ພວກເຮົາເອົາໃຫ້ນັກຮຽນຢ່າງຈະແຈ້ງ ເພື່ອພວກເຮົາຈະຮູ້ວ່າອັນໃດ ຄືຄາດໝາຍທີ່ຢາກໄດ້ຈາກເຂົາເຈົ້າ. ຄູສອນຈຳນວນໜຶ່ງມອບວຽກງານແບບປາກເປົ່າໃຫ້ນັກຮຽນ ໃນຕອນທ້າຍຂອງມື້ຮຽນໃຫ້ເປັນວຽກບ້ານ. ແຕ່ໂຊກບໍ່ດີ ບໍ່ແມ່ນນັກຮຽນທັງໝົດໃນຫ້ອງໄດ້ຍິນ

ຫຼືໄດ້ຍິນໝົດທຸກຢ່າງ ກ່ຽວກັບວຽກງານທີ່ຄຸ້ມອບໃຫ້ ຫຼື ວ່າເຂົາເຈົ້າອາດບໍ່ມີເວລາ ເພື່ອຈົດກ່າຍ ໃສ່ປຶ້ມຂຽນ. ຈະເປັນວຽກທີ່ມອບໃຫ້ເຮັດໃນຫ້ອງ ຫຼື ເປັນວຽກບ້ານກໍດີ ຍຸດທະສາດທີ່ດີທີ່ສຸດ ແມ່ນເອົາເຈ້ຍຫົວຂໍ້ວຽກໃຫ້ ຫຼື ອາດເປັນເຈ້ຍຄູ່ມືໃຫ້ ບໍ່ຄວນຂຽນໃສ່ກະດານດຳ (ເນື່ອງຈາກວ່າ ມັນສາມາດລືບອອກໄດ້ໄວ). ອີກດ້ານໜຶ່ງ, ແຜ່ນເຈ້ຍນັ້ນຈະຊ່ວຍນັກຮຽນ. ເນື່ອງຈາກວ່າເຂົາ ເຈົ້າຮູ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງວ່າຄວນເຮັດອັນໃດ ເມື່ອເວລາເຂົາກັບໄປເຮືອນ ຫຼື ໃນເວລາຮຽນຢູ່ໃນຫ້ອງ ຮຽນ ພ້ອມນັ້ນ ມັນກໍສາມາດຊ່ວຍເຫຼືອທ່ານໄດ້ເຊັ່ນດຽວກັນ. ມັນຈະບັງຄັບໃຫ້ທ່ານຄົ້ນຄິດແຕ່ ລະແງ່ ແຕ່ລະມຸມຂອງການມອບວຽກໃຫ້ນັກຮຽນ ກ່ອນທ່ານຈະແລກປ່ຽນ ສິ່ງດັ່ງກ່າວກັບເຂົາ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ຈະເຮັດໃຫ້ທ່ານ ອອກແບບວຽກທີ່ມອບໝາຍໃຫ້ ທີ່ຈະວັດແທກຄວາມຮູ້ ແລະ ຫັດສະ ນະທີ່ທ່ານຕ້ອງການວັດແທກ. ໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າ ທ່ານໄດ້ສົນທະນາເລື່ອງເຈ້ຍວຽກນັ້ນຮ່ວມກັບ ນັກ ຮຽນ. ອັນນີ້ ແມ່ນໄດ້ໃຊ້ເວລາ ເນື່ອງຈາກວ່າມັນຈະຫລີກລ້ຽງຄວາມສັບສົນ ແລະ ຄວາມຕຶງຄຽດ ຂອງນັກຮຽນ. ຄຳຖາມທີ່ນັກຮຽນຕັ້ງຂຶ້ນໃນເວລາສົນທະນາກ່ຽວກັບວຽກທີ່ມອບໝາຍ ໃຫ້ນັ້ນຈະ ຊ່ວຍເຂົາເຈົ້າໃນການເລີ່ມຕົ້ນຈັດຂອບເຂດວຽກງານໄດ້. ທ່ານສາມາດນຳໃຊ້ເວລານີ້ ເພື່ອຄາດ ຄະເນບັນ ຫາ ແລະ ວິທີທາງ ເພື່ອຫຼີກລຽງບັນຫານັ້ນໄປພ້ອມໆກັນ.

ໃຫ້ໂອກາດແກ່ນັກຮຽນເພື່ອໃຫ້ເຂົາເຈົ້າໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້. ການໃຫ້ ໂອກາດແກ່ນັກຮຽນຫຼາຍໆຢ່າງ ເພື່ອໃຫ້ເຂົາເຈົ້າໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນ ສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮຽນມາຈະ ເຮັດໃຫ້ທ່ານໄດ້ເຫັນມະໂນພາບ ຂອງຜົນສຳເລັດຂອງການຮູ້ຮຽນ ທີ່ຊັດເຈນກວ່າເກົ່າ ແລະ ເປັນພື້ນຖານສຳລັບການໃຫ້ຂໍ້ມູນຢ້ອນກັບ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ, ມັນກໍມີຄວາມສຳຄັນ ທີ່ນຳໃຊ້ວິທີ ການຫຼາຍໆແບບ ເຊັ່ນ ໃຫ້ນັກຮຽນເຮັດໂຄງການ, ນຳສະເໜີເປັນກຸ່ມ, ເຮັດກວດກາໃສ່ເຈ້ຍ, ການສອບເສັງ ແລະການມອບໃຫ້ເຮັດວຽກແບບຕ່າງໆ ທີ່ມີສາຍກ່ຽວພັນຢ່າງໃກ້ຊິດກັບຜົນໄດ້ ຮັບຂອງນັກຮຽນ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ການວິໄຈໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າ ນັກຮຽນມີຄວາມກະຕຸ້ນຢາກຮຽນ ຢ້ອນການສົ່ງຂ່າວຢ້ອນກັບຢ່າງສ້າງສັນ ແລະ ໃຫ້ເຫັນຫຼັກຖານຂອງຄວາມຄົບຖ້ວນຂອງການຮຽນ ຂອງເຂົາເຈົ້າ. ນັກຮຽນຕ້ອງການຢາກຮູ້ວ່າ ເຂົາເຈົ້າເຮັດອັນໃດໄດ້ດີ ແລະ ພ້ອມກັນນັ້ນ ກໍຢາກຮູ້ ວ່າ ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງການປັບປຸງອັນໃດ. ມັນມີຄວາມສຳຄັນທີ່ຕ້ອງສັນລະເສີມຈຸດແຂງຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ຊີ້ໃຫ້ເຫັນຢ່າງສ້າງສັນ ແລະ ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້ ກ່ຽວກັບ ຈຸດອ່ອນຂອງ ເຂົາເຈົ້າ.

ຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍ, ມັນມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຫຼາຍທີ່ຈະໃຫ້ການ ສົ່ງຂ່າວຢ້ອນກັບແກ່ນັກຮຽນເປັນລາຍບຸກຄົນ. ເພື່ອກຳນົດວ່ານັກຮຽນຜູ້ໃດຕ້ອງການ ການສົ່ງ ຂ່າວເປັນລັກສະນະສ່ວນຕົວ ແລະ ເພື່ອຄຸ້ມຄອງວຽກງານທີ່ຂຽນໃສ່ເຈ້ຍຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກ ຮຽນຈຳນວນຫຼາຍ, ມີຄູ່ຫຼາຍຄົນນຳໃຊ້ວິທີ “ເຮັດແຟ້ມສະສົມຜົນງານ”. ແຟ້ມສະສົມຜົນງານ ເຮັດດ້ວຍເຈ້ຍແຂງ ເຊັ່ນ ເຈ້ຍສີນຳຕານທີ່ໃຊ້ເຮັດຂອງຈົດໝາຍ, ສາມາດບັນຈຸບັນດາ ຕົວຢ່າງ ຂອງວຽກນັກຮຽນທີ່ໄດ້ມອບໝາຍ ໃຫ້ເຊັ່ນບົດຂຽນສັ້ນໆ, ນິທານ, ບົດລາຍງານ, ບົດປະກອບ ຕົວຢ່າງ, ຮູບພາບ, ແຜນທີ່ ແລະ ແຜນວາດ ກໍຄືເຈ້ຍບົດຝັກຫັດຄະນິດສາດ, ວຽກງານມອບໝາຍ

ອື່ນໆ ແລະ ເສັ້ນກຣາຟິກ. ວຽກງານກິດຈະກຳ ນອກຫຼັກສູດຂອງນັກຮຽນ ກໍສາມາດເຮັດການບັນທຶກເຊັ່ນດຽວກັນ ເຊັ່ນ ຄວາມຮັບຜິດຊອບກິດຈະກຳ ຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນ. ເອກະສານຕ່າງໆ ຢູ່ໃນແຟັມສະສົມຜົນງານໄດ້ຖືກຈັດຢູ່ໃນລະດັບກ່ອນ ແລະ ຫຼັງ, ໂດຍຂຽນວັນທີ ແລະ ເນື້ອເລື່ອງທີ່ໄດ້ຜະລິດໃສ່ລາຍງານແຕ່ລະອັນ, ຕົວຢ່າງ ບໍລິບົດອາດເປັນ *“ແຜ່ນເຈ້ຍຂຽນທີ່ບໍ່ເປັນປະໂຫຍດ. ມີພຽງແຕ່ຫົວຂໍ້ ແລະ ຄຳສັບພື້ນຖານຈຳນວນໜຶ່ງ. ໃຫ້ເວລາ ສາມສິບນາທີເພື່ອເຮັດວຽກນີ້”*. ດັ່ງນັ້ນ ແຟັມສະສົມເອກະສານ ຈຶ່ງເປັນການບັນທຶກຂະບວນການ ການຮຳຮຽນຂອງນັກຮຽນເປັນສິ່ງທີ່ນັກຮຽນໄດ້ຮຽນຮູ້ ແລະ ເຂົາເຈົ້າຮຽນຮູ້ໄດ້ແນວໃດ. ມັນຊຸກຍູ້ ໄດ້ໃຫ້ນັກຮຽນໄດ້ຮັບຜົນສຳເລັດຫຼາຍກວ່າທີ່ຈະຫລົ້ມເຫຼວໃນການຮຽນ. ອີກເທື່ອໜຶ່ງ ແຟັມສະສົມຜົນງານແມ່ນໄດ້ຖືກຈັດສັນ, ທ່ານ ແລະ ນັກຮຽນສາມາດປະເມີນຜົນ ຜົນສຳເລັດຂອງການຮຽນຂອງພວກນັກຮຽນ. ຢ່າງໜ້ອຍໃນທຸກໆພາກຮຽນ ຫຼື ທຸກໆຫົກເດືອນ ຄວນເຮັດການທົບທວນວຽກງານ ທັງໝົດສອງຄັ້ງ ເພື່ອກຳນົດວ່າແມ່ນ ນັກຮຽນຜູ້ໃດທີ່ຕ້ອງການຄວາມເອົາໃຈໃສ່ເປັນລາຍບຸກຄົນ ແລະ ຢູ່ໃນວິຊາອັນໃດ. ໃຫ້ຖາມນັກຮຽນວ່າ ແມ່ນວິທີໃດທີ່ເຂົາຮຽນໄດ້ດີທີ່ສຸດ ແລະ ໃຫ້ຕັດສິນໃຈວ່າມີກິດຈະກຳເພີ່ມເຕີມອັນໃດອີກ ທີ່ນັກຮຽນສາມາດເຮັດໄດ້ ເພື່ອການປັບປຸງການຮຽນຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ການຈັດການກວດກາສອບເສັງ.

ວິທີການວັດແທກຜົນສຳເລັດຂອງການຮຽນຂອງນັກຮຽນທີ່ນິຍົມກັນຫຼາຍທີ່ສຸດ ອາດແມ່ນການເຮັດການສອບເສັງ. ຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍ ຄູສອນ ແລະ ນັກຮຽນ ເບິ່ງຄືກັບວ່າເຂົາມີ ຄວາມຢ້ານກົວຕໍ່ການສອບເສັງ. ນັກຮຽນມີຄວາມກັງວົນໃນການເຮັດການສອບເສັງ ແລະ ຢ້ານເສັງຕົກ, ຄູສອນມີຄວາມຢ້ານກັງວົນ ໃນການກວດໃຫ້ຄະແນນ.

ການສອບເສັງສາມາດເປັນແບບປາລະໄນ (ການສອບແບບເລືອກຄຳຕອບ) ແລະ ການສອບເສັງແບບອັດຕະໄນ (ການສອບແບບຂຽນບົດບັນລະຍາຍ) ຫຼືວ່າ ເຮັດແບບປະສົມປະສານກັນທັງສອງຢ່າງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ, ໃນຫຼາຍໆກໍລະນີ ການສອບເສັງນັ້ນອາດຈະບໍ່ສາມາດບອກທ່ານຢ່າງແທ້ຈິງວ່າ ນັກຮຽນຮຽນຮູ້ໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ສາມາດນຳໃຊ້ຄວາມຮູ້ທີ່ທ່ານໄດ້ສົດສອນຫຼືບໍ່, ໂດຍສະເພາະ ແມ່ນໃນກໍລະນີການສອບເສັງແບບເລືອກຄຳຕອບ ຫຼື ແບບໝາຍຖືກ-ຜິດຊຶ່ງມັນພົວພັນກັບຄວາມຈິຈຳ ສ່ວນໃຫຍ່ຫຼາຍກວ່າການນຳໃຊ້. ຂະບວນການສອບເສັງສາມາດໄດ້ຮັບການປັບປຸງແນວໃດ? ໃນນີ້ມີ ທາງເລືອກຈຳນວນໜຶ່ງ. ທ່ານສາມາດຄົ້ນຄິດໄດ້ຫຼາຍກວ່ານີ້ ບໍ?

ໃຫ້ປະດິດສ້າງການສອບເສັງທີ່ເບິ່ງຄືກັນກັບນັກຮຽນມີຄວາມຄຸ້ນເຄີຍ. ການເຮັດຄືແນວນີ້ ສາມາດຊ່ວຍ ບັນເທົາຄວາມກັງວົນຕໍ່ການສອບເສັງ ຊຶ່ງນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍມີປະສົບການຜ່ານມາ. ຄຳຖາມ ຂອງການສອບເສັງຄວນເປັນຮູບແບບດຽວກັນກັບສິ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ໃຊ້ ເຮັດຄຳຖາມກວດກາ, ໃຫ້ວຽກບ້ານ, ເຮັດບັນລະຍາຍ ຫຼື ໄດ້ສົນທະນາມາກ່ອນແລ້ວນັ້ນ. ເມື່ອເວລານັກຮຽນສາມາດເຫັນສາຍກ່ຽວພັນ ລະຫວ່າງ ສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າຖືກບອກໃຫ້ເຮັດໃນເວລາຮຽນຢູ່ໃນຫ້ອງ ແລະ

ໃນເວລາຮຽນສ່ວນຕົວ ກັບສິ່ງທີ່ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຖືກບອກໃຫ້ເຮັດໃນເວລາສອບເສັງ, ເຂົາເຈົ້າກໍຈະຖືກກະຕຸ້ນ ເກີດໃຫ້ມີຄວາມພະຍາຍາມ ເພີ່ມຂຶ້ນ.

ໃຫ້ດຳເນີນການທົບທວນຄືນ. ເມື່ອເວລາສອບເສັງຫຍັບໃກ້ເຂົ້າມາ ໃຫ້ຢຸດເຊົາການສອນ ໃນຫ້ອງຮຽນ ເພື່ອໃຊ້ເວລາເຮັດການທົບທວນບົດຮຽນຄືນ, ຈະເຮັດການທົບທວນກັບນັກຮຽນທັງໝົດ ໃນຫ້ອງ ຫຼື ຈັດເປັນກຸ່ມ ກໍໄດ້. ສາມາດໃຊ້ເວລາໜຶ່ງສ່ວນສາມເພື່ອເຮັດການບັນລະຍາຍ ສັ້ນໆ ທີ່ເນັ້ນຈຸດ ສຳຄັນ ຂອງຫົວຂໍ້ ແລະ ແລ້ວຈຶ່ງເວລາທີ່ເຫຼືອໄວ້ໃຫ້ນັກຮຽນຕັ້ງຄຳຖາມ ຫຼື ເຮັດພາກປະຕິບັດ“ສັ້ນໆ. ການເຮັດທົບທວນນີ້ຈະເປັນການເບິ່ງຄືນ ໃນສິ່ງທີ່ນັກຮຽນໄດ້ຮຳຮຽນອັນແທ້ຈິງ, ແລະ ມັນຈະຊ່ວຍ ທ່ານ ອອກແບບການສອບເສັງທີ່ມີປະສິດທິຜົນຂຶ້ນ ຊຶ່ງສະແດງໃຫ້ເຫັນການຮຳຮຽນນັ້ນ.

ເຮັດການສອບເສັງທີ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນຜົນສຳເລັດຂອງການຮຳຮຽນ. ໂດຍສົມທົບກັບການສອບເສັງແບບ ເລືອກຫຼາຍຄຳຕອບ ໃຫ້ພະຍາຍາມເລືອກເອົາໜຶ່ງ ຫຼື ຫຼາຍແບບຕໍ່ໄປນີ້ ເພື່ອຈະເຫັນວ່ານັກຮຽນ ສາມາດນຳໃຊ້ສິ່ງທີ່ເຂົາຮຽນຮູ້ໄດ້ ຫຼືບໍ່.

- ເພີ່ມເຕີມຄຳຖາມສອບເສັງສັ້ນໆໃສ່ຕົ້ນ: ຄວບຄຸມຄວາມຍາວຂອງຄຳຕອບ ໂດຍຈຶ່ງປ່ອນຫວ່າງເປົ່າແກ່ນັກຮຽນເພື່ອຕອບຄຳຖາມ (ປ່ອນຕອບຄຳຖາມ). ເຊັ່ນວ່າ ຖ້າມີປ່ອນວ່າງໜ້ອຍ ນັກຮຽນກໍຈະຕ້ອງຊອກຫາຈຸດທີ່ສຳຄັນ ເພື່ອຕອບ. ການກວດຄຳຕອບສີ່ແຖວຂອງນັກຮຽນ 60 ຄົນ ຈະງ່າຍກວ່າ ການກວດຄຳຕອບເຕັມໜ້າເຈ້ຍ ຫຼື ເຄິ່ງໜ້າເຈ້ຍຂອງນັກຮຽນ 60 ຄົນ.
- ບອກໃຫ້ນັກຮຽນຕອບຄຳຖາມໂດຍໃຊ້ແຜນວາດ, ແຜນພູມ ຫຼື ເປັນຮູບ. ການເຮັດແບບນີ້ ແມ່ນສັ້ນ ແລະ ກວດໃຫ້ຄະແນນງ່າຍ. ແຕ່ມັນສາມາດໃຫ້ຄວາມຮູ້ຫຼາຍ ກ່ຽວກັບທັກສະການ ວິເຄາະຂອງນັກຮຽນ.
- ສຳລັບຄຳຖາມແບບເລືອກຫຼາຍຄຳຕອບ, ບອກໃຫ້ນັກຮຽນເລືອກເອົາຄຳຕອບທີ່ຖືກຕ້ອງແລ້ວ ໃຫ້ອະທິບາຍໜຶ່ງ ຫຼື ສອງແຖວວ່າເຂົາໄດ້ຄຳຕອບແນວໃດ.
- ເຮັດການສອບເສັງເປັນກຸ່ມ. ຄະແນນຄືກັນອາດຈະໄດ້ເອົາໃຫ້ສະມາຊິກຂອງກຸ່ມທຸກຄົນ ໂດຍອີງຕາມ “ຜົນຜະລິດຂອງກຸ່ມ” ທີ່ເຂົາເຈົ້າຜະລິດອອກມາ. ສຳລັບເປັນລາຍບຸກຄົນ, ບອກໃຫ້ສະມາຊິກຂອງກຸ່ມ ໃຫ້ຄະແນນແຕ່ລະຄົນແບບປິດລັບ, ແລ້ວໃຫ້ຄຳສະເລ່ຍຂອງຄະແນນກຸ່ມ ໃຫ້ນັກຮຽນແຕ່ລະຄົນ.
- ເຮັດກິດຈະກຳແບບຂຽນ, ນັກຮຽນຊອກຫາຄຳຖາມ ແລະ ຄຳຕອບ ການສອບເສັງດ້ວຍຕົວ ເຂົາເອງ ໂດຍອີງຕາມກິດຈະກຳ ແລະ ການບັນລະຍາຍຂອງທ່ານ ທີ່ເຮັດຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນ. ບັນດາລາຍການນີ້ ສາມາດນຳໃຊ້ເປັນການທົດສອບຕົວຈິງ, ນັກຮຽນອາດຈະເຂົ້າໃຈຄຳຖາມ ແລະ ຄຳຕອບດີກວ່າຄຳຖາມທີ່ທ່ານສ້າງຂຶ້ນ.

ຍອມຮັບວ່າບໍ່ມີການສອບເສັງໃດຈະສົມບູນແບບ. ຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຫຼາຍຄົນ ແລະ ມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍທາງດ້ານວິທີການຮຳຮຽນ, ຍຸດທະສາດຂອງ “ການສອບເສັງອັນໜຶ່ງ ໃຫ້ເໝາະກັບໝົດທຸກຄົນ” ບໍ່ອາດເຮັດໄດ້ດີ. ມັນອາດມີຄຳຖາມຈຳນວນໜຶ່ງຢູ່ ໃນບົດສອບເສັງ ທີ່ອາດ ເປັນບັນຫາ ແກ່ນັກຮຽນບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ, ນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍ ຫຼື ນັກຮຽນທັງໝົດໃນຫ້ອງ. ການວິໄຈໄດ້ຊີ້ບອກວ່ານັກຮຽນມີຄວາມພໍໃຈກັບການສອບເສັງແບບປາລະໄນຫຼາຍກວ່າ ຖ້າຫາກ ເຂົາໄດ້ມີຄວາມເຫັນ ກ່ຽວກັບ ຄວາມເປັນທຳຂອງຄຳຖາມ. ຢູ່ໃນບົດສອບເສັງໃຫ້ຈົ່ງບ່ອນວ່າໄວ້ ເພື່ອໃຫ້ນັກຮຽນທີ່ໃຫຍ່ກວ່າ ໄດ້ປະກອບຄຳເຫັນກ່ຽວກັບລາຍການຄຳຖາມຈຳນວນໜຶ່ງ. ຖ້າຫາກ ວ່າຄຳເຫັນນັ້ນຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າ ນັກຮຽນເຂົ້າໃຈປຶ້ມບົດຮຽນ, ແຕ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈຄຳຖາມ (ອາດເປັນການຕັ້ງ ຄຳຖາມບໍ່ດີ) ແລ້ວນັກຮຽນສາມາດ ໄດ້ຮັບຄະແນນເພີ່ມສຳລັບລາຍການຄຳຖາມນັ້ນ. ທ່ານສາ ມາດນຳໃຊ້ວິທີການແນວນີ້ ເພື່ອຍອມຮັບລາຍການ/ຄຳຖາມຂອງການສອບເສັງ ທີ່ເປັນບັນຫາ ໃຫ້ນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍ ຫຼື ໝົດຫ້ອງຮຽນ. ສຳລັບນັກຮຽນພວກທີ່ມ້ອຍກວ່າ ກໍໃຫ້ເກັບຮັກສາ ຄະແນນຂອງລາຍການທີ່ນັກຮຽນສ່ວນຫຼາຍຕອບຜິດເລື້ອຍໆ. ສຳລັບຄຳຖາມເຫຼົ່ານີ້, ຖ້າຫາກມີ ບັນຫາເລື່ອງການໃຊ້ຖ້ອຍຄຳບໍ່ດີກໍໃຫ້ລົບຂ້າລາຍການນັ້ນອອກ. ຖ້າຫາກມາຈາກຄວາມເຂົ້າໃຈ ຜິດທ່ານອາດຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ສອນເລື່ອງທີ່ທ່ານໄດ້ເຮັດ ການສອບເສັງນັ້ນຄືນໃໝ່.

ການໃຫ້ຄະແນນວຽກທີ່ມອບໝາຍ ແລະ ຄະແນນການສອບເສັງ.

ໃຫ້ການສົ່ງຂ່າວຍ້ອນກັບກ່ຽວກັບວຽກທີ່ມອບໝາຍ ໃຫ້ທັນທີທັນໃດ. ຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ມີ ນັກຮຽນ ຈຳນວນຫຼາຍ, ສ່ວນຫລາຍ ຄູ່ສອນຈະບໍ່ມີເວລາຈະກວດໃຫ້ຄະແນນວຽກບ້ານທີ່ມອບ ໝາຍໃຫ້ນັກຮຽນຫຼາຍກວ່າ 60 ຄົນ ຄືດັ່ງໄດ້ສະເໜີກ່ອນໜ້ານີ້. ວິທີໜຶ່ງ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຈຳນວນ ວຽກທີ່ມອບໝາຍໃຫ້ ເພື່ອຈະກວດໃຫ້ຄະແນນນັ້ນຈະຕ້ອງໃຫ້ນັກຮຽນເຮັດວຽກຢູ່ໃນກຸ່ມ, ການ ກວດ ໃຫ້ຄະແນນວຽກ 10 ອັນ ຈະງ່າຍກວ່າກວດໃຫ້ຄະແນນ 60 ອັນ. ມີວິທີອື່ນອີກ ແມ່ນ ມອບວຽກທີ່ສິ້ນໃຫ້ນັກຮຽນເຮັດຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນເປັນລາຍບຸກຄົນ. ເມື່ອເວລາເຂົາເຈົ້າເຮັດສຳເລັດ ແລ້ວ ກໍບອກເຂົາເຈົ້າເອົາມາໃຫ້ທ່ານ. ທ່ານສາມາດກວດໃຫ້ຄະແນນວຽກນັ້ນທັນທີ ແລະ ກໍໃຫ້ ຄວາມເຫັນຍ້ອນກັບແກ່ເຂົາເຈົ້າໃນທັນໃດ. ຄຳຕອບອັນໄວນີ້ຮັບປະກັນໃຫ້ນັກຮຽນຂອງທ່ານຄົ້ນ ຄິດຕະຫຼອດກ່ຽວກັບວຽກທີ່ມອບໝາຍໃຫ້. ດັ່ງນັ້ນ ຄຳເຫັນຍ້ອນກັບຂອງທ່ານ ຈະມີຜົນສະທ້ອນ ທີ່ມີຄວາມໝາຍ.

ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ການມີຄຳເຫັນຍ້ອນກັບທັນທີທັນໃດຊື່ໃຫ້ນັກຮຽນເຫັນເຖິງຄວາມສຳຄັນ ຂອງສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າກຳລັງຮຳຮຽນ ແລະ ສິ່ງທີ່ທ່ານມີຄວາມເປັນຫ່ວງກ່ຽວກັບເລື່ອງທີ່ວ່າເຂົາເຈົ້າ ຮຽນບົດຮຽນໄດ້ດີແນວໃດ. ເພື່ອຫຼີກເວັ້ນການຢືນລຽນເປັນແຖວຢູ່ຕໍ່ໜ້າໂຕຂອງທ່ານ, ໃຫ້ບອກ ນັກຮຽນເອົາບັດຄິວ ເມື່ອເວລາເຂົາເຈົ້າເຮັດວຽກສຳເລັດແລ້ວ ແລະ ຈະເອົາວຽກນັ້ນມາສົ່ງຢູ່ໜ້າ ໂຕຂອງຄູ ກໍຕໍ່ເມື່ອຄູ ອ່ານເລກທີຂອງບັດຄິວນັ້ນ. ໃນເວລາທີ່ນັກຮຽນກຳລັງລໍຖ້າທ່ານ, ໃຫ້ເອົາ

ວຽກໃດວຽກໜຶ່ງ ໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເຮັດ, ເອົາວຽກຂຽນສິ່ງໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເຮັດ, ອາດຈະເຮັດ ສຳລັບໃຫ້ ຄະແນນເພີ່ມເຕີມ.

ພ້ອມກັນນັ້ນທ່ານຍັງອາດຂໍໃຫ້ນັກຮຽນທີ່ຮຽນຂຶ້ນສູງກວ່າຊ່ວຍທ່ານ ເພື່ອກວດໃຫ້ຄະແນນ ວຽກທີ່ມອບໝາຍໃຫ້ຫຼືນັກຮຽນຂອງທ່ານອາດແລກປ່ຽນວຽກກັນ ແລະ ເຂົາເຈົ້າສາມາດໃຫ້ຄະ ແນນວຽກຂອງກັນ ແລະ ກັນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ ທ່ານມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງຕິດຕາມກຳກັບການ ໃຫ້ຄະແນນຂອງນັກຮຽນ. ແຕ່ມັນກໍເປັນກິດຈະກຳທີ່ມ່ວນຊື່ນຫຼາຍຂຶ້ນ ທີ່ເຫັນວ່ານັກຮຽນວັດຜົນ ແຕ່ລະຄົນແນວໃດ. ທ່ານສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມເຫັນຢ້ອນກັບ ກ່ຽວກັບ ສິ່ງທີ່ນັກຮຽນເຂົ້າໃຈ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈ.

ຖ້າຫາກວ່າ ວຽກບ້ານເປັນພາກສ່ວນທີ່ສຳຄັນຂອງບົດຮຽນທີ່ສອນໃນຫ້ອງຂອງທ່ານ ແລະ ທ່ານ ບໍ່ໃຫ້ຜູ້ໃດຊ່ວຍກວດໃຫ້ຄະແນນວຽກບ້ານຂອງນັກຮຽນ, ໃຫ້ທ່ານກວດໃຫ້ຄະແນນ ຕົວຢ່າງ ຂອງວຽກບ້ານທີ່ມອບໝາຍໃຫ້ເພື່ອເປັນການປະຢັດເວລາ. ສຳລັບວຽກທີ່ທ່ານບໍ່ໃຫ້ຄະແນນ, ກໍ ໃຫ້ແຈກຢາຍ ເຈ້ຍຄຳຕອບ ເພື່ອນັກຮຽນສາມາດວັດຜົນການເຮັດວຽກບ້ານຂອງເຂົາເຈົ້າເອງ ຫຼື ເອົາເວລານອກໂມງ ສິດສອນໃນຫ້ອງເພື່ອອ່ານຄຳຕອບຂອງວຽກບ້ານໃຫ້ທັງໝົດຫ້ອງ.

ໃຫ້ຕໍ່ສູ້ກັບພາລະແບບທາບຂອງການກວດໃຫ້ຄະແນນການສອບເສັງຫຼາຍອັນ, ໃຫ້ເອົາ ນັກຮຽນ ເຂົ້າມາຮ່ວມນຳ. ໃນເວລາໃດກໍຕາມທີ່ເປັນໄປໄດ້, ໃຫ້ທ່ານເຮັດການສອບເສັງທີ່ສິ້ນ, ບໍ່ເຮັດການສອບ ເສັງຈົນໃຊ້ເວລາໝົດຊົ່ວໂມງສອນ. ນັກຮຽນຂອງທ່ານສາມາດຊ່ວຍເຫຼືອທ່ານ ໃນຂະບວນການກວດ ໃຫ້ຄະແນນ. ສຳລັບຄຳຖາມແບບປາລະໄນ ທີ່ຖາມຢູ່ໃນບົດສອບເສັງ, ມີ ຄູສອນຈຳນວນໜຶ່ງກະກຽມເຈ້ຍຄຳຕອບໄວ້ລ່ວງໜ້າ, ເມື່ອເວລານັກຮຽນທຸກຄົນ ສຳເລັດການ ສອບເສັງແລ້ວ, ເຂົາເຈົ້າແລກປ່ຽນເຈ້ຍສອບເສັງຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ນຳໃຊ້ເຈ້ຍຄຳຕອບນັ້ນ ເພື່ອໃຫ້ຄະແນນເຈ້ຍສອບເສັງຂອງຄູ່ຂອງຕົນ. ແລ້ວຄູສອນກໍເກັບເອົາເຈ້ຍສອບເສັງເຫລົ່ານັ້ນ ມາກວດເບິ່ງການໃຫ້ຄະແນນ ແລະ ກວດໃຫ້ ຄະແນນພາກສ່ວນຄຳຖາມແບບອັດຕະໄນທີ່ມີຢູ່ ໃນຂໍ້ສອບເສັງນັ້ນ. ມີວິທີອື່ນອີກທີ່ຈະກວດຂໍ້ສອບແນວນີ້ ຄື ແທນທີ່ຈະນຳໃຊ້ເຈ້ຍຄຳຕອບຄູສາ ມາດອ່ານຄຳຕອບແບບປາລະໄນທີ່ຖືກຕ້ອງດ້ວຍສຽງດັງໆ ແລະ ນັກຮຽນສາມາດໃຫ້ຄະແນນແກ່ ຂໍ້ສອບເສັງຂອງກັນ ແລະ ກັນ. ການນຳໃຊ້ວິທີການນີ້ ຫຼື ຍຸດທະສາດທີ່ຄ້າຍຄືກັນນີ້, ນັກຮຽນບໍ່ ຈຳເປັນຈະຕ້ອງລໍຖ້າຫຼາຍມື້ ຫຼື ເປັນອາທິດ ເພື່ອຢາກຮູ້ຈັກວ່າ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຮັດອັນໃດ ແລະ ມີອັນ ໃດແດ່ ທີ່ຈະຕ້ອງໄດ້ເຮັດການປັບປຸງ.

ການສ່ອງແສງກ່ຽວກັບການສິດສອນຂອງທ່ານ. ການປັບປຸງການຮຽນຂອງນັກຮຽນຢູ່ໃນ ຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍ ແມ່ນເປັນສິ່ງທ້າທາຍ ທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາບໍ່ໃຫ້ມີ ການພັດທະ ນາທາງດ້ານວິຊາຊີບຄູ ຂັດຂວາງການປັບປຸງສິ່ງທີ່ເຮົາສອນ ແລະ ເຮົາຈະສິດສອນແນວໃດ. ພ້ອມກັນນັ້ນມັນຍັງມີຄວາມສ່ຽງທີ່ພວກເຮົາຈະມີຄວາມເບື້ອໜ້າຍ ແລະ ນັກຮຽນຂອງພວກເຮົາ ກໍຈະບໍ່ໄດ້ຮຽນຢ່າງ ເຕັມເມັດເຕັມໜ່ວຍ.

ຄຳຖາມ

1. ການປະເມີນຜົນແມ່ນຫຍັງ?
2. ຜົນໄດ້ຮັບຂອງການຮຽນຮູ້ມີຄືແນວໃດ?
3. ການປະເມີນຜົນຕົວຈິງໃຊ້ວິທີ ແລະ ເທັກນິກແນວໃດແດ່?
4. ເປັນຈຳເພາະການສ່ອງແສງຄືນ ແລະ ການປະເມີນຜົນ?
5. ການປະເມີນທັກສະ ແລະ ທັດສະນະຄະຕິພວກເຮົາປະເມີນແນວໃດ?
6. ຂໍ້ຜິດຜາດຂອງການປະເມີນຜົນມີຄືແນວໃດ?
7. ການປະເມີນຜົນການຮຽນການສອນ ຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນຈຳນວນຫລາຍ ຄູ່ຄວນມີວິທີແນວໃດແດ່?